

"DANIEL,
© SEYAHATTE SANA VE LAURA'YA
NE OLDU?"

BİR ADIM ARKANDA

MARK EDWARDS

**BAZI YOLCULUKLAR BİTTİ SANIRSINIZ...
AMA ASIL KÂBUS EVE DÖNDÜĞÜNÜZDE BAŞLAR.**

Avrupa'yı trenle dolaşmaya karar veren
Daniel ve Laura çifti için başta her şey bir rüya gibidir.
Bu yolculuk, ilişkilerini daha da güçlendirecek,
onlara unutamayacağı güzel anılar bırakacaktır.

Ta ki yanlış trene binip yanlış durakta inene kadar...

Geri dönüş yolunu aradıkları ormanın derinliklerinde
şahit oldukları o korkunç olay, yalnızca tatillerini değil,
tüm hayatlarını paramparça eder.
Gerçek karanlık onları ele geçirmiştir.

Evlerine bir şekilde geri dönmeyi başarırlar ama o
geceden kimseye ama kimseye söz etmezler.
Geçmiş arkalarında bırakmak ve tüm bu olanları
bir an önce unutmak istiyorlardır.

Oysaki geçmiş arkalarında kalmamıştır.
Tüm o vahşet, kapının arkasına saklanmış bir hâlde,
evlerinde onları beklemektedir.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

BİR ADIM ARKANDA

Orijinal Adı: *Follow You Home*

Yazar: Mark Edwards

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Çevirmen: Berna Yılmazcan

Editör: Zühre Ayla

Düzeltili: Zeynep Işıklar

Kapak Tasarım: Beyzanur Şen

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Nisan, 2025

ISBN: 978-625-95335-4-4

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2025, MARK EDWARDS

Türkçe Yayın Hakkı: Akçalı Ajans aracılığıyla

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz." ***"

BASKI

Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic.Ltd.Şti.

Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örne İş Merkezi No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.guardiandukkan.com

Düzenleme

Ny.ozlem

Ninova

BİR

ADAM

ARKANDA

MARK EDWARDS

ÇEVİRİ:
BERNA YILMAZCAN

Philip Davies' in Anisina, 1971–1990

YAZAR NOTU

Bu romanın bazı bölümleri Romanya'da geçmektedir. Affınıza sığınarak ülkenin coğrafyası ile ilgili, Budapeşte'den Sighisoara'ya giden gece treninin izlediği rota da dâhil olmak üzere bazı değişiklikler yaptım. Breva Kasabası, tıpkı Londra'daki Thornberry Köprüsü gibi hayal ürünüdür.

BİRİNCİ KISIM
Macaristan – Romanya
Ağustos, 2013

BÖLÜM BİR

Saat on birde Budapeşte'den kalkıp Sighisoara'ya gidecek olan gece treni rötar yapmıştı. Gar sessiz ve sevimsiz, barlar ve dükkânlar akşam olduğu için kapalıydı ve binanın köşesindeki gölgelerde tuhaf şekiller dolanıyordu. Yaz sıcağında sırtımızda çantalarla şehirde dolanarak geçirdiğimiz bir günün ardından bitkin bir hâlde sert zeminde oturuyorduk. Yakınımızda takılan bir grup yeni yetme genç, ayakta dikilmiş bağıırıp çağırıyor ve yoldan gelip geçenleri sigara vermeleri için rahatsız ediyorlardı. Orta yaşlı bir adam yanımıza gelip sıcak bir yemek ve kalacak bir yer isteyip istemediğimizi sormuş, onu uzaklaştırdığımızda yüzündeki o kaypak gülümseme bir anda yok olmuştu. Silahlı polisler çiftler hâlinde etrafta dolanıyor, yanımızdan geçerken dikkatlice bizi süzüyorlardı.

Sonunda perona yaklaşan trenle birlikte çevremiz bir anda kalabalıklaştı. Sayıca beklediğimden daha az olsa da bu ıssız garda yalnız olmadığımızı görmek bize derin bir nefes aldırılmıştı.

Tam trene binmek üzereyken Laura'yı kendime çekip "Seni seviyorum," dedim.

Beni öptü. "Ben de seni seviyorum, Daniel. Pintinin teki olmana rağmen."

“Hey—” diye itiraz etmeye başladığım sırada sırt çantasıyla trene ilerlerken omzunun üzerinden bana bakıp hafifçe gülümsedi; gerçekten kızmadığını anlatan bir gülümsemeydi. Onu takip ettim.

Konforlu görünen özel yataklı vagonların yanından geçerken hata yapıp yapmadığımı düşündüm. Bilet alma sırası bendeydi ve yataklı bir vagonun yer ayırtmak yerine biletler yarı fiyatına olduğu için son dakikada standart vagonun yer almıştım.

Laura yataklı vagonun penceresinden baktığımı fark edip yanımda durdu. “Çok yazık oldu, gerçekten,” dedi.

“Yazık olan ne?”

“Şey, aslında trende sevişmeyi iple çekiyordum. Bunu daha önce hiç yapmadım.”

Elimi alnıma götürdüm. “Sence biletleri değiştirmek için artık çok mu geç?”

Ama o güldü ve nispeten daha lüks olan yataklı vagonlardan ekonomi sınıfına doğru ilerledi. Laura boş vagonu inceledi ve en uzak köşede bir çift yer seçti. *Kindle*¹ ve bir şişe suyu çantasından çıkardı ve uzun zaman önce gri kadife kumaşla kaplanmış çift kişilik yere oturup rahat etmeye çalıştı. Ben de trende gece bizi bunaltan nemi yok etmeye yetecek kadar güçlü bir havalandırma olmasını umarak cam kenarına oturdum. Yüzümdeki teri silmek için gözlüklerimi çıkardım ve tam geri taktığımda genç bir çiftin peronda koştuklarını gördüm. Tren tam sallanıp hareketlenmeye başlamadan hemen önce yetişmişlerdi. Hoparlör sisteminden hışırtılı bir anons yükseldi ve yola koyulduk.

¹Amazon’un e-kitap okumak için ürettiği elektronik cihaz. (e.n.)

Trene yetişmek için koşan çift bizim vagona neredeyse yuvarlanarak girdi; adam gülerken kadın oldukça sinirli görünüyordu. Çantalarını bagaj rafına yerleştirip Laura ve benim oturduğumuz yerin karşısındaki koltuklara oturdular. Onlara gülümseyip gözlerimi başka tarafa çevirdim. Avrupa turumuz boyunca birçok çiftle geçici dostluklar kurmuş, birbirimize e-posta adreslerimizi vermiş ve *Twitter* kullanıcı bilgilerimizi birbirimizle paylaşmıştık. Ancak biriyle sohbete başlamadan önce onları gözlemlemeyi, deli olmadıklarından emin olmayı tercih ediyordum.

Dışardan bakıldığında birbirlerine pek de uymayan tuhaf bir çift gibi görünüyorlardı. İkisi de yirmili yaşlarının ortasında idi ama bir arada olmaları pek olası durmuyordu. Adam kısa boylu olmasına rağmen iri yapıydı; sarı saçları kısacık kesilmişti. Üzerinde hâki rengi bir tişört ve kargo pantolon vardı. Spor salonunda epey vakit geçirdiği anlaşılan sıradan görünümlü birisiydi.

Kız ise onun aksine tamamen siyahlara bürünmüştü; deri ceketinin altında bir *Stranglers* tişörtü vardı, dar kot pantolon ve motorcu botları giymişti. Saçı da kıyafetleriyle uyumlu şekilde siyahtı ve aradaki kırmızı tutamlar göze çarpıyordu. Makyajı da oldukça ağırdı, düşük göz kapaklarının altındaki gözleri *café noir* rengindeydi; neredeyse simsiyahtı. Kız, yaklaşık bir seksen boylarındaydı ve adamdan biraz daha uzundu. Aralarındaki boy ve cüsse farkından dolayı bana *Safinaz ile Temel Reis*'i anımsatmışlardı.

Aralarında kendi dillerinde konuşuyorlardı. Doğu Avrupalı olduklarını anlamama rağmen Macaristan, Romanya ya da bu yarı kıtanın tam olarak neresinden olduklarını çıkaramamıştım.

Tren şehirden çıkarken vagonun diğer ucundan bir yolcu daha içeri girdi. Yaklaşık kırk yaşlarında tıknaz bir adamdı, saçları kısa kesilmişti ve yüzü akne izleriyle doluydu. Bavulu yoktu. Vagondaki koltukların çoğu boş olmasına rağmen, Laura ve benim hemen çaprazımıza oturdu. Gördüklerinden pek hoşlanmamış gibi bizi baştan aşağı süzdü, ardından gözlerini kapatıp bir gazete ile kendini yelpazelemeye başladı.

Pencereden Budapeşte'yi izledim; yolculuk ilerledikçe şehrin ışıkları birer birer kayboluyordu.

“Bir şeyler içmem lazım,” dedim bir süre sonra. “Trende bir yerlerde açık bir yemek vagonu olmalı.”

“Sınırı geçene kadar açılmaz.”

Sesin geldiği yöne baktım. Koridorun karşısındaki Doğu Avrupalı *Temel Reis* konuşuyordu. Sevimli bir şekilde omuz silkti. “Yemek vagonu Romanya’ya gelene kadar açılmaz.” Saatine baktı ve ekledi: “Yani iki buçuk saat kadar sonra.”

“Budapeşte’den bir şeyler almamız gerektiğini biliyordum,” diyerek yüzümü ekşittim.

“Endişelenmeyin,” diyerek ayaklandı. “Bizde yeterince atıştırmalık var.” Bagaj rafından ağır bir seyahat çantası indirdi ve koridoru geçip tam karşımıza oturdu. Bir süre sonra arkadaşı da gelip adamın yanına oturdu ve bacak bacak üstüne attı. İki kutu Macar birası açtı ve biz daha itiraz edemeden bize uzattı.

“Ben Ion,” diyerek iki kutu bira daha açtıktan sonra bir yudum aldı. “Ve bu da Alina.”

BÖLÜM İKİ

Trenin mat siyah camlarını saran karanlık sadece ara sıra uzakta belirip kaybolan ışıklarla dağılıyordu. Camdaki yansımama göz attım; yüzüm, camdaki bir eğrilik nedeniyle erimiş plastik gibi uzamış görünüyordu. Tüyler ürperticiydi. Başımı çevirip dikkatimi yeni yol arkadaşlarımıza verdim.

İon, boş elini Alina'nın dizine koymuş hafifçe okşuyordu. Demek ki gerçekten de *beraberlerdi*.

"Sizi Romanya'ya hangi rüzgâr attı?" diye sordu sırtarak. Yanında, dudakları kapalı gülümseyen Alina'nın çok sıkıldığı belliydi.

Laura benden önce davrandı. "Avrupa'yı geziyoruz. Son birkaç haftamızı sahillerde uzanarak geçirdik..."

"Güzel."

"... ama aslında Doğu Avrupa'yı gezmeyi, güneşlenmek yerine yeni bir kültür tanımayı istedik."

İon başını salladı. "Güzel seçim. Romanya en güzel ülkedir. Elbette birçok sorunu da var... Yoksulluk, Roman Çingeneler ve benzeri şeyler." Bu sıkıcı bir konuymuş gibi tek elini havada salladı. "Ama burası gerçek Avrupa. Bir İspanyol sahilinden çok daha ilginçtir."

Alina'nın neredeyse hiç anlaşılmayacak şekilde gözlerini devirdiğini fark ettim.

"Demek Romanya'dan geliyorsunuz?" diye sordu Laura, Alina'yı sohbete dâhil etmeye çalışarak.

“Evet.”

Laura beklerken kız başka bir şey söylemedi.

“O *Sibiulu*²,” dedi Ion. “Şimdi de oraya, ailesini görmeye gidiyoruz. Alina’nın annesinin de kızı gibi ateşli bir hatun olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Gülümsedim. “Harika İngilizce konuşuyorsun. Küstahlık ettiğimi düşünmezsin umarım...”

“Hayır, hiç de değil. Alina ile orada, İngilizce derslerinde tanıştık.” Elini kız arkadaşının bacağına yukarı illettirdi. Kız duygusuzca durmaya devam etti. Bana ve sonra Laura’ya bakıp “Peki, Avrupa seyahatinizde nerelere gittiniz?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. “Brüksel’den başladık, Fransa’yı geçip İspanya’ya gittik, bir hafta Ibiza’da kaldık, ardından İtalya’ya geçtik —Roma ve Amalfi kıyıları— oradan Yunanistan’a, oradan da Hırvatistan üzerinden Macaristan’a kadar geldik.”

Hepsi buydu. İki harika ay, bir alışveriş listesine sığdırılmış gibiydi. Ancak detaylar ve anılar bizim için çok değerliydi. Kendimizle dalga geçmek için *Büyük Gezimiz* adını verdiğimiz bu seyahat planı, hayatımızı değiştirmişti. Eyfel Kulesi ve Louvre Müzesi’nde tipik turistler gibi gezmiş, etraftaki insanları seyretmiş ve evde yoğun geçen bir dönemden sonra nihayet kaslarımızdaki tüm gerginliklerin yavaş yavaş çözüldüğünü hissetmiştik. İspanya’da çılgınlar gibi eğlenmiş, Benicassim müzik festivalinde dans edip içki içmiş, Ibiza’da akşamlarımızı gece kulübünde geçirmiş ve gündüzleri uyumuştuk. Alışveriş yapıp *scooter* kiralamış ve Roma’da biraz daha alışveriş yapmıştık. Amalfi sahilinde kumsalda sevişmiş, yıldızların altında uzanıp gelecekteki çocuklarımızdan konuşmuştuk.

²Romanya’da bir şehir.

Santorini açıklarında rengârenk balıkların arasına şnor-kelle dalmıştık. Plitvice Gölleri Milli Parkı'nda o kadar çok fotoğraf çektirmiştik ki, bir noktada ruhumun âdeta tükendiğini hissetmiştim.

Bu, gerçekten yaşanmış bir hayattı; hissedilen, deneyimlenen, büyülu bir dönemdi. Öyle ki, hayatımızın sonunda gözümüzün önünden geçecek anılar bunlar olacaktı. Bu anıları paylaşmak ve bu deneyimleri birlikte yaşamak, Laura ve beni her zamankinden daha yakınlaştırmıştı.

Ion ve Alina'yla konuşup onlara seyahatimizin bu ana hatlarını anlatırken evdeki en iyi arkadaşım Jake'i özlediğimi fark etmiştim. Jake, Laura dışında, yanında tıpkı kendim gibi olabildiğim ve dürüst davranabildiğim tek insandı. Her fırsat bulduğumda ona Laura ile neler yaptığımızı anlatır, günlüğümden sayfaları andıran uzun e-postalar gönderirdim. O da bana, iyi bir müzisyen olmaya çalışırken Londra'da başına gelen tüm o heyecan verici şeylerden bahsederdi.

Bir an duraksayıp seyahatimizin diğer detaylarını anlatma konusunda tereddüt yaşadım. Son birkaç gündür Dubrovnik ve Budapeşte'de ne kadar çok yorulduğumuzu anlatmak istemiyordum. Harika vakit geçiriyor olmamıza rağmen evimizi özlemiş olabilirdik ya da insana özgü yerleşik düzene geçme, tek bir yerde vakit geçirme arzumuz tetiklenmiş olabilirdi. Bacaklarımız ağırlaşıyor ve bu iki muhteşem şehir için bile heyecan duymakta zorlanıyorduk. Laura, İtalya veya İspanya'ya geri dönüp orada bir daire kiralamayı ve kısa bir süre kıpırdamamamızı teklif etmişti ama ben, tura devam etmemiz konusunda ısrarcıydım. Planlarımızı gerçekleştirecektik. Romanya'dan sonra tekrar kuzeye gidecektik: Rusya, Almanya, sonra

da İskandinavya. Turun otuz beşinci doğum günümde Stockholm'de bitmesini planlamıştık. Oradan uçağa binip Londra'ya, evimize dönecektik.

Evlenmek, bir aile kurmak için. Bu sırayla olması şart değildi. Laura'nın en yakın arkadaşı Erin hamileydi ve Laura'nın, Erin'in bebeğini görür görmez en kısa zamanda hamile kalmak isteyeceğini biliyordum. Benim için hava hoştu.

“Sadece ikiniz mi?” diye sordu Ion.

“Aynen öyle.”

“Harika vakit geçirmiş gibisiniz.”

“Aslında...”

“Kelimelerle anlatılmayacak kadar güzel değil mi?”

“Aynen.”

Daha fazla konuşmaya fırsat bulamadan Ion'un te-dirgin bir hâlde kaşlarını çatarak Laura'ya baktığını fark ettim. Laura bir şeylerden rahatsız olmuş gibiydi.

Ion, “Hey, burnumuzu soktuysak özür dileriz. Kendi yerlerimize dönebiliriz...”

“Hayır, hayır, sorun siz değilsiniz.” Laura öne eğildi ve ben de Ion'la aynı anda eğilince üçümüz kafa kafaya verdik. Alina dimdik oturmaya devam ediyordu.

“Bakmayın,” dedi Laura. “Ama şuradaki adam bana bakıp duruyor.”

Elimde olmadan kafamı kaldırdım. Ion ve Alina'dan sonra vagona giren kısa saçlı adam artık gözlerini açmış gazete okuyordu.

“Emin misin?” diye sordum.

“Evet,” diye tısladı. “O... bacaklarıma bakıyordu. Yine bakıyor.”

Tekrar baktım ve adam bakışlarını kaldırınca göz göze geldik. Yüz ifadesi anlaşılmazdı ama İngiltere'de çok az

insanın yapacağı gibi göz temasını bozmuyordu. Sonunda, dudaklarında espri anlayışından yoksun bir gülümsemeyle gazetesine döndü.

Laura'ya, "Yer değiştirelim," dedim. Pencere kenarına geçince yabancıнын doğrudan bakış açısından çıkmıştı. Bir yandan adamın kızıl sarı saçları, mavi gözleri ve dünyanın sekizinci harikasını andıran bacaklarıyla Laura'ya neden baktığını anlayabiliyordum. Laura bu gece bakılmaktan hoşlandığı için değil çok sıcak olduğu için şort giymişti.

Aslında benden hoşlanacak bir kız değildi. Şansıma uzun boylu, gözlüklü, inek tiplerden hoşlanıyordu. Saçlarım ortalama bir kahverengiydi, oldukça sıskaydım ve biraz eski reklamlarda daha yapılı tiplerin aşağıladığı ufak tefek adamları andırıyordum. Ama neyse ki benim gibi erkekleri, ezik tipleri aşağılamaktan hoşlanan erkeklere tercih eden kadınlar da vardı.

Laura yan koltuğa geçerken Alina arkasını dönüp tekrar bizi seyretmeye başlayan adama alenen bakmaya başladı. Sonunda adam, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle başını çevirdi.

"Böyle bir sürü adamla karşılaşıyoruz," dedi Ion. "Hepsi de kadınlara sanki bir vitrinindeymiş gibi bakmanın sorun olmadığını düşünüyor. Alina'nın başına hep geliyor."

Alina bir kez başını salladı.

Laura'nın elini tutup hafifçe sıktım. Utanacağını bildiğim için, "Hadi konuyu değiştirelim," dedim.

"İyi fikir," dedi Ion. "Pekâlâ, ne işle uğraşıyorsunuz? Seyahat etmediğinizde ne yapıyorsunuz?"

"Laura pazarlamada çalışıyor," dedim. "Çocuk hayır kurumu için."

"İlginç."

"Aslında çok değil," dedi Laura.

“Ama iyi bir şey yapıyorsun.”

Laura birasından bir yudum aldı. Tanıdığım en hafif sıklet insan olduğundan birasını bitirdiğinde çakırkeyif olacağından emindim. “*Kok*³ satmaktan iyidir,” dedi.

Ion’un gözleri hafifçe irileşti.

“*Coca-Cola* demek istedim.”

Üçümüz kahkaha attık. Alina hâlâ karşıdaki adama düşmanca bakışlar atıyordu.

“İkinizin çocuğu yok galiba?” diye sordu Ion.

“Hayır, yok,” dedi Laura. Ben de aynı anda, “Henüz yok,” dedim.

Ion merakla bir bana bir ona baktı.

“Bu bir aile kurmadan önce çıktığımız son büyük seyahatimiz,” dedim.

“Aile kurmayı *denemeden* önce,” dedi Laura. “Hiçbir şeye kesin gözüyle bakmamak lazım. Özellikle benim yaşımda.”

“Daha otuz dört yaşındasın.”

Bu konuyu birçok kez konuşmuştuk. Bu seyahate şimdi çıkmamızın nedenlerinden biri de buydu. Laura’nın biyolojik saati giderek daha da sesli çalışıyordu ve ben de hazırdım. Kendini *Peter Pan* masalında karnından saatin tıklama sesi yükselen timsah gibi hissettiğini söylemişti. Ama çocuk sahibi olan arkadaşlarımızın yorucu aile tatilleriyle sınırlı kaldıklarını gördükten sonra Laura’ya yuva kurmaya başlamadan önce son kez uzun bir tatile daha çıkmayı teklif etmiştim. Ve şans eseri tatil için bir fırsat çıkmıştı... daha doğrusu yoğun geçen uzun bir çalışma döneminin sonucunda gerçekleşmişti.

“Peki ya sen?” diye sordu Ion.

³Kok: Argoda kokain.

“Ben geliştiriciyim. *iPhone* ve *iPad*’ler için bir uygulama yaptım ve büyük teknoloji şirketlerinden birine sattım.” Her zamanki gibi, bu konudan bahsederken böbürlenmek yerine mütevazı görünmeye özen gösteriyordum.

“Bu seyahatin parasını da böyle çıkardık,” diye ekledi Laura.

“Hangi şirket?” diye sordu Ion. “Dur tahmin edeyim – *Google* mı? *Facebook* mu?”

“Hayır, *Skittle*.” *Skittle*, son birkaç yıl içinde ortaya çıkan yeni teknoloji şirketleri arasında en büyüklerden biriydi ve mobil uygulamalar konusunda uzmanlaşmıştı.

“Vay canına. Bu harika ötesi bir şey. Duydun mu, Alina?”

Alina dikkatini pencereden uzaklaştırıp başıyla onayladı. “Harika.”

“Peki, İngiltere’de meşhur musun?” diye sordu Ion parlayan gözlerle.

“Hayır! Oturduğum apartmanda bile beni zar zor tanırlar. Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?” Resmî olarak açıklanana kadar uygulamamdan bahsetmeye iznim yoktu; bir gizlilik sözleşmesi imzalamıştım. Soruyu kasten, suskunluğu beni huzursuz etmeye başlayan Alina’yı hedef alarak sormuştum.

Ama Ion kız daha fırsat bulamadan konuşmaya başlamıştı. “Alina bir illüstratör.”

“Gerçekten mi? Ne tür şeyler çiziyorsun?”

“Çizgi romanlar,” dedi Alina bana bakarak. İlk kez gözlerinde sıkıntıdan başka bir şeyin kıvılcımını gördüm; gururla karışık alay edilmeyi bekleyen bir meydan okuma gizliydi.

“Bu harika,” dedim, gerçekten etkilenmişim.

“Evet,” dedi Ion. “Bir konuda ortak çalışma bir yapacağız, değil mi?” Eliyle Alina’nın dizini ovdu.

“Yani, sen de bir yazar mısın?”

Ion konuşmaya fırsat bulamadan Alina, “O hiçbir şey yapmıyor,” dedi.

Ion’un gülümsemesi yavaşça kayboldu. “Bu biraz haksızlık oldu.”

Aralarındaki aniden oluşan gerginlik dikkatimi çekmişti.

Ion elini Alina’nın dizinden çekti ve tekrar gülümsemeye çalıştı. “Aslında, şu anda işsizim. Ama bir kitap yazıyorum. Bir yandan Alina ile olan proje üzerine de çalışıyorum.”

“Ne hakkında? Kitap yani?”

“Şey, aslında bana ait bir felsefe gibi. Bazı şeylerle ilgili... düşüncelerim.”

Laura tuvalete gitmişti. Ion’un kitabından ona bahsetmeyi kafamın bir köşesine not düştüm, çünkü kesinlikle eğlenceli bulacaktı.

Ion yapım aşamasındaki işini ayrıntılarıyla anlatmak üzereyken tren bir istasyonda durdu. İstasyonda altmışlı yaşlarında devasa, kutuyu andıran bavullu bir adam dışında neredeyse kimse yoktu.

Alina’nın yerinden fırlayarak kapıdan çıkıp adamın trene binmesine, bavulunu vagona taşımasına yardım etmesi beni çok şaşırtmıştı. Bavulunu kendi taşıyabilecek kadar güçlü ve formda görünen yaşlı adam ona kendi dilinde teşekkür ettikten sonra vagonun diğer ucundaki bir koltuğa geçti.

Dördümüz sonraki bir saat boyunca sohbet ettik. İon geliştirdiğim uygulamayla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu ve biz kısa bir süre bundan bahsederken Laura ve yaşlı adama yardım ettikten sonra kozasından çıkan Alina yolculukla ilgili sohbet etmeye başlamışlardı. İon'un uygulamama bu kadar ilgi göstermesinin ve bu kadar etkilanmış olmasının verdiği gururla gizlilik sözleşmemi geçici bir süre tamamen unutmuştum. Ne zaman uygulamamla ilgili bir şey söylesem arkadaşlarımin gözlerinin ferinin sönmesine alışkındım.

Bu sohbetin sonuna doğru mavi ceket ve sarı reflektörlü yelekler giyen Macar sınır polisleri trene binip pasaportlarımızı kontrol etmişlerdi. Uzun bir süre Alina'nın pasaportunu inceledikten sonra nihayet bir sonraki yolcuya geçtiler. Gardaki polisler gibi belinde silahları vardı.

Polisler gittikten, pasaportlarımızı ve biletlerimizi çantalara koyduktan sonra Laura kulağıma fısıldayarak, "Şu adam yine bana bakıyordu," dedi.

"Ne?"

"Penceredeki yansıma bana bakıyor."

"Paranoyaklık etmediğine emin misin?"

"Olabilir. Bilmiyorum." Omuzlarını oynattı ve boyununu sağa sola esnetti. "Çok yorgunum."

"Biliyorum. Ben de." Esnedim.

"Ama bu koltuk çok rahatsız."

Tuvaletten yeni gelen İon bunu duymuştu. "Baksana, koridorun hemen ilerisinde boş bir yataklı vagon var. Neden gidip orada biraz kestirmiyorsunuz?" Sesi normalden kısık, gizli bir iş yapıyor gibiydi. "Romanyalı polislerin gelmesine daha birkaç saat var ve biz size göz kulak olur, sınırı geçtikten hemen sonra gelip uyandırırız," dedi.

"Bilemiyorum," dedi Laura.

“Bir şey olmaz,” dedi Ion.

“Bence bu iyi bir fikir,” dedim Laura’ya.

Uyuma isteği ve kuralları çiğnemekten hoşlanmamak arasında kalıp suratını astı.

“Hadi, Laura,” dedi Alina. “Söz veriyorum sizi uyarırız.”

“Bilmiyorum.”

“Hadi gel,” dedim. “Telefonuma alarm da kurarım. Sınırı ne zaman geçeriz?”

Ion saatine baktı. “Budapeşte’den kırk beş dakika geç ayrıldığımıza göre yaklaşık üçü on geçe gibi. İki saatten biraz az zamanınız var.”

“Peki, tamam,” dedi Laura. “Teşekkürler.”

Bakışlarını vagonun karşısına çevirdi ve neden fikrini değiştirdiğini anladım. Adam hâlâ ona bakıyordu, dilinin ucu dudaklarının arasında duruyor, bir bacağı sürekli sallanıyordu. Yüzünde hafif bir sırıtmayla yavaşça başka tarafa döndü.

BÖLÜM ÜÇ

Yataklı vagon ufak, aralarında yaklaşık bir metre mesafe bulunan daracık karşılıklı iki ranzanın olduğu bir yerdi. Pencereden bakınca ise sadece karanlık vardı. Artık Macar kırsalının iç kısımlarındaydık. Pencerenin ötesinde manzaranın neye benzediğini hayal etmekte bile zorlanıyordum. Ormanlar? Ovalar? Yüzümü pencereye yasladım. Yıldızları bile göremiyordum. Tek başına kalmış bir binadan ara sıra yansıyan titrek ışıklar da olmasa trenin son sürat uzayda gittiğini söyleyebilirdim.

Laura çizmelerini tekmeleyerek çıkardı ve kendini ranzalardan birine bıraktı. Karşısına oturup sırt çantamın ön gözünden cep telefonumu çıkardım. Şarjım neredeyse bitmek üzereydi – kahrolası şey neredeyse *hep* bitiyordu – ama yine de şarjın dayanmasını umarak alarmı kurdum.

“Yeni arkadaşlarımız hakkında ne düşünüyorsun, bakalım?”

“Bilemiyorum. Adam biraz kendine âşık sanki. Kitabını okumak için sabırsızlanıyorum,” dedi hafif bir göz devirmeyle. Gözlerini tavana dikti. “Ama Alina’nın çizgi romanı kulağa ilginç geliyor. Bana kitabın kadınların gücüyle ilgili olduğunu, alışıldık süper kahraman hikâyesine ufak bir feminist dokunuş kattığını anlatıyordu. Bana da bir kopya göndereceğini söyledi.”

“Harika.” Onun ranzasına ilerleyip öpmek için eğildim. “Hep trende sevişmek istediğini söylemiştin.”

“Çok komiksin. Eğer bütün gece için burayı ayarlamış olsaydın durum daha farklı olabilirdi. Ama buraya asıl gelme amacımız biraz kestirmek.”

“Hadi ama, çok heyecanlı olacak. Acaba seni...” Öpmek için tekrar eğildim. “...ikna edebilir miyim?”

“Hmm. Belki.” Beni öptü. Elimi pürüzsüz kalçasından yukarıya doğru gezdirirken nefesi ağırlaştı, bana yaslandığında kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum. “Kapıyı kilitle,” diyerek uzaklaştı. Köprücük kemiğinin üstü kıpkırmızı olmuştu.

Elimden geldiğince düzgün ayağa kalkıp kapıyı kilitlemeye çalıştım. “Tanrı aşkına. Bozulmuş. Kilitlenmiyor.” Kompartımanın boş olma nedeni muhtemelen buydu.

“O zaman soğuk bir duş alsan iyi olur.”

Çok sevdiğim o hafif gülümsemesiyle bana baktıktan sonra bana arkasını dönerek duvara döndü. Elimde olmadan güldüm. Bozuk bir kilidin gazabına uğramıştım. Karşısındaki ranzaya uzandım ve nefes alış verişinin değişmesini seyrettim. Birkaç dakika sonra uyudu.

Uyanık kalmakta kararlıyım ve şarjı bitirecek olmasına rağmen oyun oynamak için telefonu çıkardım. Sırt çantamda bir yerlerde bir priz dönüştürücü vardı ama yataktan kalkıp prizi arayacak gücü kendimde bulamıyordum. Kapı kilitli olmadığından birilerinin içeri girme ihtimaline karşı uyanık kalacağım için telefonumun şarjının bitmesi çok önemli değildi. Bir aksilik olmazsa gideceğimiz yere varmadan önce nasılsa telefonu şarj edecek bir priz bulurdum.

İtalya’da telefonumu düşürmüş, ekranını çatlatmıştım. Örümcek ağını andıran çatlakların arasından ekrana bakarak bir süre oyun oynarken göz kapaklarımın giderek ağırlaştığının farkındaydım. Kendi kendime birazdan

oyunu bırakacağımı, hareket etmem ve biraz su içmem gerektiğini söylüyordum. Tren takırdayarak ilerledi ve ranzamda sallandım. Uyanık kalmalıydım.

Gözlerimi dinlendirmenin bir zararı olmayacağını düşünerek yavaşça kapattım.

Bir anda dimdik oturdum. Üşümüş ve terlemiştim, ağzım da kupkuru olmuştu. Telefonum büyük bir gürültüyle yere düştü. Rüyamda bir tabuttaydım ve biri kapağa vuruyordu.

TAK TAK TAK.

Laura yana dönüp uyanırken bir anda kapı açıldı ve koyu şiveli bir ses, “Pasaportlar,” dedi.

BÖLÜM DÖRT

Hâlâ uyku sersemliğimi üstümden atamadığımdan kendime gelemiyor, polislere şaşkınca bakıyordum.

Öndeki görevli elini uzattı. “Pasaportlar.”

Laura benden önce kalkıp yere çömelerek sırt çantamın ön gözünün fermuarını açtı.

Adamlar onu izlediler. Öndeki adam otuzlu yaşlarında, kel, oldukça kilolu biriydi ve çenesinde seyrek sakalları vardı. Meslektaşısı ondan biraz daha gençti, düzgün traşlı sakalı ve mavi gözleri vardı. Her ikisinin yüzünde de sabırsız, maaşlarından kesinti yapıldığını yeni öğrenmiş gibi sinirli bir ifade vardı. Turist rehberinde, Romanyalı sınır polislerinin samimi ve arkadaş canlısı oldukları yazdığından onlara gülümseyip başımı salladım. Ama onlar gülmediler.

Laura tedirgin bir ifadeyle dönüp bana baktıktan sonra kendi sırt çantasının ön gözünü açtı. Çantanın içini altüst ettikten sonra tekrar bana baktığında yüzü bembeyazdı.

“Burada değiller,” dedi.

“Ne?”

Görevliler beni izlerken çömelerek Laura’nın yanına oturup, pasaportlarımızı, biletlerimizi ve paralarımızı hep koyduğum ön cebe uzandım.

“Buradaydılar,” dedim sessizce. “Eminim. Macar polisi kontrol ettikten sonra pasaportları tekrar buraya koymuştum.”

“Emin misin?” diye tısladı Laura.

“Evet.” Sesim hafiften titriyordu. “Koyarken görmedin mi?”

“Bilmiyorum.” Gözleri korkudan kocaman olmuştu. “Gerçekten bakmamışım.”

“Hadi,” diye kükredi kel olan görevli.

Çaresizce ellerimi kaldırdım. “Affedersiniz, bir dakika.”

Ritim tutar gibi ayağıyla yere vurduğunda çıkan ses vagonda yankılanırken sırt çantamın yan ceplerini arıyordum ama biraz sakız, birkaç yırtık fiş ve broşürden başka hiçbir şey yoktu. Laura kendi sırt çantasını ararken çantanın ana bölmesine uzandım. Pasaporta benzeyen bir şeye dokununca kalbim bir an yerinden çıkacak gibi oldu ama elime Barcelona’daki bir müzeden aldığım bir el ilanı geldi.

İyice düşündüm. Pasaportları gerçekten çantaya koymuş muydum? Bir anlık dalgınlıkla Alina ve Ion’la oturduğumuz yerde camın kenarına koymuş da olabilirdim. Hayır. Sırt çantasını açtığımdan emindim çünkü fermuar sıkışmıştı ve kapatmadan önce biraz çekiştirmem gerekmişti. Pasaportları ön göze koyduğumdan emindim.

Görevli ayağını yere vurmaya devam etti. Başımı kaldırıp Laura’ya baktım. Yüzü daha da solgundu.

“Pasaportlar yok,” derken ikinci kelime resmen boğazıma dizilmişti.

Kel polis diğere Romence bir şeyler söylerken sesi oldukça kalın ve ciddi çıkmıştı.

Ayağa kalktım. “Pasaportlarımız, biletlerimiz... Hepsi çalınmış.”

Görevli ters ters önce bana sonra yanımda duran Laura'ya baktı. Uzanıp elini tutarak sıktım. Adam yaptığımı fark edince küçümsercesine güldü.

Sanki bir işe yarayacakmış gibi, "Biz İngiliz'iz," dedikten sonra ikisi birden aşağılarcasına gülmeye başladılar. Bir yanım söylediğim bu gülünç cümleyi Kraliçe, *Harry Potter* ve *Manchester United* gibi İngiliz unsurlarla espriye çevirmemi söylese de dilimi ısırdım.

"İsimleriniz nedir?" diye sordu Kel Polis.

Söyledik. Daniel Sullivan, Laura Mackenzie.

Sorunun çözülebileceğinden emindim. Bizim tarafımızı tutacaklardı. Ne de olsa mağdurduk ve hırsız muhtemelen hâlâ trendeydi. Acaba tren görevlilerin binmesi için kısa süreliğine mi durmuştu? Hiç fark etmemiştim. Her ne olursa olsun haksızlığa uğramıştık ve otorite figürü olan bu adamların bize yardım etmeleri gerekiyordu. Yataklı vagona olmamız her ne kadar yanlış olsa da boş olduğu için girmiştik. İngiltere'de trende yanlış yerde veya biletsiz seyahat ederseniz, sizden ya fiyat farkını ödemenizi isterler ya da cezalı tarife uygularlardı. Her şey halledilirdi.

"Biz uyurken içeri biri girmiş olmalı," dedim. "Eşyalarımızı çalmış."

Görevlilerin beni anlayıp anlamadıklarından emin değildim. Boş boş bakıyorlardı. Daha kıdemli görünen Kel Görevli diğerine bir şeyler söyledikten sonra Sakallı Görevli vagondan çıkıp sinirli sinirli koridorda yürümeye başladı.

Kel Görevli çantamı yerden alıp içindekileri çıkarmaya başladı. Temiz tişörtlerimi, *Europe by Rail*⁴ turist rehberimi ve güneş gözlüklerimi çıkardı. Çantanın en altında kirli çamaşır dolu bir poşet vardı. Poşeti çıkarıp açtıktan

⁴Europe by Rail: Trenle Avrupa Seyahati. (İng.)

sonra yüzünü ekşiterek geri çekildi. Poşeti homurdanarak çıkardığı diğer eşyaların olduğu ranzaya bıraktıktan sonra Laura'nın çantasını yerden aldı. Çantayı açıp göz gezdirdikten sonra makyaj çantasını yere attı.

“Hey,” dedim. “Bunu yapamazsın.”

Beni görmezden gelip Laura'nın çantasını altüst ederken kirli çamaşırlarının olduğu poşeti çıkardığı gibi geri koydu. Sonra temiz, siyah-pembe bir sutyen çıkarıp havaya kaldırdıktan sonra Laura'nın göğüslerine baktı. Laura'nın önüne geçince kahkaha atarak elindeki sutyeni ufak eşya yığımıza fırlatıp çantayı yanıma bıraktı.

Laura ranzaya oturup eşyalarımızı iki çantaya geri yerleştirmeye başladı. Yaprak gibi titriyordu ve o an tek istediğim onu rahatlatmak, her şeyin daha iyi olacağını söylemekti. Buna son vermek istiyordum.

Görevliye bir şeyler söylemem, ondan yardım istemem, durumu anlamasını sağlamaya çalışmam gerekiyormuş gibi hissediyordum, ancak söyleyecek işe yarar bir şey bulamadan sakallı görevli geri geldi. Yanında uzun ince, solgun yüzlü başka bir adam daha vardı. Demiryolu şirketinin üniformasını giyiyordu. Elinde ayırılan yerlerin listesi olduğunu düşündüğüm uzun bir kâğıt parçası vardı. Parmağıyla listeye göz gezdirdikten sonra başını salladı.

Gar görevlileri ve iki sınır polisi aralarında hızlıca bir şeyler konuştular.

Kel Adam beni işaret ederken kullanacağı İngilizce kelimeleri bulmakta zorlandığı belliydi ve tam o anda Alina geldi.

“Çok şükür,” dedim. Romence konuşan biri. Alina onlara her şeyi anlatabilirdi. Birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

“Alina, pasaportlarımız, biletlerimiz ve tüm paramız çalındı. Onlara anlatabilir misin? Bizi anladıklarını sanmıyorum.”

Alina’nın ciddi, sakin davranmasını beklerken son derece tedirgin ve gergin olduğunu gördüm. Görevlilerle ana dillerinde oldukça hızlı ve belirgin bir şekilde konuştu.

Kel Görevli başını sallayarak bizi gösterdikten sonra garpolisinin tuttuğu listeyi işaret etti.

Alina dinleyip bize döndü. “Burada olmamanız gerektiğini söylüyorlar. Bu vagon boş olmalıymış.”

Ona ‘*Evet, öyle. Acaba onlara bunun erkek arkadaşının fikri olduğunu söyleyebilir misin?*’ demek istedim. Ama bu bir işime yaramazdı.

Üniformalı adam bir şeyler söyledi. Amfizem⁵ olmuş gibi tiz bir sesi vardı.

“Sizi...” Alina doğru kelimeyi bulmaya çalışırken filmlerden hatırladığını düşündüğüm bir kelime söyledi. “Kaçak yolcu olmakla suçluyorlar.”

“Toplu taşıma beleşçileri. Ama biletlerimiz vardı. Ucuz biletler. Çalındılar. Lütfen onlara üzgün olduğumuzu, yataklı vagona gelmememiz gerektiğinin farkında olduğumuzu söyle. Ama bilet de almıştık. Suç mağduruyuz.”

Başını sallayınca söylediklerimi adamlara aktardığını düşündüm.

Kel polis evrensel bir tepki verdi: “Hıh!”

Alina sesini yükselterek onunla tekrar konuştuğunda tedirginliği giderek öfkeye dönüşüyordu. Adamların onun deri ceketine, çizmelerine, saçma ve makyajına nasıl baktıklarından yola çıkarak onun ucubenin teki olduğunu düşündüklerinin farkındaydım. Biraz daha düzgün giyimli,

⁵Akciğerlerdeki hava keseciklerinin zarar görmesiyle nefes darlığına yol açan, genellikle sigara nedeniyle gelişen kronik bir akciğer hastalığı.

biraz daha muhafazakâr ve yaşça biraz daha büyük olsa her şey daha farklı olabilirdi. Sorun belki de tavrıydı. Alina'nın en uygun elçi olmadığını geç fark ettiğimde çoktan tartışmaya başlamışlardı. Alina ve kel görevlinin sesleri giderek yükselmiş, her ikisi de birbirini dinlemediğinden söyledikleri kelimeler üst üste binmeye başlamıştı.

Bitişik vagondan bir adam başını dışarı uzatınca sakallı görevli ona bağırıp hemen kapıyı kapatmasını emretti.

Alina ve görevli arasındaki tartışma giderek hararetlenmiş, birbirlerine ağır sözler söylemeye başlamışlardı. Birden görevli elini kaldırıp 'Dur' veya 'Sus' benzeri tek heceli bir kelime söyledikten sonra gar görevlisine bir şeyler dedi. Adam başını sallayarak hızla uzaklaştı.

Kel görevli, Laura ve beni işaret ederek, "Gelin," dedi.

Alina itiraz edince adam onu koridora doğru itti. Tartışmaya devam ederek geri dönmeye çalışırken adam elini kürek kemiklerinin arasına koyup itti.

"Neler oluyor?" dedim peşinden giderek. "Alina?"

Cevap vermek yerine durmadan Romence bir şeyler söylemeye devam etti.

"Tren yavaşlıyor," dedi Laura kısıp sesle.

Haklıydı. Gara giriyormuş gibi yavaşlarken frenlerin gıcirtısı duyuldu. Görevli vagonlar arasındaki alana giden kapıyı hızla çekip açtıktan sonra Alina'yı itti. Laura ve bana emredercesine, "Gelin, gelin," dedi.

Tren yavaşlamaya devam ederken dışarıdaki uçsuz bucaksız karanlıkta sadece birkaç zayıf ışık görülüyordu. Tren yavaşlayıp durduğunda frenlerden çok tiz, inilti benzeri bir ses yükseldi. Geriye doğru sarsılınca omzumu duvara çarptım. Tren sonunda durunca kapılar tıslayarak açıldı. Görevli ve Alina'nın ilerisine bakınca, platformun

bulunduğumuz yerden yaklaşık otuz santimetre aşağıda kalan küçük bir açık hava istasyonunda durduğumuzu gördüm.

Neler olduğunu ancak o zaman anladım. “Hayır,” dememe rağmen görevli bana aldırmadı. Alina’yı trenden itince karanlık platformda dizlerinin üstüne düştü ve sonra Laura’yı kolundan çekerek onu da trenden indirdi. Laura yarı düşer, yarı zıplar bir hâlde yere basıp ayakta durmaya çalışırken nefes nefese kalmıştı. Son olarak görevli beni de trenden aşağı itti. Bağırarak, yalvararak için arkamı döndüğümde çantalarımızı da peşimizden fırlattığını gördüm. Büyük bir gürültüyle yere düştüler.

“Bunu yapamazsınız!” diye bağırırmama rağmen adam gözlerinde soğuk ve donuk bir ifadeyle orada öylece durup kapılar kapanana kadar çıkışı tuttu. Birkaç dakika sonra tren tekrar hareketlendi ve biz sersemlemiş bir hâlde orada öylece dururken o aptalca kararı verip yerimizi değiştirmeden önce ilk oturduğumuz yerin penceresinde biri belirdi. Bu, yüzünde şaşkın bir ifade olan Ion’du.

Tren yavaşça hızlanarak gardan uzaklaşmaya başladı. Trenin bizi dağın başında yarı aydınlık bir platformda bırakarak karanlığın içinde kayboluşunu seyrettim.

BÖLÜM BEŞ

Biraz önce olanları sindirmeye ve inanmaya çalışırken bir an donakalmıştım. Gecenin karanlığında kaybolmadan önce trenin durduğu boşluğa baktım ve artık sesini bile duyamıyordum. Dolunay net bir şekilde görünüyor, durduğumuz yeri zayıf ışığıyla aydınlatıyordu. Tek tük yıldızlar vardı. Tren gittikten sonra her yeri sessizlik kaplamıştı. Yeşilliklerde cırcır böcekleri ötmüyordu. Civar yollarda hiç trafik yoktu. Tek duyabildiğim kendi nefes alış verişimdi.

Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alıştı.

Romanya sınırından çok uzakta olmadığını düşündüğüm taşranın ortasında bir yerlerde olmamıza rağmen, görevliler bizi trenden atmadan önce ne kadar yol aldığımızı tahmin etmek neredeyse imkânsızdı. Romanya coğrafyasına pek aşina olduğum da söylenemezdi. Tek bildiğim yabancı bir ülke olduğu ve evden çok uzakta olduğumuzdu.

Pusula olmadan hangi yöne baktığımı bilmem olanaksızdı. Solumdaki arazi kavisler oluşturarak yükseliyor, ağaçlar sıkı sıkı dik yamaçlara tutunurken uzaktaki büyük bir su birikintisi ay yüzünü gösterdiğinde gümüşü pırıltılarla göz kırpyordu. Daha ileride, tepelere çocuklarını koruyan ebeveynler gibi bakan sarp ve meydan okuyan

dağlar vardı. Bana gençken okuduğum, *hobbitlerin*⁶ yüzüğü bulmak için çıktıkları tehlikeli bir yolculuğun anlatıldığı Tolkien kitaplarını anımsatmıştı.

Diğer taraftaki düz arazide kilometrelerce uzanan sık bir orman vardı. Ormanın ilerisinde, daha uzaktaki sıradağlar ufuk çizgisi gibi uzanıyordu. Loş ışıktaki siyah gibi görünen birkaç sessiz kuş, ormanın kıyısından havalanmadan önce hızlıca konup tekrar gözden kayboldular. Gündüz güneş parlarken buranın çok güzel olduğuna emindim. Ama şu anda değildi. Böyle bir gecede hiç değildi.

Tren istasyonu, daracık bir üst geçit ile birbirine bağlanan sadece iki platformun olduğu ufacık bir yerdi. Hiç ışığın olmadığı istasyon sık kullanılmıyor gibiydi. Bir zamanlar bilet gişesi olduğunu düşündüğüm yıkık dökük, boyları dökülmüş küçük ahşap bir bina vardı. Hafif bir daire çizerek döndüm. Çevrede karanlık, benzer şekilde terk edilmiş gibi duran birkaç bina daha vardı. Burası yakın bir zamanda bir anda terk edilmiş bir köy, daha doğrusu bir yerleşim yerini andırıyordu.

“Daniel?”

Yavaşça dönerek Laura’ya bakınca loş ışıklı peronda kendine sarılmış hâlde ayakta durduğunu gördüm.

“Daniel,” dedi bu sefer daha bir telaşlı.

Kız arkadaşımın yanına gidip onu kucakladığımda yumuşak saçlarını yüzümde hissettim. Hava birden soğumuştı ve Laura üstündeki şort ve tişörtüyle titriyordu. Çıplak kollarındaki tüyler diken diken olmuştu, dişleri takırdıyordu. İçindekiler bağırsak gibi dışarı fırlamış hâlde yerde duran sırt çantama bakındım. Hemen kapüşonlu bir

⁶Hobbit(İng.): J.R.R. Tolkien’in Orta Dünyasında yaşayan kısa boylu ve ayakları kıllı, insansı yaratıklar.

üst çıkarıp Laura'ya uzattım. Verdiğim şeyin ne olduğunu bilmiyormuş gibi bana baktı.

“Hadi, tatlım. Giy şunu.”

Gözlerini dört açmış bana bakarken başını bir anda tepemizdeki bir ağaçtan gelen hareketin olduğu yöne çevirdi. Silüeti siyah dalların arasından zar zor seçilebilen bir kuştı.

“İyi olacağız,” derken buna ondan çok kendimi ikna etmeye çalışıyor gibiydim.

İşin doğrusu Laura yaptığı espri pek iyi olmasa da yaşadığımız şoku benden daha çabuk atlatıyor gibiydi. “Alışılmışın dışında bir şey yapmak istediğimi söylediğimde kastettiğim bu değildi.”

Alina birkaç adım ötede durmuş, hipnotize olmuş gibi tren raylarına bakıyordu.

“Nerede olduğumuzu biliyor musun?”

Cevap vermedi.

“Alina?” Yanına gittiğimde sonunda trans hâlinden çıktı. Tekrar sordum.

Etrafına bakıp başını salladı.

“Biraz önce ne oldu öyle?” diye sordum. “İon neredeydi? Hem neden söylediğiniz gibi gelip bizi uyandırdınız?”

Gözlerini ovuşturup silkelendikten sonra kendine geldi. “Ben... ben uyuyakaldım.”

“Ya İon?”

“Yiyecek bir şeyler almak için yemek vagonuna gitti. Ben... sadece beş, belki on dakika uyuduğumu düşünüyorum. Sınır polisi ve kondüktörün size doğru ilerlediğini görünce yardım etmek için hemen geldim.”

“Gerçekten çok iyi oldu.”

Başını öne eğdi. “Çok özür dilerim.” Sonra gözleri parladı. “Şu polis – tam bir pislikti. Onu bir daha görürsem çok fena canına okuyacağım.”

“Üşüyorum.”

İkimiz de arkaya döndük. Laura hâlâ kendine sarılıyor, gözleri tıpkı seyahatimizin başındaki pırıl pırıl parlayan güneş gibi yuvarlak ve kocaman görünüyordu. İtalya ve İspanya sahilleri şimdi çok uzakta kalmıştı.

Onu tekrar kucaklamaya çalıştığımda bu sefer irkildi.

“Keşke en başta bize yataklı vagon dan yer ayırtsaydın, keşke bu kadar pinti olmasaydın.”

İtiraz ettim. “Yine de soyulabilirdik.”

“Hayır. Hayır, soyulmazdık.” Ellerini saçlarında gezdirip iç çekti. “Yataklı vagona gitmeyi kabul etmemeliydim. Kötü bir fikir olduğunu biliyordum.”

“Bir sorun olmayacağını düşündüm...” Sesim giderek kısıldı. “Özür dilerim.”

Alina bizi yalnız bırakmak için diğer tarafa döndükten sonra cebinden ezilmiş bir paket sigara çıkardı. Bir tane yakıp derin bir nefes çektikten sonra bize baktı. “En azından sizin eşyalarınız hâlâ yanınızda. Benim her şeyim kahrolası trende kaldı.”

“Telefonun var mı?” diye sordum.

Kot pantolonunun ceplerini kurcalayıp pasaportunu bulduktan sonra bakıp iç geçirdi. “Hayır, çantamda kaldı.”

“Benim de şarjım bitti.” Şarjımın kalanı da ben uyurken bitmişti. “Laura?”

“Sırt çantamda.”

Dizlerinin üstüne çöküp çantayı karıştırdıktan sonra başını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Burada yok. Diğer eşyalarla onu da çalmış olmalılar.”

Küfrettim. “Birisi vagona bakıp uyuduğumuzu görünce şansını denemek istemiş olmalı. Baksana, belki de şu adamdı. Sana bakıp duran adam. Onu gördün mü, Alina? Vagondan çıktı mı?”

“Bilmiyorum. Görmedim.” Sigarasından derin bir nefes çekti.

“Bir önemi yok, öyle değil mi?” dedi Laura. “Her şey gitti. Kim olduğunu asla öğrenemeyeceğiz.” Etrafa bakındı. “Burayı sevmedim. Sanki... perili gibi. Kötü bir havası var.”

Alina tek kaşını kaldırdı. “Perili mi? Hayaletlere inanır mısın?”

“Evet.” Neyse ki lafı uzatmadı. Laura’nın doğaüstü şeylere inandığını uzun zaman önce kabullenmiş olamama rağmen bundan başkalarına bahsettiğinde biraz utanıyordum. Şu anda burada hayaletlerden bahsetmeyi gerekten hiç istemiyordum.

Alina sigarasına baktığımı anlamış olacak ki uzattı ve “Bir tane ister misin?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler.”

Omuzlarını silkip bilet gişesine ilerleyerek pis pencereden içeri baktı.

“Burada bir harita var.”

Yanına gidip pencerenin önünde durdum. Laura da geldi. Pencerenin karşısındaki duvarda bu bölgenin olduğunu tahmin ettiğim A-2 kâğıt büyüklüğünde bir harita asılıydı. Sadece nerede olduğumuzu gösteren kırmızı bir ok görünüyordu, çünkü loş ışıkta herhangi bir yer ismini çıkarmak oldukça zordu.

“Okuyabiliyor musun?” diye sordu Alina.

“Biraz... sanırım şu yeşil alan Apuseni Doğal Parkı. Demek ki hemen altındaki şu ormanlık alandayız.”

Gözlerini kıstı. “Yakında bir kasaba var.”

Dikkatlice bahsettiği siyah noktaya baktım. Kısa bir ismi olmasına rağmen okuyamıyordum. Pek bir önemi yoktu. Tek bilmemiz gereken bir kasaba olduğuydu. İnsanlar. Medeniyet.

“Buraya gelmeden önce trenle bir kasabadan geçip geçmediğimizi gördün mü?” diye sordum.

“Sanırım geçtik. Evet, geçtiğimize eminim.”

Hepimiz aynı anda dönüp geldiğimiz yöne uzanan tren raylarına baktık. Bu demiryolunu her kim yaptıysa ağaçların arasından geniş bir yol açarak ormanı âdeta ikiye bölmüştü. Rayların her iki tarafında da iki metrelik açıklık bir alanın olduğu arazi iki rayın sığabileceği kadar genişti. Bu yolun yalnızca ilk birkaç metresi görünüyordu. Daha ötesi zifiri karanlıktı.

“Sence ne kadar uzaktadır?”

“Hım. Bilmiyorum. Dokuz ya da on kilometre.”

“Yani altı yedi mil mi?”

Laura elini koluma koydu. “Oradan yürümeyi düşünüyorsun, herhalde? İstasyondan çıkıp düzgün bir yol bulmak sence de daha akıllıca olmaz mı?”

“Bilmiyorum,” dedi Alina. “Haritaya göre tren rayı doğrudan kasabaya gidiyor. Yol aynı zamanda ormandan da geçiyor ama çok daha uzun.”

Alina tam bunları söylerken platformun diğer ucundan bir ses geldi. Laura kolumu biraz daha sıkınca tırnakları battı.

“Bu da neydi böyle?” derken sesi yükselerek tizleşti.

Bir şey hırıliyordu.

Alina platformda sesin geldiği yöne doğru temkinli birkaç adım attı.

“Bir köpek,” dedi sessizce.

Hırlama tekrar duyuldu ve köpek sol tarafımızda, platformun sonunda dağlar arkasında kalarak tekrar belirdi. Tam Alina geri çekilirken bir köpek daha görüldü. İki siyah köpek. Dobermanı andıran köpekler biraz daha küçük ve tamamen siyahtılar. Gözlerini dikmiş artık sessizce bize bakıyor, her ikisi de dudaklarını geri çekmiş keskin, sarımtırak dişlerini bize gösteriyorlardı.

Laura arkama geçti. Köpeklerden hep korkardı. Ailemin oldukça uysal ama hareketli siyah bir Labradoru vardı ve onları her ziyarete gittiğimizde Laura köpeği ür-kütücü bulduğu için mutfağa kilitlerdik. Bunun nedeni Laura daha küçük bir çocukken annesinin bir köpeğin saldırısına uğraması ve kendi yerleşik korkusunu çocuğuna aktarmış olmasıydı.

Alina yavaş yavaş geri gelerek pencerenin yanında durdu. Laura kolumu çok sert sıktığından ertesi gün kolumda morluklar olacağından emindim.

Köpeklerden biri öne ilerleyip kısık ve tehditkâr bir sesle tekrar hırladı. Aklıma bir anda bir kelime düştü. Kuduz. Sonra gözümün önüne köpüren ağızlar, bitap olmuş hedenler, ateş, acı ve ölüm geldi.

“Ben burada kalmaktansa en yakın kasabaya yürümeyi tercih ederim,” diye fısıldadı Alina. “Rayların kenarından yürürsek birkaç saate oraya varırız.”

“Saat kaç?” diye sordu Laura.

Saate baktım. “Üçü biraz geçiyor.”

“Tam kahvaltı saatinde orada oluruz,” dedi Alina.

Başımı salladım. “Laura, bu plan sana da uyar mı?”

Köpeklere baktıktan sonra dönüp raylara baktı.

“Çok karanlık. Yolumuzu nasıl bulacağız?”

“Bunlar demiryolu. Tek yapmamız gereken takip etmek. Hem bende el feneri var, hatırladın mı?”

Yolculuğa hazırlanırken bir yerde işime yarayabileceğini düşünerek son anda sırt çantama incecik bir *Maglite* feneri de koymuştum. İsveç çakısı koymayı düşünemememin nedeni çakımın olmamasıydı.

Laura önce köpeklerle, sonra raylara, sonra tekrar dişlerini göstererek birer adım daha atan köpeklerle baktı.

“Tamam,” derken sesi köpeklerin hırlamasından biraz daha yüksekti.

Köpeklerden yavaşça uzaklaşırken ani bir hareket yapmamaya özen gösteriyorduk. Eğilerek yerdeki çantalarımızı aldım ve Laura’nınkini ona uzattım. Çantaları sırtımıza geçirmeden hemen önce el fenerini kontrol ettim, çalıştığını görünce rahatlayarak derin bir nefes aldım. Üst geçidin altından geçtik ve platformun sonuna yürüdük. Duvarda devasa üreme organlarını nispeten daha ufak bir kadın resmine doğrultmuş kaba saba bir erkek resmi vardı. Hemen yanında da yüzü çılgılık atar gibi çarpılmış bir şeytan çizimi vardı.

Laura’nın bu fotoğrafları görmediğini umarak gözlerimi kaçırdıktan sonra Alina’yı raylar boyunca takip ederken rayların elektrik yüklü olma ihtimaline karşı uzakta kalmaya dikkat ediyordum. Laura’nın elini tuttum ve ormanı delip geçen raylar boyunca ağaçlara doğru yürümeye başladık.

BÖLÜM ALTI

Tren rayları sağımızda, orman solumuzda kalacak şekilde demiryolu boyunca yürümeye başladık. Ağaçlar yanımızda bir duvar gibi sıralanmış, nöbet tutan askerler kadar hareketsizdiler. Bazı yerlerde daha uzun ağaçlar eski bir gölgeliği andırır gibi öne bükülmüş, dallarının uçları rayların karşı tarafındaki dallara dokunarak zorla açılan boşluğu kapatmaya çalışıyor gibiydi. Ağaçlara çok bakmamaya, onun yerine el fenerinin aydınlattığı birkaç metreyi ve yürüdüğüm zemini takip etmeye çalıştım. Orman sınırıyla raylar arasındaki düz zemin kuru yapraklarla doluydu ve her adımımızda çıtırdıyordu. Ara sıra paslanmış bir bira kutusu veya geçen bir trenden atılmış bir cips paketi gibi insan izine rastladığımız da oluyordu. Alina bir sigara daha yaktı ve bitirdikten sonra ayağıyla söndürmek için durdu.

Etraf o kadar sessizdi ki, boğucu sessizliği doldurma hevesiyle gardan çıkar çıkmaz konuşmaya başlamıştım.

“Açlıktan ölüyorum,” dedim. “Bu kasabada kahvaltılık ne yiyeceğimizi merak ediyorum.”

“Hiç paramız yok,” dedi Laura. Şortunu çıkarıp kot pantolon giymişti ve artık titremiyordu.

“Cebimde biraz para var,” dedim.

“Orada bir şişe cin de var mı?”

“Hayır ama sırt çantamda biraz su var. Bekle.”

Yarısı dolu kaynak suyu şişesini bulup ona uzattım. Bir yudum alıp Alina'ya uzattı ama o hayır anlamında elini salladı.

Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum.

"Aklıma bir film geldi," dedim. "Hani, *River Phoenix*⁷'in oynadığı. Dört erkek çocuğunun ormanda tren raylarını takip ederek yürüdükleri film."

"*Benimle Kal*,⁸" dedi Laura. "Filmin sonunda bir ceset bulurlar."

"Bu *River Phoenix*'in filmine hiç ama hiç benzemiyor," dedim.

Güldü. Yolda ilerledikçe, özellikle bulutlar dağılıp parlak ay görünmeye başladıkça Laura biraz daha rahatlamış gibiydi. Ay ışığı yolu aydınlattığından el fenerini kapatmıştım. Laura'nın elini tutup sıktım. O da sıktı.

"Bahse girerim Ion trenden atıldığını görünce şoka girmiştir," dedim.

"Muhtemelen hoşuna gitmiştir."

"Niye öyle diyorsun?"

Göz ucuyla bize baktı. "Biraz tartıştık. Bu yüzden yemek vagonuna gitti. Uzaklaşmak için."

"Uzun zamandır mı berabersiniz?" diye sordu Laura.

"Hı hı."

Laura ile birbirimize baktık ama Alina başka bir şey söylemedi.

"Hiç İngiltere'ye gittin mi?" Sohbeti uzatmaya çalışıyordum. Her sessizlikte ormandan sesler geldiğini duyuyordum: hışırtılar, fısıltılar, karanlıkta dolanan görünmez şeyler.

"Hayır."

⁷River Phoenix: 23 yaşında hayatını kaybeden Amerikalı aktör.

⁸Benimle Kal: Orijinal adı *Stand by Me*, 1986 yapımı Amerikan filmi.

“Gitmelisin,” dedim. “Bir sanatçı olduğun için Londra’yı seveceğine eminim. En yakın arkadaşım bir müzisyen, şarkıcıdır. Londra’ya Avrupa’nın en yaratıcı şehri gözüyle bakar.” Bu macerayı anlatınca Jake’in ne söyleyeceğini merak ediyordum. Her ne kadar Jake’in olanları tanıdığımız herkese anlatacağını bilsem de bu deneyimi gülünç bir anekdota dönüştürebileceğimi bilmek içime su serpiyordu.

“Sanırım önümüzdeki sene Romanyalıların Birleşik Krallık’ta çalışma engelleri kalmayacak,” diye lafa devam ettim. “Aşırı sağcılar bu konuyu sanki işgal edilecekmişiz gibi konuşup duruyorlar.”

Alina çekimser bir tepki verdikten sonra, “Evet, bu zamana kadar Romanya’yı nasıl buldunuz bakalım?”

Laura ile güldük. “Tüm arkadaşlarıma gelmelerini tavsiye edeceğim. Özellikle ormana bayıldım ve sınır polisleri de çok sevimliydi. Çok hoş karşıladılar.”

Alina’nın yüzünü tam göremediğimden sorusunun kinayeli mi yoksa samimi mi olup olmadığını anlayamıyordum. Hafif bir kinaye olduğunu hissetsem de onu gücendirmek istemiyordum. “Her şeyi yoluna koyup medeniyete döndükten sonra çok seveceğimize eminim.”

“Sizin yerinizde olsam, bu olanlardan sonra ilk uçakla buradan giderdim,” dedi Alina.

Tam Sighisoara’yı görmeyi nasıl iple çektiğimi söylemek üzereyken Laura kolumu tuttu. “Şunu duydun mu?”

Hemen durdum. “Neyi?”

“Bir tıkırtı. Hayvan pençesi gibi.” Parmaklarını pençe gibi hareket ettirdi.

“Aman Tanrım. Yoksa köpekler bizi takip mi ediyor?”

El fenerini tekrar açıp arkamıza tuttum. Sadece demiryolu görünüyordu. Birkaç adım attıktan sonra köpek ya da herhangi başka bir şey olmadığını gördüm.

“Sorun yok,” dedi Alina tekrar yanlarına gidince. “Muhtemelen ağaç dallarıdır. Bu gibi yerlerde korkmak çok normal. Düz bir çizgi hâlinde yürümeye devam edelim. Olur mu?”

“Olur.”

Laura cevap vermedi.

“Tamam mı?” dedim olabildiğince sakince.

“Ormada hayvan var mıdır?” diye sordu Alina’ya.

“Sanırım...”

Laura’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne tür hayvanlar? Kurtlar mı? *Ayılar* mı?”

“Bilmiyorum.”

Hemen araya girdim. “Sanırım turist rehberimde buradaki tüm kurtların ve ayıların avlanarak yok edildiği yazıyordu.”

Laura bana dünyanın en kötü yalancısıymışım gibi baktı. “Buradan olabildiğince çabuk gitmek istiyorum.” Cümlenin sonuna doğru sesi çatlamaya başlamıştı.

“Yakında kasabada oluruz. Kahvaltı ederiz. Tüm bunlar bitince geriye dönüp bakacağız ve...”

Sırtındaki çanta sanki kuş tüyüyle doluymuş, yeni bir amacı varmış gibi uzun adımlar atarak yürümeye başladı. Temkinli bir şekilde ormana baktım. Ayılar hakkında yalan söylemiştim. Bildiğim kadarıyla Romanya’nın bu kesiminde vahşi doğada yaşayan bozayılar hâlâ vardı. Dü-rüst olmak gerekirse kırsal yaban hayatından çok Laura’dan endişe duyuyordum. Olanlar için gerçekten beni mi suç-luyordu? Yolculuğun başında yataklı vagondan yer ayırt-saydım, kapısı kilitlenebilen vagonumuzun ranzalarında

güvende olacağımız kesinlikle doğrudu. Kimse eşyalarımızı çalamazdı. Alina'yla tanışmış ve trenden atılmış olmazdık. Her şey yolunda olabilirdi.

Laura beni sorumlu tutsun ya da tutmasın ben yine de verdiğim karardan pişmandım. Keşke zamanı geri alabilseydim... ama ne yazık ki gerçek hayatta silme tuşu yoktu. Artık bu konuyla ilgili yapabileceğim bir şey de yoktu. Tek yapmamız gereken buradan gitmekti ve sonrasında bu yaşadıklarımızı hatırlayıp geleceğimize emindim.

Laura'ya yetişmek için hızlanırken Alina da peşimden geldi.

Sessiz kalmak her ne kadar acı verse de Laura'nın bir şeyler söylemesini bekledim. Sonunda, "Sanırım ben de macera peşindeydim," dedi.

"Laura, yataklı vagon almadığım için çok üzgünüm. Bilseydim..."

Elini kaldırıp beni susturdu. "Daniel, sorun değil. Seni suçlamıyorum. Tabii ki de böyle bir şey olacağını bilemezdin. Benim surat asıp kin tutan biri olmadığımı biliyorsun. Sadece çok üşüdüm, yoruldum, açım ve de çok *korkuyorum*. Tek istediğim buradan kurtulmak. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Anladım."

Çoğunlukla sessizlik içinde gözlerimizi ileriye dikmiş, dikkatli adımlara atmaya odaklanarak yarım saat kadar daha yürüdükten sonra Alina, "Hey millet," dedi.

Durduk.

"Tuvaletim geldi."

"Peki, tamam. Arkamızı döneriz," dedim.

"Ağaçların arkasına gidiyorum," dedi. "Ben... insanlar bana bakarken yapmayı sevmiyorum."

Bu *Punkçı* ve kendine güvenen kadının bir anda utangaç birine dönüştüğünü görmek oldukça tuhaftı. El fenerini ona uzattım ama başıyla reddetti. “Sorun değil. Çok içeri girmeyeceğim.”

Ben gökyüzüne bakarken Alina ağaçların arasından ilerleyip iki kalın gövdeli ağacın arasından geçtikten sonra gözden kayboldu. Saate baktım. Saat neredeyse sabahın dördüydü. Havanın aydınlanmasına çok kalmadığını umuyordum.

“İyi misin?” dedim Laura’yı kendime çekip. Vücudu gergin, omuz kasları sertti. Giymesi için verdiğim eşofman üstünün üzerinden omuzlarını ovmaya başladım.

“İlgi manyağı gibi görünmek istemiyorum...” Gözleri yaşardı. “Ama tüm bunlar çok boktan, öyle değil mi? Büyük yolculuğumuz. Pasaportlarımız olmadan ne yapacağız? Nasıl para çekeceğiz?”

“Her şey yoluna girecek. Kasabaya gider gitmez hepsini çözeceğiz.”

“Bilmiyorum. İş arkadaşlarımdan biri yurtdışında pasaportunu kaybetmiş ve yeni pasaport çıkarmak için uçakla geri gelmesi gerekmiş. Pasaportu olmadan hiçbir sınırdan geçememiş. İngiliz konsolosluğu ona eve dönmesi için bir belge vermiş, hepsi bu. Bizim de eve dönmemiz gerekecek.”

Gülümsemeye çalıştım. “Belki bu o kadar da kötü bir şey değildir.”

“Ama bu seyahati çok uzun zamandır planlıyoruz ve hâlâ gitmediğimiz bir sürü yer var.”

“Belki önce eve döner, pasaport işini hallederiz ve sonra geri geliriz.”

“Ama Romanya’ya değil.”

“Şey, eminim bu o kadar da...”

“Daniel.”

“Pekâlâ. Romanya yok.” Ona tekrar sarıldım. “Ne kadar güzel olsa da.”

Bu sefer gülmedi. “Lütfen *Facebook*’ta bundan bahsedip komik bir hikâyeye dönüştürmeye çalışma, Daniel.”

Geri adım attım. “Tabii ki yapmayacağım.” Aslında birkaç dakika önce tam da bu durumdan enteresan bir hikâyeye çıkarabileceğimi düşünüyordum.

“Çünkü bu hiç komik değil,” dedi Laura. “Bunu hatırlatacak bir şey istemiyorum. Herkesin bunu bilmesini de istemiyorum. Lütfen, Daniel, bana söz verir misin?”

Söz verirken sesimdeki hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım.

“Teşekkürler.”

Laura ormana, Alina’nın arasından geçip gözden kaybolduğu ağaçlara baktı. “İşi uzun sürdü.”

Ağaçların arasına doğru birkaç adım attı. Ayağının dibinde yarısı ezilmiş birkaç bira kutusu duruyordu.

“Alina?” diye seslendi. “İyi misin?”

Cevap vermesini bekledik ama bir cevap gelmedi. Etrafa yalnızca sessizlik hâkimdi.

BÖLÜM YEDİ

“Alina?” Bu sefer ben seslendim. Sonra tekrar seslendim.

Ses yoktu.

Laura ile birbirimize baktıktan sonra elimi en yakın ağacın serin kabuğuna koyup adım atarak ilerideki karanlık boşluğa baktım.

“Alina? İyi misin?” diye seslendim.

Laura işitilebilecek seste ağır nefesler alarak arkamda duruyordu. Kalbim küt küt atıyor, vücudum soğuk soğuk terlemeye başlıyordu.

“Hangi cehennemde bu?” Soruyu Laura’ya mı yoksa ormana mı sorduğumdan pek emin değildim.

Laura da ona seslenirken titreyen sesi ağaçlardan geri tepiyor, yankılanıp karşılıksız bir şekilde kayboluyordu.

“Çişini yapmak için çok uzağa gitmiş olamaz değil mi?”

Laura bana baktı. “Ya iyice içerilere girip bir şeye takılıp düştüyse? Kafasını vurduysa. Ya da... kim bilir, bir çukura falan düştüyse?”

“Bakmamız gerekiyor.”

Laura hızlı bir nefes aldı. Rayların kenarı şimdi daha güvenli bir yer gibi görünüyordu. Ama orman... ağaçların başladığı yerin ötesindeki karanlık boşluk... Oraya girme fikri bile bütün bedenimin kaskatı kesilmesine neden olmuştu.

Ama başka şansımız yoktu.

El fenerini açıp ağaçların arasından tam olarak Alina'nın içeri girdiği yere ilerledim. Laura da kolumu tutarak benimle geldi.

Daha birkaç adım atmamış olmamıza rağmen buranın havası demir raylarının nispeten daha güvenli ortamından çok farklıydı. Ağaçların alçak dallarının sivri uçları bize uzanıyor, çalılar sanki ayaklarımızı yakalamaya çalışıyordu. El feneri ağaçların koyu, çentikli şekillerinin mat yeşil ve kahverengi tonlarını aydınlatıyordu. Her karanlık nokta tehditkâr bir havadaydı, sanki içinde korkunç bir şey saklıyordu. Hayal gücüm gözlerimle göremediğim detayları dolduruyor, seyrettiğim ve okuduğum korku filmi ve kitaplardan aklımda kalanlarla birlikte beynimin derinliklerinde binlerce yıl geriye uzanan bir çizgiyi, iliklerime kadar işlemiş karanlık orman korkusunu da açığa çıkarıyordu.

El fenerini sağa sola, yukarı aşağı hareket ettirerek karanlığı delmeye, ışıkla öldürmeye çalışıyordum. Bir adım daha atmaya çalışsam da bacaklarım hareket etmiyordu. İlerlemek yerine Laura'yı raylara doğru geri çekiyordum.

“Onu bırakamayız. Gidip onu aramalıyız,” dedi Laura.

Scrin havaya rağmen terliyordum. Dönüp ormana baktım. Oraya girmek istemiyordum. İlkel beynim çılgılık atıyordu. *Kaç, savaşıma. Oraya gitme. Koşarak kaç.*

“Ya bir ayıysa?” diye fısıldadım. “Belki de öyledir.”

“Hepsinin yok edildiğini söylemiştin.”

“Hepsi sayılmaz. Ama çoğu.” Ağaçların başladığı noktaya baktık.

“Bir şeyler duyardık,” dedi. “Bir çılgılık, hırlama...”

“Bir ayı saldırısının neye benzediğini nereden biliyorsun? Ayı olmayabilir de... belki de...”

Aklıma gelen kelimeyi söyleyemiyordum. *Bir canavar.*

“Ne olabilir?”

Ormana gitmemek için çırpınıyor, sahip olduğumdan haberim olmayan bir fobi nedeniyle donakaldığımı hissediyordum. Hiç ormanda kamp yapmamıştım. Şehirde büyümüş, asfalt ve ışıkların arasında yetiştirilmiştim.

Ama şu anda Laura’nın bakışları orman korkumdan daha beterdi. Hayal kırıklığı.

“Gidip yardım bulmalıyız,” dedim.

“Yardım mı? Bu saatler sürer. Bizim şimdi bir şey yapmamız gerekiyor.”

“Havanın aydınlanmasını da bekleyebiliriz.”

Gökyüzüne baktı ve ay doğrudan tepemizde, rayların üzerini güzel, güven verici bir şekilde aydınlatıyordu. Bu ışık biz ormana girer girmez yok olacaktı.

“Peki, daha ne kadar var? Alina orada bilinci kapalı bir şekilde, ciddi tıbbi yardıma ihtiyaç duyuyor olabilir. Belki de kapana kısılmıştır. Bileğini burkmuş da olabilir. Ya bir tuzağa ya da kapana bastıysa?” Laura’nın hayal gücü de benimki gibi film kareleriyle doluydu.

“O zaman neden bağırmıyor?” diye sordum. “Neden yardım istemiyor?”

“Bilmiyorum! Ama arayıp bulmalıyız. Eğer onu burada bırakırsak kendimi asla affetmem, Daniel. Ver şunu bana.” *Maglite* feneri elimden çekip aldı. “Eğer çok *korkuyorsan...*” dedi vurgulayarak. “...ben kendim giderim.”

“Hayır, Laura.”

Ağaçlara doğru yürümeye başladı.

“Geri gel.” Hemen peşinden gidip omzundan yakaladım. Arkasını döndü. “Tamam. Özür dilerim. Beraber gidelim. Feneri bana ver.”

“Neden sana?”

“Lütfen. Ver şu feneri.”

Işığın kontrolünün bende olmamasına tahammül edemezdim.

Bir elimde fener diğer elimle Laura'yı tutarak korkularıyla yüzleştirdim. Aptalca davrandığımı biliyordum. Gündüz olsa ormana koşarak giderdim. Sadece temkinli olmamız, nereye gittiğimize dikkat etmemiz gerekiyordu. İyi olacaktık. İçimden bu kelimeleri tekrarlardım. *İyi, iyi, iyi.*

“Bir yol var,” dedi Laura. İlk çalılıkların arasından ilerlerken fenerin ışığını takip ediyorduk. Haklıydı; ağaçların arasında bir metre genişliğinde doğal bir yol vardı. Alina burayı hemen görmüş ve doğanın çağrısına cevap vereceği iyi bir yer bulmak için biraz ilerlemiş olabilirdi. Gerçi neden söylediğinden daha derine gittiği hakkında bir fikrim yoktu. Onun için hem endişeleniyor hem de bizi böyle kötü bir duruma düşürdüğü için elimde olmadan sinirleniyordum. Bir yanımda acaba bizi korkutmaya mı çalışıyor diyordu. Bizden kurtulmak istemiş, bizimle daha fazla vakit geçirmek istemediğine karar vermiş de olabilirdi. Ağaçların arasında eğilerek ilerlemiş ve yolun ilerisinde tekrar açıklığa çıkmış olabilirdi. Onu tanıımıyorduk. Bizi korkutmanın eğlenceli olacağını düşünerek, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle bizi kasabada bekliyor olabilirdi.

“On dakika içinde onu bulamazsak geri dönüp buraya işaret koyalım ve yardım bulmaya gidelim. Burada kaybolmak istemiyorum,” dedim. “Kabul mü?”

Solumuzdaki yeşilliklerde bir şey hışırdadı ve Laura nefesi kesilerek beni tutunca feneri neredeyse elimden düşürüyordum.

“Laura!”

“Evet, tamam, kabul. On dakika.”

Feneri yola doğrulttum. On metre kadar önümüzü görebiliyorduk; onun ötesi bilinmezlikti. Tabii ki de mantığım bana ileride sadece daha fazla yol, daha fazla orman olduğunu söyleyip duruyordu. Başka bir şey yoktu. Bunun sıcak bir yaz günü olduğunu, parlak güneş ışıklarının yeşilliklerin arasından süzüldüğünü, yolda dans ettiğini hayal et diyordu. Dalların arasından şirin hayvanlar bize bakıyor, çiçekler yolu hoş bir şekilde süslüyordu. Burası sadece büyük bir ormandı. Ama hiçbirisi işe yaramıyordu. Dans eden güneş ışıkları yerine ürkütücü gölgeler görüyordum. Şirin hayvanlar yoktu, sadece aç yırtıcıların sarı gözleri vardı. Güzel çiçekler zehirliydi: ölümcül köpeküzümü ve yüksükotu. Yolda sağa sola saçılmış minik meyveler vardı ve onların da zehirli olduğunu hayal ediyordum.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdikten sonra yürümeye devam ettik.

“Alina,” diye seslendi Laura. Ben de seslenirken kendimi aptal gibi hissediyor, bir yandan da civarda ayı varsa seslerimizin hayvanların dikkatini çekeceğinden endişeleniyordum.

Yolda, fenerin ışığında bir şey hızla önümüzden karşıya geçti ve ikimiz de sıçradık.

“Tanrım,” dedi Laura.

“Sıçandı. Sanırım.”

Feneri sallayarak arkama dönüp bu yola hangi noktadan girdiğimizi hatırlamaya çalıştım. Ayı ya da bir yıldızın parladığını görme ümidiyle gökyüzüne baktım ama tepemizdeki yapraklar çok sıkı. Yürümeye devam ederken gölgelerin arasından küçük hayvan ya da kuşların seslerini, rüzgârın uyandırdığı yaşlı bir ağacın gıcirtısını duyuyordum. Laura’nın tuttuğum eli ılık ve nemli, benim

bütün bedenim soğuk, tüylerim diken dikendi. Konuşmaya çalıştım ama ağzım kupkuruydu. Göğsüm sanki yırtılıp açılacak gibiydi.

“Galiba bir daire çizdik,” dedim. “Buraya daha önce de gelmiştik.”

“Gelmiş olamayız.”

Ama ben durduğumuz yeri bildiğime, ormanın bittiği yerin çok yakında olduğuna emindim. Kaçmak, bu çılgın arayışı bırakıp geri dönme isteğine karşı koymak neredeyse olanaksızdı. Alina belki de kaybolmuş, rayların olduğu yeri tekrar bulmuş ve bizi orada bekliyor olabilirdi.

Tam geri dönüp oraya bakmamızı söyleyecekken Laura birden fısıldadı. “Bak!”

Yolun ilerisinde yerde bir şey vardı. Ne olduğunu hemen anlamıştık ama emin olmak için eğildikten sonra elime alıp Laura’ya doğru tuttum.

Bu Alina’nın çizmesiydi. Siyah, deri, fermuarı yarıya kadar açık.

“Aman Tanrım.”

El feneriyle etrafımızda bir daire çizerek diğer çizmeyi aradım ama ortalıkta hiçbir şey yoktu. Gerçekten yardım bulmamız gerektiğini söyleyecekken Laura elimi tuttu. “Şunu duydun mu?”

“Hayır...”

Sonra ses, güçsüz ama aleni bir şekilde tekrar yükseldi. Bir insan çılgılığıydı.

“Kahretsin,” dedi Laura.

“Geri dönmeliyiz...” Ama Laura çoktan ileri atılmış yolda yavaşça koşmaya başlamıştı ve ben de harekete geçip peşinden gittim. Bu sefer daha da yakından gelen çılgılığı duyunca ikimiz de hızlandık. Koşarken sesin geldiği yöne doğru yeni, daha engebeli bir yoldan ilerlemeye

başladığımızda orman sanki etrafımızı daraltarak sarıyor gibiydi. Ve şimdi kâbuslarımda bu sahneyi gördüğümde ağaçların yüzleri olduğunu, kabuklarına oyulmuş ağızları ve zalim gözleriyle bize bakıp güldüklerini, yavaşça ileriye koşarken bizimle dalga geçip kafa bulduklarını görüyordum.

Birdenbire yol sona erdi ve büyük bir açıklığa çıktık. Bir futbol sahası kadar büyük zeminde tek tük garip ağaçlar vardı. Bu ağaçların hepsi bükülmüş ve yapraksızdı. Hepsi ölüydü. Açıklığın ortasında ise, hayal gördüğümünden yarı emin bir hâlde gözlerimi kırıp boş boş bakmama neden olacak bir ev vardı.

“Bu da ne?” dedim. Laura ile dönüp birbirimize baktık.

Üç katlı evin dümdüz bir çatısı, siyah pencereleri ve ahşap bir kapısı vardı. Ne kadar eski olduğunu söylemek imkânsızdı ama aklıma ilk gelen kelime *çok eski* olmuştu. Ormanın kendisi kadar yaşlıydı. Tıpkı açık alandaki kambur gövdeli kararmış ağaçlar gibi evin etrafındaki arazi de ölü görünüyordu; zayıf ay ışığında otlar grimsi bir renge bürünmüştü.

Pencerelerde titrek ışıklar vardı. Mum olduğunu fark ettim. İçi oyulmuş kabağın içinde parlayan ışıkları andırıyordu.

İçgüdülerim, öğrenilmiş ve kalıtsal bilgilerimin her bir zerresiyle birlikte, buranın kötü bir yer olduğunu anlamıştım. Hemen şimdi arkamızı dönüp oradan uzaklaşmalıydık. Eve doğru bir adım daha atmadan, o kapıdan geçmeden ve içeri girmeden gitmeliydik.

Ama sonra bir çığlık, o taş duvarların arasından boğuk bir hıçkırık daha duyduk ve sessizlik tekrar ortalığı kaplarken sanki bacaklarımızın kendi iradeleri varmışçasına Laura ile birlikte eve, kapıya doğru yürümeye başladık.

BÖLÜM SEKİZ

Ağaçların arasından fırlayıp kendimizi geldiğimiz yola atmaya çalışırken sendelesek de birbirimizden destek alarak devam etmiş ve ormana girdiğimiz yerde sadece çantalarımızı almak için durmuştuk.

Kasabaya kadar bütün yolu koştuk.

Tek kelime etmedik.

Arkamıza bile bakmadık.

İKİNCİ KISIM

Londra

Kasım, 2013

BÖLÜM DOKUZ

Yatak odasının köşesindeki sandalyede oturmuş boş yatağa bakıyordum. Oda rutubetliydi ve bayatlamış bir koku hâkimdi; alkol kokan ter ve kirli kıyafetlerin ağır karışımı her yere sinmişti. Çamaşır sepeti ağzına kadar dolmuş, kıyafetler etrafa saçılmıştı. Yatağın yanındaki sehpa ise kullanılmamış kupalar, ağır kesici kutuları ve okunmamış kitaplarla doluydu; her şey birbirini düşürecekmiş gibi tehlikeli bir denge içindeydi.

Geceleri bazen duvarların içinde bir şeylerin hızla hareket ettiğini ve tırmaladığını duyabiliyordum. Fareler odanın bu pisliğine gelmiş olabilir miydi? İçeriye biraz temiz hava girmesi gerekiyordu ama odanın diğer ucuna gidip sürgülü pencerenin kilidini açacak anahtarı bulmak bile bana çok zor geliyordu. Her şey için çok çaba sarf etmem gerekiyor gibi hissediyordum.

Tek istediğim uyumaktı. Bitkindim, sürekli yol yorgunu gibi hissediyor, kaşınan gözler ve ayakta duramamakla birlikte gelen sakarlıkla uğraşıyordum. Durmadan bir şeylere çarpıyor, telefonumu düşürüyor ve tabak çanak kırıyordum. Üç aydır doğru düzgün uyuyamıyordum.

Katlanmış yorgana bakınca yatakta biri uyuyormuş gibi görünüyordu. *Herhangi biri* değil. Laura. Onu sanki görüyor ve yumuşak nefes alışverişlerini, uykusunda burundan çıkardığı hafif sesleri duyabiliyordum. Kendimi bu rahatsız ahşap sandalyeden kaldırıp elimi yorganın

altına sokabilsem onun ılık tenini hissedebilir, saçlarını okşayabilirdim.

Ama yataktaki Laura değildi. Boşluktu. Bir hayal.
Çünkü Laura artık burada değildi.

Altı hafta önce Ekim'in ortasında gitmişti. Gittiği gün erteleyemeyeceğim bir toplantıya katılmam gerekiyordu. *Skittle*'daki toplantıda Camilla ve Damien'in bana nasıl baktıklarını hiç unutamayacaktım. Sanki gerçek Daniel'in yerine bir başkası gelmişti. Önlerinde oturan, tırnakları yenmiş, doğru düzgün bir cümle bile kuramayan bu kişi sahtekâr birisi olabilir miydi? Onlara yolculuk sırasında kötü bir virüs kapıldığımı ve etkilerinin hâlâ geçmediğini söylemiştim. Bu, gerçeğin çarpıtılmış bir versiyonuydu. Aslında eski Daniel, Romanya'dan hiç geri dönmemişti. Karşısındaki yeni, eksik bir adamdı.

Neyse ki Halkla İlişkiler çalışmalarında onlara yardım etmek dışında pek bir şey yapmama gerek yoktu. *Wired* ve birkaç diğer teknoloji dergisinden bana yaptığım uygulama ve imzaladığım sözleşmeyle ilgili bir sürü soru soran bir iki muhabirle röportaj yapmıştım. *Heatseeker* uygulamam bahara doğru piyasaya çıkacaktı. O zamana kadar yapacak çok az işim olsa da kendime başka bir şey üzerinde çalışmaya başlamam gerektiğini söyleyip duruyordum. İlham gelmesini bekliyordum.

O gün eve döndüğümde Laura siyah bir taksinin yanında durmuş, taksici bavulunu kaldırımdan kaldırmaya çalışıyordu.

"Sen... sen ne yapıyorsun?" diye sordum.

Laura gözlerini kırpıp bana baktıktan sonra taksiye bindi.

“İyi misin, tatlım?” diye sordu taksici. Laura başını salladıktan sonra adam şoför koltuğuna geçti.

“Nereye gidiyorsun?” diyerek pencereden eğilip parmaklarımla kenarları tuttum.

Uzun, derin bir nefes aldı. “Erin ve Rob’la kalacağım.”

Camden’da yaşayan arkadaşlarımız.

Zor konuşuyordum. “Neden?”

Üzülerek başını salladı. “Nedenini biliyorsun, Daniel.”

Ondan sonra gitmiş, taksi su birikintilerinin arasından hızlanırken yolun diğer tarafındaki yaşlı bir kadını sırtlamak edip köşeyi dönerek gözden kaybolmuştu.

Uzun bir süre sokakta durmuş, gözlerime girene kadar yağmur yağdığının farkına varmamıştım ve pek önemi olmasa da tek görebildiğim en azından gözyaşlarımı saklayan sudan bir perdeydi.

Sandalyeden zorla kalkıp oturma odasına girerken neredeyse kapının yanına bıraktığım geri dönüşüm kutusuna takılınca içindeki boş şarap şişeleri birbirine çarpıp tıkırdamıştı. Aklıma internetten market alışverişi yapmam gerektiği geldi. Evde sadece iki şişe alkollü içecek kalmıştı ve bir tanesi Jake’in bir yıl önce Yunanistan tatilinden getirdiği *Uzo*’ydü. Zavallı Jake, ben sarhoş olup ilişkimle ilgili dert yandığım birkaç gece benimle oturmak zorunda kalmıştı. Bu onun için özellikle çok sinir bozucuydu, çünkü Laura ile beni bu hâle getiren olayın ne olduğunu ona anlatmamıştım.

“Bu hiç mantıklı değil,” deyip durmuştu. “Siz harika bir çifttiniz.”

“*Biliyorum.*”

“Başka biriyle mi görüşüyor? O orospu çocuğunu senin için geberteyim mi? Ya da bir şarkıya konu edeyim?”

“Başka biri yok.”

“O zaman bunun tek açıklaması var. İkiniz de gerçekten çıldırmışsınız.” Cevap vermemi bekledi. Verince, “Hadi ama, bana anlatabilirsin. Sır tutabilirim,” dedi.

“Hah. Geç bunları, Jake. Sen tanıdığım en dedikoducu insansın. İyi bir hikâye duyduğunda paylaşmadan duramazsın.”

“Çok kırıldım, Dan. Bana sır olduğunu söylersen, tam burada saklarım.” Elini kalbine koydu. “Sır tutabilirim biliyorsun.”

Son birkaç hafta o kadar yağmur yağmıştı ki, pencereden dışarı bakarken suyun üzerinde cesetlerin sürüklenildiğini görmeyi bekleyecek hâle gelmiştim. Havanın kendi hayatımla bağlantılı olacağını düşünecek kadar egoist biri olmasam da kesinlikle içinde bulunduğum durumla uyumlu görünüyordu.

Evde oturup yağmurun pencereleri dövmesini, insanların sokakta arabalarından fırlayarak çıkmalarını, sırlıklam ebeveynleri çocuklarını eve götürmeye çalışırken onların su birikintilerinde zıplamalarını seyrederek günler geçirmiştım. Yağmurun gördüğümüz ve yaptığımız şeylerin anılarını yıkayıp götürmesini umuyordum. Oysa tek yaptığı ön pencerenin duvarındaki rutubetin gittikçe büyümesi ve bana içeride kalmak için iyi bir bahane sunması oldu.

Mutfığa girdim. Üç lambadan biri patlamıştı ama bir türlü değiştirememiştim. İçimde son lamba da patladığında buzdolabının ışığıyla idare edeceğime dair bir his vardı.

Saati görmek için telefonuma baktım. On ikiye çeyrek vardı. Kalan *Merlot* şarabını açmak için çok erkendi. Ama öğlen yemeğinde bir kadeh içebilirdim. Saat bir, öğle yemeği için daha medeni bir zamandı ama on iki de kabul edilebilirdi. On beş dakika boyunca televizyonda hayaletle cinsel ilişki yaşadığına inanan bir kadınla ilgili gündüz programı seyrederek oyalandıktan sonra mutfığa döndüm. Aç değildim ve ekmeğin üzerinde yeşil küf vardı. Yemek yemeden bir kadeh şarap içebilir miydim? İçmemem gerektiğini bilsem de tadını, o kana benzeyen yoğun yapısını dilimde hissetmeye başlamıştım bile.

Yardım bardak doldurup tereddüt ettikten sonra biraz daha ekledim. Kadehle koltuğa gidip televizyonun önüne yayıldım. *Center Parcs*⁹ ile ilgili bir yayın başladı: ormanda yürüyüş yapan bir aile gösteriliyordu. Uzaktan kumandayı kaptığım gibi kanalı değiştirdim.

Uyuyabilsem, bir gece doğru düzgün dinlenebilsem çok daha iyi hissedeceğimden, normal düzenime geri döneceğimden emindim. İçmek için bahanelerimden biri de buydu, çünkü iki şişeden sonra sızıyordum. Fakat bir ya da iki saat sonra bir anda uyanıp kafatasımda sanki bir nükleer bomba patlamış gibi hissediyordum. Gecenin kalanı bazıları hayal ürünü, bazıları hatırladığım bir dizi halüsinasyonlarla ve anılarımın su yüzüne çıktığı kapıları ümitsizce kapatmaya çalışmakla geçiyordu.

⁹Avrupa'da çeşitli lokasyonlarda bulunan, doğa içinde tatil köyleri ve aile dostu aktiviteler sunan bir tatil konsepti.

Bazen o anılar zihnime sızıyordu, sanki karanlıkta çakan bir kameranın flaşıyla ortaya çıkmış gibi.

Flaş. Eğri büğrü ahşap kapıya uzanan elim.

Flaş. Kireç gibi beyaz, acıyla buruşturulmuş bir yüz.

Flaş. Çarpık merdivenlerde sendeleyeyen Laura.

Bir ağız dolusu şarap içtim. Şarap boğazımdan inerken gözümün önüne başını sallayarak, “*Böyle olmaz, değil mi, Daniel? Bu böyle devam edemez,*” diyen annem geldi.

Bağırıp bardağı odanın öbür ucuna fırlattım. Bardak şömineye çarpınca paramparça olmuş, kırmızı şarap bir cinayet mahallinin duvarlarındaki kan gibi etrafa saçılmış ve halının üzeri cam parçalarıyla dolmuştu.

Bu böyle devam edemez.

Şarap ve bardak kalıntılarını temizlemem gerektiği için ayağa kalkarken bunu düşünmek bile vücudumda korkunç bir hâlsizliğe neden olmuştu. O anda telefonum çaldı.

Ekranda **LAURA** yazıyordu.

Hemen *cevapla* tuşuna bastım. “Alo?”

“Daniel? Sen iyi misin? Sesin bir... tuhaf.”

“Evet iyiyim. Sadece...” Güldüm. “Bardak düşürdüm. Portakal suyu.”

“Ah. Daha sonra aramamı ister misin?”

“Hayır! Yani, şu an gayet iyi. Şu anda konuşabiliriz. Nasıl gidiyor?” Normal davranmak için tüm oyunculuk yeteneklerimi kullanmam gerekmişti.

Neden tereddüt ediyordu? Yoksa bana eve dönmek istediğini mi söyleyecekti? Bir an yüreğim kabardı.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” dedi.

“Ne oldu?”

Sesi titriyordu. “Yüz yüze söylemeliyim.”

BÖLÜM ON

Erin ve Rob Tranham, Camden'in yapraklarla örtülü Earka sokaklarındaki bir evde, Kuzey Londra'nın en pahalı bölgelerinden biri olan bir muhitte oturuyorlardı. Laura ile ilişkimizin başladığı ilk zamanlar hafta sonları orada epey vakit geçirmiştik. Gecenin bir kısmını içip dans ederek geçirdikten sonra davetsizce arkadaşlarımızın evine gider, eve dönmeden önce akşamdan kalma ve sersem bir hâlde pazarda kalabalıkların arasında amaçsızca dolaşırdık. Erin'in büyükannesi bu evi altmışlı yıllarda şimdi *Starbucks*'ta bir *venti latte*¹⁰ fiyatına almış, emekli olup Fransa'ya taşındıktan sonra da torununa bırakmıştı.

Zili çalarken hissettiğim kadar kötü görünüp görünmediğimi düşündüm. Üçüncü sakızımı çiğnerken öğlen içtiğim Merlot'nun kokusunu saklamaya çalışıyordum.

Rob kapıyı açıp içeri gelmemi işaret etti. Sorsam aksini iddia edecek olsa da beni gördüğünde durup tekrar bakmış, ne kadar fit ve sağlıklı görüldüğünü, kol kaslarının spor salonundan sanki yeni çıkmış gibi ne kadar iri durduğunu fark etmem için bana zaman tanımış gibiydi. Sonra Erin geldi. Saçlarını yemek çubuklarıyla tutturmuştu ve hamileliklerinin son dönemlerindeki kadınların

¹⁰Venti latte: Büyük boy sütlü kahve.

sıklıkla durduğu bir pozisyonda durdu. Ben devasa karına bakarken Rob, gururlu ve koruyucu bir tavırla ona sarıldı.

“Vay. Bebek yakında gelecek gibi.”

“Evet, Erin sekiz ayı geçti. Ve bebeğimiz bir *erkek*,” dedi. “Bir oğlumuz olacak.”

“Minik bir Rob daha. Tebrikler, dostum.” Rob’un elini sıktım. Elini hızla çekip geri adım attı.

Erin’in bana şefkatle mi yoksa acıyarak mı baktığını tam olarak anlayamıyordum. “Laura mutfakta. Gelsene.”

Mutfağın nerede olduğunu çok iyi biliyordum çünkü orada yemek yapmış, kokteyller hazırlamış ve dörtlü olarak takılacağımız gecelerden önce biraları açmıştım. Ama Erin şimdi ben tam bir yabancıymışım gibi olmasa da öylesine bir tanıdıkmişim gibi davranıyordu. Eskiden tanıdığım biri gibi.

Belki de bu doğrudur, diye düşündüm. Çünkü sadece eski beni tanıyordu. Bu yeni hâlimi hiç görmemişti. Tam olarak, eski benliğimin bir gölgesinin canlı bir örneğiydim.

“Selam, Daniel.”

Laura masif meşe masada oturmuş, elindeki çay fincanını sanki bir can simidiymiş gibi tutuyordu. Onu görmek bir an sarsılmama neden oldu. Siyah bir kazak giymiş, saçlarını geriye doğru topladığından yüzü ortaya çıkmıştı. O hâlâ aynı, güzel Laura’ydı. Ancak ayrı geçirdiğimiz birkaç hafta sonrasında ondaki değişiklikleri görebiliyordum. O da tıpkı benim gibi zayıflamış, yüzü biraz solmuştu; ama cildinde yeni bir parıltı vardı. Elmacık kemikleri belirginleşmiş, çene hattı daha da keskinleşmişti. Tıpkı benim gibi tırnaklarını yemişti ve bu daha önce hiç yapmadığı alışkanlık, tırnak etlerimin sürekli kötü hâlde olmasına neden olduğu için beni sürekli azarladığı bir konuydu.

Tatilden döndükten sonraki günlerde yeni bir alışkanlık daha edinmişti; gözlerinde sanki onu rahatsız eden bir şey varmış gibi sürekli silip ovuşturuyordu. Söylediğine göre görüş alanında uçuşan bir şey varmış. Önce doğruca ışığa bakıp sonra başka yöne bakınca insanın retinasının izini görmesi gibi bir şeymiş. Ama bu leke kaybolmuyormuş.

Karşısına oturduktan sonra çay ya da kahve isteyip istemediğimi sordu. *Hayır* anlamında başımı sallayıp arkaya baktım. Erin ve Rob bizi yalnız bırakmak için oturma odasına geçmişlerdi. Bunun iyi mi yoksa kötü bir işaret olup olmadığını bilmiyordum.

“Nasıl gidiyor?” Cevap vermemi beklemeden, “Hasta gibisin,” dedi.

“Teşekkürler.”

Tek omzunu silkti. “Kusura bakma ama bu doğru. Ben de hasta görünüyorum.”

“Hayır, sen çok... hoş görünüyorsun.”

Eskiden olsa buna gülerdi. “Görünmüyorum,” dedi ciddi bir sesle. Çay bardağına bakarken sanki söyleyecek bir şeyler arıyor gibiydi. Aramızdaki bu tuhafıktan nefret ediyordum. Bu haksızlıktı, hiç adil değildi. Onu tutup gözlerinin içine bakmayı, “*Laura, bu benim, Daniel. Ben hâlâ aynı benim. Ve sen de aynı sensin,*” demek istiyordum.

Ama yapmadım. Hiçbir şey söylemedim.

“Eee, neler yapıyorsun? Çok çalışıyor musun?”

“Düşünüyorum.”

Anlamış gibi başını salladı. O da işle ilgili sıkıntı yaşıyordu.

“Peki, bana ne söylemek istedin?” diye sordum.

Derin bir nefes aldı.

“Taşınıyorum.”

“Taşınmak mı? Nereye?”

Gözlerime bakamıyordu. “Perth.”

Bir an doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. “İskoçya’ya mı taşınyorsun?”

Kahkaha atınca bir an eski Laura’yı gördüm ama sonra hemen kayboldu. “Hayır. Avustralya, Perth.”

Ağzım balık gibi açık kaldıktan sonra tekrar kapattım. “Avustralya mı?”

“Teyzem orda yaşıyor, biliyorsun.”

Bir keresinde bundan bahsettiğini hatırlıyordum. “Se-yahate mi çıkıyorsun?”

“Hayır. Göçmenlik için başvuracağım.”

Tam konuşacakken araya girdi. “Başvuruyla ilgili yardım eden bağımsız bir danışmanla görüştüm zaten ve özellikle teyzem destek olduğu için gitmeye yetecek not alacağımı düşünüyor.”

Kafama yumruk yemiş gibiydim. “Ama... neden?”

Bana baktı. “Gerçekten açıklamama gerek var mı?”

“Evet. Var.”

Masaya doğru eğilerek çay fincanını kenara itti. “Çok uzaklarda, her şeye yeniden başlamam gerekiyor.”

“Bundan daha uzağı yok sanırım.”

“Aynen.”

“Gidemezsin,” dedim ayağa kalkıp.

“Daniel, sana sadece... haber vermek istedim.”

“Ne? Nezaketen mi?”

Mutfaktaki hava birkaç derece düşmüştü. Laura kaş-larını çatıp bakışlarını masaya dikti. “Ben sadece bilmen gerektiğini düşündüm.”

Birkaç kaç derin nefes alıp ona kadar saydım. “Ne kadar sürüyor peki? Başvuru işlemleri?”

“Birkaç ay.”

“Birkaç ay mı?” Bir yıl demesini bekliyordum.

“Lütfen, anlayışlı ol. Ne kadar mutsuz olduğumu biliyorsun. Bir şeyleri değiştirmek için başka bir şeyler yapmalıyım ve bu bulabildiğim en iyi fikir. Tamamen yeni bir başlangıç. Şeyden sonra ilk kez...” Duraksadı. “Çok uzun zamandır bir şey beni ilk kez heyecanlandırıyor. Dehşet, pişmanlık ya da korku dışında ilk kez gerçekten bir şey *hissediyorum*.”

“Ama bu kaçmak, Laura.”

“Hayır, değil.”

“Öyle. Tıpkı benden kaçtığın gibi.”

“Daniel, ben çocuk değilim.”

Aklıma o anda gelen bir fikirle hemen karşısındaki sandalyeye geri oturup elini tutmaya çalıştım. “Bırak, seninle geleyim. Ben de göçmenliğe başvurabilirim. Hep Avustralya’ya gitmek istemişimdir.”

Bana sanki Erin’le Rob’un mutfak masasında seks yapalım demişim gibi baktı. “Hayır. Bunu yalnız yapmalıyım.”

“Beni burada tutan hiçbir şey yok.”

“Evet var. İşin...”

“Her yerde yapabilirim.”

“Ailen var. Annen. Hem Daniel, burada asıl önemli olan benim biraz nefes almaya ihtiyacımın olması. Bir mola vermem gerekiyor.”

Parmaklarımla masaya vurmayı kestim. “O hâlde binlerce kilometre uzaklaşmak istediğin aslında İngiltere değil. Benim.”

Ayağa kalktı. “Saldırganlaşacağını bilseydim...”

“Ben saldırganlaşmıyorum!”

“Anlayışlı olacağını sanmıştım. Neler yaşadığımı bir tek sen biliyorsun.”

“Neler *yaşadığımızı*.”

Ayağa kalkıp lavaboya ilerledikten sonra bir bardak su aldı ve tek yudumda içti. “Lütfen, bu konuyu tartışmak istemiyorum, Daniel.”

Ayağa kalkma sırası bendeydi. “Avustralya’ya kaçmak yerine, belki de benim yaptığımı yapmalısın. Bir psikoterapiste gidebilirsin.”

Elindeki bardağı neredeyse düşürüyordu. “Sen psikoloğa mı gidiyorsun?”

“Evet. Dr. Sauvage adında bir kadın.”

“Peki, yardımı oluyor mu?”

“Daha pek emin değilim.”

“Peki sen... sen bu kadına tam olarak neler olduğunu anlattın mı?”

“Hepsini değil. Hayır. Şimdilik sadece nasıl hissettiğimi konuşuyoruz.”

Rahatlamış gibiydi. “Doktora gitmek istemiyorum. Neler olduğunu konuşmak da istemiyorum. Gerçekten böyle bir şey mümkünse sadece her şeyi unutmak istiyorum. Bu yüzden yeni bir ülkeye taşınıp yeni bir hayata başlamak istiyorum.”

O sırada Erin mutfığa girince kapının önünde garip şekilde duraksadı. Acaba bizi mi dinliyordu? Seslerimiz yükselmiş miydi? Erin iki elini sanki doğmamış oğlunu tartışmakta olan bu yetişkinlerden korumaya çalışıyormuş gibi devasa göbeğine koymuştu. İçimden bebeğe, annesinin güvenli ve korunaklı karnından hiç çıkmamasını söylemek geldi. *Burası çok boktan bir yer. Hem çok boktan hem de canavarlarla dolu. İnsanlar öyle bir şey olmadığını söylediğinde sakın onlara inanma.*

“Kusura bakmayın,” dedi Erin. “Biraz kan şekerim düştü de, yiyecek bir şeyler almam gerekiyor.”

Laura mutfağın karşı tarafına geçip bir sandalyeye çektikten sonra arkadaşını hemen oturttu. Gayet rahat bir şekilde buzdolabını açıp meyve, peynir ve alüminyum folyoya sarılmış biraz et çıkardı. “Canın ne çekiyor?”

Erin oturup gülerek bana baktı. “Merak etme, *ananas ve mayonezli jöle*¹¹ yiyecek değilim. Domuz salamlı bir sandviç harika olurdu, Laura. Teşekkürler, tatlım.”

Laura sandviçi hazırlayıp Erin’e verdi. Düşük kan şekereğine rağmen Erin son derece sağlıklı ve hayat doluydu. Sekiz aylık hamileydi. Onların yerinde Laura ve ben olabilirdik.

Ama o bana her zamankinden daha yakın olmak yerine, kahrolası dünyanın diğer ucuna taşınıyordu.

“Laura’nın Avustralya’ya taşınması hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Erin sandviçinden bir ısırık alıp çiğnedi. “Tabii ki de gitmesini istemiyorum.” Başını salladı. “Bu olanları hiç anlamıyorum. Size ne oldu böyle? Çok mutluydunuz. Ne yaptın, Daniel? Laura bana anlatmıyor.”

“O hiçbir şey yapmadı!”

“Ama ikiniz de neden ayrıldığınızı söylemiyorsunuz. Hadi, Dan. Bana söyleyebilirsin, değil mi? Başka biriyle mi birlikte oldun yoksa?”

Laura yalvarır gibi suratıma baktı. *Bundan asla bahsetmeyeceğiz*, demişti Romanya’dan dönerken. *Bana söz ver.*

Söz veriyorum.

Söz vermeme gerek yoktu. Olanlardan ben de bahsetmek istemiyordum. Tek istediğim unutmaktı. Bundan bahsetmezsem, hiç olmamış gibi davranabilirdim. Hem de hiçbiri. Başa çıkmanın tek yolu buydu.

“Başka biriyle yatmadı,” dedi Laura.

¹¹Mayonezli jöle: Meyve, peynir, jöle ve mayonez ile yapılan bir tatlı.

Erin derin bir iç çekti. “Tamam. Ama ben yine de kafalarınızı birbirinize tokuşturup aklınızın başına getirilmesi gerektiğini düşünüyorum.” Elindeki sandviçi Laura’ya doğru salladı. “Ona dün olanları anlattın mı?”

“Hayır,” dedi Laura, tedirgin bir şekilde gözlerini kaçırarak.

“Ne oldu?”.

Erin gözlerini kocaman açıp bana baktı. Bir fısıltıyla konuştu. “Anlat ona, Laura.”

Başparmağının tırnağını yiyerek mutfak masasına bakan Laura, göz göze gelmekten kaçınıyordu. “Şey... birinin beni öldürmeye çalıştığını sandım.”

“Aman Tanrım. Nerede? Nasıl?”

“*Charing Cross*¹² Metro istasyonunda. Göçmenlik başvurusu için gittiğim Avustralya Konsolosluğundan eve dönüyordum...” Masaya bakmaya devam ederek sustuktan sonra bana önceki gün metroda olanları anlatmaya başladı.

¹²Charing Cross: Londra, İngiltere’de altı güzergâhın kesiştiği bir kavşak.

BÖLÜM ON BİR

Laura, evrakları düzgünce çantasına yerleştirip Avust-
rاليا Konsolosluğunun merdivenlerinden inerken
tuhaf şekilde rahat hissediyordu. Hiçbir derdi olmayan bir
çocuğun elinden kaçırdığı, şehrin donmuş sokaklarından
yükselip Strand sokağındaki görkemli binaların pencerele-
rini aşarak bulutlara doğru süzülen bir helyum balonu gibi
hissediyordu. *Özgür bırakılmış*. Ne harika bir histi.

Charing Cross'a ilerlerken mümkün olduğunca bina-
ların yakınından yürüyor, böylece betonarme yapılar bir
nevi koruma sağlıyormuş gibi güvende hissediyordu. Bi-
naların arasındaki dar yoldan bir adam çıkınca bir anda
ürkmüş, elini göğsüne götürmüştü. Yere bakıp hızla uzak-
laşmıştı.

Geçen hafta izlendiğini hissetmişti. Görüş alanında
titrek bir şekil gördüğünü düşünmesine rağmen her bak-
tığında kaybolmuştu. Hayal gördüğünü biliyordu ve sanki
bunu kanıtlarmışçasına kalabalıkların arasında bir anda
kaybolan siyah giyimli ve beyaz tenli bu şekli yolun kar-
şısında tekrar görmüştü. Kendini ileriye bakıp yürümeye
devam etmeye zorlamıştı. O anda evde olmak istiyordu.

Erin ve Robin'in evinden kendi eviymiş gibi bahset-
memesi gerektiğini biliyordu. Bu geçici bir durumdu.
Geçici bir sığınak. Bu, o anda tam da ihtiyacı olan şeydi.
Bu kadar uzun süre hamile arkadaşına zahmet verdiği için

kendini suçlu hissetse de Erin sorun olmadığı konusunda ısrarcıydı.

“Rob’la geçirdiğimiz zor dönemde sen hep yanımdıydın,” demişti Erin. Birkaç sene önce Rob’un bir kaçamak yaşamak üzere olduğunu anladığı bir dönemden bahsediyordu. Neyse ki her şey yoluna girmişti. “Ayrıca, ufaklık geldiğinde bizimle yaşayan bir bebek bakıcısının olması çok işimize yarayacak!”

Herkes çok yardımcı olmuştu. Müdürü Simone evden çalışmasına izin vermişti. Laura’nın anlattıklarına inanan Simone ona bir zamanlar kendisinin de agorafobisinin¹³ olduğunu, çalışma arkadaşları şaşkın hâlde ona bakarken bilgisayarının başında ağladığı bir gün bunu fark ettiğinden bahsetmişti. “Hiç acele etme,” demişti. Kullandığı teskin edici ses tonu Laura’nın duyduğu minnet duygusuyla tekrar ağlamasına neden olmuştu.

Böylece, Erin ve Simone sayesinde Laura bu dönemde saklanacak bir yer bulmuştu. İçten içe bunu, kendinin *tarantula dönemi*¹⁴ olarak görüyordu.

Geçen hafta bu cins örümceklerle ilgili bir belgesel seyretmişti. *Tarantula yılda bir kez deri değiştirir*, diyordu anlatıcı. *Sonrasında yeni derisi sertleşene kadar kendini görünmeyecek şekilde ipekten bir duvarın arkasına saklar. Ancak o zaman tekrar ortaya çıkıp beslenmeye başlar.*

Laura’nın aklına kendini böyle büyük, korkutucu bir örümcekle kıyaslayacağı hiç gelmemişti. Ama şu anda tam olarak böyle hissediyordu. Yeni derisinin çıkmasını, sertleşmesini bekliyordu.

¹³Agorafobi: Açık alan korkusu.

¹⁴Tarantula dönemi: Genç bir tarantulanın yılda birkaç kez, yetişkinlerin yılda bir ya da daha az dış kabuklarını değiştirmeleri.

Romanya'dan döndüğünden beri kalbini örümceğin derisi gibi saran kabuk bir anda sökülüp atılmış ve kalbi savunmasız kalmıştı. Sürekli acı çekiyor, başkalarının acı çekmesini görmeye tahammül edemiyordu. Kalbinin bir daha asla iyileşmeyeceğini anlamıştı. Bu yüzden de uzaklaşması gerekiyordu.

Daniel'a yarın planlarını anlatacak olmaktan çekinse de bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Birkaç haftadır konuşmamışlardı. Yeni bir kız arkadaş bulmuş bile olabilirdi. Kadınların dikkatini çekmekte pek zorlanmazdı. Tıpkı kendi gibi, bu tarz inek tiplerden etkilenen, Clark Kent'i *Süpermen*'e dönüşmüş hâlden çok gözlükleriyle beğenen kızlar vardı. Zaten Daniel de tek başına kalmaktan nefret eden, tek bir gecesini bile yalnız geçirmekten hoşlanmayan bir adamdı. Laura iş seyahatine gittiğinde Daniel'ın ona bütün haftayı evin içinde adımlayıp kendi kendine konuşarak geçirdiğini ve en sonunda kafayı sıyıracak duruma geldiğini söylediği zamanlar olmuştu. Bu yüzden onun uzun süre yalnız kalabileceğini düşünmüyordu.

Onun başka bir kadınla olduğu fikri karnına bıçak saplanmış gibi hissettirse de önemli değildi. Daniel'ı bir kafese kapatıp ona geri dönüp dönmeyeceğini bilmeden beklemesini sağlayamazdı. Bu zalimlikti. *Onun* mutlu olmasını istiyordu ve Daniel'ın iyileşmesinin en iyi yolu yeni birini bulup yeni bir ilişkiye başlamaktı. Laura onun doktoru olsaydı, ona bunu reçete ederdi. Dünyanın öteki ucuna giderek işleri onun için daha da kolaylaştırıyordu.

Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Birkaç dakika sonra Charing Cross istasyonuna gelmişti. Durdu. Onca insan. Daha önce Camden'dan metroya bindiği saate kıyasla etraf şimdi daha kalabalıktı. Bir

taksiye de binebilirdi. Ama o anda büyük taşınma işi için elindeki her kuruşu dikkatli harcamalıydı. Kimseye bakmadığı sürece bir sorun yoktu. Hem kalabalıktan korkması gerçekten saçmaydı. Korkması gereken şey kimsenin olmadığı yerlerdi.

Merdivenlerden inerek metroya girerken yaşlı bir kadın gibi tırabzanlara tutundu. İnsanlar zombi gibi ağır hareket ediyorlardı. Bir an birinin boş gözlerle dişlerini göstererek ona döndüğünü, yakalayıp boğazını parçaladığını görür gibi oldu... Kendini hemen toparlayıp içinden beşe kadar saydı.

Hadi, dedi kendini zorlayarak. Yapabilirsin.

Platforma giden tabelaları takip ederek en uzak köşeye yöneldi. Ekranda trenin dört dakika sonra geleceği yazıyordu. O dört dakikada platform giderek daha da kalabalıklaşırken herkes Laura'nın durduğu yere ilerliyordu. Etrafı kuşatılmış, herkes ona giderek yaklaşmış, hemen yanındaki kadının elindeki *McDonalds* patates kızartmasının kokusu Laura'nın midesini bulandırmıştı.

Lanet olsun, diye mırıldanıp gözlerini kısarak ekrana baktı. Sonra neyse ki yaklaşmakta olan trenin sesi duyuldu ve aşağıdaki raylara baktı. Minicik, sakat bir fare rayların arasına girip çıkıyordu.

Birden başını kaldırdı. Tren yolculuğunda onu tek korkutan insanlar değildi. Demiryolunun görüntüsü. Raylar.

Aklında bir görüntü belirdi: *O ve Daniel, kasabaya doğru giden rayların üzerinde koşuyor, tökezleyip sendelemelerine rağmen ayakta kalmayı başararak ilerliyorlardı. Güneş doğuyordu. Boğazları çığlık atmaktan tahriş olmuştu. Ardından Daniel onu kolundan yakalayıp—*

Laura, dengesini kaybetmesiyle bir anda gerçek dünyaya döndü. Platformun kenarından öne doğru sendelemiş,

kollarını döndürerek durmaya çalışmıştı. Rayların arasındaki hareketsiz kalmış fareyi görebiliyordu ve giderek aşağıya düşerken tünelden bir uğultu yükselmiş, rüzgâr esmeye başlamış ve tren, ışıqlıyla peronu aydınlatarak yaklaşmıştı...

O sırada biri onu arkasından tuttu, neredeyse onunla beraber aşağı düşecekken ikisini de platformun kenarından uzaklaştırmayı başardı. Takım elbiseli uzun boylu bir adamdı. Onu sıkıca tutuyordu.

Nefesini düzenleyemiyordu. Adam kollarını bırakmadan onu sakinleştirmeye çalıştı. “Sakin ol, tamam, sakin ol... Her şey yolunda... Her şey yolunda...”

Bir anda adamın elinden kurtulup etrafına bakındı. Herkes ona bakıyordu ama tren platforma yaklaşip kapılar açılmaya başladığından etraftakilerin dikkati hemen dağılmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu onu yakalayan adam. “Ayaqlığınız mı takıldı?”

Takıldığını hatırlamıyordu. “Herhalde. Ben hep kendi ayaklarıma takılırım,” dedi.

Adama teşekkür edip cüzdanından çıkardığı parayı vermeye çalışınca adam gülerek karşılık verdi. Ardından trene binip kapılar kapandığında bile Laura adamın hâlâ kendisini seyrettiğini hissedebiliyordu.

Gerçekten ayağı mı takılmıştı, yoksa biri onu itmiş miydi? Belinde hâlâ ona dokunan ellerin izini hissedebiliyordu.

Etrafına baktı. Metroya daha da çok insan geliyordu. Biri onu ittiyse bile şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydı. Gözlerini kapatıp uzun, derin bir nefes aldı. Ayağı takılmış olmalıydı. O dalgınlıkla gözü kapalı birine çarpmış, o sinir bozucu tekerlekli bavullardan birine takılıp dengesini

kaybetmişti. Hepsi buydu. Buradaki birinin onu öldürmek istediğini düşünmek oldukça gülünçtü.

Bir sonraki trene binip bir yer bulduktan sonra aklına bir şey geldi. Onu kurtaran adama dört elle tutunurken kalabalığın arasında ondan telaşla uzaklaşan birini görmüştü. Kadın mı erkek mi olduğunu anlayamamıştı. Anlayamıyordu...

Bu düşünceden kurtulup kendine böyle şeyler düşünenin çok aptalca olduğunu hatırlattı.

İneceği durağa geldiğinde olanları hayal ettiğine ikna olmuştu.

BÖLÜM ON İKİ

Doktor Claudia Sauvage'ın ofisi, Crouch End'deki devasa kırmızı tuğlalı Viktoryen tarzı sıra evlerin en üst katındaydı. Bazen haftalık seanslarımızı düzenlediğimiz evin arka kısmındaki odaya giden merdivenleri çıkarken doktorun hasta odası dışındaki hayatının ufak tefek yansımaları gözüme çarpardı. Mutfaktan gelen çorba kokusu, Dr. Sauvage ve kocasının koridora asılmış çerçevesi fotoğrafları, oturma odasından basık suratlarını uzatıp bakan bir çift *pug* cinsi köpekleri. Gerçi Claudia kendisiyle ilgili soru sormama müsaade etmiyordu; seanslarımız sadece benimle ilgili konuşmaları içerebilirdi.

İlk seansımız, Claudia'ya hayatımı anlatmakla geçmişti. Ne kadar alakalı olup olmadığını bilmememe rağmen Claudia olabildiğince çok ayrıntı anlatmamı istemiş, böylece beni anlayıp bana yardım edebilmesinin mümkün olduğunu söylemişti. Ben de ona Londra'nın güneyindeki varoş kesimlerinden olan Beckenham'da büyüdüğümü ve tek çocuk olduğumu söylemiştim. Annem ve babam boşandığı için pek yakın sayılmazdık. Claudia bu konuyla ilgili daha çok şey öğrenmek istese de ben konuşmaya pek istekli değildim. Önemli olmadığını düşünüyordum. Yine de ona ailemi artık sadece Noel'de ve tuhaf özel günlerde gördüğümü söylerken notlar almıştı. Her iki ebeveynim de tekrar evlenmiş ve yeni eşleriyle yeni bir hayata atılmışlardı. Genelde, sanki birbirleriyle yarışıyormuş gibi

birbirlerinin ne yaptıklarıyla ilgili konuşmayı tercih ederlerdi. Ben bu yarışa dâhil olmak istemezdim.

Ergenliğimin büyük kısmı odamda video oyunları oynayıp nasıl kodlama yapıldığını öğrenerek geçmişti. Müziği keşfedip Jake'le tanışana kadar tam bir inektim. Jake bana odamın dışındaki hayatın çok daha ilginç olduğunu göstermişti. O noktadan sonra kim olduğumu keşfetmek için epey zaman harcamıştım. Matematik ve bilime doğal bir yatkınlığım olsa da daha çok sanatsal, bohem biri olmayı arzuluyordum. Üniversitede bilgisayar bölümü okurken birçok kez içmeye gitmiş ve hepsi güzel sanatlarda okuyan kızlarla birçok kısa süreli ilişki yaşamıştım. Bilim kurgu romanlarına bir ara verdikten sonra bu kızların ısrarla okumamı tavsiye ettikleri kitapları okumuştum: Donna Tartt, Douglas Coupland ve birçok Penguin yayını klasikler. Hafif uyuşturucular da denemiştım. Altyazılı birçok film seyretmişim.

Üniversiteden sonra Kuzey Londra'ya taşınıp birkaç yıl internet şirketinde çalışırken boş zamanlarımda uygulama geliştirmeye ilgilenmişim. Laura ile Jake vasıtasıyla tanıştıktan sonra benim ilk ve tek aşkım olmuştu. Laura istediğim her şeye sahipti: kültürlü, sanata meraklı, tutkulu ve prensipliydi. Beni gerçek benliğimi kabullenmeye teşvik etmiş, önemsedığım imajım konusunda endişelenmeden keyif aldığım şeyleri yapmamı sağlamıştı. Kim olduğumu bulmama yardım etmişti. Ben dairemizi bir sürü ufak tefek aletle doldururken Laura bu karışıklığı mumlar ve parlak renklerle canlandırmıştı.

“İlginç,” dedi Dr. Sauvage. “Kendinden bahsetmeni istediğinde bana hemen kız arkadaşını anlatmaya başlıyorsun.”

Omuz silktim. “Hayatım oldukça sıradan.”

Güldü. “Hiçbir hayat sıradan değildir.”

Dr. Sauvage kırklı yaşlarının ortalarında, zayıf ve zarif, bakmamak için kendimi zor tuttuğum narin el ve ayak bileklerine sahip bir kadındı. Son moda gözlüklerini takmış, koyu gri jarse bir elbise giymişti. Seanslarımız esnasında elektronik sigara içer, su buharından bulutları havaya yükselirdi. Benim için mahsuru olup olmadığını sorduğunda hiç sorun değil demiştim. “Buna gerçek sigaradan daha çok bağımlıyım,” diye itirafta bile bulunmuştu.

“Evet,” dedi şimdi. “Kendini nasıl hissediyorsun, Daniel?”

Cevap vermeyince de, “Uykuların nasıl? Biraz daha iyi mi?” diye sordu.

Koltukta biraz kıpırdayıp yerimi değiştirdim. “Hayır. Dün gece sadece iki, belki üç saat uyudum.”

Devam etmemi bekledi.

“Beni endişelendiren yeni bir şey daha oldu,” dedim.

“Ya?”

“Laura, kız arkadaşım, yani *eski* kız arkadaşım...” diye iç çektim. “Buradan taşınıyor. Avustralya’ya. Kahrolası Avustralya’ya. Affedersiniz.”

Özrüm karşısında hafifçe gülümsedi. “İhtiyacın varsa küfredebilirsin, Daniel. Peki, bu konuda nasıl hissediyorsun?”

“Nasıl mı *hissediyorum*? Yıkıldım. Gitmesini istemiyorum. Gitmesine izin veremem. O, olanlardan sonra sadece kaçıp gitmeye çalışıyor. Bu çılgınlık. Giderse buna gerçekten dayanamayabilirim.”

Ne kadar huzursuz olmaya başladığımı görünce elini kaldırdı. Beş kez yavaş, derin nefesler alıp vererek gözlerimi kapattım ve gözümün önüne güzel bir şey getirmeye

çalıştım. Ama tek görebildiğim Laura'ydı, sonra daha da kötüsü... gözlerimi hemen açtım.

“Acaba Laura buraya gelip seninle bir seansa katılır mı? Her ikiniz için de çok faydalı olabilir. Bir aile bir travma yaşadığında onları bir bütün olarak tedavi etmek alışıldık bir yöntemdir. Aynı şey çiftler için de geçerli.”

“Gelmeyecektir. Bu konuyu onunla konuşmaya çalıştım ama ilgilenmedi. Olanlar hakkında benimle konuşmuyor bile. Sizinle de konuşmayacaktır.”

“Peki ya sen?” diye sordu kibar bir ses tonuyla. “Sen benimle konuşacak mısın?”

Şimdiye kadar anlatabildiğim sadece demiryolunun raylarında yürüyene kadar olanlardı. İlk birkaç seansımızda ona güzel şeyleri anlatmıştım: Avrupa'yı gezdiğimiz ilk birkaç haftadan, eğlendiğimiz zamanlardan bahsetmiştim. Planlarımızı, seyahate çıkma nedenlerimizi de anlatmıştım. Kaybettiğimiz her şeyden bahsetmiştim. Geçen hafta ise ona trende neler olduğunu, kendimizi nasıl terk edilmiş tren istasyonunda vahşi köpeklerle baş başa bulduğumuzu anlatmıştım.

Travma sonrası kaygı bozukluğu. NHS¹⁵ psikoloğunun koyduğu bu teşhisi şimdiye kadar hep savaş gazileri ya da insanları Dünya Ticaret Merkezi'nden kurtarmaya çalışan itfaiyecilerle bağdaştırmıştım. Ama semptomları anlattıklarında hemen hemen her kutucuğa bir çek işareti atmıştım. Travmatik olayın yoğun, davetsiz gelen misafirleri. Kâbuslar. Hayata karşı ilgisizlik. Motivasyon eksikliği. Uyuyamama. Sürekli kırmızı alarmdaymış gibi tetikte olmak. Kolaylıkla korkmak. Madde bağımlılığı, ki bu benim durumumda alkoldü. Liste uzayıp gidiyordu.

¹⁵NHS (National Health Service): Birleşik Krallık'ta ücretsiz veya düşük maliyetli sağlık hizmeti sunan devlet destekli bir sağlık sistemi.

Dr. Sauvage ‘travma-odaklı bilişsel davranışçı terapi’ adını verdiği bir çalışma yapmak istediğinden bahsetmişti.

İlk seansımızda bana NHS psikoloğunun değerlendirmesine katıldığını söyleyip “TSSR¹⁶ sıkıntısı yaşayan kişiler travma anılarını görmezden gelmeye çalışırlar,” demişti. “Bununla ve travmayı hatırlatan hiçbir şeyle yüzleşmek istemedikleri için her şeyi yaparlar. TSSR beynin psikolojik şokta kalmaya devam ettiği, başına gelenlerden kurtulamadığın ya da atlamadığın bir durumdur.”

“Kulağa mantıklı geliyor.”

“Daha iyi olmak, hayata devam etmek için bu anılarla yüzleşmen, başa çıkman gerekir ve böylece kontrolü tekrar ele alabilir ve gelecekle yüzleşebileceğini hissedebilirsin. Bunu yapmak için bizim seni dikkatlice bu anılarla yüz yüze getirmemiz, engelleri teker teker kaldırmamız gerekiyor.”

Görünür şekilde ürpermiştim.

“Burada anahtar kelime ‘*dikkatlice*’, Daniel. Korkacak bir şeyin yok.”

“Anlamıyorsunuz. *Var.*”

Başını kaldırdı. “Ne var?”

“Korkacak bir şey var.”

Şimdi doktor karşımda kucagında not defteri ile tasarım sandalyesinde oturmuş, elinde sigarasını tutarken aklımdan bir gün ona her şeyi anlatıp anlatmayacağım geçiyordu.

“Neler olduğunu daha sonra anlatabilirim,” dedim. “Nasılse hepsi bunun bir parçası.”

“Pekâlâ,” dedi. “Bu iyi olur. Acele etme, yavaş yavaş. Kendini kötü hissedersen konuşmayı kesebilirsin, anlaştık mı?”

¹⁶Travma Sonrası Stres Bozukluğu.

“Tamam.”

Arkama yaslanıp gözlerimi kapattım.

“Kasabaya yürüyüşün tamamını net olarak hatırlamıyorum. Koşmaya başlamıştık ama sırt çantalarımız çok ağır olduğundan yavaşlamıştık. Çok konuşmadığımızı hatırlıyorum. Konuşmaya çalıştığımda aklıma gelenlerin hepsi ‘*İyi misin?*’ gibi saçma sapan sorulardı. Onun hiç de iyi olmadığını gayet iyi biliyordum. Benim bile tek düşünebildiğim olabildiğince uzaklaşmaktı.” Başımı kaldırıp doktora baktım. “Şoka girmiştim. İkimiz de şoktaydık. Kafamın içinde aynı kelimelerin dönüp durduğunu hatırlıyorum. *Eve dönmeliyiz.*”

Duraksadım. “Aslında aklımda tam anlamıyla düzgün kelimeler olmadığını düşünüyorum, o kadar da anlaşılır değildi. Bu daha çok çılgılık atmak gibiydi. Beyaz gürültü gibi. Ayrıca daha sonra Laura da ormandan koşarak çıkarken çılgılık attığını anımsadığını söylemişti ama ben hatırlamıyorum. Benim aklımda kalan onun hiç ses çıkarmadığıydı.”

Ofisin içi tıpkı ormandaki gibi sessizdi. Pencerede bir sinek uçuyordu ve sanki onun adımlarını duyabiliyordum.

“Rayların sonundaki kasabanın adı Brevay’dı. Oraya vardığımızda yeni sabah oluyordu ve hiçbir yer açık değildi. Zaten kasabada yürürken pek bir şey olmadığı beliydi. Etrafta hiç kimse yoktu. Bir kurdu andıran devasa köpeğini yürüten bir adam görmüştük ve Laura elimi bir anda hızla sıkınca parmaklarımı kıracağını sanmıştım. Başı önde yürüyen beysbol şapkası takmış genç bir adam görmüştük. Yanımızdan birkaç araba geçmişti. Olan onca

şeyden sonra görmek istediğimiz tek şey bir şehirdi. Işıklar, yaşam. Bu değildi. Kasabanın tamamında tahta çakılarak kapatılmış pencereler ve hurdalıkta olması gereken arabalarla dolu kasvetli bir hava vardı. Bir zamanlar hayat dolu ve refah içinde olmasına rağmen şimdi can çekişen bir yerin izleriyle doluydu. Bilmiyorum... Oranın böyle bir havası vardı. Bir hayalet kasaba gibiydi.”

Devam etmemi bekledi.

“On dakika kadar yürüdükten sonra evinin önünü temizleyen yaşlı bir kadın gördük. Ona, ‘*Polis?*’ dedim. Yanımıza gelmeden önce bizi dikkatlice süzüp eliyle bir orayı bir burayı işaret edip sanki söylediklerini anlıyormuşuz gibi bir şeyler gevelemişti. Ana fikri anlamıştık.”

Gözümün önüne ruhsuz gözleri, güçlü kollarıyla merdiveni süpürmek için kullandığı ahşap fırçayı sımsıkı tutan yaşlı kadın geldi. “Yanından ayrılmadan önce uzanıp Laura’nın yüzüne dokundu ve Romence bir şeyler fısıldadı. Laura’nın çığlık atacağını düşünürken onu ben çekip uzaklaştırmıştım.”

Bir ayrıntıyı atlamıştım. Kadın bir de Laura’nın karnına dokunmuş, avuç içini karnına koyduktan sonra başını sallamıştı. Laura, kadın sanki onu bıçaklamış gibi irkilerek geri çekilmişti.

“Bu çok iyi,” dedi Dr. Sauvage. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyi.”

“Devam edebilecek misin?”

“Evet. Ben... sonuna kadar anlatmak istiyorum.”

Sağlam bir içki de istiyordum.

Hikâyenin geri kalanını da anlattım.

BÖLÜM ON ÜÇ

*L*aura ile polis karakolunu yaşlı kadınla karşılaştıktan Lon dakika kadar sonra bulmuştuk. Kapının üstünde Politia¹⁷ yazan ufak bir binaydı. Kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldım.

Küçük resepsiyon bölmesindeki masada bir elinde akıllı telefon diğesinde kahve fincanı tutan bir polis memuru oturuyordu. Başını kaldırıp kaşlarını çatarak bana baktıktan sonra Laura'ya gülümsedi.

“İngilizce biliyor musunuz?” diye sordum.

Özür diler gibi omuz silkti.

Hemen yurtdışındaki İngiliz tavrımı takınarak sesimi yükseltip yavaşça konuşmaya başladım. “Burada İngilizce konuşan birileri var mı?”

Karşılama alanının arkasına bakmadan önce beni dikkatle süzdükten sonra bir kapıdan geçip kayboldu. Bir dakika sonra kırmızı yanaklı, burun damarları çatlamış iri bir adamla geri döndü. Adam Laura'nın dağınık saçlarını, kirli yüzümüzü ve çizikleri inceledi. Bu zamana kadar aynaya bakmadığımdan ne kadar hırpalandığımı, ormandaki maratonumuzun beni ne kadar kötü gösterdiğini ve gözlerimin ne kadar çılgınca baktığını fark edememiştim.

“Nasıl yardımcı olabiliriz?”

¹⁷ Polis. (Ro.)

Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Anlamsız şeyler geveledim; tren, orman, Alina, sınır polisleri... Her şeyi karmaşık bir hâlde anlatmaya başladım.

Polis büyük ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Lütfen yavaş. Anlamıyorum." Bankonun arkasından çıkarak onu takip etmemizi işaret etti ve meslektaşına kendi dilinde bir şeyler söyleyince adam bize anlam veremediğim kötü bir bakış attı.

İri polis memuru sırt çantalarımızı bankonun arkasında bırakmamızı söyledikten sonra kısa bir koridordan gidilen sorgu odası olduğunu tahmin ettiğim yere yönlendirdi. Plastik sandalyelere oturduk. Laura hâlâ konuşmamıştı. Titreyerek boşluğa bakıyordu.

Polis şüpheli gözlerle ona bakıyordu.

"İsimleriniz nedir?" diye sordu.

Söyledim ve not almasını izledim.

"Ben Constantin." Bunun adı mı yoksa soyadı mı olduğundan emin değildim. "Pekâlâ, anlatın. En başından, tamam mı?"

Böylece ona trende olanları, yataklı vagona uyuyakaldığımızı, uyandığımızda pasaportlarımızın, biletlerimizin ve paramızın çalındığını fark ettiğimizi anlattım. Trenden atıldığımızı da söyledim.

Başını aldığı notlardan kaldırdı. "Neden... atıldınız?"

"Biletimiz olmadığı için."

"Biletiniz yok muydu?"

Odanın havası değişmişti. Tekrar Laura'ya baktığında artık daha da fazla titriyor, dişleri takırdıyordu.

"Sanırım şokta," dedim. "Battaniyeniz var mı? İçecek sıcak, tatlı bir şeyler?"

Talebimi duymazdan gelip bir önceki sorusunu yineledi. "Yani... biletiniz olmadan trene bindiniz."

“Hayır! Biletimiz vardı ama çaldılar.”

Söylediklerim hiç mantıklı değilmiş gibi başını salladı. Ona parasını ödemediğimiz özel bir vagonda olduğumuzu, hatta Alina’nın araya girip görevlileri sinirlendirdiğini söylemek istemiyordum. İçimden bir ses bu polis memurunun da diğer üniformalıların tarafını tutacağını söylüyordu.

Kalemiyle Laura’yı işaret etti. “Kız arkadaşın. Uyuşturucu mu kullandı?”

“Hayır! Size söyledim, şokta. Tıbbi yardıma ihtiyacı var. Size ormandaki evde ne gördüğümüzü de söylemem gerekiyor.”

Masaya vurduğu kalemi bir anda durdu. “Ormandaki ev mi?”

“Evet. Buraya asıl bundan bahsetmek için geldik.”

Dik dik baktı. “Pasaportunuzu göreyim.”

“Daha önce de söyledim. Çalındılar.” Yanımda oturan Laura sızlanır gibi sesler çıkarıyordu. “Beni dinleyin, onun gerçekten bir doktora ihtiyacı var. Ya da içecek tatlı bir şeylere.”

Derin bir iç çektikten sonra oldukça gösterişli bir şekilde ayağa kalktı. Odadan çıktıktan bir dakika sona elinde ılık bir kutu Kola ile geri geldi. Kutuyu Laura’nın önüne koydu. Açıp ona verdim. Bir yudum alıp yüzünü buruşturdu.

“Evet,” dedi polis memuru. “Kimliğiniz yok mu?”

Cevap vermek için ağzımı açmama rağmen hiçbir kelime çıkmadı.

“Burada olduğunuzu bilen birileri var mı?”

“Hayır. Fakat...” Cebimden şarjı bitmiş telefonumu çıkardım. “Telefonumu şarj etmeme izin vererseniz belki evi arayabilirim? Ya da sizinkini kullanabilir miyim?”

“Bekle.”

Adam kalkıp gitti. Yanımda oturan Laura'nın titremesi bir şekilde azalmış olsa da hâlâ bayılacak gibi duruyordu. Kolumu omzuna koyup kendime çekmeye çalıştım. Heykel gibiydi.

Bu sinir bozucuydu. Constantin daha bize ormandaki evde neler olduğunu anlatma fırsatı bile tanımamıştı. Görüntü belli belirsiz gözümün önüne gelince, anıları silebilecekmişim gibi ellerimle gözlerimi ovuşturdum. Ona anlatmak zorundaydım.

Laura sessizce otururken on dakika boyunca odada adımladım ve Constantin sonunda geri geldi. Yanında telefon yoktu. Kendisinden çok zor bir karar vermesi istenmiş gibi bir hâli vardı.

Daha oturmadan dayanamadım ve "Size neler olduğunu anlatmam gerek... Bir cinayet işlendi," dedim.

"Ormandaki evde."

Tam o anda, ön bankodaki polis memuru içeri girip Constantin'e Romence bir şeyler söyledi. Constantin sabırsızca uflayıp pufladı.

"Burada bekleyin," dedi ellerini beline koyup ayağa kalkarak. Odadan çıkmadan önce arkasını döndü, "Emin misiniz... kimsenin burada olduğunuzu bilmediğinden?"

"Evet. Eminim."

Odadan çıktıktan sonra adımlarının ağırlaştığını, seslerini alçalttıklarını fark ettim.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim Laura'ya. Boş boş bana bakıyordu. Kolundan tutup ayağa kaldırdım. "Hadi gel. Hemen gitmeliyiz."

"Ama..."

"Burada ters giden bir şeyler var. Neden bize sürekli burada olduğumuzdan kimsenin haberi olup olmadığını soruyor? Bundan hiç hoşlanmadım." Kapıya gidip dışarı

baktım. Görünürde kimse yoktu ve polislerin ikisini artık duymuyordum. “Kimse yok. Hadi gidelim.”

Laura sendeleyerek ayağa kalkınca kolumu beline doladım. Koridoru tekrar kontrol ettim. Görünürde kimse yoktu ama bağrış sesleri geliyordu. Belki de Constantin’i zor bir mahkûmla başa çıkması için çağırmışlardı. Her ne olursa olsun buradan çıkmak için şansımızı denemeliydik.

Çıkışa doğru hızla ilerleyip bankoya geldik, kimse yoktu.

“Sırt çantalarımız,” dedi Laura sessizce. “Neredeler?”

“Bırakmak zorundayız,” dedim. Constantin’e güvenemeyeceğimize o kadar emindim ki, sırt çantalarımızı burada bırakma fikri bana zorunlu bir fedakârlık gibi gelmişti. Ilık, güneşli bir sabaha dönen açık havaya çıktığımızda bir nebze de olsa rahatlamıştım. Laura’nın elini tutup çekerken yoldan geçen birine tren istasyonunun yerini sordum. İstasyona giden bir arazinin ortasından geçtik ve o anda cebimde bir trene binip buradan uzaklaşacak kadar para olduğunu görünce rahatladım.

“Ondan sonra ne oldu?” diye sordu Dr. Sauvage havaya büyük bir su buharı üfleyerek.

Uzakta arabalar olduğunu, bir adamın bağırdığını ve bir kapının hızla kapandığını duydum. Bunun dışında kendi kalp atışımı, sanki suyun altındaymışım gibi kulaklarımın uğuldadığını da duyabiliyordum.

“Daniel?”

Ona döndüm.

“Aldığımız biletlerle ancak başka bir küçük kasabaya gidebildik ve orada saatimi almayı kabul eden bir rehin dükkânı bulduk. Elime ancak Bükreş’e gidecek kadar para geçmişti. Oraya vardıktan sonra da İngiliz Konsolosluğunu

bulduk ve pek çok telefon görüşmesinden sonra bize geçici seyahat belgeleri verip bir uçak ayarladılar.”

“Bu olanları başka birine daha anlattınız mı?”

“Hayır. Kimseye anlatmadık.”

“Ama...”

“Yapamadık. Yapamazdık.”

Sesi teskin ediciydi. “Daniel, umarım en kısa sürede bana anlatırsın. Daha önce de söylediğim gibi, ancak o zaman şu an hissettiğin duygularla başa çıkabilirsin.”

Pantolonumda, kot kumaşının neredeyse yırtılacağı kadar incelmış bir yama vardı. Dr. Sauvage’la göz göze gelemediğim için oraya bakıyordum. “Siz... yapabilir miyim bilemiyorum. Henüz değil. Belki bir sonraki sefere.” O hafta bir randevumuz daha vardı.

“Ne görüyorsun, Daniel? Gözünde ne canlanıyor?”

“*Polaroid*lerden oluşan bir vahşet sergisi.”

“Efendim?”

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. “*Polaroid*ler,” dedim tekrar.

Flaş. Çömelmiş bir adam, bir metal parıltısı.

Flaş. Mürekkeple yazılmış sayılar. **13.8.13.**

Flaş. Flaş. Flaş.

Ayağa kalktım. “Gitmem gerekiyor.”

“Daniel...”

“Kusura bakmayın.”

Dr. Sauvage’in ofisinden çıkıp yolda yürümeye başladım. Midem bulanıyordu, hikâyemin anlatabildiğim sadede o kısmını paylaşmış olmaktan sersemlemiş gibiydim. Romanya’da, şu anda adını hatırlayamadığım o küçük kasabada rehin dükkânına bıraktığım saati düşündüm. Saati, Skittle’la yaptığım sözleşmeyi kutlamak için Laura hediye etmişti. Bir aylık maaşının neredeyse yarısı kadardı ama

önemli olan bu değildi. Arkasına birkaç kelime kazılıydı: *Sonsuza kadar, Laura xxxx.*

Angel'a giden otobüse bindikten sonra eve girmeden markete uğrayıp süt, çikolata, parasetamol, kırmızı ve beyaz şarap aldım.

Daha merdivenleri çıkarken bir terslik olduğunu anlamıştım. Dairelere ayrılmış eski bir Viktoryen binada oturuyordum. Laura ile uzun zamandır daha büyük ve iyi bir yere taşınmayı planlıyorduk ancak uygulamamın satışından gelen yüksek meblağ bile buna yetmemişti.

Komşularla nadiren görüşüyordum. Tek etkileşimimiz lobideki duvara bildiriler asıp birbirini şikâyet ettikleri anlardı. Gürültülü partiler, koridora bırakılan bisikletler ve çocuk arabaları, geri dönüşüm atıklarını doğru kutuya atamayanlar, yanlış yere park eden düşüncesizler... ama bugün ortam her zamankinden daha sessiz ve boştu.

İkinci kata çıktığımda kapı kilidimin çevresinin parçalandığını gördüm. Tekmelenmişti.

Temkinli bir şekilde kapıyı açtım.

BÖLÜM ON DÖRT

Oturma odasındaki kitap rafları tamamen boşaltılmış, ciltsiz kitaplar bombalanmış bir binanın tuğlaları gibi yere saçılmıştı. Masamdaki evraklar dağınıklığın arasına atılmıştı, çekmeceler yarı aralık duruyordu. Yatak odasındaki çekmeceler de aynı şekildeydi; her yere kıyafetler, haplar, prezervatifler ve başucumdaki komodinden rastgele eşyalar atılmıştı. Yatağın altındaki kutular çıkarılmış ve boşaltılmış, fotoğraflar bir kenara fırlatılmıştı ve bir tanesinde Laura bana yerdeki dağınıklığın arasından gülümsüyordu.

Banyodaki lavabo ağzına kadar ilaç şişeleriyle dolmuş ve döşemede üzerine basılıp patlatılmış bir tüp diş macunu duruyordu. Oturma odasına dönüp etrafa bakarken ağzım kurumuştı, kalbim küt küt atıyordu.

Çalışma masasında şarjda bıraktığım diz üstü bilgisayarım gitmişti.

Son çalışmam, daha doğrusu çalışmamdan kalanları neyse ki buluta kaydetmiştim ama yine de birçok resmin olduğu yedeklemediğim başka dosyalar da gitmişti. Banka hesabıma, sosyal medya hesaplarıma, e-ticaret sitelerine ve kullandığım tüm sitelere girişlerin kayıtlı olduğu bilgisayarım ile hemen hepsine otomatik olarak giriş yapıyordum. O bilgisayarı alan kişi tüm hayatımı altüst edebilirdi.

Etrafa bakınıp başka neyin eksik olduğunu bulmaya çalıştım. *PlayStation 4. iPad. Müzik dinlemek için*

kullandığım *Bluetooth* hoparlör. Görebildiğim kadarıyla şimdilik sadece cihazlar alınmıştı. Sebepsiz yere mi ortalığı dağıtmışlardı? Yoksa bir yerlerde saklı mücevher ve para mı aramışlardı?

Polisi aradıktan sonra bankayı arayıp hesabımı geçici süreliğine dondurup donduramayacaklarını sordum.

Başka bir bilgisayar bulup tüm şifrelerimi değiştirmem gerekiyordu. Zaten burada, zorla girilen evimin kokuşmuş ortamındaki bu dağınıklığın ortasında yalnız kalmak istemiyordum.

Yatak odasına giderken yığınların arasından temkinli bir şekilde ilerledim. Yatağa oturdum ve Laura'nın bir resmini yerden aldım. O kadar güzeldi ki. Ama yakında neredeyse on bin kilometre uzakta olacaktı.

Kapıyı açan Erin, bir önceki günden daha da hamile görünüyordu.

“Tekrar merhaba,” dedi yanağımdan öperek. “Laura burada değil.”

“Ah.”

“Ama istersen girip bekleyebilirsin. Dürüst olmak gerekirse sıkıntıdan kafayı yiyeceğim. Doğum izni başlarda harika ama insan televizyondaki gündüz programlarını bir yere kadar seyredebiliyor. Artık sadece bu minik oğlanın gelmesini istiyorum.”

Bir önceki gün oturduğumuz mutfak masasına oturduk. Masanın kenarında içi bebek bezleri, biberonlar ve ıslak mendillerle dolu devasa bir karton kutu duruyordu.

“Laura markete gitti ama seninle yalnız konuşma fırsatı yakaladığıma sevindim.” Elini elimin üzerine koydu.

Sıcacıktı. “Seninle onun hakkında konuştuğumu duyarsa beni öldürür ama... şey, ben senin onu hâlâ ne kadar önemseddiğini biliyorum.”

“Bu metro istasyonunda olanlarla mı ilgili?”

“Pek sayılmaz. Aslında artık ayağının takıldığı, biri tarafından itilmiş olmadığı konusunda ısrar ediyor ve ona inanıyorum. Açıkçası başta itildiğini söylediğinde biraz ilgi ve şefkate ihtiyacı olduğu için öyle söylediğini düşünmüştüm.” Gözlerime baktı. “Ama bence Laura halüsinasyonlar görüyor. Gerçekten tuhaf şeyler.”

“Ne gibi?”

“Yani... bebek idrar torbama baskı yaptığı için geceleri sık sık tuvalete kalkmam gerekiyor. Her gece neredeyse üç kez falan. Vücudumun bunu ilerideki uykusuz gecelere hazırlık olsun diye yaptığına eminim. Her neyse. Geçen gece yine uyandım ve aşağıdan bir ses geldi.”

“Mutfaktan mı?”

“Aynen. Aşağı indiğimde Laura pencerenin önünde duruyordu. Üzerinde yalnızca külotu vardı, başka bir şey yoktu. Rob görse çok sevinirdi. Bahçeye bakıyordu. Ona seslendim ama cevap vermeyince içimden *kahretsin, uykusunda geziyor*, diye düşündüm.”

Buzdolabından gelen garip tıkırtı sesiyle irkildim.

“Ona tekrar seslendim ve bu sefer arkasını döndü. Bütün tüyleri diken diken olmuştu. Evin kaloriferi açık olmasına rağmen sanki donuyor gibiydi. Ne yapacağımı bilemedim. Uyurgezerleri uyandırmamak gerekir derler, öyle değil mi?”

“Sanırım öyle.”

“Neyse, o anda konuştu. ‘*Dışarıda. Ağaçların arasında,*’ dedi. Eliyle bahçeyi, kulübenin olduğu yeri işaret etti.”

“Tanrım.”

Erin'in arkasından bahçeye baktım. Oldukça bakımsız görünüyordu, Erin ve Rob sanki ilkbahara kadar bahçeye dokunmamaya karar vermiş gibiydi. Çimenlerin bittiği yerde dalları kurumuş elma ağaçları vardı, yaprakları çürümüş ve etrafa saçılmıştı. Geceleri ne kadar ürkütücü göründüklerini tahmin edebiliyordum; eve uzanan ürkütücü silüetler gibiydiler. Ürperdiğimi hissettim.

“Sonra yanımdan geçti ve merdivenlerden çıkıp odasına geri döndü. Rob’u uyandırıp olanları anlattım ama o daha çok çıplak gösteriyi kaçırdığına üzüldü.”

“Dışarı çıkıp baktınız mı?”

“Evet, Rob baktı. Ama hiçbir şey yoktu. Olmasını da beklemiyorduk.” Kaşlarını çatı. “Onun için gerçekten endişeleniyorum. Buna neredeyse bir trenin altında kaldığı da eklenince... ve şimdi de dünyanın diğer ucuna taşınacağını söylüyor. Bu onun için iyi mi olacak kötü mü olacak karar veremiyorum. Onunla sen de konuşur musun? Biri-lerini görmeye ikna etmeye çalışır mısın? Beni dinlemiyor.”

“Beni de dinlemiyor, Erin.”

Ayağa kalkıp elini karnında gezdirdi. Karnındaki be-ğin bu son derece becerikli, şefkatli kadının annesi ol-duğu için ne kadar şanslı olduğundan haberi yoktu. “O zaman bir daha dene.”

Erin tuvalete gitti ve geri döndükten sonra ona evime hırsız girdiğinden bahsettim. Çok şaşırdı ve neden hemen bundan bahsetmediğimi sordu, ardından kullandığım tüm sitelerin şifrelerini değiştirebilmem için bilgisayarını kullanmama izin verdi.

İki saat sonra Laura'nın gelmesinden ümidimi kesip etrafı toparlama zahmetine girmek için eve geri dönmek üzereyken ön kapı hızla kapandı ve Laura mutfığa girdi. Saat altıydı.

“Oh,” dedi beni görünce.

“Selam.”

“Burada ne işin var?” Elinde birkaç alışveriş poşeti vardı ve birinin içinde iki şişe kırmızı şarap vardı. Buna çok sevinmiştim. Biraz dalgın, dikkati dağılmış gibiydi. Saçındaki gelincik rengi tokanın hep onunla özdeşleştiğini düşünürdüm. Tokayı birçok kez kaybetmişti ve bulmak için evin içinde yarım saate yakın emekleyerek her yeri aramıştık.

“Evime hırsız girdi. Buraya bilgisayarını kullanmak için geldim.”

“Hırsız mı girdi?”

Olanları anlatırken tahmin ettiğim gibi dehşete düşmüştü.

“Lanetlenmiş gibiyiz,” dedi.

“Laura, saçmalama. Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?”

“Sanırım.” Poşetten şarabı çıkarıp birini açtıktan sonra kendine bir kadeh doldurdu.

“Bana teklif etmeyecek misin?”

“Neden edeyim, daha kalacak mısın?”

“Seninle konuşmak istiyorum, Laura.”

“Avustralya hakkında değildir, umarım. Lütfen.”

“Hayır. Sadece sohbet etmek istiyorum. Hâlâ arkadaşız, öyle değil mi? Üstelik henüz eve gitmek istemiyorum. O kadar enerjim yok.”

Bana da bir kadeh doldurduktan sonra büyük masif masaya oturdu ve hırsızlıkla ilgili sorular sordu. Birkaç

saat kadar daha konuştuk. Şarap içtikçe rahatladı, huy-suzluğunu kayboldu ve ben de zararsız konulardan bahsetmeye özen gösterdim. Anılardan, seyahatimizden, ilişkimiz veya yurtdışına taşınma planından bahsetmedim. Ortak arkadaşlarımızdan ve beraber izlediğimiz televizyon programlarından, sevdiğimiz müziklerden konuştuk. Erin ve Rob yanımıza gelip Hint yemeği sipariş edeceklerini ve isteyip istemediğimizi sordular. Yemek yenip içkiler içildikten sonra ikinci şişeye geçmiştik.

Çok hoştu. İki saatliğine de olsa başa çıkmak zorunda olduğum her pislği, diğer her şeyi unutmuştum. Eski ben gibi hissediyordum. Eskiden olduğumuz gibi, sanki yeniden bir çifttik. Tek olumsuz şey, kafamın bir köşesindeki o küçük rahatsız edici düşünceydi: uyurgezerlik problemini ona sormam gerekiyordu. Ama ortamı bozmak istemiyordum. Üç aydır ilk defa gerçekten mutluydum.

“Şarabın hepsi bitti,” dedi Laura şaşırarak.

“Bu nasıl oldu?”

Çakırkeyif bir edayla gülümsedi. “Sanırım biz içtik.”

“Gidip biraz daha alayım mı?”

Kâküllerinin arasından bana bakarken gözlerinde içimi sızlatan bir bakış vardı. Bir anlığına bacağını masanın altından bacağıma yaslamıştı. Temasın farkında olduğunu biliyordum ve geri çekmediği için heyecanlanmıştım. “Aslında odamda bir şişe Jack Daniels var.”

“Gidip getirmemi ister misin?”

“Hayır, Erin ve Rob’un mutfağını işgal etmeyelim artık. Yukarıda içebiliriz.”

Söyledikleri karşısında heyecanımı gizlemek için elimden geleni yaptım.

“Gel hadi,” dedi.

Beni kaldığı odaya çıkardı. Burada daha önce Laura ile geldiğimizde kalmıştım ve o şimdi burada yaşıyordu; bunu düşünmek çok tuhaftı. Kıyafetleri dolabı doldurmuş, temel ihtiyaçlarını duvarlara yaslamıştı. Oda içerideki çift kişilik yatağın dışında çok da büyük değildi ve oturacak başka bir yer yoktu. Çekinerek yatağın ucuna nazıkçe oturdum, Laura da bağdaş kurup yatağın ortasına yerleşti ve viski şişesini açtı.

Sadece bir tane bardak vardı, bu yüzden biraz viski doldurup birkaç yudum aldı ve bana uzattı. Ardından kalkıp müzik açmaya yöneldi. Dengesini kaybedip yatağın üzerine düşer gibi olduğunda kıkırdarak, “Eyvah!” dedi. Üzerinde kot pantolon ve sade bir kazak olsa da kumaşın altından vücudunun hatlarını görebiliyor ve ona dokunmayı arzuluyordum.

“Sanki yeniden öğrenciymişiz gibi, değil mi?” dedim bardağı ona geri uzatarak.

“Evet. Gerçi ben çok sıkıcı bir öğrenciydim. Tüm zamanımı kütüphanede geçirirdim. Küçük Bayan Sıkıcı.”

“Sen hiç sıkıcı olmadın.”

“Yoo, üniversitede öyleydim. Ve çok sıkıcı bir erkek arkadaşım vardı.”

“Münazara topluluğunun başkanı mı?”

“Julian. Kalabalık *grup* aktivelereinden oldukça hoşlanırdı.”

Laura önce gülümsedi, sonra kıkırdadı ve ardından kahkaha atmaya başladı. Ben de ona katıldım ve kısa süre sonra Laura’nın yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı, ben ise karnımı tutuyordum. Nefes alamıyor, kahkahalarımı engelleyemiyordum. Espri aslında o kadar da komik değildi ama bu ya gerginliğimizi atmanın bir yoluydu ya

da ikimizin de histeri noktasına ne kadar yakın olduğumuzu gösteriyordu.

Sonunda kendimize geldik ve Laura kazağının koluyla yüzünü sildi.

“Aman Tanrım,” dedi. “Karnım ağrıyor.”

Şişeyi havaya kaldırıp korkunç bir Amerikan aksam taklidiyle, “Hadi başlayalım, o zaman!” dedim.

“Lütfen, beni yoldan çıkarma.”

Erin’in sorduğu soru aklıma geldi. “Laura, benim psikoloğa gittiğimi biliyorsun. Yardımı olduğunu düşünüyorum. Erin bana...”

Elini kaldırdı. “Konuşmak istemiyorum. Lütfen.” Kırkırdadı. “Bu konuyu takmayacak kadar sarhoş olmayı başardım, tamam mı?”

Yatakta birbirimize çok yakın oturuyorduk. Laura hâlâ bağdaş kurmuş hâldeydi, bense bacaklarımı ileriye uzatmıştım. Başım dönüyor, kaburgalarım gülmekten ağrıyordu; çakırkeyif ve mutluydum. Etkileyici, Laura’nın bana tekrar âşık olmasını sağlayacak, tüm sorunlarımızı çözecek ve kaçıp gitme kararını değiştirecek bir şeyler söylemek istiyordum. Ama aklıma etkileyici olmak bir yana, makul ve mantıklı tek bir kelime bile gelmiyordu. Kafa karışıklığımdan kurtulmaya çalışırken ikimizin de çok sevdiği o şarkı çalmaya başladı: piyano, birazcık gitar ve derinden gelen bir erkek sesi... Laura bana baktı ve “Bu şarkı bana hep seni hatırlatıyor,” diye fısıldadı.

Ardından öpüşmeye başladık.

Hemen sonra kıyafetlerimizden kurtulmuş ve tek bir bütün olmuştuk. Özleminden gözlerimiz kararmış gibiydi. İnlememi bastıramadığım sırada Laura tatlı bir fısıltıyla, “Erin ve Rob,” diye uyardı. Onların, hatta herhangi birinin varlığını hatırlamak beni şaşırtmıştı. Tenimin üzerindeki

teni, dudaklarımdaki dudakları, sırtımdaki parmakları, hızlı nefes alışverişleri... O anda benim için dünyadaki tek şey bunlardı. Sona yaklaşırken kendime engel olamayarak haykırdığıma ve hatta onun da haykırdığına emindim. Yavaş yavaş bilincimi kaybederken birbirimize sıkıca dolanmış ve terlerimiz karışmış bir hâldeydik; kendimi mutlu, iyileşmiş ve hayat dolu hissediyordum.

Ta ki uyanana kadar.

BÖLÜM ON BEŞ

Dışarısı hâlâ karanlıktı ve yatak soğuktu. Odada yoğun seks ve viski kokusundan dolayı bayatlamış bir hava vardı. El yordamıyla kot pantolonumu buldum ve telefonumu kontrol ettim. Sabah yedi buçuktu. Laura'nın tuvalete gitmiş olduğunu düşünüp birkaç dakika bekledikten sonra ortalıkta göremeyince yataktan kalktım, yerde bir yığın hâlinde duran kıyafetlerimi topladım ve aşağı indim.

Mutfak masasındaki birkaç kahve fincanı dışında Laura'dan eser yoktu. Rob'un işe gittiğini ve Erin'in hâlâ uyuduğunu düşündüm.

Peki, Laura neredeydi?

Evden çıktım. Berbat hissediyorum. Kalbim hızla çarpıyor, bütün vücudum ağrıyordu. Kendimi doksan yaşında gibi hissediyordum. Evden çıkmadan önce banyo dolabında bulduğum ağrı kesicilerden birkaç tane almıştım.

Camden uyanıyordu; erken kalkanlar işe gidiyor, insanlar otobüs duraklarında sıraya giriyordu. Markete doğru yürürken koşu yapan birkaç kişi yanımdan geçti.

Laura'nın nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrim vardı. Şehrin bu tarafındaki en sevdiği yeri biliyordum.

Yürürken bir önceki geceyi düşündüm. Henüz birkaç saat geçmiş olmasına rağmen aklımda yalnızca tenlerimizin birbirine değdiği anlık görüntüler, hissettirdiği duygular kalmıştı. Yaşananların bir anlamı olmasını ve Laura'nın

da böyle hissetmesini gerçekten çok istiyordum. Böyle bir olasılık var mıydı? Sarhoş olmuştu, duygusal olarak çok hassastı. İkimiz de öyleydik. Eski sevgiliyle seks. Tam bir klişeydi.

Erkek arkadaşlarım kafamın içindekileri görebilseydi muhtemelen beni kendime getirmek için bir tokat atar ve pes edip yoluma devam etmemi söylerlerdi. Ama anlayamayacakları bir şey vardı; kendimi bir denizde boğuluyor gibi hissediyordum ve tutunabileceğim tek şey Laura'ydı. Tüm bu olanları o olmadan nasıl atlatacağımı bilmiyordum. Romanya'dan sonra neden ikimiz bu kadar farklı tepkiler vermiştik? Birimiz tutunup bırakmamayı, diğeri ise uzaklaşmayı istemişti. İki taraf için de içinden çıkılmaz bir durumdu. Aslında derinlerde bir yerde, cevabı biliyordum.

Ancak bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Laura'nın nerede olduğunu doğru tahmin etmiştim.

Camden Lock onun en sevdiği yerlerden biriydi ama marketlere, barlara, erişte tezgâhlarına, gotik butiklere ve kalan birkaç plak dükkânına akın eden kalabalıkların olmadığı daha sakin zamanlarını tercih ederdi. Kanaldaki su durgundu; özellikle bu saatlerde ve hava böyleyken etrafı oldukça sessiz olurdu. Birkaç derece daha soğuk olduğunda su tamamen donardı.

Laura, dar yaya yolunun kenarındaki alçak bir duvarın dibine oturmuş, yeşil kabanına sarınmış hâlde duruyordu. Hareketsizdi, gözlerini suya dikmişti. Pazar avlusundan onu izlerken beni görmek isteyip istemediği konusunda tereddütlüydüm. Belki de artık güvende olduğunu

bildiğime göre sessizce uzaklaşıp eve dönmeli ve onu daha sonra aramalıyım. Yoksa aşağı inip onunla konuşmak ve hissettiklerimi anlatmak daha mı iyi olurdu?

Tam o sırada, ben daha ne yapacağıma karar verememişken tüm tereddütlerimi ortadan kaldıran bir şey gördüm.

Biri onu izliyordu.

Köprünün altında, gölgelerin arasında yarı gizlenmiş hâlde duruyordu. Sabahın loş ışığı bir anlığına üzerine vursa da giydiği kapüşon yüzünden suratını görememiştim. Uzun, ince, atletik yapılı biriydi. Gözlerini dikmiş, varlığından habersiz olan Laura'ya bakıyordu.

“Hey!” diye bağırdım.

Laura dönüp bana bakınca, adam hemen köprünün altına girip karanlığın içinde kayboldu. Koşarak merdivenleri inerken Laura'nın, “Daniel?” diye bağırmasını duymazdan geldim. Yan yol boyunca köprünün altında hızla koşmaya başladım.

Diğer taraftan çıktığımda adam ana yola çıkan merdivenleri tırmanıyordu. Sanki çağırmış gibi hemen önünde bir otobüs durunca anında bindi. Olabildiğince hızlı koştum, nefes nefeseydim ve kan ter içinde kalmıştım. Tam durağa vardığım sırada otobüs hareket etti. Camdan içeriye baksam da adamı görememiştim.

Küfrederek hızla merdivenlerden indim ve yaya yolunu takip ederek Laura'ya doğru yürüdüm.

“Sen ne halt ettiğini zannediyorsun?” derken oldukça sertti. Nefesi buz gibi havada dumanlar çıkarıyordu.

“O adam seni gözetliyordu.”

“Ne saçmalıyorsun? Beni gözetleyen *sendin*.”

Ona doğru bir adım atıp koluna dokunacağım sırada kendini geri çekti. “Laura. Uyandığımda gitmiştin. Senin için endişelendim.”

“Neden?”

“Çünkü hâlâ sana değer veriyorum, Laura.”

Uzun, çilek sarısı saçları rüzgârda hafifçe dalgalandı. Soğuktan burnu kızarmış ve yanakları pembeleşmişti.

Derin bir nefes aldı ve havaya buzdan bir bulut daha üflledi. “Daniel. Buna bir son vermelisin. Dün gece sarhoştuk.” Doğrudan gözlerime baktı. “Hiçbir anlamı yoktu.”

“Gerçekten böyle düşünmüyorsun.”

Gözlerime bakmamaya çalışıyordu. “Düşünüyorum.”

Ben cevap veremeden arkasını dönüp merdivenleri çıkmaya başladı.

Peşinden koştum. “Laura, Tanrı aşkına. Bu sen değilsin.”

“Lütfen, Daniel. Yalvarma. Bu da sen değilsin.”

“Yalvarmayacaktım! Kahretsin, neden bu kadar soğuksun? *Bu* sen değilsin.”

“Belki de artık böyleyimdir. Yeni ben buyumdur.”

Başımı salladım. “Buna inanmıyorum.”

Stantlarını kuran pazar satıcılarının bizi seyrettiklerinin farkındaydım. Ona uzandım ama geri çekildi. “Beni unutmak zorundasın. Dün gece birlikte olmamalıydık. Bir hataydı. Bunu tekrar bir araya geleceğimizin sinyali olarak algıladığını biliyorum. Ama biz artık birlikte olamayız, Daniel. Asla. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Ben taşınıyorum ve beni bir daha asla görmeyeceksin.” Elini koluma koydu. “Beni unutup hayatına devam etmelisin.”

Tam konuşup tartışacakken yapmamaya karar verdim. Haklıydı. Neredeyse yalvaracak seviyeye ya da en azından

taciz etmenin sınırına gelmiştim. Söyledikleri beni hem çok incitmiş hem de hayal kırıklığına uğramama ve sinirlenmeme neden olmuştu. Şu anda yapılacak en doğru şey geri adım atıp eve dönmek ve ona istediği alanı sağlamaktı. Ama gitmeden önce söylemem gereken bir şey daha vardı.

“Laura, o adam seni izliyordu.”

Köprüden aşağıya bakıp başını salladı. “Hayır. O sadece sıradan biriydi. Muhtemelen adamın korkudan ödünü patlattın.”

Tereddüt ettim. Acaba haklı mıydı? “Hayır... seni izliyordu. Özellikle seni.”

Bir an şüphelenir gibi olsa da tekrar başını salladı. “Hayır. İzlemiyordu.” Tekrar yürüyerek uzaklaştı ama hemen peşinden gittim.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Eve geri dönüyorum.”

Gözlerini benden kaçırdı ve hızla yürümeye başladı, avludan çıkıp artık insan kalabalığıyla dolup taşan High Street’e doğru ilerledi. Orada öylece durdum, sanki olduğum yere çakılmış gibiydim. Beni kahreden aslında ilişkimizin gerçekten bittiğini söylerken ne kadar ciddi olduğu değildi. Dahası vardı. *Daha da kötüsü* vardı. Köprü’nün altında gördüğüm adamın özellikle Laura’yı seyretmek için orada olduğundan emindim. Ama artık yağmalanmış daireme geri dönmeliydim. Ağır adımlarla ana yola çıkarken sanki ben de izleniyormuşum gibi ensemde bir karıncalanma hissettim.

BÖLÜM ON ALTI

Bütün gün evi temizlerken ne var ne yok her şeyi tekrar düzenleme şansım olmuştu; kitapları sırt renklerine göre tekrar raflara dizip DVD'leri türlerine göre ayırdım, kıyafetlerimi katlayıp düzgünce yerleştirdim. Üç büyük çöp poşetini atılacaklarla doldurup çekmece ve mutfak dolaplarında kullanmadığım ya da artık ihtiyacım olmayan her şeyi attım, etraftaki fotoğrafları albümlere yerleştirdim. Nevresimleri değiştirip her yeri süpürüp sildim. İşim bittiğinde ev, Laura gittiğinden beri ilk defa bu kadar iyi görünüyordu ve son derece yorgun olmama rağmen sakindim. Buzdolabının derinlerinde soğuk, buğulanmış bir şişe bira bulduktan sonra koltuğa oturup hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

Diyafon çaldı. Laura mıydı? Yerimden fırlayıp ahizeyi kaldırdım. “Evet?”

“Hey, benim.”

“Ah, Jake.”

Kapıyı açtım. İçeri girip ceketini sandalyenin sırtına bırakırken, “Ben de seni gördüğüme çok sevindim, Dan,” dedi.

“Kusura bakma, ben şey sandım...”

“Kahretsin.” Ağzı açık bir hâlde etrafa bakındı. “Temizlikçi falan mı tuttun?”

“Aslında bir grup hırsız.”

“Anlamadım?”

Kahve yaparken ona olanları anlattım. Jake, annesi içki içerek ailesini paramparça eden bir alkolik olduğundan alkol kullanmazdı. Günde on ya da on iki fincanı bulan iyi bir kahve tüketicisi olmasına rağmen, yapısal olarak güçlü ve enerjik olduğunu, bitmek tükenmek bilmeyen hareketliliğinin kafeinden kaynaklanmadığını savunurdu.

Jake sinir bozucu şekilde yakışıklıydı ve onunla dışarı çıkmak insanı depresyona sokan bir deneyim olabilirdi çünkü kızlar bana bakıp geçerken bu sıırım gibi melez, bitmeyen bir enerji ve karizmaya sahip adama takılıp kalırlardı. Annesi Manchester'dan eski bir manken babası Trinidadlı bir müzisyendi ve Jake annesinin güzelliği ve babasının yeteneğini almıştı.

Ona hırsızların yaptıklarını anlattıktan sonra Jake, "Kahretsin," dedi gözleri yuvalarından fırlayarak. Diğer olanları, Laura'yla yattığımızı ona anlatmamaya karar vermiştim. Benim bir aptal olduğumu düşüneceğinden emindim. Beni Laura ile Jake tanıştırmış, sonraki birkaç yıl bize ona borcumuz olduğunu söyleyip oğlumuz olursa adını *Jake* koymamız gerektiğini dile getirmişti. Laura beni terk ettiğinde şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramış, ikimizin tekrar bir araya gelmesini çok istemesine ve bir soytarı gibi ortamı neşelendirmeye çalışmış olmasına rağmen bana hep üzülmeyi bırakıp tekrar yaşamaya başlamamı söylemişti.

"Sende ne var ne yok?" diye sordum biramı bitirip.

"O ne demek? Sana bu gece konserim olduğunu söylemiştim. Geçen gün konuştuk. Sakın unuttuğunu söyleme."

"Ben..." İşin aslı hatırlamıyordum. Hafta başında Jake'le bir şeyler konuştuğumuzu anımsıyor gibiydim ama neyle ilgili olduğunu hiç hatırlamıyordum.

“Neyse, sen de geliyorsun. Sonsuza kadar evde oturup yaralarını saramazsın. Senin için endişeleniyorum, dostum.”

“Konser nerede?”

“Unuttuğuna inanmıyorum...” dedi tekrar. Euston yakınlarında büyük bir bardaydı. “A&R”dan¹⁸ birileri de gelecek. YouTube kanalımı seyrettikten sonra bir adam benimle iletişime geçti ve beni canlı dinlemek istediğini söyledi.”

Konser kalabalığında, onca insan ve gürültünün arasında kendimi düşündüm.

“Sanırım...”

“Sakın hayır deme, Dan. Pislik gibi davranmak istemem ama senin desteğine gerçekten ihtiyacım var. Hadi ama, sonsuza kadar burada oturup çürüyemezsin. Dışarı çık, eğlen biraz. Orada kızlar ve birçok şey olacak. Onlara beni tanıdığını söylersin ve...” Göz kırıp diliyle bir klik-klik sesi çıkardı.

İç çektim. “Tamam. Geleceğim. Ama başka bir kadınla tanışmak gibi bir niyetim yok, ona göre.”

Sırıtip fincanını kaldırdı. “Şerefe. Bu arada, gerçekten düzgün bir kahve almalısın. Bu şey *Nescafé*’ye benziyor.”

“*Nescafé* zaten.”

“Onların bebekleri öldürdüğünü biliyorsun, değil mi?”

Bir anlığına dalıp gittim.

“*Nestlé*,” diye üsteledi. “Onlar...”

“Evet, evet biliyorum. Bebek maması meselesi¹⁹.” Ayağa kalkıp mutfak dolabına uzandıktan sonra kahve kavanozunu alıp çöpe attım. “Şimdi mutlu musun?”

¹⁸A&R: Arts and Repertoire. Bir plak ya da müzik şirketinin yetenek avcılığı ve sanatçının ilerlemesini takip eden birimi.

¹⁹Burada bahsedilen “bebek maması meselesi”, Nestlé’nin 1970’lerdeki formül mama skandalına bir göndermedir. O dönemde Nestlé, özellikle gelişmekte olan ülkelerde annelere bebeklerini emzirmek yerine mama kullanmalarını teşvik eden agresif pazarlama kampanyaları yürütüyordu. Ancak bu durum,

Bana baktı. “Gerçekten daha fazla dışarı çıkmalısın, Dan. Berbat görünüyorsun. Ayrıca biraz delirmiş gibi davranıyorsun. Bir şeyleri de unutuyorsun.”

“Belki de öyleyim.”

“Belki de, ne?”

“Deli.”

Kasım ayının dondurucu bir perşembe gecesine olmasına rağmen mekân ağzına kadar doluydu. Barın arkasındaki küçük odada oturmuş Jake’in gitarının akordunu yapmasını ve havaya girebilmek için kendini motive etmesini izliyordum. Yıllarca pek bir yere varamamış birçok grupta şarkı söylemiş, plak şirketlerinin aranılan sesi olmaya çok yaklaşmamış ve kendisinden daha vasat durumdaki rakip grupların anlaşmalar imzalayıp hit şarkılar çıkardığını hayal kırıklığı içinde izlemişti. Bir zamanlar Jake ile aynı grupta olan Zack Love adında —ki gerçek adı bu değildi— bir adam vardı. Zack, *The X Factor*²⁰ yarışmasına katılmak için gruptan ayrılmış, canlı yayında finale kadar geldikten sonra birkaç önemli hit parça yapmıştı. Söylenlere göre, Amerika’yı fethetmek üzereydi.

Zack’in başarısı, Jake’in kendinden şüphe edip perişan hâlde depresyona girmesine neden olduktan sonra kendini toparlamış ve eski arkadaşıyla olan rekabeti sayesinde çok daha iyi şarkılar yazıp imajı üzerinde çalışarak genel anlamda evrim geçirmesine neden olmuştu. YouTube

temiz suya erişimi olmayan bölgelerde bebek ölümlerine yol açtı çünkü anneler, mama tozunu kirli suyla karıştırıyor ya da yeterli besin alması için gereken miktarı karşılayamıyordu. (c.n.)

²⁰The X Factor: Televizyon şarkı yarışması.

kanalında, evde çektiği videolarından biri internette hızla yayıldıktan kısa süre sonra ciddi anlamda abonesi olmuştu. Kulisten çıkmadan önce ona şans getirmesi için sarılırken olacakları hissedebiliyordum. Büyük bir çığır açmak üzereydi.

Kalabalığın arasından ilerlerken birkaç kızın Jake'le ilgili konuştuğunu duydum.

“Dün yayınladığı yeni videoyu gördün mü?”

“Tanrım, evet. O pazılar,” diye inledi. “Sence kız arkadaşları var mıdır?”

“Hayır, Tara bekâr olduğunu söyledi. Ama hemen ümitlenme... O benim.”

“Zaten yüksek ihtimalle geydir...”

Yanlarından gülerек geçerken içimden onlara ilk ağızdan bir şeyler söylemek gelmişti. Bara gidip tekrar sıraya girmemek için iki şişe bira aldım ve heyecanlı başka bir genç kız grubunun arkasında sahneye yakın bir yer buldum. İçeride çok sayıda erkek de vardı ama çoğu kız arkadaşının zoruyla gelmiş gibi görünüyordu.

Gerçekten meşhur olduğunda Jake'in benimle görüşmeye devam edip etmeyeceğini düşündüm. Yoksa *rock* yıldızı-aktör-manken dostlarını mı tercih ederdi? İşte o zaman Avustralya'ya taşınmış bir kız arkadaş ve beni umursamayan en yakın dostumla gerçekten yalnız kalmış olurdum.

İlk biramı tek dikişte bitirdim, kendime acımaya bir son vermem gerekiyordu.

Sunucu Jake'i anons edince kalabalık bir anda sessizliğe büründü. Jake elinde gitarıyla sahneye çıktığında kalabalıktaki kızlar -ve birkaç erkek- birbirine sarılıp çığlık atmaya başladı.

Harikaydı. Yıllar içinde, beni demolarını dinleyip konserlerine gitmeye teşvik ettiği için bir sürü şarkısını dinlemiştim ama bu en son şarkısının daha önceki çalışmalarının çok üstünde olduğuna hiç şüphem yoktu. Kıskançlık işe yaramıştı. Kötü şansını ciddi anlamda hapsedip bir yıldız olacaktı.

O çalarken yanımda sarışın genç bir kadının durduğunu fark ettim. Daracık siyah bir kot ve mor bir üst giymiş, çok az makyaj yapmıştı. Göz kamaştırıcıydı. Göz göze geldiğimizde bana gülümsedi ve daha ne olduğunu anlamadan yanımda belirdi.

“Bu adama bayılıyorum,” dedi dudaklarını kulağıma yaklaştırarak. Aslında müzik sohbet edemeyeceğimiz kadar yüksek değildi. Doğu Avrupalı aksanı vardı. Aklıma birden Alina gelince irkildim.

“İyi misin?” diye sordu sarışın. “Hayalet görmüş gibisin.”

Kaçıp gitmek istiyordum ama etrafımızı saran yoğun bir kalabalık vardı. Geçici bir süre kapana kısılmıştım. Bilinçli bir kararla rahatlamaya çalıştım. Bu kadın harikaydı ve belki de Jake’in tavsiyesine uyup münzevi hayatıma bir son vermeliydim.

Jake’in en yakın arkadaşım olduğunu söyleyebilecekken son anda fikrimi değiştirdim. Sohbetin nereye varacağını tahmin edebiliyordum. Çok şaşıracaktı ve ben onu etkilemeye çalışırken aklında sadece onu Jake’le tanıştıırıp tanıştıramayacağım fikri olacaktı. Yeni hayatım böyle mi olacaktı? İnsanlar beni Jake’in arkadaşı, büyük *rock* yıldızıyla tanışmanın bir yolu olarak mı görecekerlerdi?

“O harika,” dedim. “Bu şarkıya bayılıyorum.”

Elini uzattı. “Camelia.”

“Daniel. Nerelisin?”

Gülümseyerek, “Belsize Park. Adını sevdim, Daniel. Aslanın ininden kaçan birinin adı gibi.”

“Evet, benim işim bu. Bir aslan eğiticisiyim. On yaşında sirke katılmak için evden kaçtım ve ahırında iki aslan besliyorum.”

İçten bir şekilde gülümseyerek elini koluna koydu.

Yutkundum. “Gerçekten nerelisin?”

“Romanya. Ama merak etme, vampir değilim.”

“Ah.”

Başını yana eğdi. “Bir vampir olmamı mı isterdin?”

“Hayır. Özür dilerim, ben sadece... Boş ver.” Duraksadım. Romanyalı oluşu beni telaşlandırmıştı. Çok aptalcaydı. Londra her uyruktan insanla doluydu ve Romanya da Avrupa Birliği’ne dâhildi, dolayısıyla vatandaşları ülkeye istedikleri gibi girip çalışabiliyorlardı. Hayatımı değiştiren ülkeden gelen biriyle her tanıştığımda böyle afalayacaksam işimiz vardı. “İngilizcen çok iyi. Ah, kusura bakma. Küçümser gibi mi oldu?”

“Hayır, aslında bu bir iltifat. Yani, teşekkür ederim. Uzun zamandır burada yaşıyorum. Ah, bu şarkıya bayılıyorum.”

Sahneye dönüp başını sallamaya ve kalçalarını müziğin ritmiyle uyumlu hareket ettirmeye başladı. Gözleri yarı kapalıydı, tatlı yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Kalabalıktaki diğer erkeklerin açgözlülükle onu seyrettiğini fark edince, tuhaf bir korumacılık hissine kapıldım ve benimle konuşmayı tercih etmiş olması gururumu okşadı.

Birayı ağzıma götürünce şişenin boş olduğunu fark ettim. “Bir şey içer misin, Camelia?”

“Tabii. Sen ne içersen bana da al.”

Kalabalığın arasından bara ilerlerken Jake’in sesi kulaklarımda yankılanıyor, bir grup dinleyici ona eşlik ediyordu.

Kan akışım hızlanmıştı. Uzun bir bekleyişten sonra içkilerimizi alıp Camelia'nın durduğu yere ilerledim.

Orada yoktu. Etrafa bakındım ama hiçbir yerde görünmüyordu. Harika. Hayal kırıklığına uğramak aptalcaydı ama elimde değildi. Onda beni çeken bir şeyler vardı ve bu sadece dış görünüş değildi; oyunbaz tavrı, yaydığı enerji...

Aman Tanrım. *Laura*. İçimi anlık bir suçluluk duygusu kaplasa da sabahki tavrı ve bana her şeyin bittiğini söylediği andaki ses tonu gözümün önüne geldi.

"Hey."

Camelia'nın sesini duyduğumda rahatlayarak o tarafa döndüm ve buna bu kadar rahatladığım için kendime kızdım.

"Kusura bakma, tuvalete gitmem gerekti ve sıra inanılmaz uzundu. Sanırım kabinlerden birinde bir çift seks yapıyordu." Gözlerini devirdi. "Ne kadar da... basit. Gerçi insanların kendilerini bu kadar kaptırmasını da anlayabiliyorum tabii."

Bunu söylerken bana attığı bakışı kesinlikle kafamda kurmuyordum. Bir anlığına nutkum tutuldu.

"Çok sıcak, değil mi?" dedi ceketini çıkarırken. Cebinden bir şey düştü ve eğilip yerden aldı. Telefonuydu. Tekrar cebine koydu.

O sırada sahneden Jake'in sesi yükseldi. "Teşekkürler! Yakında görüşürüz."

"Kulise gitsem iyi olur," dedim.

"Onu *tanıyor* musun?"

Lanet olsun. "Evet. Çok eski arkadaşız."

"Vay. Bu... ilginç."

Ne demek istediğini tam olarak anlamasam da ben daha sormadan, "Peki, beni onunla tanıştıracak mısın?" diye sordu.

Çaktırmadan iç çektim. Jake, beni Laura ile tanıştırdığında onun Jake'in eski kız arkadaşlarından biri olduğunu sanmıştım ama Laura buna kahkahalarla gülmüştü. *"Evet, o çok yakışıklı, karizmatik ve havalı,"* demişti. *"Ama ben böyle şeylerle ilgilenmiyorum..."*

"Ah, çok sağ ol!" deyip gülmüştüm.

Neden Jake'le rekabet ediyormuş gibi hissediyordum ki? Hayatımda yeni birisini istemiyordum. Tek gecelik bir ilişki peşinde de değildim. Yine de egom yara almış gibiydi. Camelia beni keyiflendirmişti ama şimdi tüm ilgisini en yakın arkadaşına çevirmek üzereydi.

"Hadi bakalım," dedim ve barın arkasından kulise doğru ilerlerken o da peşimden geldi.

Jake gitarını duvara yaslamış ve ter içinde kalmış bir hâlde gülümseyerek oturuyordu. Menajeri Robin de içerideydi ve A&R'den gelen bir adamla oturduğunu ve adamın *heyecandan neredeyse altına kaçırdığını* anlatıyordu.

"Harikaydın," diyerek hayranlığımı gösterdim. Ona övgüler yağdırdıktan sonra odaya girdiğimiz andan beri süzdüğü arkadaşımı tanıttım. "Bu, Camelia."

"Oldukça iyiydin," dedi Camelia sakın, ilgisiz bir ses tonuyla. Ardından bana döndü. "Tanıştırdığın için teşekkürler, Daniel. Sence de artık gidebilir miyiz?"

Bir kez daha nutkum tutulmuştu. Elimden tutup beni çekerek dışarıya çıkardı. Ağzı açık kalan Jake'e dönüp baktığımda özür maiyetinde omuz silktim. Yüzünde büyük bir gülümsemeyle bana git işareti yaptı.

Camelia ile arka kapıya yürüdükten sonra sokağa çıktık. Dışarısı buz gibiydi ama umurumda değildi. Camelia ceketini hâlâ elinde taşıyordu. Soğuğun onu rahatsız etmediği belliydi. Tam bununla ilgili bir şey söyleyecekken beni bir dükkânın kapısına doğru çekip öptü.

Dudakları yumuşaktı, güzel hissettiriyordu ama yine de garipti. Dudaklarının alışık olmadığım şekli, tadı, burnuma dolan hafif sigara kokusu... Yıllardır Laura'dan başka kimseyi öpmemiştim. Camelia'nın beni öptüğüne şaşırmıştım ve Laura'nın görüntüsü de aklımdan çıkmıyordu; kendimi bir türlü âna verememiştim.

Geri çekilince Camelia kafası karışmış bir hâlde bana baksa da tekrar dudaklarıma uzandı.

Yüzümü çevirdim. "Üzgünüm."

"Sorun nedir?" Kırılmış ve sinirlenmiş gibiydi.

"Yapamam. Bir kız arkadaşım var."

Burnundan homurdanır gibi bir ses çıkardı.

"Gitmem gerekiyor," dedim. Yoldan geçenler bize bakıyordu, kapı aralığında kavga eden bir çift gibi görünüyorduk.

"Ne? Hadi ama." Bana doğru bir adım attı ama ben geri çekildim.

Şaşırmış görünüyordu, sanki daha önce hiçbir erkek tarafından reddedilmemiş gibiydi. Belki de gerçekten öyleydi. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştığının farkındaydım. Aklıma, doğru cevabı bulana kadar olası yanıtları eleyen bir robot geldi ve bu görüntü onun girişimlerine karşılık verme şansımı tamamen ortadan kaldırdı.

"Daniel, senden çok hoşlanıyorum," dedi. "Aramızda bir kıvılcım olduğunu sanıyordum."

Bu oldukça garip bir durumdu. "Camelia, sen gerçekten çok güzelsin ama..."

"Bir kız arkadaşın var." Bir adım daha attı. "Ona söylemem." Tekrar öpmek için uzandığında utangaç bir bakire gibi yüzümü tekrar çevirdim. Bir kez daha şok olmuştu.

“Romanyalı kadınlara karşı bir garezin mi var?” diye sordu başını yana yatırarak. “Nereli olduğumu söyledim... rahatsız olmuş gibiydin.”

Cevap vermek için ciğerlerimde yeterince hava yoktu.

“Aman Tanrım,” dedi geri adım atarak. “Romanyalılarla gerçekten bir sorunun var, değil mi? Göçmenlerden nefret edenlerden misin yoksa?”

“Tanrım, hayır!”

İkna olmamış gibiydi. “Yine de bir sorunun olduğu belli,” dedi. “Belki de sadece benimledir.”

Gülüp geçiştirmeye çalıştım. “Senin gibi görünen biriyle nasıl bir sorunum olabilir?”

Biraz yumuşamış gibiydi. “O hâlde genel olarak Romanya ile ilgili bir sorunun var.” Hafiften şakalaşmaya başlamıştı. “Belki de gidip görmelisin. Bize bir şans verebilirsin. Çok güzel bir ülkedir.”

“Ah, biliyorum. Gittim.”

“Öyle mi? Ne kadar önce?”

Bir kez daha konuşmakta zorlanıyordum.

“Ne oldu? Başına kötü bir şey mi geldi?”

“Hayır, ben...” Cümle kuramıyordum.

“Bana anlatmak ister misin?” dedi gözlerime bakarak.

“Ben... Hayır. İstemiyorum.” Hemen ardından, “Anlatacak bir şey yok,” diye ekledim.

“Emin misin?” Elini koluma koyduğunda bir an için onu eve, yatağıma götürüp kollarında kaybolmak, ona her şeyi anlatmak istedim. Ama o an hemen kayboldu ve başımı salladım.

“Eminim.”

“Peki.”

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan arkasını döndü ve sımsıkı tuttuğu ceketini savurarak hızla trafiğin

arasına daldı. Bir araba ona çarpmamak için aniden direksiyonunu kırıp yön değiştirirken bir otobüs de sağa sola yalpaladı. Korna sesleri etrafı doldurmuştu. Her iki şeritte de trafik durdu, kaldırımında biri çığlık attı. Kaldırıma doğru koşarken ezilmiş ölü bedenini görmeyi bekledim. Ama o gitmişti.

Benden uzaklaşırken göz ucuyla ceketinin cebinden bir şey düştüğünü görmüştüm. Telefonuydu. Eğilip aldım, bir an inceledikten sonra cebime koydum.

BÖLÜM ON YEDİ

Eve gitmeliydim ama toplu taşıma kullanacak gücüm yoktu. Cüzdanıma bakıp hiç nakit param olmadığını görünce kalabalık caddede bankamatige doğru ilerledim. Bankanın önündeki duvarın dibinde evsiz bir adam yatıyor, keskin soğuk yüzünden gözlerini sımsıkı kapatmış, eski püskü bir uyku tulumunun içinde titriyordu. Kartı makineye sokup şifremi girdikten sonra 50£ çekmek için onay tuşuna bastım.

Makineden bir *bip* sesi yükseldi. İşlem reddedilmişti.

Belki de makinedeki nakit azdı. 30£ denedim. Yine reddedildi.

Sinirle birkaç düğmeye daha bastım ve bakiyemi kontrol ettim. ATM, bankamla bağlantı kurarken bekledim ve ekranda beliren rakama baktım. Ama gördüğüm sayı hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Limit Aşımı, -2998£.

Eksideydim. Kullanılabilir limitimde sadece 2£ kalmıştı.

Güncel bakiyem buydu. Skittle'la yaptığım anlaşmadan kalan, hızla azalan paramın çoğu ticari hesabımdaydı. Ama vadesiz hesabımda biraz, en azından birkaç yüz sterlin daha olmalıydı. Bakiyemi takip etme konusunda çok iyi olmamama rağmen 3000£ fazla çekim yapmam mümkün değildi.

Bankamatik, kartımı geri verdiğiğinde otobüs durağına doğru şaşkın bir şekilde yürürken düşündüm. Geçen hafta ne kadar para harcadığımı, unuttuğum herhangi büyük meblağlı bir işlem olup olmadığını hatırlamaya çalıştım.

Bir otobüs yanaştı. Neyse ki *Oyster*²¹ kartımda birkaç sterlin kalmıştı, bu yüzden hemen atladım ve tam merdivenlerden çıkarken otobüs aniden sarsılıp sallanınca neredeyse dengemi kaybediyordum. Arkada boş bir yer vardı ve orada sarhoşların arkasına oturduğumda kulaklarım uğulduyor, biraz önce olanları anlamaya çalışıyordum.

Çalınan bilgisayarım. Daireme girip bilgisayarımı alan her kimse banka hesabıma da girmiş olmalıydı. Eve dönüp hırsız girdiğini anlar anlamaz bankayı uyarmıştım ama demek ki yeterince hızlı davranamamıştım.

Sonra aklıma başka, korkunç bir ihtimal daha geldi. Ya ticari hesabı mı da boşalttılsa? Bu mümkün müydü? Cebimden telefonumu çıkardım. Her zamanki gibi şarjım bitmek üzereydi. Ellerim birbirine dolanarak telefonda banka hesabıma girmeye çalışırken yanlış sayılara basıp şifreyi iki kez yanlış girdikten sonra sonunda giriş yapabilmiştim. Tanrı'ya şükür ki ticari hesabıma dokunmamışlardı. Son hareketleri kontrol etmeye çalışırken ekranda dönen bir daire belirdi ve ardından tamamen karardı.

Ben de aklıma, zihnimi aynı şekilde kapatmak istedim. Otobüs sarsılarak ilerlerken alnımı yağlı cama yasladım ve Londra sokaklarının akıp gidişini izlemeye başladım.

Düşünmemeye çalışıyordum. Hissetmemeye.

²¹Oyster: Londra'da metro, otobüs, tren vb. ulaşım araçlarında kullanılan para yüklenen bir kart.

Apartmanın dışındaki çöpleri bir tilki karıştırmıştı. Komşulardan birinin kaldırıma ağzına kadar dolu bıraktığı siyah bir çöp poşeti parçalanarak açılmış, pizza ve kirli bez parçaları yol boyunca dağılmıştı. Bunun apartman girişine asılacak bir uyarı yazısıyla sonuçlanacağından emindim. Üzerinden atlayıp kapıyı açarak daireme giden merdivenleri zar zor çıktım.

İçeri girer girmez başka bir terslik daha olduğunu anlamıştım. Jake'le dışarı çıkmadan önce ortalığı temizleyip toparlamış, hırsızın dağıttığı her şeyi düzeltmiştim ve her şey hâlâ temiz ve derli topluydu. Önceden kullandığım fincanlar ve bardaklar lavabonun yanında duruyordu. Farklı olan neydi?

Gördüklerim karşısında o kadar şaşırmıştım ki, bir çizgi film karakteri gibi uzun bir süre gözlerimi ovuşturdum.

Bilgisayarım şarja takılı bir şekilde masanın üzerindeydi. Hemen yanında çalınan iPad'im vardı. Bluetooth hoparlörüm ve Playstation4'üm her zamanki yerlerinde duruyorlardı.

Bilgisayarı elime alıp inceledim. Birkaç ay önce düşürdüğümde oluşan o küçük ezik hâlâ oradaydı. Arkasındaki çizik de duruyordu. Seri numarasını kontrol ettiğimde birbir eşleşeceğine emindim.

Bu benim bilgisayarımdı. İki gün önce çalınan bilgisayarım.

Peki, buraya nasıl geri dönmüştü?

Bilgisayarı açıp giriş yaptım. Dokunulmamış gibiydi. Geçen gün kullandığım programlar hâlâ duruyordu. Mac bilgisayarların açık tutulması önerisini duyduğumdan beri bilgisayarımı hangi program ya da belgeyi kullanıyorsam, onları kapatmadan uyku moduna alma gibi bir alışkanlık edinmiştim. Net olarak hatırlayamasam da bunlar sanki

iki gün önce doktorum Claudia Sauvage'ı görmeye gittiğimde kullandığım programlardı.

Güvenlik açısından virüs-tarama yazılımını çalıştırıp cihazda tarama başlattım.

Birdenbire kendimi kötü hissettim. Baştan aşağı buz gibi olmuştum ve bir anda ani bir mide bulantısı başlamıştı. Tam zamanında banyoya yetişerek tuvalete eğilip öğürdükten sonra o gün yiyip içtiğim her şeyin bedenimden hızlıca çıktığını hissettim.

Banyo zeminine oturdum. Düzgün düşünemiyordum. Bu gece bununla gerçekten uğraşacak hâlim yoktu. İçeri geçip virüs taramasının sonuçlarını kontrol ettim, her şey temiz görünüyordu. Ardından yatak odasına yöneldim.

Üstümü değiştirirken cebimden Camelia'nın telefonu çıktı. Kaybolduğunu fark ettiğinde muhtemelen arayacaktı ama bu gece rahatsız edilmeden uyumak istiyordum. Telefonu kapattım ve başucumdaki komodine koydum.

Gecenin bir vakti rüyamda Camelia'nın beni öptüğünü ama bu sefer sivri dişleri olduğunu ve dudaklarımı ısırıldığını gördüm.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. Ağzımdan süzülen kanın sıcaklığını hissedebiliyordum. "*Hadi, anlat bana... Gördüğün o korkunç şeyleri anlat.*"

Çıplaktı ama vücudu olması gerektiği gibi görünmüyordu. Kürek kemikleri dışarı doğru çıkmıştı, kaburgaları eski model bir arabanın ızgarası gibi belirgindi. El ve ayak bileklerini çevreleyen derin, pembe izler vardı. Dudaklarımdan kan akmaya devam ederken rüyamdaki Camelia el ve ayaklarının üzerinde emekleyerek bana doğru yaklaşmaya başladı. Duvara toslayana kadar geri çekildiğimde sırtıma küçük, kare bir şeyin yapıştığını hissettim. Elimi uzatıp çıkarmaya çalıştığımda derimi de beraberinde

söküyormuşum gibi canım yandı; benimle bir bütün olmuş gibiydi.

Nefes nefese uykumdan uyandım.

Ertesi sabah duş alıp bir buçuk litre su içtikten ve günlük rutinim olmaya başlayan ağrı kesici dozumu aldıktan sonra bankayı aradım. Beni dolandırıcılık ekibinden birine yönlendirdiler, kuzeydoğu aksanıyla konuşan genç bir kadın hattaydı.

“Sizinle iletişime geçmeye çalışıyorduk,” dedi. “Mesajlarımızı aldınız mı?”

“Hayır. Sesli mesaj mı bıraktınız? Bazen gelmesi birkaç günü buluyor.”

Ses tonundan bana pek inanmadığı anlaşılıyordu. Jake’le konuşmamızı unuttuğum gibi mesajları da gerçekten dinlemiş ve unutmuş olabilir miydim? “Dün banka kartınızla birkaç yüksek meblağlı işlem gerçekleştirildi. Doğu Londra’daki bir bankamatikten beş yüz sterlin çekilmiş. Ayrıca Regent Sokağındaki *Apple* mağazasında da bin altı yüz sterlinlik bir işlem yapılmış.”

Bin altı yüz sterlin. Bilgisayarıma baktım. MacBook Pro’ma ödediğim miktar tam olarak buydu.

“Neden işlemleri durdurmadınız?” diye sordum. “Banka böyle olağan dışı işlemleri otomatik olarak engellemiyor mu? Nasıl oldu da iki işlem birden gerçekleşti?”

Rahatsız olmuş gibiydi. “Bu iki işlem tam olarak aynı anda yapıldı. Hemen sonrasında tespit edildi ve hesabınız donduruldu. İşte bu yüzden size ulaşmaya çalıştık.”

“Ama bana mesaj gelmedi. Hangi numarayı aradınız?”

Kadın bir cep telefonu numarası okudu.

“Bu benim numaram değil!”

“Emin misiniz?”

“Evet, tabii ki de eminim.”

“Lütfen hatta kalın.”

Beklerken odanın içinde volta atmaya başladım. Pencereden dışarı baktım. Çöp poşetlerini parçalayan tilki ön bahçede durmuş bir şeyler yemeye devam ediyordu. Cama vurdum ve hayvan, ağzında bir dilim pizza ile yola doğru ilerleyip kayboldu.

Dolandırıcılık birimindeki görevli, “İletişim bilgilerinizi iki gün önce, ayın yirmi üçünde değiştirmişsiniz,” dedi.

“Değiştirmedim. Ben... Ah.” Bilgisayarımı çalan muhtemelen hesabıma girip telefon numaramı değiştirmişti. Kadına bunu anlattım ve doğru numarayı verdim. Sonra aklıma bir şey daha geldi.

“Geçen yaz Romanya’dayken soyulmuştum. Birileri eski kartımı kullanmış olabilir mi?”

“İptal edildiyse kullanamaz. Buradaki kayıtlarıma göre iptal edilmiş. Bu işlemler mevcut kartınızla yapılmış. Kopyalandığını söyleyebilirim... Bu maalesef çok sık karşılaştığımız bir durum. Siz soyulduğunuzda kartınız evde miydi?”

Hatırlamaya çalıştım.

“Evet. Sanırım evdeydi.”

“Bu durumda hırsız tarafından kopyalanmış olabilir. Kullandıkları bir makineden kartı geçirip manyetik şeritten bilgileri indiriyor ve yeni kartlar yapıyorlar. Kartınızı zaten iptal ettim, size yenisi gönderilecek. Paranızı geri alacaksınız, Bay Sullivan ama bu işlem bir haftaya

kadar sürebilir. Bu arada, nakde ihtiyacınız olursa yerel şubenize gitmeniz gerekiyor.”

Telefonu kapattıktan sonra çalışma masama gidip bilgisayar aldım. Uyandığımda tekrar yerinde olmayabileceğine, tekrar ortaya çıkışının bir rüya olmasına hazırlıklıydım. Ama hâlâ oradaydı.

Ben... nasıl söylesem? Soyulmamış gibiydim.

Polisi aradım.

BÖLÜM ON SEKİZ

“Doğru anladığımdan emin olmak istiyorum, Bay Sullivan. Biri evinize girdi, bilgisayarınızı ve birkaç farklı elektronik aletinizi çaldı. Sonra hepsini geri getirdi.”

Eve gelen polis memurunun adı, şaşırtıcı şekilde Sargent’tı.²² PC Sargent. Umarım hiç terfi almazdı. Boyu bir seksen yedi civarındaydı ve Fred Flinstone’u andıran tuhaf gri kirli sakalı vardı. Evin ne kadar derli toplu ve her şeyin yerli yerinde olmasına kuşkuyla bakmasının nedeni evin hırsız girmişten çok bir temizlik ekibi girmiş gibi görünmesiydi.

“Hırsızlar bir vicdan muhasebesi yaşamış olabilirler,” dedi Sargent. “Okuduğum bir haberde bir bardan yüz sterlin çaldıktan yirmi yıl sonra bir özür mektubuyla parayı geri gönderen bir adam vardı. Fakat sizin pişman hırsızın suçluluk duygusu daha çabuk ortaya çıkmış.”

“Bu durumu ciddiye almadığınızı düşünüyorum,” dedim. “İki gün önce hırsızlık olduğunda durumu bildir-miştim. Bir memur bana sigorta şirketim için bir suç numarası verdi.”

Sargent bilgisayarın bir tuşuna basıp ekranı açtı. “Bilgisayarınızda herhangi bir müdahale olduğunu düşünüyor musunuz?”

²²Sargent: İngilizce çavuş.

“Hayır. Virüs taraması da yaptım ama hiçbir şey çıkmadı. Tarayıcı geçmişini de kontrol ettim ve en son kullandığımdan beri kayıtlı herhangi bir aktivite olmamış.”

Memura kredi kartımın sahte kullanımından ve banka görevlisi bayanın muhtemelen hırsız tarafından kopyalanmış olabileceğini söylediğinden zaten bahsetmiştim.

“Peki, ne yapacaksınız?” diye sordum.

Sargent ilk geldiğinde ona hazırladığım çay fincanını bıraktı. “Yapabileceğimiz pek bir şey yok. Bankanız kartta sahtecilik ile ilgileniyor. Hırsızlığa gelince, kendinizi şanslı saymalısınız.”

“Şanslı mı?”

“Sigorta şirketinizle iletişime geçip talebinizi iptal etmeyi unutmayın.” Kapıya ilerledi.

Önünü kestim.

“Anladığınızı sanmıyorum. Birileri benimle kafa buluyor.”

“Eşek şakası mı yapıyor demek istediniz?”

Kafamın içinde bir ağrı filizleniyordu, sanki kalın iğneler beynimin yumuşak dokusuna saplanıyor gibiydi. “Hayır. Bundan daha... uğursuz bir şey.”

“Uğursuz mu?”

Konuşmak için ağzımı açsam da ses çıkaramadım. Ne söyleyecektim? Bu hayalî gibi görünen hırsızlık bir yana, biri Laura’yı metronun altına itmeye çalışmış ve gizlice peşine takılmıştı. Yine de bunların hepsi oldukça zayıf iddialardı ve Sargent bana zaten deliymişim gibi bakıyordu. Elle tutulur tek kısım kartımın dolandırıcılık amaçlı kullanımı olsa da Sargent’in belirttiği gibi o işle banka ilgileniyordu ve polis doğrudan onlarla iletişime geçecekti. Kartımla yeni bir dizüstü bilgisayar alındığını söylesem —hem de

benimkiyle aynı fiyat ve aynı modelden— Sargent’ın ne diyeceğini tahmin edebiliyordum.

“Bakın, Bay Sullivan, bana kalırsa üzerinizde ciddi bir stres var,” dedi Sargent. “Belki de fazla çalışıyorsunuz. Ya da bir arkadaşınız size eşek şakası yaptı.” Kapıyı iterek açtıktan sonra koridora çıktı. “Kendinize iyi bakın.”

“Ama...”

Merdivenleri indi. Apartman kapısının kapandığını duyduktan birkaç saniye sonra başka bir kapı daha kapandı: alt katta oturan kadın, neler olup bittiğini görmek için dışarı çıktıktan sonra geri girmişti.

Soğuk bir bardak su alıp oturdum. Kafamda her şeyi toparlamam gerekiyordu. Neredeyse her şeyin mantıklı bir açıklaması vardı. Laura, metro istasyonunda itildiğini sanmıştı ve Camden’da onu gözetleyen rastgele biriymiş. Kartım kopyalanmış ve Londra’da kullanılmıştı. Bu sık rastlanan bir durumdu, hatta bir keresinde Jake’in başına da gelmişti.

Geriye tek bir soru kalıyordu: hırsız neden bilgisayarı geri getirmişti?

Tekrar geri gelecekler miydi?

Geldiklerinde hazır olmalıydım. Google’a girip ev güvenlik sistemlerini araştırdıktan sonra aradığımı buldum. Basit bir CCTV²³ sistemi. Siparişini verirken bir yandan da zehirli oklar fırlatan bir tuzak ya da cihaz satın alıp almamayı düşünüyordum. Kendi kendine güldüm. Saçma şeyler düşünüyordum. Hem öyle bir tuzak alsam bile muhtemelen kendim takılırdım.

²³CCTV sistemi: Kapalı devre kamera sistemi.

BÖLÜM ON DOKUZ

*D*aniel... sana ulaşamıyorum. ACİL!!! Beni ara.
Polis gideli birkaç saat olmuştu ve ben kanepede uyukluyordum. Telefonuma gelen bildirim sesiyle uyandım. Erin mesaj atmıştı. Kanepenin yanında, halıda duran telefonu bulduktan sonra mesajı okuduğum an hissettiğim adrenaline hemen ayıldım. Giysilerim terden nemlenmiş ve kafamı yastığa koyduğum yerde ufak bir salya birikintisi oluşmuştu.

Hemen Erin'i aradım.

"Daniel," dedi telefon tek kez çaldıktan sonra. "Aman Tanrım." Sesi boğuktu.

Derin bir nefes alıp en kötüye hazırlandım.

"Ne oldu?"

"Laura. O... kahretsin." Ağlıyordu. Midem sanki bir kasisin üstünden geçmiş gibi sallandı. "Hastanede. UCL.²⁴ Gelmen gerekiyor. *Hemen.*"

Erin elinde bir plastik su bardağıyla Laura'nın yatırıldığı servisin duvarına yaslanmış bekliyordu. Karnı

²⁴UCL: Londra Üniversite Hastanesi.

kocaman olmuştu. Nasıl ayakta durduğunu düşünemiyordum. Hemen yanına gittim.

“Nerede? İyi mi?”

Erin burnunu çekip elimi tuttu. Rob’un nerede olduğunu düşündüm. Herhalde isteydi.

“O iyi. Toparlanıyor. Midesini yıkadılar ve biraz önce konuştuğum doktor çok şanslı olduğunu söyledi. Eğer aşırı doz alır almaz onu bulmasaydım...” Devam edemedi.

“İnanamıyorum... Ne içmiş?”

“Uyku hapları ve antidepresan karışımı bir şeyler. Zopiclone ve... anksiyete için reçeteli Trazodone diye bir şey.” Telefonunu kaldırdı. “İnternette baktım.”

Ona baktım. “İlaçları nereden almış?”

“Doktorundan sanırım.”

Laura’nın Avrupa’dan döndüğümüzden beri uykusuzluktan muzdarip olduğunu biliyordum ama en azından biz birlikteyken bunun için ilaç almıyordu. Benden ayrıldıktan sonra mı ilaç almaya başlamıştı? Geçen gece, beraber olduktan sonra ilaç içtiğini görmesem de bunun bir anlamı yoktu. Çok sarhoş olduğundan gerek duymamış olabilirdi.

“Ah, Laura,” dedim gözlerim batıyordu. “Onu görmek istiyorum.”

Erin’le beraber servisin dışındaki koltuklara oturduk. “Şu anda göremezsin. Uyuyor. Doktor gözlem için onu birkaç gün daha yatıracaklarını söyledi. Bana *tonlarca* soru sordu.”

“Ne gibi?”

“Mesela, daha önce hiç intihara teşebbüs etti mi? Aşırı alkol içer mi ya da yasa dışı uyuşturucu kullanır mı? Destek grubuyla ilgili bilgi almak istedi.”

“Peki, ona ne söyledin?”

“Şey, ailesinin ülkenin diğer ucunda olduğunu ama burada da arkadaşları olduğunu söyledim. Annesini aradım gerçi ama yarından önce gelemiyorlar.”

“Klasik.”

“Ama... Daniel, aslında seninle onu bulduğumdaki durumuyla ilgili konuşmak istiyorum.” Sesi fısıldar gibiydi. “Bağırdığını duyunca odasına çıkıp kapısını çaldım. İçeri girdiğimde yatağa oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Önce boş hap kutularını fark etmedim. Laura’nın diğer tarafında kalmışlardı.”

Kalbim hızla atarak devam etmesini bekledim.

“Pencereye bakıp duruyordu. Sonra... anlamsızca konuşmaya, mırıldanmaya ve bahçeyi işaret etmeye başladı. Ne dediğini anlamak oldukça zordu. Takip edildiğinden, bir hayaletten bahsediyordu. Sürekli bunları söyleyip durdu. Bir de teniyle ilgili tuhaf şeyler... Tarantulalardan ve derisinin bir daha geri gelmeyeceğinden söz etti. Gözleri bomboş bakıyordu. Âdeta... bulanıktı. Gerçekten çok korkunçtu. Sonra bir anda çöktü, yatakta yana doğru devrildi. İlaç kutularını o zaman fark ettim ve hemen ambulansı aradım.”

Erin bana döndü. Ellerini karnına koymuştu, sanki doğmamış çocuğunu dünyanın tüm vahşetinden ve acısından korumaya çalışıyordu.

“Daniel. O seyahatte sana ve Laura’ya ne oldu?”

BÖLÜM YİRMİ

Laura, uyku ve uyanıklık arasındaki o grilikte yatıyordu, rüyalarındaki seslerle gerçek dünyadan gelen sesler birbirine karışmıştı; birisi öksürüyor, bir şey *bip* sesi çıkarıyor ve sert zeminde yürüyen bir tekerlek sürekli gıcırıyordu. Bebek ağlaması da duyar gibi olunca başını iyice yastığına gömdü.

Yavaş yavaş uykusundan uyanırken iki kadının konuştuğunu duydu ancak ne dediklerini ve kim olduklarını anlaması birkaç dakika sürmüştü. *Hemşireler*. Cevap buydu çünkü hastanedeydi. Bunu kavramasıyla birlikte çok içinde neden burada olduğunu ve ne yaptığını hatırladı.

İç organlarının zehirlendiğini hissedebiliyordu, midesi ve boğazı soktukları borular yüzünden sancıyordu. Midesindeki ilaçlar yıkandıktan sonra uyandığında onunla ilgilenen doktor tatlı bir dilde konuşmuş olsa da kelimelerinin altındaki gizli sitemi sezebiliyordu. *Bu hastanede gerçek anlamda hasta olan ve yaşamak isteyen yüzlerce insan var. Vaktimizi boşa harcıyorsun.*

“Arkadaşınız olmasaydı...” demişti doktor.

Erin hayatını kurtarmıştı. Tatlı Erin. En yakın arkadaşı, güvenebileceği, çok fazla soru sormadan ona kalacağı bir yer veren, kibar, nazik ve şefkatli davranan arkadaşı.

Kaltak.

Neden müdahale etmişti ki? Eğer Laura’yı kendi hâline bıraksaydı şimdi her şey bitmiş olacaktı. Özgür olacaktı.

Dün, karanlıkta saatlerce düşünmüştü; Avustralya'ya gitme fikri aptalcaydı. Çünkü dünyanın öbür ucu bile yeterince uzak değildi. Güneş ışığı ve mesafe onu iyileştiremez, koruyamaz ya da kendinden daha az nefret etmesini sağlayamazdı. *Zaman* da ona yardımcı olamazdı, olmamıştı. Dökülen derisi asla yeniden kabuk bağlamayacaktı. Küçücük odasında yatağına uzanmış duvara bakarken göğsünde yankılanan kalp atışları dışında her şey sessizdi. Damarlarında ilerleyen karanlığı artık daha çok hissediyordu, üşümüş ve titremeye başlamıştı. Yüzündeki ıslaklığı hissedene dek ağladığının farkında bile değildi ve ne yapması gerektiğini artık biliyordu.

İlaçları yutarken muhtemelen hıçkırarak ağlamıştı. En büyük hatası buydu, çünkü çıkardığı ses Erin'in odaya gelmesine neden olmuştu ve onu kurtaracak kadar zaman kazanmıştı. Gerçi kurtarılmak doğru kelime sayılmazdı. Hayır, Erin onu daha fazla acı çekmeye mahkûm etmişti.

Daniel'in geldiğini de görmüştü. Servise gelmiş, yatağının yanına oturmuştu. Onu gördüğü anda gözlerini kapatıp uyuyor gibi yapmıştı. Ne söyleyeceğini biliyordu ve bunu duymak istemiyordu. Neden burada olduğunu hatırlamak istemiyordu. *Keşke o gece sarhoş olup onunla beraber olmasaydım*, diye düşündü. Bugün öğleden sonra yatağına eğilip *Seni seviyorum*, diye fısıldadığında sesindeki ağlamaklı tonu duyabilmiş, dayanamayıp kendisinin de ağlayacağını sanmıştı. Ama hiçbir şey hissetmedi. En azından içindeki o kısım artık tamamen hissizleşmişti.

Tek istediği uyumaktı ama nafileydi, sanki bir torba uyarıcı hap almış gibi gözleri fal taşı gibi açıktı. Durumunu daha da kötüleştiren şey, hava karardıktan sonra iki hemşirenin konuşmasına kulak misafiri olmasıydı. Yaşlı bir adam doğum servisinin etrafında dolaşıyor ve

annelerinden ayrı tutulan hasta bebeklerin yanında gereğinden fazla vakit geçiriyordu. Hastane personeli müdahale etmek istediğinde ise hızla uzaklaşmıştı. Bu duydukları, bebekleri çalan ya da onlara zarar veren birinin görüntülerini zihninde canlandırmasına neden olmuş ve Laura'nın içini korkuyla kasıp kavurmuştu.

Gözlerini açtı ve başucundaki dolabın üzerindeki saate kısık gözlerle baktı. Saat 02.20'ydi. Servisteki diğer kadınların hepsi uyuyordu; biri yatakta dönüp duruyor, bir diğeri horluyordu. Laura doğrularak oturmaya çalışırken sanki biri çekiçe vurmuş gibi başına giren ani ağrıyla durup tekrar geri yattı. Pikeyle yüzünü örttü.

Yatağa yatıp servisin diğer köşesinden gelen hafif horlama sesini dinlerken yatağının yakınlarında bir şeyin varlığını hissetti.

Bu garipti çünkü servise birinin girdiğini duymamıştı. Diğer hastalardan herhangi birinin yatağından çıktığını da duymamıştı. Bunun başka nasıl bir açıklaması olabilirdi? Hastanenin çarşaflarının altında soğuk bir esinti dolanırken sanki biri pencereyi açıp soğuk şubat havasının içeri girmesini istemiş gibi hissetti. Tüyleri diken diken olmuştu. Pencereyi kapatmak için ayaklanacağı sırada bir ses duydu.

"Laura."

İnce çarşafın altında kaskatı kesildi. Duyduğu ses yumuşaktı ve neredeyse bir fısıltı kadar hafifti.

"Benim."

Kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Bu asla unutmayacağı, en son çığlık atarken duyduğu ve bir anda kesilen sesin ta kendisiydi. Bu, ölü bir kadının sesiydi. Tam o esnada, onu takip ettiğini gördüğü ama hayal ettiğini sandığı siyah giyimli ve beyaz tenli birinin görüntülerinin gerçek

olduğunu fark etti. Londra'nın merkezindeki sokaklarda ve Erin'le Rob'un bahçesinin ucundaki ağaçların arasında hissettiği varlık. Hayal gücünün ürünü değildi. Gerçektir. Bir hayaletti. Gerçek bir hayalet.

“*Bunu yapmamalısın,*” diye fısıldadı ölü kadın. Şimdi tam yatağının yanında duruyordu.

Laura gözlerini sımsıkı kapattı ve çarşafın altına saklandı, aksi bir durumda onu koruyabilecek tek şey buydu.

“*Kendini henüz öldürmemelisin.*”

Laura ağlamaya başladı. Her şeyin değişmesine neden olan bir kararın hatırası yüzünden ağlıyordu.

“*Sana ihtiyacım var,*” dedi hayalet. “*Hayatta kalmana ihtiyacım var.*”

Tam o anda, Laura üzerindeki çarşafı fırlatıp hızla doğruldu. Kafasındaki acı tamamen gitmişti.

Hayalet de öyle.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Dondurucu Londra sokaklarında yorgun argın eve dönerken Laura'yı solgun ve kırılgan, gözlerinin altı morarmış bir hâlde hastane yatağında görmenin sersemliğini üzerimden atmaya çalışıyordum. Ziyaret saatlerinde servisteki konuşmalara rağmen uyumuştum. Erin de hem sorularına cevap vermeyince bana sinirlendiği hem de dinlenmeye ihtiyacı olduğu için eve gitmişti.

Laura'ya bir şeyler mırıldanıp gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışırken oturup uyanma ihtimaline karşı biraz beklemiştim. Yarın annesi ve babası büyük bir kibir havasıyla geleceklerdi. Erin onları arayıp haber vermişti ama ben onları çok iyi tanıdığımdan, Cornwall'daki evlerinden apar topar Londra'ya gelmeyi düşünmemelerine hiç şaşır-mamıştım. İşle ilgili önemli bir akşam yemeği vardı, bu yüzden hemen yola çıkmamışlardı. Erin'i, Laura'nın hayaletlerden bahsettiğini onlara söylememesi konusunda uyarmıştım.

"O seyahatte sana ve Laura'ya ne oldu?"

Cevap veremedim... veremezdim. Erin'in önceden söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım. Deri, tarantullalar, hayaletler... dönüp Erin'e baktım.

"Laura ve onun *hayaleti* hakkında bir şey biliyor musun?" diye sorduğumda bekleme odasındaki diğer insanların duymaması için sesimi alçaltmıştım. *Hayalet*

derken parmaklarımla tırnak işareti yapıp kelimeyi özellikle vurgulamıştım.

“*Hayalet* mi?”

Derin bir nefes aldım. Ona bu kadarını söylemeliydim. “Evet... Birlikteliğimizin ilk birkaç ayında Laura ile ailesini ziyarete ilk gittiğimizde annesi alaycı bir şekilde Laura’nın saçmalıklara inandığına dair bir şaka yapmıştı. Anlamayıp neden bahsettiğini sorduğumda Laura sessiz kalmış ve tamamen kabuğuna çekilmişti. Ondan gerçeği çok sonra öğrenebildim.”

“Devam et.”

“Laura on iki yaşındayken evlerinde bir hayalet yaşadığına inanmaya başlamış -geçmişte o evde ölmüş ergenlik çağındaki bir kızın hayaleti. Bu hayalet... adı Beatrice’miş. Geceleri Laura’nın odasına gelip onunla konuşurmuş. Laura bana ilk başlarda dehşete kapıldığını ama sonra kızın kötü bir niyeti olmadığını anladığını, mutsuz olduğunu ve kaybolduğunu, Laura’dan arkadaşı olmasını istediğini söylemişti. Sanırım annesi Laura’nın odasında biriyle konuştuğunu duymuş ve Laura da o zaman Beatrice ile ilgili gerçeği anlatmış. Laura’yı doktora götürdüklerinde doktor tüm bunların ergenliğe girişle bağlantılı olduğunu, endişelenmemeleri gerektiğini söylemiş. Ancak annesi onu daha sonra bir psikiyatra götürmüş ve Laura’ya göre doktor oldukça katıymış...” Laura bana tüm ayrıntıları anlatmak istememişti ama ben şu anda doktora gitmek istememesinin nedenlerinden birinin de bu olduğuna emindim. “Sonunda Laura da hayaletin gerçek olmadığını biliyormuş gibi davranmış ve Beatrice’in onu artık görmeye gelmediğini söylemiş.”

“Ama yine de Beatrice’in *gerçek* olduğuna inanıyordu öyle mi?”

“Evet. Bir de şu var. Kütüphaneye gidip otuz yıl önce oturdukları evde on iki yaşında bir kız çocuğunun öldüğünü öğrenmiş. Daha doğrusu babası tarafından öldürülmüş.”

“Aman Tanrım.”

“Biliyorum. Laura bana bir dönem anne ve babasının *onu* da öldüreceklerinden emin olduğunu söylemişti. Onlarla tanıştın, değil mi?”

“Maalesef.”

“O hâlde bir fikrin vardır. Çocukken ona çok kötü davranmışlar. Beatrice olayı olmadan hemen önce onu çok sevdiği ve tüm arkadaşlarının olduğu okulundan alıp son derece korkunç, sadece kızların olduğu çok katı bir okula yazdırmışlar. En yakın arkadaşı *sıradan biri* olduğu için onunla olan tüm iletişimini koparmışlar. Bu Laura için oldukça travmatik olmuş. Ben Beatrice’in varlığına bu yüzden inandığını düşünüyorum. Bir tür hayalî arkadaş. Ne kadar uğraşırsa uğraşınsınlar, ailesinin ondan uzaklaştıramayacağı tek şey oydu.”

“Kulağa mantıklı geliyor.”

“Evet. Sonuç olarak Beatrice ziyaretleri kesmiş. Laura o zamanlar on dört yaşındaymış... yani durum bir süre daha devam etmiş. Sonrasında Beatrice ona ‘*bir sonraki yere*’ gideceğini söylemiş. Hepsi bu. Ailesi kızlarının uzun zaman önce hayaletlere inanmayı bıraktığını sanıyorlar. Ama Laura hâlâ Beatrice’in gerçek olduğuna inanıyor. Hâlâ hayaletlere inanıyor.”

Erin derin bir nefes verdi. “Yani o zaman, sence Beatrice’i tekrar görmeye mi başladı?”

“Bilmiyorum.” Laura’nın kısa süre önce yaşadığı travmayı düşününce ürperdim. “Muhtemelen farklı birinin hayaletini gördüğünü düşünüyor.”

Erin telefonunu tekrar çıkardı. “Aldığı ilaçlardan biri, Trazodone... halüsinasyonlara neden olabiliyormuş.”

Başımı salladım. Acaba Laura’yı olası yan etkiler konusunda uyarmışlar mıydı? Aldığı aşırı dozdan sonra bu ilaçları bırakmasını ümit ediyordum. Bu konuyu onunla konuşmaya karar verdim.

Laura’nın başına gelenler, kafamı meşgul eden gizemli olayı geçici süreliğine unutmama neden olsa da evin nispeten sıcak ortamına adımımı atıp bilgisayarımı gördüğüm anda her şeyi tekrar hatırlamıştım. İçecek bir şey alıp bardağı dudaklarıma götürürken elimin ne kadar titrediğini görünce şaşırdım. Kafamın içi tıpkı arıların savaştığı bir kovan gibiydi. Dr. Sauvage’la bir sonraki görüşmemiz yarındı. Yapı itibariyle ketum biri olsam da şu anda gerçekten biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

Uyuyamayacak kadar gergin olduğum için televizyonu açıp bilgisayarımı kucağıma aldım ve koltuğa oturdum. Dördüncü kanalda bir grup gencin ormana girip korkunç bir sonla karşılaştıkları bir korku filmi başlıyordu. Televizyonu hemen kapatsam da artık çok geçti. Bütün anılar su yüzüne çıkmıştı.

Kemik yığınınına sarılmış incecik, pembe bir gecelik.

İçe çökmüş yanaklardan süzülen gözyaşları.

Kana bulanmış bir kürk ve cam gibi iki çift göz...

Ayağa kalkıp odada adımladım. Kodlama yaparken bir uygulama üzerinde çalıştığımda takıldığım yerleri çözmek için bunu sık sık yapardım. Hareket etmenin

odaklanmama, zihnindeki tıkanıklıkları açıp düğümleri çözmeme faydası olurdu. Bir romantik komedi DVD'si alıp filmin konusunu, komik sahnelerini, gün ışığını, sahilleri ve öpüşmeleri hatırlamak için kendimi zorladım. Sonunda gerçek anılar yer değiştirmiş, saklandıkları kuya geri koyulmuş ve kapağı sımsıkı kapatılmıştı.

DVD'yi rafa geri koyduktan sonra âna geri dönerek kucağımda bilgisayarımın koltuğa oturdum.

Hırsızım bunu neden geri getirmişti?

Laura'nın hayalet gördüğünü sanması gibi, ben de hırsızlığı hayal etmiş olabilir miydim? Başka kimse hırsızlıkla ilgili izler görmemişti çünkü tek ziyaretçilerim olan Jake ve polis memuru gelmeden önce ortalığı toparlamıştım. Tek bir fotoğraf dahi çekmemiştim. Gördüklerim çok fazla alkol ve çok az uykusunun neden olduğu bir hayal miydi? Kapıya zarar vermiş ve bunu yaptığımı unutmuş muydum? Son birkaç haftaya dair zihnimde boşluklar vardı; hatırlayamadığım kara delikler, açıklayamadığım zaman dilimleri... Odanın içinde tekrar volta atmaya başladım.

Hayır, gerçek olmalıydı. Birileri kapıma zarar vermişti. Banka hesabım dolandırılmıştı ve bunun tek nedeni hırsızın kartımı kopyalamış olmasıydı.

Tabii kartları kullanan kişi ben değilsem...

Başımı iki yana salladım. Hayır, bu imkânsızdı. O parayı ben çekmemiştim, *Apple* mağazasına da gitmemiştim. Tabii, eğer aklımı kaçırmıyorsam...

Gözlerimi kapatınca kendimi *iPad*'ler, bilgisayarlar ve hoparlörlerle çevrili bir yerde gördüm. Gerçekten *Apple* mağazasına gidip hiç hatırlamadığım yeni bir bilgisayara 1600 sterlin vermiş olabilir miydim? Eğer öyleyse, o bilgisayar neredeydi? Çünkü şu an önümde duran cihaz, aynı

çizikleri ve işaretleri taşıyan eski bilgisayarımın ta kendisiydi.

Yarın, diye karar verdim. Yarın, Dr. Sauvage'a Romanya'da olanların geri kalanını anlatacaktım. Bu korkunç anıları kutudan çıkarıp gün ışığına tutmam, kafamdan silip atmam şarttı. Tüm olanlar beni *delirtmeden* önce duyduğunda delirmeyecek birileriyle bunları paylaşmalıydım. Ancak o zaman hayatıma devam edebilirdim.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Bazen bir ormanda koştuğum, bazen de bir *Apple* mağazasının cam tapınağında dolaştığım yarı uyanık rüyalar arasında yatakta bir saat boyunca çırpınıp durdum. Beynim bir helikopter gibi pır pır dönüyordu. Daha fazla dayanamayıp kalkıp bir şişe kırmızı şarap açtım. Unutmak için can atıyordum.

Ağına kadar dolu, yoğun ve kan kırmızısı şarap kadehini masama koyup oturdum. *Spotify* açıp en sevdiğim albümlerden birini çalmaya başladıktan sonra müzik, tıkr tıkr çalışan saat sesini ve gece sık sık geç saatlere kadar oturan, önce tartışıp sonra gürültülü bir seks ile kapanış yapan üst komşuların gürültülerini bastırmıştı. E-postalarımı bakmaya karar verdim. Çoğu gereksizdi. Gereksizleri sildikten sonra Skittle'dan gelen çok sayıda iletiyi kendimi daha ayık hissettiğim bir zamanda okumak üzere bir klasöre attım.

Gecenin bir yarısı en son bilgisayarın başına oturduğumda uygulamam *Heatseeker* üzerinde çalışıyordum. Skittle bu uygulamanın bir sonraki en büyük flört uygulaması olacağına inanıyordu. Bazı tanıdıklarım bu anlaşılmayı şans eseri imzaladığımı düşünseler de -ki şansın da biraz etkisi mutlaka olmuştur- aslında şansımı yaratmak için gerçekten çok çalışmıştım. Laura diğer odada uyurken geceleri çalışarak geçirmiştım. Yüzlerce, belki de binlerce

saatimi, kendi bebeğim olarak düşündüğüm şeyi yaratmak için harcamıştım.

Şarabı bitirdikten sonra e-postalarımı okurken aynı günün erken saatlerinde Laura'dan gelen bir e-posta gözüme çarptı. İntihar girişiminden sadece birkaç saat önce gönderilmişti.

Bunu görmek isteyebileceğini düşündüm. Laura x.

E-postanın ekinde bir fotoğraf vardı. Üzerine çift tıklayınca, bir fotoğraf dosyasına tıkladığımda otomatik olarak açılmaya ayarladığım *iPhoto* yazılımı çalıştı ve fotoğraf açıldı. Birbiriyle boğuşarak oynayan iki yavru kedi vardı. Arkama yaslandım. Laura bana neden kedi fotoğrafı göndermişti? Bu garipti. Ancak bunu kendini öldürmeye çalışmadan hemen önce gönderdiği göz önüne alındığında zaten pek normal davranmadığı söylenebilirdi. Birkaç dakika fotoğrafı dikkatle inceleyip herhangi bir yerinde gizli bir tür mesaj olup olmadığını bulmaya çalıştım. Tek gördüğüm bir çift kedi idi.

iPhoto açılınca normalde kendime eziyet etmemek için yapmayacağım bir şey yaparak eski fotoğraflara bakmaya başladım. İşte bu, Laura'yla birlikte olduğumuz zamanların kayıtlarıydı.

Laura ile ilk çıkmaya başladığımızda sürekli birbirimizin fotoğrafını çekerdik. Birinde parkta çimlerin üzerine yatmıştı, güneş gözlüğü ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle poz vermişti. Başka bir fotoğrafta *Alton Towers* seyahatimizde yanaklarımızı birbirine yaslayıp kamerayı kol boyu mesafesinde tutmuştum. Evde vakit geçirirken çektiğimiz daha düzinelerce fotoğraf vardı.

Zaman geçtikçe spontane çekilen pozların sayısı azalmış olsa da partilerde, arkadaş düğünlerinde ve dışarıda vakit geçirdiğimizde çektiğimiz yüzlerce fotoğrafımız vardı.

Değişen saç stilleri ve kıyafetler, yüzlerimizde beliren çizgiler, aldığımız birkaç kiloyu gösteren fotoğraflarda beş yıllık ilişkimiz süresince birlikte biraz daha yaşlandığımızı gördüm. Elbette her şey kusursuz değildi. Kimse kötü zamanların fotoğrafını çekmezdi... Tartışmalar, bıkkınlık dönemleri, birbirimizi hafife aldığımız garip anlar ya da benim onu iş yüzünden ihmal ettiğim dönemler. Ama tüm bunlar bizim hayatımızdı. Sürdüremediğimiz hayatımız.

Avrupa seyahatimizin çok az fotoğrafı olmasının nedeni kameramızın Brevé'da kalan sırt çantalarından birinin içindeydi.

Seyahatten sadece telefonumla çektiğim fotoğraflar kalmıştı. Eve döndüğümüzde telefonum ve bilgisayarım senkronize olmuş, fotoğraflar otomatik olarak bilgisayarıma aktarılmıştı. Bakmaya henüz cesaret edememiştim. Parmağım farkında olmadan bilgisayarın dokunmatik yüzeyinde kaydı ve ilk çektiğim fotoğraf karşımda belirdi: Brüksel'e giden Eurostar'da²⁵ çektiğimiz bir *selfie*. Dertlerden ve sorumluluklardan uzaklaşarak muhteşem yolculuğumuza çıktığımız o gün inanılmaz mutluyduk. Fotoğrafları sırayla geçerken Fransa, İspanya ve İtalya'daki anılarımıza bakıp gülümsedim. Kadehimdeki şarabı bitirip şişeyi aldım.

Sırada, Laura'nın Budapeşte Tren Garı yakınında, trene binmeden önce bir şeyler yediğimiz bir kafedeki fotoğrafı vardı. Bakmadığı anda çekmiştim. Profilden yakaladığım pozunda düşünceli, hoş bir tavırla gözüne giren bir tutam saçı yüzünden çekiyordu. Fotoğrafa uzun bir süre baktıktan sonra acımı köreltmek için bir yudum şarap daha

²⁵Birleşik Krallık ile Avrupa kıtasını birbirine bağlayan yüksek hızlı tren hattı. (e.n.)

içtim. Bu başımıza gelen felaketten önce çektiğim son kareydi.

Ya da ben öyle sanıyordum. Albümün başına döneceğimi sanarak tıkladım ama Laura'nın yeni bir fotoğrafı ekranda belirdi.

Fotoğrafı görür görmez elimdeki kadehi düşürdüm. Camın kırılma sesi, kulaklarımda yankılanan uğultunun yanında kaybolmuştu ve halıya yayılan kırmızı şarap lekesi o anda umurumda bile değildi.

Fotoğrafta Laura ranzaya yatmış, dizlerini kendine çekmiş kolları göğsünde uyuyordu. Romanya treninin yataklı vagonunda çekilmişti.

Elim titreyerek tıkladım.

Sonraki fotoğrafta diğer ranzada ben yatıyordum, ağzım açık bir şekilde derin uykudaydım.

Elimi bilgisayardan sanki alev almış gibi çektim. Baş ağrım geri dönmüştü. Göz ucuyla halıdaki kurumuş kan rengini andıran kırmızı şarap lekesini gördüm.

O geceyi düşündüm. Telefon elimde uyuyakalmıştım. Uyandığımda şarjım bitmişti ama uykuya daldığımda çok az şarjım olduğunu biliyordum.

Vagona gizlice girip pasaport ve biletlerimizi çalan kişi muhtemelen telefonumu alıp uyurken fotoğraflarımızı çekmişti.

Titreyen ellerimle ilk fotoğrafa geri tıkladım ve kendimi yine Budapeşte İstasyonu'ndaki Laura'nın fotoğrafına baktarken buldum. Kafam karışmıştı. Tekrar tıkladım. Bu kez en baştaki fotoğraf, Eurostar'da çekilmiş *selfiemiz* ekrana geldi. Albüme geri dönüp küçük fotoğrafları gözden geçirmeye başladım.

Trende geçen o geceye ait iki fotoğraf artık yoktu. Kaybolmuşlardı.

Ormandaki o gece hissettiğim korkunun üzerine çıkmayacağımı sanmıştım. Ama şimdi titremeye başlamıştım ve hareket edemiyordum, zihnim tamamen içgüdüsel moda geçmişti. Etrafımdaki gölgelerin, dışarıdaki karanlığın farkındaydım.

Ayağa kalkınca oda dönmeye başladı. Sarhoş, hem de fark etmediğim kadar çok sarhoştum. Olmayan fotoğrafları hayal ettiğime çok sinirlenmiştim.

Sarhoş ve deli, dedi kafamın içindeki bir ses. *Ya da tamamen zırdeli.*

Üst kattan bir ses geldi ve bir kadın çığlık attı. Korkudan kendime sarıldım. Ama bu çok gürültü yapan komşularımdan başkası değildi. Sendeleyerek odada ilerlerken kalbim hızla gibi çarpıyordu. Telefonu alıp Laura'yı ararken saatin kaç olduğunu ve hâlâ hastanede olduğunu hatırlayınca iki kez çaldıktan sonra kapattım. O hayaletler görüyor, ben ise olmayan fotoğrafları hayal ediyordum. Kahkaha atmaya başladım. Gerçekten de mükemmel bir çifttik.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Yüzü sanki çamaşır kurutma makinesinde fazla kalmış gibi buruşuk olan yaşlı bir kadın, hastane girişinin önünde sabahlığıyla duruyordu. Bir elinde metal tekerlekli sandalyesine bağlı bir serum, diğerinde ise neredeyse filtresine kadar içilmiş bir sigara vardı. Ondan uzak durmaya çalıştım; dün gecedен sonra sigara dumanının midemi bulandırması mümkündü. Kendimi çok kötü, alkol ve uykusuzluktan bitap düşmüş hissediyor olsam da ziyaret saatleri sabah on ve bir arası olduğundan Laura'yı görmem gerekiyordu. Buz mavisi bulutsuz gökyüzü ve kış güneşi bile daha iyi hissetmemi sağlamamıştı.

Hastanede hızla yürüdüm. Bir demet sarı ve kayısı rengi lale almıştım. Laura'nın en sevdiğiydi. Onu görmeye can atıyor olsam da dün geceki tuhaf olaydan ona bahsetmemeye karar vermiştim.

Yatağına yaklaşıncı hevesim kursağımda kaldı çünkü etrafı ince bir perdeyle kapatılmıştı ve içeriden sesler geliyordu. Annesi Sandra'nın insanı sindiren ses tonunu ve babası Frank'in tiz mızızlanmasını duyabiliyordum. Yüreğim sızlamıştı. Onları özleyeceğimi sanmıştım.

Derin bir nefes alıp perdeyi araladım. Her ikisi de dönüp bana baktıklarında kaşlarını çattılar. Laura sırtında bir yastıkla yatakta oturmuş, teni çarşaf kadar beyaz görünüyordu. Yüzünde boş bir ifadeyle gözlerini ortada bir

yere dikmişti. Onu bu hâlde görünce ona sarılmayı, bir şekilde her şeyi düzeltmeyi istedim. Aslında annesinde çok daha fazla olması gereken bir içgüdüydü hissettiğim.

“Daniel,” dedi Sandra hafif bir sitemle. Yanağıma değmeden beni öpüyormuş gibi yaptığında hafif bir lavanta sabunu kokusu alınca içimden hâlâ alkol kokmuyor olmayı diledim. Başımı sallayarak Frank’e selam verince bir kış günü golf sahasına gidiyormuş gibi giyindiğini gördüm.

“Kızım ne kadar aptalca bir şey yapmış, öyle değil mi?” dedi Sandra. Dilini şaklatarak cık cık dedikten sonra sanki Laura bisiklet kulübesinin arkasında bir oğlanla öpüşürken yakalandığı için müdürün odasına çağırılmış gibi ona baktı.

Laura’nın yanına gidip eğilerek yanağını öpeceğim sırada irkilerek geri çekildi ve göz göze gelmemeye çalıştı.

“Dün gece geleceğinizi sanmıştım,” dedim Sandra’ya.

“Frank’in çok önemli bir iş yemeği toplantısı vardı. Bir türlü erteleyemedik.”

Yutkundum. Laura ile beraberken ailesiyle bir araya geldiğimizde dilimi ısırdığım, derin nefes alıp verme egzersizleri yaptığım ve onlarla birlikte olmamak için birçok bahane bulduğum olmuştu. Onlarla ilk tanıştığımda gerçek olduklarına zor inanmış, Laura’nın ailesinin para ve statüye ondan daha çok önem verdikleriyle ilgili anlattıklarını abarttığını düşünmüştüm. Gerçekten öyleydi. Mackenzieler, seksenlerde Londra’da ucuza birkaç ev alıp emlak piyasasındaki patlamanın tavan yaptığı dönemde evleri uçuk bir karla sattıklarında şans yüzlerine gülmüştü. Sonrasında Cornwall’a taşınıp bir “*yaşam tarzı danışmanlığı*” işi kurarak zengin insanlara kendi iş-yaşam dengelerini nasıl azami seviyeye çıkarabilecekleri konusunda danışmanlık yapmaya başlamışlardı.

Laura'yla ilgili hayal kırıklıklarını hiç saklamamışlardı. Sandra burnunu kırıstırarak, "Hayır işlerinde çalışmak çok... soylu bir davranış," demişti ilk buluşmamızda. "Ancak sen de hayırseverliğin önce evde başlaması gerektiğini düşünmüyor musun, Laura? Sence de öncelikle kendi ihtiyaçlarını karşılamak gerekmez mi? Sen ne düşünüyorsun, Daniel?"

"Ben Laura'nın gerçekten sevdiği işi yapmasının harika olduğunu düşünüyorum. Hayatta tonlarca para kazanmaktan daha fazlası var."

Sandra bana âdeta tiksinererek bakmıştı.

"Onlar hep böyleydi," demişti Laura bir keresinde. "Okuldan dönüp onlara sınavdan yüz üzerinden seksen aldığımı söylediğimde geri kalan yirmi puanlık hatayı nerede yaptığımı sorarlardı. Annem hep fiziksel kusurlarımı yüzüme vururdu. Kazara bir şeye çarptığımda 'tipik sakar Laura' der, yüzümde bir leke çıktığında tüm o korkunç arkadaşlarına bunu anlatırdı. Kaçmak için can atardım." Derin bir iç çekmişti. "Yine de hâlâ ailem."

Dolayısıyla Cornwall'a senede iki kez gidip devasa, pahalı süsler ve korkunç modern sanat parçalarıyla dekore edilmiş zevksiz evlerinde kalırdık. Frank genellikle golf sahasında ya da işte olur, Sandra hiç durmadan acayip bir evlat edinme sürecinden geçen siyahî gey yan komşularının yaptıklarını anlatırdı.

"Beyaz bir bebek evlat edinebilirlermiş," demişti bir keresinde sessiz, dehşete kapılmış bir ses tonuyla.

Yine de Cornwall girintili çıkıntılı kıyıları ve kumdan sahilleri kısa bir yürüyüş mesafesinde olan çok güzel bir yerdi. Oradaki en güzel anılarımdan biri, Laura'nın sahilde çığlıklar atarak koşarken annesini dehşete düşüren şeyleri avazı çıktığı kadar bağırarak sıralamasıydı: "Geyler,

siyahlar, Araplar, bekâr anneler, NHS'nin durumu, the *Guardian*, işçi sendikaları, Russell Brand, yan komşunun kedisi, şehirdeki park yeri ücreti..." Sonrasında bitkin bir hâlde kumlara yatıp, "Siktir git, anne!" diye bağırdığında yanımdan geçen bir sörfçü epey eğlenmişti.

Şu anda da Sandra'ya 'siktir git' demek istiyordum ve tüm öfkemi bu sinir bozucu kadın ve kocasından çıkarmak gerçekten çok kolay olabilirdi. Onun yerine, "Ne kadar kalacaksınız?" diye sordum.

"Bugün dönmemiz gerekiyor. Cassie..." -*cocker spaniel* cinsi köpekleri- "...onu komşuya bıraktık."

"Zenci, gey komşulara mı?" derken şaşkındım.

"Peter ve Laurence. Evet. Aslında çok tatlılar, her ne kadar..." Etrafındaki birçok hemşire ve diğer hastanın zenci olduğunun farkına varınca sesini alçalttı.

"Artık Cornwall'da değiliz, Toto²⁶," diye mırıldandım içimden.

"Laura, neden geri dönmemiz gerektiğini anlıyorsun değil mi, minnoşum?" diye sordu Frank.

Laura başını sallayıp çarşafın altında kalan dizlerine bakmaya devam etti.

"Laura'nın arkadaşı Erin, şu evlenmeden hamile kalan kız biraz önce buradaydı," dedi Sandra. "Laura'nın bir süre gelip bizimle kalıp kalamayacağını sordu," dedi cıklayarak.

"Kalamaz mı?" diye sordum.

"Hayır! Bu mümkün değil. Şu anda evde tadilat var. O kadar meşgulüm ki!"

Neyle, komşularını şikâyet edip paralarını saymakla mı meşgulsün? diye sormak istedim.

²⁶Oz Büyücüsü filminde Dorothy'nin köpeği Toto'ya söylediği meşhur cümleden alıntı. "Artık Kansas'ta değiliz Toto."

“Laura, Erin’in yanında rahat edecektir. Düzgün birine benziyor, sanırım,” dedi Sandra.

“Ama bir bebeği olacak,” dedim.

“O hâlde Laura seninle kalabilir,” dedi Sandra tuhaf bir ses çıkararak. “İkiniz neden ayrıldınız hiç anlamıyorum. Siz evlenmeyecek miydiniz? Günümüz gençleri her şeyden sıkılıyor. İlk tökezlemede gemiyi hemen terk ediyorsunuz.”

“Tatlım, bu karmaşık bir metafor oldu.”

“Kapa çeneni, Frank.”

Ben hâlâ ilk söylediğine, Laura’nın gelip benimle kalması önerisine takılmıştım. Ne söylemeliydim? Laura’nın gelip benimle kalması değil, onun geri dönüp tekrar yanıma taşınması her şeyden çok istediğim bir şeydi.

Laura’ya bakınca çarşafa baktığını fark ettim. Aniden başını kaldırıp bize baktı. “Gitmenizi istiyorum,” dedi.

Tam Sandra ve Frank’e bakıp zorla gülümseyecekken Laura, “Hepinizin,” dedi.

“Minnoşum,” dedi Frank. “Daha yeni geldik.”

“Henüz seninle oturup aklını başına toplaman gerektiğini konuşamadık,” dedi Sandra.

Laura başucundaki komodine koyduğum lale demetini alıp annesine fırlattı. Sandra söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken Laura boş bir su bardağını alıp atacak gibi havaya kaldırdı. Onu fırlatmaması için bileğinden tuttum.

Sandra ve Frank ağızları açık bakakalmışlardı.

“Eve dönün,” dedi Laura güç harcamaktan yorulduğu ortadaydı. “Size ihtiyacım yok. Cenaze masraflarımı karşılamayı da dert etmeyin... Kendimi öldürmeyeceğim.” Sesi giderek kısıldı. “Henüz değil.”

Sandra ve Frank birbirlerine bakıp eşyalarını toparlamaya başladılar. İnanılmazdı, tartışmak yerine çekip

gitmek için bahaneleri olmuştu. Gitmeden önce Sandra bir kese kâğıdı çıkarıp Laura'ya uzattı.

“Bunu sana almıştım, düşündüm de... belki yardımı olur.”

Onlar gittikten sonra Laura kese kâğıdını bana doğru itti ve içinden ciltsiz bir kitap çıktı. *Mutlu Olduğun Şeyi Bul: Depresyonu Yenmenin ve Gülümseye Devam Etmenin 21 Yolu!*

Çöp kutusuna attım.

“Gerçekten benim de gitmemi istiyor musun?” diye sordum sakince.

Gözlerini kapatıp başını salladı. “Kusura bakma, Danny. Ama çok yorgunum. Çok iyi uyuyamadım.”

“Tamam ama senin için çok endişeleniyorum, Laura.”

Uzun bir sessizlikten sonra, “Kendimi öldürmeyeceğim, tamam mı?” dedi.

“Lütfen yapma. Senin olmadığın bir dünyada yaşamaya dayanamam.”

Hafifçe gülümsedi. “Tanrım, bazen çok klişe oluyorsun.”

“Reçeteli ilaçlarını içmeye devam edecek misin?”

Yere bakıp başını salladı.

Söylediğimden biraz daha uzun bir süre bekledim. “Pekâlâ. Daha sonra tekrar gelsem olur mu? Birazdan doktor randevum var zaten.”

Tekrar başını salladığında boş bakışları geri geliyordu.

“Doktora sen de gelmelisin. Bize faydası olacağını söyledi. Özellikle...” Özellikle *intihar etmeye de çalıştığın için*, diyecektim. “Çocukken gittiğin o psikologdaki gibi olmayacağına söz veriyorum.”

“Ben iyiyim,” dedi. “Artık çok daha iyi hissediyorum. Sonra görüşürüz, tamam mı?”

Otobüsün üst katına çıkıp Crouch End'e gittim. Alkolün hâlâ vücudumda dolaştığını hissedebiliyordum ve belki bir nebze de olsa iyimser hissetmemin nedeni bu hafif sarhoşluk hâliydi. Laura bana *Danny* demişti. Ayrıldığımızdan beri bana *Danny* dememişti. Ölümle burun buruna gelmek, birlikteyken çok daha iyi olduğumuzu anlamasını sağlamış olabilirdi. Bana ihtiyacı olduğunu hatırlamış olabilirdi.

Eğer geri dönerse ve tekrar bir araya gelirsek yaşadıklarımızı atlatabileceğimizden ve sonrasında her ne olursa olsun beraber mücadele edebileceğimizden emindim. Beraber çok daha güçlüydük. İngiltere'ye döndüğümüz o günlerde ve haftalarda her şey çok daha kasvetliydi; ikimiz de kendi zihnimizdeki karanlığa hapsolmuş ve neredeyse hiç iletişim kurmuyorken birlikte ne kadar güçlü olduğumuzu unutmuştuk. Laura ise tamamen kendini kaybetmişti.

Bana baktıkça olanları hatırladığını, yüzümü her gördüğünde zamanda geri gittiğini söylemişti. Beni her gün görürken asla düzelme şansı olmayacağını söylemişti.

“Peki, beni hâlâ seviyor musun?” diye sormuştum gitmeden önceki son günlerde.

Uzun bir sessizlik olmuştu. “*Sen* beni hâlâ seviyor musun?”

Cevabı kendi bulmaya çalışıyormuş gibi bakmış, ben belki gereğinden uzun bir süre bekleyip, “Tabii ki de. Her zaman,” demiştim.

Onun gitmemesi için elimden gelen her şeyi yapmalıydım, her şeyi yoluna koymalıydım. Ona, birlikteyken daha iyi olduğumuzu, eğer bir arada kalırsak her şeyin üstesinden gelebileceğimizi anlatmalıydım. Ama bunun yerine, neredeyse hiç itiraz etmeden kapıdan çıkıp gidişini izlemiştim.

Kendime biraz da olsa ümitlenmek için izin verdim. Otobüs sarsılarak ilerlerken, nasıl bir yol izlemem gerektiğini düşünmeye başladım. Ona biraz zaman ve alan tanımam gerekiyordu. Baskı yapmamalıydım. Bir de onu Dr. Sauvage'ı benimle ya da bensiz görmeye ikna edebilsem çok daha iyi olacaktı. Bu konuyu Erin'le konuşacaktım. Belki Laura artık onu dinlerdi, ne de olsa hayatını kurtarmıştı.

Dr. Sauvage'ın evi, otobüs durağına birkaç sokak mesafedeydi. Hava kararmaya başlamış, teraslı evlerin üzerindeki gökyüzü renksizleşmişti. Sanki ressam, tablodaki gökyüzünü boyamayı unutmuş gibiydi. Dr. Sauvage'ın sokağına dönerken *scooter* süren bir çocuk neredeyse bana çarpıyordu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Doktorun evine doğru ilerledim, sokağın ortasında yer alan giriş kapısına yaklaşırken bir tuhaflık hissettim. İlk başta evin her zamankinden daha karanlık görüldüğünü düşündüm; sarı montlu biri dışarıda bekliyordu. Yaklaştıkça ağzım açık kaldı.

Evin cephesinde, üst kattaki tahtalarla kapatılmış pencerelerden başlayıp ön kapıya kadar uzanan koyu gri bir leke vardı. Zemin kattaki camlar çatlamış ve üzerine siyah bir madde bulaşmıştı. Ön bahçede devrilmiş bir sandalye yatıyordu, çatıdan düşen kiremitler etrafa saçılmıştı.

Tüm evin etrafına güvenlik şeridi çekilmişti.

Sarı montlu kişi bir polis memuruydu; su geçirmez ceketinin içinde nöbet tutuyordu.

Ben yaklaştıkça başını kaldırdı.

“Burada... ne oldu?”

“Kim olduğunuzu sorabilir miyim, beyefendi?”

“Claudia Sauvage’ın hastasıyım. Randevum vardı.”

Benden daha genç duran polis memuru soğuk ve üzgün bir şekilde, “Size bunu söylediğim için gerçekten üzgünüm ama dün burada bir yangın çıktı,” dedi. Genzini temizledi.

“Aman Tanrım.” Kelimeler zor çıkıyordu. “Ne sebep olmuş?”

Polis sokağa göz gezdirdi. “Kusura bakmayın efendim, bunu sizinle konuşamam.”

“Korkunç bir olay,” dedi yabancı bir ses.

Hızla arkamı döndüm. Yaşlı bir adam caddenin karşısından ağır adımlarla geliyordu. Evin yanmış cephesine bakarak başını salladı. “Karşı sokakta oturuyorum,” dedi. “İnanamıyorum... zavallı çift. Onları çok özleyeceğiz.”

Anlamam biraz zaman almıştı.

“Özleyecek misiniz?” dedim sessizce.

Yaşlı adam yanan eve baktı. “Evet, maalesef Sauvage çifti *öldü*. Üst katta mahsur kalmışlar. İtfaiyenin yapabileceği hiçbir şey yoktu.” Mırıldanarak yürümeye devam etti. “Korkunç bir olay. Korkunç.”

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Eve uğrayıp bilgisayarımı aldıktan sonra tekrar çıktım. Evde olmak istemiyordum. İnsanların, canlıların arasında olmalıydım. Yolun sonunda, gün boyu yağlı yiyeceklerle dolu kahvaltı servisi olan bir kahve dükkânı vardı. Vücudumun ihtiyacı olan tam da buydu.

Yapılacaklar listemin ilk maddesinde Dr. Sauvage ve kocasına ne olduğuyla ilgili daha fazla bilgi toplamak vardı. Doktorumla ilişkim tamamen profesyonelce olsa da bu, ölümünün yarattığı şoku azaltmıyordu. Daha kırklı yaşlarındaydı... Ölmek için çok korkunç ve dehşet verici bir yoldu. Burunlarıyla her yeri koklaya koklaya ortalıkta dolaşan minik köpeklerini düşündüm. Acaba yangında onlar da can vermiş miydi?

Haber *Evening Standard* internet sitesine düşmüş, yanan evle birlikte Claudia ve Patrick'in birkaç yıl önce gülerken çektiardikleri fotoğraflar eklenmişti. Çocukları yoktu ve bu iyiydi. Köpeklerin bahsi geçmiyordu.

Daha sonra makalenin son cümlesini okudum.

Polis Sauvagelerin kundaklama kurbanı olup olmadıklarını netleştirmeye çalışıyor ve ilerleyen günlerde konuyla ilgili açıklama yapmaları bekleniyor.

Kundaklama mı? Aman Tanrım. İnsan neden böyle bir şey yapardı? Dr. Sauvage'in düşmanı olup olmadığını düşündüm. Bu gerçekten korkunçtu. Her ne kadar bencilce

bir düşünce olsa da bundan sonra kiminle konuşacağımı düşündüm. Laura çok kırılıyordu ve psikoloğum ölmüştü. Geriye tek bir kişi kalıyordu: en yakın arkadaşım.

Jake ile bir sonraki gün Euston Caddesindeki *Quaker*²⁷ mekânı Friends House'da buluşmak için sözleşmiştik. Metro durağının yanındaki göz alıcı yeni ofis binasında bulunan bir plak şirketinin ofisinde toplantısı vardı.

“İşte bu,” demişti telefonda. “Bana bir teklifte buluncaklarından adım gibi eminim.”

“Bu harika.”

Bana haberi verir vermez buluşmayı neredeyse iptal ediyordum. Çok heyecanlı olduğundan moralini bozmak istememiştim. Ama sonra teklifi kabul ettiği anda bir süre başka bir işin yörüngesine girebilirdi. Onunla şimdi, hâlâ Dünya'nın çekim alanındayken konuşmak en mantıklı hareket olurdu.

Sipariş ettiğim CCTV²⁸ ekipmanı öğlen saatinde gelmiş ve öğleden sonranın büyük bir kısmını sistemi kurarak geçirmiştik. Kamera dairenin giriş kapısının tepesinde duruyordu. Telefonumdaki bir uygulamaya bağlıydı ve hareketle çalışıyordu. Eve biri girdiğinde kamera kayda başlayacaktı.

Evden çıkarken kameraya bakıp gülümsedim.

²⁷Quaker: Bir Hristiyan (Protestan) mezhebi. Buna inanan kişi.

²⁸Kapalı devre güvenlik kameralarından oluşan izleme sistemi. (e.n.)

Friends House, Quaker tarikatının Londra'daki merkezi olan halka açık bir kafe ve toplantı merkeziydi. Rahat ortamı nedeniyle Jake'in buluşmayı en çok sevdiği yerlerden biriydi.

İlk ben geldiğim için bir kahve ve havuçlu kek alıp sessiz ve تنها görünen toplantı alanına geçtim. Dışarıda, öğleden sonra masaların üzerinde ve pencere eşiklerinde biriken hafif bir kar bulutunun olduğu avluda birkaç cesur yürek titreyerek oturuyordu.

Beklerken Laura'ya mesaj atıp nasıl olduğunu sordum. Tereddüt ettikten sonra o daha cevap vermeden başka bir mesaj daha gönderip Jake'e olanları anlatacağımı söyledim. *Psikoloğum vefat etti, yazdım. Ve birileriyle konuşmam gerekiyor. Anlayacağını umuyorum x.*

Jake üzerinde kalın askerî tarz bir mont ve boynunda uzun bir atkıyla geldi. Havalanmaya hazır olduğu konusunda haklıydım. İnsandan yapılmış bir mikrodalga fırın gibi etrafına enerji yayıyordu. Yerinde zor duruyordu. Büyük bir fincan kahve alıp kasadaki Quaker kızla sohbet etti.

"Numarasını aldım," diye sırtıttı masaya geri gelince. Oturup bacağını ileri geri sallamaya başladı ve bu gördüğüm en kötü huzursuz bacak sendromuydu. "Baksana, geçen gece yanındaki Doğu Avrupalı kız da kimdi? Oldukça kabaydı. Ama çok seksiydi. Sakın onunla takıldığını söyleme bana."

"Sana o kadar da kaba davranmadı."

Elini salladı. "Kusura bakma, tam bir ego-manyak oldum, değil mi? Aşağılığın teki gibi davranırsam bana söyle, Dan."

"Ayaklarının yere basmasını sağlamalıyım yani. Burada, ölümlülerin yaşadığı yerde."

“Hadi ama, sen süpersonik bir iş adamısın dostum. Uygulamalar artık müzikten daha çok satıyor. Asıl *benim senin* ayaklarını yerde tutmam gerekir. Ama sen hâlâ dünya bir cenaze alayıymış gibi davranıyorsun. Oldukça seksi kadınlarla takılıyor olmana rağmen... hem o kız nereliydi?”

“Romanya,” dedim.

Masaya vurdu. “Gerçekten mi? Yani, senin yeni kız arkadaşın mı şimdi? Laura’dan vaz mı geçtin? Bu çok kalbimi kırar. Ben hâlâ ikinizin her an barışacağına inanıyorum. Hatırlasana, bana sağdıcin olacağıma dair söz vermiştin. Şimdiden bir sürü sağlam espri biriktirdim.”

Kahvemi yudumladım. Soğumuştur. İçimden Jake’ten kupamı tutmasını istemek geçti, ondan yayılan sıcaklığın kahvemi ısıtabileceğini düşünmüştüm.

“Hayır, kız arkadaşım değil. Ama Romanya... şey, aslında seninle bu konuyu konuşmak istiyordum.”

Öne eğildi. “Herhalde bana sonunda Laura’yla Avrupa’da aranızda ne olduğunu anlatmayacaksın, değil mi?”

“Bilmiyorum. Ama... sana ondan sonra olan her şeyi anlatmak istiyorum.”

Telefonu çaldı. “Pardon,” dedi. “Bunu açmam gerekiyor.”

Soğuk avluya yürürken telefonda nasıl keyifli konuştuğunu izledim. Onu kıskanıyordum. Her şey harikulade gidiyor, hayatında hiçbir terslik ya da onu durdurmaya çalışan herhangi bir şey görünmüyordu. Onun için bir albüm anlaşması yapacağı, mükemmellik vaadinin önüne serildiği bu andan daha iyisi olamazdı. Daha önce söylediği gibi, benim de böyle hissetmem gerekiyordu ve Laura ile seyahate çıktığımızda aynen böyle hissetmişim. Keşke

o âna, Jake'in şu anda durduğu sihirli bahçeye geri dönebilseydim.

Onu avluda yüzünde bir gülümseme ile yürürken sohbet ettiğini görünce kıskanmamam gerektiğini fark ettim. Bunun için gerçekten çok çalışmıştı. Onunla gurur duyuyordum.

İçeri geldiğinde saçları ıslak kar taneleriyle parlıyordu. "Arayan menajerimdi. Universal ve Sony de şimdi benimle görüşmek istiyorlarmış. Bu da dört büyük şirketten üçü oluyor." Ellerini ovuşturdu.

"Bunu hak ediyorsun," dedim.

"Sağ ol, dostum. Gerçi henüz bir şey imzalamadım."

"İmzalayacaksın. Bir yıldız olacaksın. Yakında seni sadece gazetelerde, Taylor Swift ve Rihanna ile takılırken göreceğim."

"Hmm, Beyoncé'yi tercih ederim. Neyse ki sen de büyük bir teknoloji süper yıldızı olacaksın. Aynı partilere gideriz. Biz tıpkı... Kahretsin, Dan, yüzün... sanki sana kanser hastası olduğunu hatırlatmışım gibi bakıyorsun. Kusura bakma. Şu an tüm dikkatim sende."

"Teşekkürler."

"O zaman, hadi bakalım. Haberler sende. Neler oluyor?"

Ona hırsızın eşyalarımı geri getirdiğini ve kredi kartımın kopyalanıp kullanıldığını anlattım. Doktorumun evinin yandığını, tedavi sürecimde konuşacak kimsem kalmadığı için nasıl yarı yolda kaldığımı söyledim. Laura'nın intihar girişimiyle ve görünürde yine hayaletler görmeye başladığı ile ilgili ayrıntıları anlattığımda ağzı gerçekten açık kalmıştı.

"Onu gözetleyen birini gördüğüme eminim... ve birileri onu metronun altına itmeye çalışmış da olabilir. İşte, bunun gibi ruhaf şeyler."

“Kahretsin,” dedi anlatmayı bitirince. “Polise gittin mi?”

“Hırsızlığı hayal eden bir deli olduğumu ya da yalancı ve vakitlerini boşa harcayan biri olduğumu düşünüyorlar. Bazen *ben bile* delirdiğimi düşünüyorum...” diyerek sustum. Trende çekilmiş fotoğraflarla ilgili gördüklerimi ona anlatmamaya karar verdim. “Romanya’dan beri böyle.”

Ona bakarken gözlerim batıyordu.

Birkaç dakika susup sadece bana baktı. “Peki, bana ne olduğunu anlatacak mısın?”

“İstiyorum. Gerçekten biriyle konuşmam gerekiyor. Niyetim de bu aslında. Ama şimdi, konu o noktaya geldiğinde...”

“Daniel. Karşındaki benim. Benimle her şeyi konuşabilirsin. Anlattığın hiçbir şeyi gidip başkalarına anlatmaya çağımı biliyorsun. Söz veriyorum. Benim dedikoducunun teki olduğumu düşündüğünü biliyorum ama sana yemin ederim, kimseye söylemem. Anlatacağın her neyse.”

Boş bir şeker paketini parçalarken gözlerine bakamıyordum. “Bu konuyu konuşmak gerçekten çok zor. Sadece kelimeleri söylemek bile... ayrıca bunu sana yüklemeye de korkuyorum.”

“Bana yüklemek mi? Hadi ama. *O kadar* kötü olamaz.”

Ona baktım. “Ama öyle.”

Tren yolculuğundan itibaren olanları, Alina ve Ion’la tanışmamızı, polislerin bizi trenden attıklarını, ıssızlığın ortasındaki korkutucu tren garını anlatarak başladım. Mest olmuş bir hâlde beni dinlerken tren rayları boyunca nasıl yürüdüğümüzü, Alina’nın ormana girip nasıl ortalıktan kaybolduğunu anlattım. Laura ile peşinden gittiğimizi söyledim.

“Sonra bir ev bulduk. Ormanın ortasında.”

Sonrasında olanları anlatırken dikkatle beni dinliyordu.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Eve yaklaştıkça üst kat pencerelerinde, içi oyulmuş balkabağı fenerlerini andıran titrek gri gölgeleri görebiliyordum. Mumlar. Evde birileri vardı.

İçimdeki küçük çocuk yetişkin hâlime bağıırıyordu: *Bu bir cadının evi, kaybolanları kandırıp yiyen bir cadı! Seni besleyip şişmanlatacak, sonra da kemiklerinden ekmek yapacak! Kaç! Kaçabildiğin kadar hızlı ve uzağa kaç, bir yatak bul, yorganın altına gir ve saklan!*

Laura elime dokundu.

“Daniel, bak.”

Bir şeyi işaret ediyordu ve önce kalbimin bedenimden çıkıp orada yerde durduğunu, ölü çimlerin üzerinde çırpındığını düşünsem de kendimi toparlayıp odaklanmaya çalıştım.

“Alina’nın diğer çizmesi.”

Yere eğilip çizmeyi aldıktan sonra Laura’ya döndüm ve çizmeyi yavru bir kedi gibi kucağıma aldım.

“Gidip yardım getirmeliyiz,” dedim.

Laura kararlı bir şekilde bana cevap vermeden eve giden yolda ilerledi. Tereddüt ettim. Kimdim ben... bir çocuk mu yoksa bir erkek mi? Belki de burada tek başıma olsam koşarak uzaklaşıp, yardım bulmak için giderdim. Ancak Laura ile kalıp bir korkak gibi davranmamak daha ağır basıyordu.

Evin masif kapısı, evi saran meşe ağaçlarından yapılmıştı. Arkamızdaki ağaçların bizi izleyerek içeri girmemiz için meydan okuduklarını hissedebiliyordum. Ensemdeki tüyler diken dikendi, tüm sırtımda ürpertiler hissediyordum. Bu ev neden burada, ormanın derinliklerindedi? Birisinin evi olmalıydı ama kimin? Bir avcının mı? Bir oduncunun mu? Bir orman bekçisinin mi?

Yoksa bir cadının mı?

Evin havası eskiydi, yüzyıllar öncesine ait gibiydi. Muhtemelen yürüdüğümüz demiryolu hattından bile daha önce buradaydı. Kapının üzerinde ne bir numara ne de bir posta kutusu vardı. Aklıma reklam ve pizza dükkânlarının broşürlerini getirmek için ormanda dolanıp duran bir postacı gelince histerik bir şekilde gülmemek için kendimi zor tuttum.

Laura kapıyı çalmak için elini kaldırıncaya bileğinden tuttum.

Sanki rüyamda görmüş gibi bir şekilde kapının itersem açılacağını biliyordum. Açıldı. Sert ve ağırdı ama yavaşça açılınca karşımıza büyük bir açıklık alan çıktı.

Laura ile birlikte içeri girerken arkadan tişörtümü tutuyordu.

Oda bana bir malikânenin giriş salonunu anımsatmıştı. Karanlıktı, sadece dışarıdan giren ay ışığı ile aydınlanıyordu. Burada mum yoktu. Gözlerim içeriye alıştıktan kısa süre sonra karanlığın aslında çok az şeyi sakladığını gördüm. Birkaç sandık, üzerinde siyah mont asılı bir portomanto vardı. Her iki köşedeki kapılar kapalıydı ve hemen önümüzdeki merdiven karanlığa uzanıyordu.

Laura ile birbirimize baktık. Evin içine girince daha çok korkmuş gibiydi. İçeri girmeden önce evle ilgili sezdiğim rahatsızlığı şimdi çok daha şiddetli hissediyordum. Burada

korkunç şeyler olmuştu. Bundan adım gibi emindim. Laura odada birkaç adım daha attıktan sonra şimdi te-reddüt ediyormuş gibi çıkışa doğru ilerlemeye başlamıştı. Belki de nedeni kokuydu: odanın küflü, nemli, rutubet ve çürüğün tiksindirici leş bir kokusu vardı. Ama başka bir koku daha vardı, üstte baskın duran, çok daha kötü bir şey.

Yıllar önce iğrenç kokan bir bekâr evinde oturmuştum. Sonunda kaynağını bulmuştum: Önceki kiracı, ocağın ve buzdolabının altına fare kapanları bırakmıştı ve yakalanan fareler haftalarca orada çürümeye terk edilmişti. İşte burası da aynı öyle kokuyordu. Çürüyen et. Ölüm.

“Gitmek ister misin?” diye fısıldadım Laura’ya.

Bana baktığında gözlerindeki korku şimdi çok belliydi. Bunun bir hata olduğunu anlatan bir bakıştı. *Burada ne halt ediyoruz*, diyen bir bakış. Kapı arkamızdan yeri sürüyerek kapandı ve içimde kilitlendiğine, kapana kısıldığımıza dair korkunç bir his vardı. Sonsuza kadar burada kapalı kalabilirdik.

Belki de o zaman gitmeli, ilk önce yapmamız gereken şeyi yapmalıydık: ağaçların arasından geri dönüp demiryolu boyunca ilerlemeye devam edip kasabada yardım bulmalıydık.

Ama sonra sesi duyduk.

Jake’in telefonu çalınca bulunduğumuz âna geri dönmüştüm.

“Kahrıtsin, kusura bakma,” dedi. “Plak şirketindeki adam arıyor.” Telefonu açma konusunda oldukça huzursuzdu.

“Sorun değil. Telefonu aç.”

“Kusura bakma, dostum. Hemen dönerim.” Ayağa kalkıp “Hı-hı, tamam,” diyerek uzaklaştı.

Konuşurken neredeyse bir düzine şeker paketi parçalamıştım ve şimdi de parçaları topluyordum; beyaz şeker taneleri masaya saçılmıştı.

Jake’e hikâyenin geri kalanını anlatacak cesaretim olup olmadığını düşünürken kötü hissetmeye başladım. Ona olanlarla ilgili gerçeği anlatıp anlatamayacağımı düşündüm.

Tekrar masaya döndü. Mahcup görünüyordu. “Daniel, dostum, gerçekten çok üzgünüm. Toplantıyı A&R’nin Başkan Yardımcısının da katılabilmesi için öne almışlar.” Yüzümdeki boş ifadeyi görünce, “Yani en büyük patron o,” dedi.

“Gitmen gerekiyor.”

“Daniel, anlatacaklarının devamını dinlemeyi gerçekten çok istiyorum. Sonra bir şeyler içelim mi? Toplantıdan sonra.”

“Tamam. Olabilir.”

Huzursuz bir şekilde sağa sola adımlıyordu.

“Git hadi,” dedim zoraki bir gülümsemeyle. “Sonra ararım. Akıllarını başlarından al.”

“Teşekkürler, Dan.”

Koşarak köşeyi döndü. Birine çarpıp özür dilediğini duydum. Sonra da kayboldu.

Evimin sokağına geri döndüğümde gökyüzü karanlık ve yıldızsızdı, kar yerini buz gibi bir yağmura bırakmıştı. Apartmana girerken soğuk damlalar ensemin üzerinden aşağı süzüldü, elimle saçlarımı karıştırdım. Duvara titrek bir el yazısıyla yazılmış yeni bir afiş yapıştırılmıştı: YEŞİL ÇÖP KUTUSUNA YİYECEK ARTIKLARINI ATAN HERKİMSE—BU KUTU SADECE GERİ DÖNÜŞÜM İÇİNDİR!!! Bunun ardından, “BU SORUMSUZ KİŞİ” hakkında “SİTE SAKİNLERİ DERNEĞİNE ŞİKÂyet EDİLECEĞİ” tehdidi geliyordu. Gözlerimi devirdim. Şaşırtıcı bir şekilde, pizza yiyen tilkiden bahsedilmemişti.

Hızla merdivenleri çıkıp anahtarı kilide sokarken son dönemde eve giren davetsiz misafirlere rağmen evimin güvenli ortamında olmanın hevesiyle içeri girdim. Kendimi gergin ve huzursuz hissediyordum, Jake’le toplantıdan sonra buluşup hikâyenin geri kalanını anlatacak mental enerjim olmadığını çoktan kabul etmiştim. Belki başka bir gün.

Işığı açmak için lamba düğmesine bastım. Hiçbir şey olmadı.

Arkamda kalan ortak koridordaki ışık yandığından elektrik kesintisi olmadığından emindim. Ağır kapıyı tutacak kadar dolu olan çantamı eşige koyup kapıyı aralık bıraktıktan sonra ışığı kontrol etmek için mutfaka gittim ve düğmeye bastım. Yine hiçbir şey olmadı. Ev karanlığa gömülmüştü.

Sigorta kutusu mutfak tezgâhının altındaki dolaptaydı. Nadiren de olsa, -gerçi sadece bir kere olduğunu hatırlıyordum- daha önce elektrik kesildiğinde tek yapmam gereken sigorta anahtarını tekrar indirmek olmuştu. Yere eğilip neredeyse hiç olmayan ışıpta sigorta kutusunu görmeye çalışırken ön kapı kapandı ve zifiri karanlıkta kaldım.

Kahretsin... çanta kapıyı uzun süre tutmaya yetmemişti. Sonra sigorta anahtarlarını hissettiğimde parmaklarımı üzerinde gezdirip hangisinin attığını bulmaya çalıştım.

Hepsi yerindeydi. Cebimden telefonu çıkarıp tekrar kontrol etmek için el fenerini açtım. Hayır, sigorta anahtarlarının hepsi doğru yerlerindeydi. Sigorta kartuşlarını çıkarmadan kabloların yerinde olup olmadığını göremiyordum ve sigorta patlarsa hangi anahtarın ineceğini de hatırlayamıyordum. Normal şartlar altında bu olanlar beni hiç tedirgin etmezdi fakat son yaşanan olaylar düşünmeme neden oluyordu...

Eve yine biri mi girmişti? Işıkları etkisiz hâle mi getirmişti?

Hâlâ burada mıydı, bir yerde saklanıyor muydu?

Ön kapıya ilerlerken duvara dokunarak yolumu bulmaya çalışsam da elektrik süpürgesine takılınca neredeyse yere düşüyordum. Kapının üstündeki CCTV kamerasına bakınca herhangi birinin girdiğini çekip çekmediğini merak ettim. Belki de biri kamerayı fark edip ışıkları kapatarak kayda alınmadan dolanmak istemişti.

El yordamıyla telefonumu bulup kameraya bağlı uygulamayı kontrol edeceğim sırada telefonu düşürdüm. Telefon yerde sektikten sonra mobilyaların altına savruldu. Tereddüt ettim. Birilerinin şu anda evde olabileceği korkusu telefonu bulma arzumu bastırdığı için tekrar ortak koridora çıktım. Kısa bir süre sonra kendiliğinden kapanan ışık şu anda tamamen kapalıydı. Tekrar açıp koridorda ayakta dururken ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Komşulardan birinin kapısını çalıp el feneri isteyebilirdim.

Bana en yakın komşumun kapısına baktım. Orada oturan kadının, sürekli ortaya çıkan deli saçması yazılardan

sorumlu olduğundan şüphelendiğim için onunla hiç konuşmazdım. Durumun sigorta arızası olma olasılığı yüksek olduğundan kadını özellikle duruma dâhil etmek istemiyordum.

Bir karar verdim: tekrar eve girip telefonumu alacak ve içeri birinin girip girmediğini görmek için uygulamayı kontrol edecektim.

İçeri geri döndüm ve bu kez kapıyı açık tutmak için elektrik süpürgesini kullandım. Dört ayak üzerine çökerek koltuğun ve sehpanın altını yokladım, telefonumu arıyordum. Neredeydi bu lanet telefon? Sesli bir şekilde küfrettim ve yeri yumrukladım.

Yatak odasından bir eşeleme sesi geldi.

Aniden doğruldum.

Yatak odamda biri vardı. Tanrım, telefonumu bulmak zorundaydım. Polisi aramalıydım. Sonra bir çarpma sesi, başka bir çarpma sesi daha geldi. Ayağa fırlayıp ön kapıya ilerlerken *hayır*, dedim. Bu evimi soyanın kim olduğunu bulmak, onları yakalayıp birinci ağızdan cevaplar duymak için büyük bir fırsattı. Polisin gelmesi çok uzun sürerdi. Ve gerçekten çok sinirlenmiştim. Alanımın sürekli ihlal edilmesinden bıkmıştım.

Sessizce mutfığa gidip tezgâhın üstündeki bıçaklıktan büyük bir bıçak aldım. Sonra, korkudan ve öfkeden titreyerek parmaklarımın ucunda yatak odasının kapısına ilerledim ve bıçağı sağ elimde tutarken sol elimle hızlıca kapıyı ittim.

Bir an hiçbir şey görmedim. Ama sonra bir şey bana çarptı ve nefesim kesilerek yere düşerken elimdeki bıçak fırladı. Dönerek halının diğer tarafına savruldu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

S irt üstü yere düşünce suratımda iğrenç, çürümüş et kokusunu andıran bir ağız kokusu hissettim. Saldırғанımdan derin bir hırıltı yükseldi ve olabildiğince sert itmeme rağmen hâlâ karanlıkta bir karaltı gibi üzerimde duruyordu. Dişleri, salyasıyla beraber ıslak ağız boğazımı sıyrıyordu, adrenalin tüm bedenimi ele geçirirken kendimde olduğunu bilmediğim bir güçle onu itip yana döndüm. Bir saniye daha geciksem karanlığın içinden ortaya çıkan köpek boğazımı parçalayacaktı.

Yana döner dönmez düşürdüğüm bıçağın hemen uzanma mesafesinde olduğunu gördüm. Bıçağı alıp köpeğe doğru salladım ama yaralamaya çalışırken hayvan kıvrılarak uzaklaştı. Bıçak hayvanın burnunun kenarını kesti ve acı bir sızlanma sesi çıkardı. Üzerime atladığı gibi hızla zıplayarak uzaklaştı. Kurtulmuştum.

Köpek hırlayıp havlayarak ön kapıdan dışarı fırladığında kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve öksürüp boğazımı yokladım. Sadece leş kokulu salya vardı, kan yoktu. Kıvrılarak yana dönmeseydim, elimde bıçak olmasaydı... olabilecekleri düşünmek istemiyordum. Köpek bir Rottweiler'ı andırıyordu ama simsiyahtı ve bir Pitbull büyüklüğündeydi. Korumak, savaşmak için beslenmiş bir köpekti. Öldürmek için.

Sendeleyerek ayağa kalktıktan sonra koridora çıktım. Köpek merdivenlerden koşarak inmişti ve alt kattaki koridorda çılgın gibi bir ileri bir geri koşuyor, hızla kapıya vuruyor, duvarlara çarparak sekiyordu. Merdivenin başında durup tırabzanlardan aşağı bakınca koridoru net görebiliyordum. Köpeğin tekrar yukarı çıkma emaresi göstermesi hâlinde eve girmeye hazır durdum.

Tam o anda alt kattaki komşumun kapısı açıldı ve kadın koridorda belirdi. Otuzlu yaşlarında, kıvrıcık kabarık saçlı, gözlüklü kadının üzerinde kalın pembe bir kazak vardı. Parmağını bana sallayarak konuştu. “Hey, bu binaya köpek giremez.”

Köpek ona doğru atladı. Kadın çığlık atıp inanılmaz bir refleksle kapıyı kapadı. Hayvan sıçrayışının ortasında ahşap kapıya çarpıp yere düştü ve sersemledi ama bu yalnızca anlık bir sersemlemeydi. Anında doğrulup bana baktı, bıçak kadar keskin dişlerini gösteriyordu.

Hızla eve girip kapıyı kapattıktan sonra tekrar karanlığa daldım. Bir kez daha oturma odasında emekleyerek ilerledim ve neredeyse hemen telefonumu buldum. Sesizce bir dua mırıldandım ve 999’u tuşladım. Alt kattaki köpeğin delirmiş gibi koşturduğunu, boğuk ve sert hırlamalarını duyabiliyordum.

Polis geldi ve bir köpek yakalama görevlisini çağırdı. Görevli, hayvanı bir çubuğun ucundaki halka ile yakalayarak minibüsünün arkasına sürükledi. Onu götürdükten sonra, genç polis memuru benimle birlikte sigorta kutusunu incelememe yardım etti ve iki sigorta telinin

değiştirilmesi gerektiğini fark etti. Neyse ki, olup biteni izlemek için dışarı çıkan komşulardan birinde yedek teller vardı, böylece ışıklarım kısa sürede yeniden çalışır hâle geldi.

“İkisinin aynı anda yanması talihsizlik olmuş,” dedi polis. Adı Sadler’dı. “Pekâlâ, beyefendi, neler oldu burada?”

Tereddüt ettim. Belki de PC Sargent’ın bana baktığı gibi bakmasını istemediğimden, içgüdüsel bir hareketle, “Bilmiyorum,” dedim. “Ben eve geldiğimde peşimden süzülüp girmiş olmalı. Işıkların çalışmadığını fark edince dairenin kapısını açık bıraktım, o da içeri girip bana saldırdı.”

Polis biraz söylendi. “Buralarda çok başıboş köpek var. Çoğu da boş araziden geliyor.” Sorumlu olduğu şehrin hâline başını salladı. “Doktora ihtiyacınız var mı?”

“Hayır, ben iyiyim. Beni ısırmadı. Sadece biraz... şoktayım.”

“Bu anlaşılır bir durum, beyefendi,” diyerek güldü. “Çantanızda sosis falan yoktu, değil mi?”

O an, mizah anlayışımı tamamen kaybetmiş durumdaydım.

Memur yanımdan ayrılıp alt kattaki kadının ifadesini almaya gitti.

Kendimi toparladıktan sonra ayağa kalktım ve titrek bacaklarla zar zor yatak odasına geçtim. İçeride bir hortum çıkmış gibiydi. Yatak başındaki lamba kırılmış, kitaplar, kâğıtlar ve Laura ile çekildiğimiz fotoğrafların olduğu çerçeveler yere saçılmıştı. Nevresimler ayaklar altında ezilmiş, yastıklardan biri ısırılmış ve etrafa sünger parçaları dağılmıştı. İçeri girer girmez neden hiçbir şey duymadığımı merak ettim. Odanın altını üstüne getirdikten sonra

uykuya daldığını ve ancak benim yeri yumruklamamla uyandığını tahmin ettim.

Havada iğrenç bir koku vardı ve kaynağını kısa sürede buldum: şifonyerin önündeki küçük halıda kıvrılmış hâlde devasa bir köpek pisliği duruyordu. Halıyı hemen kıvrıp siyah çöp poşetine yerleştirdikten sonra dışarı çıkıp çöp kutusuna attım. Yakınlarda birinin olduğunu hissedip etrafa bakınca çöpleri yiyen tilkinin bana baktığını gördüm. Arkasını dönüp kuyruğunu kaldırıma sürüyerek uzaklaştı.

Sinirlerimi yatıştırmam gerekiyordu, bu yüzden bir bardak votka koydum ve karanlık, boş sokağa bakmak için pencereye gittim. Sulu kar cama vuruyordu. Köpeğe ne olduğunu düşündüm. Acaba uyutulacak mı yoksa sahiplendirilecek miydi? Alkolün içimde yaydığı sıcaklık kalp atışımı yavaşlatıp ellerimdeki titremeyi dindirene kadar bekledim. Ardından telefonumu alıp güvenlik kameralarına bağlı olan uygulamayı açtım.

Hemen ekranda bir video dosyası oluşturulduğunu ve buluta kaydedildiğini gördüm. Kamera evime giren her kimse çekmişti. Oda sessizdi ve kendimi nefesimi tutarken buldum, kalp atışlarımın kulaklarımda yankılandığını hissediyordum.

Videoyu açtım.

Kamera hareketle tetiklendiği için video başladığında kendimi birinin başının ve omuzlarının üst kısmına bakarken buldum. Ön kapımın birkaç adım önünde duruyordu. Muhtemelen çok aydınlık olmadığı için görüntü parazitli ve hafif bulanıktı ama yine de içeride

doğal bir ışık vardı. Hava öğleden sonra 16.30 gibi kararmaya başlıyordu. Bu da öğleden sonra burada olduğu, ben Jake'leyken içeri girdiği anlamına geliyordu.

Görüntüdekilerin içeri doğru birkaç adım daha atmasını ve onu daha iyi görmeyi istiyordum. Şu anda tek gördüğüm siyah bir mont giyip siyah bir şapka taktığıydı. Bir erkek olduğunu tahmin ediyordum. Şimdi bulunduğum oturma odasına doğru birkaç adım attığında beline kadar görünür oldu ve sonra önünü döndü. Merakla öne eğildim.

Tam yüzünü göreceğim sırada başka birisi kadrja girerek görüntüyü engelledi. İki kişilerdi! İkisi birlikte oturma odasında ilerlerken sonradan gelenin yanında kısa bir tasmayla beni öldürmeye çalışan köpeği tuttuğunu gördüm.

İkinci şahıs da şapka takıyordu. Bir şey aradıkları bariz olan adamların ikisi de öylece durmuş etrafa bakarken ben sinir bozucu şekilde sadece enselerini görebiliyordum. Ama en azından bedenleri görünür hâldeydi. İkisi de siyah uzun kollu üst ve siyah pantolon giymişlerdi. Gözlerimi kısıp ekrana, vücut tiplerine bakınca birden cinsiyetleri konusunda yanıldığımı fark ettim. Köpeği tutan bir kadındı. Dönüp birbirleriyle konuşmaya başladıklarında bir lastikle başa sabitlenen plastik maskelerden taktıklarını gördüm. Her iki maske de beyazdı, gözler için iki delik ve nefes alıp verebilmek için ufak bir daireden ibaretti. Boş maskelere bakınca tüylerim diken diken oldu. Bu tıpkı evimi işgal eden yüz­süz yaratıklara, iki hayalete bakmak gibiydi.

Kadın köpeği tasma­sından çekince maskesi biraz kaydı. Sinirlenerek maskesini yakaladı ve düzel­tti. Sonra ekrandan çıkıp köpekle birlikte yatak odama geçti. Kadın

giderken adam odada dolanıp çekmeceleri ve dolapları açıyor, dikkatlice kapatıyordu.

Bir süre sonra kadın köpekle geri gelip başını salladı. Kendi aralarında tekrar konuşunca ses kaydı yapan bir kamera almadığıma üzüldüm. Adam sinirli bir şekilde el kol hareketleri yapıyor, köpeği işaret ediyordu ve sonra yatak odama gitti. Kadın başını salladı.

Adam daha sonra mutfığa girip gözden kayboldu. Kadın kameraya döndüğü için onu çok net görebiliyordum. Küçük göğüsleri ve dar kalçaları olan ince yapılı biriydi. Köpek bir tarafa yönelince tasmaından çekip arka ayaklarının üzerinde havaya kalkmasına neden oldu. Zavallı hayvan. Kadın her kimse oldukça güçlüydü.

Adam geri geldikten sonra ikisi de görüntüden çıkıp yatak odama geçtiler. Ve hepsi buydu. Video bir dakika daha çekim yapmış ve kapanmıştı.

İçeri girip sigorta kablolarını kesmiş olabilirlerdi, böylece karanlıkta eve döndüğümde köpek saldırısından kolayca kaçamayacağımı düşünerek, hayvanı yatak odama kapatıp hava kararmadan gitmişlerdi.

Bilgisayarı kapattım ve onların durduğu boşluğa baka kaldım. Sanki varlıkları havada asılı kalmıştı.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

South Bank olağanüstü derecede sessizdi; kötü hava, gününbirlik ziyaretçileri uzak tutmuştu. Kar yüklü gökyüzünün altında, yalnızca birkaç Londralı evlerine ve iş yerlerine yetişmek için telaşla ilerliyordu. *London Eye*²⁹ bu öğleden sonra sanki daha yavaş dönüyordu; gri, çalkantılı Thames Nehri'ndeki tekneler ölüleri *Styx*'in³⁰ karşı kıyısına taşıyor gibiydi.

Bir süre Foyles'da dolandıktan sonra kafeden bir kahve alıp nehre ve karşıda Embankment'daki büyük binalara bakan banklardan birine oturdum. Saate baktım. Birazdan gelirdi.

İlk kez randevulaşıyormuşuz gibi tuhaf şekilde tedirgin hissediyordum ve bu çok gülünçtü. Birbirimizi yakinen tanıyor, içimizi dışımızı biliyorduk... en azından kendi adıma onunla ilgili her şeyi bildiğimi düşünüyordum. Son zamanlar bambaşka biri olmuştu. Laura'nın bedene bürünmüş bir yabancı gibiydi, eskiden olduğu kişiyi nadiren gösteren bir gölge. Ama Jake benim de öyle olduğumu söylemişti. Aceleyle gitmek zorunda kaldığı son

²⁹London Eye: Milenyum Jant olarak da bilinen 135 metre yüksekliğe sahip dönme dolap.

³⁰Stiks: Styks ya da Styx olarak bilinen, Yunanca Cehennem nehri. Yunan mitolojisinde ölümler ülkesine giden nehir.

buluşmamızdan sonra onu aramamıştım. Sonra arayacaktım. Ona hikâyenin geri kalanını anlatmalıydım.

“Daniel.”

Arkamı döndüm. “Geldin.”

“Tabii ki.”

Laura her zamankinden, hatta hastanede gördüğümünden çok daha zayıf ve solgun görünüyordu. Siyah paltosuna sıkıca sarınmıştı; eskiden vücuduna tam oturan, hatlarını ortaya çıkaran o palto, şimdi sanki iki beden büyük duruyordu. Yün bir şapka da takmış, hafif bir rimel ve pembe bir ruj sürerek makyaj bile yapmıştı. Uzun zamandır onu ilk defa makyajlı görüyordum. Yanıma oturup eldivenli ellerini birleştirdi. Dizlerini yukarı aşağı sallıyordu. Güldü ama gülümsemesi neredeyse hemen kayboldu.

“Sen... daha iyi görünüyorsun,” dedim.

Tek kaşını kaldırdı. “Hmm.”

“Hayır, gerçekten. Seni hastane yatağında görmek çok kötüydü.”

“Orada olmak pek eğlenceli değildi.” Dizlerini yukarı aşağı sallamaya devam ediyordu. “Gerçi artık daha iyi hissediyorum. Çok daha iyiyim. Derim tekrar çıkıyor.”

“Efendim?”

“Ama artık... farklı. Yeni bir deri.”

Ona baktım. “Laura, neden bahsettiğini anlamıyorum. Dün sabah gönderdiğim mesajı aldın mı?”

Boş gözlerle bana baktı. Sesi bir fısıltıya dönmüş, Thames üzerinde esen rüzgârda zar zor duyuluyordu. “Mesaj mı?” Benden önce konuşmaya başladı. “Sana haberlerim var. İşı bıraktım.”

“Ne? Laura, sen işini çok seviyordun. Hep istediğin iş olduğunu söyledin.”

“Öyleydi.” Dönüp nehre baktı. “Ama şu anda değil. Ben artık... yapamıyorum. Deneyebilirdim ama herkesi yüzüstü bırakmış olurdum. Yardım etmem gereken çocukları yüz üstü bırakırdım.”

“Kimseyi yüz üstü bırakmayacağından eminim.” Hafifçe koluna dokundum. “Belki de böylesi daha iyidir. İyileşmen gerekiyor ve eminim sonrasında işine tekrar dönebilirsin. Gerçi...” Yutkundum. “...artık burada olmayacaksın, değil mi? Avustralya’da olacaksın.”

Dizlerine sarıldığında en azından sallanması durmuştu. “Gitmiyorum.”

Yanlış duymuş olabileceğimden konuşmaya zor cesaret ettim. “Tekrar söyle.”

“Gitmeme kararı aldım. Londra’da kalacağım.”

“Tanrım, bu harika.” Kucaklamak için yanaştığımda geri çekildi. Toparlandım. “Fikrini ne değiştirdi?”

Cevap verecek gibiyken sustu. Bana ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalıştığını görebiliyordum. “Senin de söylediğin gibi, bu kaçmak olur. Artık kaçmak istemiyorum. Bir korkak olmak istemiyorum. Tekrar başlamak istiyorum.” Yavaşça, yüzünde dalgın bir ifadeyle konuşuyordu. Doktorlar ona daha çok mu ilaç vermişti?

“Ama...” dedi. “...bana anlatman gereken şeyler olduğunu söylemiştin. Bu sabah mesaj attığında.”

“Laura, sen *gerçekten* iyi misin?”

Yüzünde eski Laura’yı biraz daha andıran bir gülümseme belirdi. “Evet. Elbette. Ben iyiyim. Hadi, beni buraya neden çağırdığını anlat.”

“Tamam.” İkna olmasam da ne yapabiliirdim ki? “Yürüyerek konuşabilir miyiz? Donuyorum.”

“Tabii.”

Ayağa kalkarken tekrar gülümsedi, bu eskiden bana sunduğu içimi kıpır kıpır eden gülümsemelerinden biriydi. Onu ne kadar sevdiğimi söylemek, eve dönmesi için yalvarmak istedim. Ama bunu yaparsam onu korkutacağımı da biliyordum. Bu yüzden kelimeleri yuttum ve Milenyum Köprüsü yönündeki tırabzanlar boyunca yürürken ona eşlik ettim.

Ona bu zamana kadar olan her şeyi anlattım: kredi kartımın kopyalanıp kullanıldığını, soygundan sonra bilgisayarımın geri getirildiğini, doktorumun ölümünü. Laura dikkatle dinleyip başını sallamak dışında pek bir şey söylemedi. Yangından bahsedince irkildi. Son olarak, Tate Modern'e paralel ilerlerken ona önceki gün olanları da anlatarak bitirdim.

Durdu. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Bir köpek mi? Neye benziyordu?"

Köpeği tarif ettim.

"Garda gördüğümüz köpekler gibi," dedi. Başını sallarken kendi kendine bir şeyleri teyit ediyor gibiydi.

Olduğundan daha solgun görünmesinin mümkün olduğunu sanmıyordum ama o anda yüzü bembeyaz olmuştu. Hava değişti ve sanki büyük bir fırtına patlamadan önceki gibi aydınlık yok oldu.

"Belki de onunla konuşmalısın. Faydası olabilir," dedi.

"Kiminle?"

"Alina. O burada."

Demek hâlâ hayalet *gördüğünü* sanıyordu.

"Laura, Alina öldü."

"Biliyorum. Ama beni bulmak için döndü." Bana daha da yaklaşıp eğildiğinde gözleri kocamandı. Sağına ve soluna bakıp arkasını kontrol etti. Sesi çok boğuk bir fısıltıyla çıktı. "Bizi takip edenin ne olduğunu biliyorum, Daniel.

O *şeytan*. O evdeki şeytan... bizi buraya kadar takip etti. Dikkatli olmalısın, insanlara olanları anlatmaktan vazgeçmelisin. Çünkü ne zaman birine anlatsan, çatlağı her seferinde biraz daha genişletiyor ve şeytanın geçmesine izin veriyorsun.”

Konuşma şekli, bakışlarındaki keskinlik, kararan hava ve olan her şeyin yankılanması... bir an da olsa ona inanmıştım. İşte bu, açıklama buydu: *Şeytan*. Doğüstü.

“Siyah köpek... o gerçek değildi,” dedi. “O... bir semboldü. Ya da belki, belki bizi ormanın dışına kadar takip eden karanlığın fiziksel bir yansıması. Şeytan.”

Ses tonumu ayarlamaya çalıştım. “O oldukça gerçektir, Laura. Üzerime atlayıp boğazımı parçalamaya çalıştı.”

Bana hüzünle baktı. “Ah, Daniel. Onun bir... *hayalet* olduğunu söylemiyorum zaten. Dediğim gibi, o fiziksel bir yansı-”

“Hayır, bu delilik.”

Yumuşak bir şey yüzüme dokunduğunda tekrar kar yağdığını fark ettim. Ama bu sefer ince taneli değildi; ağır, yoğun, okulların kapanmasına ve tren seferlerinin durdurulmasına sebep olacak büyüklükteydi. Mevsimin bu döneminde, bu kadar erken ve yoğun kar yağışı... İçimdeki duyguların bir yansıması gibiydi. Laura’nın buna bizim neden olduğumuzu söyleyeceğinden emindim. Bahsettiği çatlaktan girdiğini, şeytani ruhların getirdiğini söyleyecekti.

Kar etrafımızı girdap gibi sarmış, hava bir anda o kadar karanlık ve yoğun bir hâle gelmişti ki, Tate Modern uzakta parlayan bir silüet gibi görünüyordu. Sanki Laura ile dünyada bir tek ikimiz kalmış gibiydik. Elim tuttuğunda her şeyin eskisi gibi olmasını gerçekten çok istedim. Onu öpmek, ona sarılmak ve öylece kalmak, tüm bu deliliğin

bizi terk edip uzaklara gideceği fikrine tutunarak ümit etmek istedim. Bizi kendi hâlimize bıraksaydı.

“Sorun yok,” diye fısıldadı. Kar çoktan tutmaya başlamıştı. Şapkasına ve paltosuna yapışıyor, yüzünü ıslatıyordu. Kirpiklerine konan kar tanelerini kırıştırarak uzaklaştırdı. “Alina bize yardım edecek.”

“Ama Alina öldü! Laura, hayaletlere inandığını biliyorum, çocukken yaşadıklarını da anlıyorum ama bunlar senin kafanda. Bütün bunlar... yaşadıklarının ve kullandığın ilaçların bir sonucu. Yeni bir derinin çıktığıyla ilgili tüm o söylediklerin.” Nazıkçe konuşuyordum. “Yardım alman gerekiyor.”

“Hayır, Danny. Anlamıyor musun? O, bize yol göstermek için döndü.”

“Laura...”

Başını yana yatırdı. Karın pek farkında değil gibiydi. Hastaneden hiç çıkarılmaması gerektiğini düşündüm.

“Laura, bence bir doktora görünmelisin.”

Hüzünlü bir şekilde güldü. “Başka bir tane daha mı? Bana daha fazla ilaç versin diye mi?”

“O tip bir doktor değil.” Onu ikna edecek bir şeyler söylemeye çalışıyordum. Hava daha da kötüleşiyordu. En sonunda, “Kar altında gömülüp kalmadan içeri girelim hadi,” dedim.

Kendine gelmiş gibi görünüyordu, elinden tuttum ve birlikte sergiye doğru koşmaya başladık. Büyük giriş salonuna sığınıp kıyafetlerimizdeki karları temizlerken güvenlik görevlileri yeri ıslattığımız için ters ters bize bakıyorlardı. Laura kadınlar tuvaletine girerken ben de erkekler tuvaletine girdim, içerisi boştu. Islak kafamı kurutucunun altına sokup aynada yüzüme baktım. Gözlüklerimi

tişörtümle kuruladıktan sonra kafamda cirit atan düşünceleri durdurup sonraya sakladım.

Kadınlar tuvaletinin önünde Laura'yı bekliyordum. Birkaç kadın çıktı ama Laura ortalıkta görünmüyordu. Ben yaşlarda bir kadın beş dakika sonra çıkınca *karımın* içeride olup olmadığına bakıp bakamayacağını sordum. Yanımdan geçerek uzaklaşırken kadının kabalığı ağzımı açık bırakmıştı. Kafamı uzatıp kapıdan Laura'ya seslendim. Bütün kapılar açık duruyordu. Gitmişti.

Hemen girişe koştum ve güvenliğe yaklaştım.

“İçeri beraber girdiğim kadın... onu gördünüz mü?”

Başını salladı. “Dışarı çıkmak için insanın delirmiş olması lazım,” dedi. “Tipi başladı.”

Kapıya yaklaşıp dışarı baktım. Hava bulutlanmış, kar o kadar artmıştı ki şehir altında gömülecek gibiydi. Kar perdesinin ardından, uzakta karanlık bir silüet gördüm. Dışarı koşup, “Laura!” diye seslendim.

Laura'ysa bile kar fırtınası onu çoktan yutmuştu. Tekrar içeri girip montumdaki karları temizledim ve serginin içini aramaya başladım. Belki de bir kafede ya da bir dükkândaydı. Sanat eserlerine bakmak için yukarı çıkmış da olabilirdi. Ben daha ne yapacağıma karar vermeden telefonum çaldı.

Arayan Jake'le arada sırada takıldığımız bir arkadaşım olan Barney'di. Londra'dan taşınmış ve çocukları olmuştu. Uzun zamandır ondan haber almamıştım.

“Barney! Kusura bakma, şu anda çok uygun bir za-”

“Haberleri seyrettin mi?”

Ses tonu beni korkutmuştu. “Hayır, dışarıdayım. Neden, ne oldu?”

“Jake'le ilgili. Sanırım... telefonundan internete girebiliyor musun? Sana hemen bağlantıyı gönderiyorum.”

Kar sanki damarlarımda dolaşıyordu. “Jake’e ne olmuş? Hadi ama, söyle bana.”

Tereddüt ediyordu ve bunun Jake’in büyük bir plak anlaşmasıyla ilgili olmadığından emindim.

“Bence kendin okusan daha iyi olur,” dedi. “Ama sonra beni ara, tamam mı?” Sesi hafif çatallaşmıştı ve ben başka bir şey söyleyemeden kapattı. BBC Haber bağlantısı olan bir mesaj geldi. Bir an daha olanlardan habersiz olmanın mutluluğu içinde tereddüt ettikten sonra bağlantıya bastım. Jake’in reklam çekimlerinden biri karşıma çıktı. Yere doğru bakıyor, duygusal ve düşüncelere dalmış görünüyor. Hemen resmin üstündeki başlık şöyleydi:

Büyük Bir Başarının Eşiğindeki Müzisyenin Trajik Ölümü

Polis dün gece cansız bedeni Thornberry Köprüsü’nün altında bulunan Jake Turner’in intihar ettiğini doğruladı.

Menajeri, 32 yaşındaki Turner’in büyük bir plak şirketiyle anlaşma yapmak üzere olduğunu söyledi.

Sonrasında intihar eden ünlü müzisyenlerle ilgili bir bölüm vardı. Okuduklarımı sindirmekte zorlanarak ekrana baktım. Jake... ölmüş müydü? Dün gece mi? Öğleden sonra 4’te yanımdan ayrılıp doğrudan plak şirketiyle yapacağı toplantıya gitmişti. *İntihar mı?* Jake, bu hayatta tanıdığım kendini öldürecek en son insandı ve onu son gördüğümde baş döndürücü bir noktada, tüm hayallerine ulaşmak üzereydi. Plak şirketi onu hayal kırıklığına uğratarak hayallerini mi yıkmıştı? Bu yüzden intihar etmeyeceğinden emindim. Hem bana ilgilenen başka iki şirket daha olduğunu söylemişti. İlk toplantısı kötü geçmiş olsa bile ümidinin kırıldığını düşünmüyordum.

Jake'in menajeri Robin'i tanıyordum, meraklı bakışlarla beni izleyen güvenlik görevlisine arkamı dönüp hemen onu aradım. Elim titriyordu ve kusacağımdan emindim. Fakat aynı zamanda tüm bunların bir yanlış anlaşılma olduğundan da emindim. Jake ölmüş olamazdı. Ölemezdi. 'Kullanıcı meşgul' tonunu duyunca gözlerim dolmaya başladı.

Onun yerine Barney'i aradım.

"Bu mantıklı değil," dedim.

"Biliyorum."

"Jake bunu yapmaz. Morali bozuk değildi. Onun için her şey inanılmaz yolunda gidiyordu."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Nasıl intihar ettiğini biliyor musun?" diye sordum.

Tereddüt etmişti.

"Hadi, Barney," dedim sesimi yükselterek. "Biliyorsan, söyle artık."

"Köprüden atlamış. Thornberry Lane."

"Archway'de mi?" Köprüyü gayet iyi biliyordum. Jake'in evine on dakikalık yürüme mesafesindeydi.

"Evet. Üçümüz o köprüde çok yürürdük hatırlarsan."

Bir süre ikimiz de sustuk.

"Peki o... bir not bırakıp bırakmadığını biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

Barney, cenazede görüşmekle ilgili bir şeyler mırıldanarak telefonu kapattı. Dışarı çıkıp ıslak bir banka oturduğumda, etrafımdaki kar fırtınasından ve oturduğum yerin kotumu sıırılsıklam ıslatmasından bihaberdim.

İnanamıyordum. Jake, intihar etmişti. Onu dün gördüğümde çok mutlu ve heyecanlıydı. Romanya'yla ilgili anlattıkları onu dehşete düşürmüştü ama...

O anda farkına vardım.

Laura'yla başımıza gelenleri son birkaç gün içinde iki kişiye anlatmıştım. Dr. Sauvage'a hikâyenin bir kısmını, Jake'e biraz daha fazlasını anlatmıştım.

Ve artık ikisi de ölüydü.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Beklenildiği gibi toplu taşımada büyük bir karışıklık yaşanmaya başlamış, otobüs ve tren seferleri durmuş, taksiler yolda kalmıştı. İş yerlerinden erken çıkan ve sokaklarda mücadele eden insan kalabalığına karıştım. Tek düşünebildiğim Jake'ti ve kendini öldürdüğüne inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum. Fırtınayla mücadele ederken yüzüm ve ellerim o kadar üşümüştü ki, derimin çatlayıp kemiklerimden döküleceğini sandığım anda Jake'le bir yıl kadar önceki bir sohbetimizi hatırladım. En kötü olduğu dönemde, kimsenin müziğiyle ilgilenmesini sağlayamadığı, en büyük rakibinin başarısının doruklarında olduğu bir dönemdi. Angel'da kalabalık bir barda oturduğumuzda, Jake umutsuz bir ifadeyle otururken her zamanki ışıltısı ve canlılığından eser yoktu.

“Bazen,” dedi kahvesini yudumlayıp. “Tüm bunları bir kenara bırakıp faydalı bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyorum. Demek istediğim, Tanrım, dünyanın ozon tabakasında başka bir deliğe ne kadar ihtiyacı varsa şarkıcı-söz yazarına da o kadar ihtiyacı var. Artık otuz iki yaşındayım. Bunlar için çok büyüdüm.”

“Resmi olarak yirmi altı yaşındasın, değil mi? YouTube profilinde öyle yazıyor.”

Sırıttı. “Evet. Eh, şimdilik beni idare ediyor. Babam tesisatçı olmam gerektiğini söylüyordu.” Burnundan hava

çıkardı. “Yan komşusu bir tesisatçıymış. Görünüşe göre adam daha yeni sıfır bir *Audi* almış.”

“Tesisatçı mı baban mı?”

“Hah! Babamın bisikleti var. Aslında o bile yok. Her yere *Boris bisikletleriyle*³¹ gidiyor.”

“Ama sen pes etmeyeceksin, değil mi?” dedim bardağımı dudaklarıma götürerek. “Bu senin hep istediğin bir şeydi.”

Yüzünü ovuşturdu. “Bilmiyorum. On yıl sonra kendimi *The X Factor*’a katılmış, jüriye bunun *son şansım* olduğunu, *benim için anlamının büyük* olduğunu söylerken görebiliyorum.”

Başını kaldırıp bana baktı.

“Pes etmeyeceğim, Dan. Asla. Doksan yaşıma geldiğimde bile hâlâ bu işi yapıyor olacağım. Kahrolası bir tesisatçı olmayacağım.”

“Tesisatçı olmanın kötü bir tarafı yok aslında.”

Kahkaha attı. “Çok haklısın, dostum. Sadece benlik bir şey değil, değil mi?”

Ve işte, Jake böyle biriydi. Pes etmezdi. Tabii ki de başkalarını tam olarak asla tanıyamayız; akıllarından ne geçtiğini göremeyiz. Ama onu tanıdığım süre boyunca birçok kez bana kararlı, yolundan şaşmayan biri olduğunu kanıtlamıştı. Son anda bir şeyler ters gitmiş olsa bile onun intihar etmeyeceğinden emindim. Bana bir anlaşma imzalamama durumunda bile bunun çok da önemli olmayacağını söylemişti.

“Müziğimi kendim çıkarırım,” demişti. “Aracıyı çıkarırım. Günümüzde bunu yapan birçok insan var.”

Duraksadım ve gözyaşları dökülürken bir duvara yaslandım. Jake’i bir daha asla göremeyeceğimi, sesini,

³¹Boris bisikletleri: *Boris bikes*, Londra’da bisiklet kiralama sistemi.

kahkahasını duyamayacağımı, her zaman üzerinde taşıdığı o kahve kokusunu hissedemeyeceğimi fark etmek... içimi paramparça etti. Onu tanımayanlar için dünya, yetenekli bir şarkıcıyı, bir sesi, onun şarkılarını kaybetmişti. Ama ben... en iyi arkadaşımı, beni herkesten iyi tanıyan birini kaybetmiştim. Laura'yı kaybetmiştim. Ailemi neredeyse hiç görmüyordum. Kardeşim yoktu. Ve şimdi, sahip olduğum tek gerçek dostum da ellerimden kayıp gitmişti.

“Sen olmadan ben ne halt edeceğim?” diye karlara fı-sıldadım.

Eve yaklaşınca yerel polis karakolundan sadece bir sokak uzakta olduğumu fark ettim. Bir şey yapmalıyım. Karakola ilerledim.

İçerisi o kadar sıcaktı ki, polis karakoluna adım attığım anda üzerimdeki karlar erimeye ve giysimlerimden damla damla süzölmeye başlamıştı. Bedenim yavaş yavaş gevşerken ayaklarımın dibinde bir su biriktisi oluşuyordu. Orta yaşlı bir adam girişteki bankoda duran bir kadınla tartışıyor, komşularının arabasıyla ilgili bir şeyler anlatı-yordu. Onları duymazdan gelip duvardaki afişlere baktım. Kayıp gençler. Fahri müfettişler. Bir kebabçıda gerçekleşen bıçaklı saldırıyla ilgili bilgisi olanlara duyuru.

Öfkeli adam sonunda dışarı çıktı, hafifleyen kar fırtı-nasında gözden kayboldu. Kadın sıırılsıklam ve titreyen

hâlime küçümseyerek baktı. Girdiğim son polis karakolunu hatırlayınca daha da üşüdüm.

“Yardımcı olabilir miyim?”

Bankoya yaklaştım. “Evet, Jake Turner’ın ölümüyle ilgili konuşmam gerekiyor.”

Başını yana eğdi.

“Görünen o ki, dün gece intihar etmiş. Ama ölmeden birkaç saat önce benimleydi. Kendini öldürmüş olması mümkün değil. O, en yakın arkadaşımdı.”

Yüzümü inceledikten sonra, “Lütfen oturun, ben sizinle ilgilenecek birilerini çağıracağım,” dedi.

Beş dakika sonra bir kadın memur geldi ve bu, geçen hafta konuştuğum üçüncü polis memuruydu. Adımı yanında bir uyarıyla veri tabanına girip girmediklerini merak ettim: çatlak.

“Ben Memur Coates. Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

Girişteki görevliye söylediklerimi ona da anlattım. “O köprünün intiharlarıyla meşhur olduğunu biliyorum. Ama Jake asla atlamazdı.” Mavi gözlerine bakarken beni ciddiye almasını umuyordum. “İtilmiş olmalı. Öldürülmüş.”

Coates bana anlayışla baktı. “Yakın bir arkadaşın canına kıydığına inanmanın ne kadar zor bir şey olduğunu anlıyorum.”

“Peki ama onun intihar ettiğini nereden biliyorsunuz?”

“Burada bekleyin.”

Arka tarafa geçtikten sonra elinde bir kâğıtla geri geldi.

“Bay Turner kız kardeşine bir mesaj göndermiş. Maa-
lesef size şu anda mesajın içeriğini açık açık söyleyemem
fakat intihar etme niyetinin olduğu burada açıkça görü-
lüyor. Mesaj, yoldan geçen bir motorcu cesedi görmeden
hemen önce gönderilmiş.” Suratını ekşitti. “Gerçekten

çok üzgünüm. Bay Turner'ın kız kardeşini tanıyorsanız, onunla konuşmanızda fayda var. Yakın olduğu başka biriyle konuşmak sizi bir nebze rahatlatabilir.”

Cesedinin adlı tıbbi gönderildiğini, defnedilmeden önce konuyla ilgili detaylı bir rapor hazırlanacağını açıkladı. “Doktorum, Dr. Claudia Sauvage'ın... evi yandı ve raporda kundaklama olduğu yazıyordu.” Elini tutup bana inanmasını sağlamak istiyordum. “Bence ikisi arasında bir bağlantı var.”

“Burada bekleyin,” dedi.

Polise Romanya'da olanları anlatmam gerekecekti. Geri geldiğinde ona olanları anlatacak, her şeyi anlamasını sağlayacaktım. Gerçi bu onu tehlikeye sokabilirdi... ama hayır, o bir polisti. Bir şey olmazdı.

Geri döndüğünde derin düşüncelere dalmıştım.

“Dr. Claudia Sauvage, Grosvenor Yolu, Crouch End mi?” dedi otururken.

“Evet! Eğer olay bir kundaklamaysa o zaman...”

Elini kaldırarak beni susturdu. “Kundaklama değilmiş, Bay Sullivan. Yangın yeri müfettişinin raporu dün geldi. Nedeni elektronik sigaraymış.”

“Ne?”

“Gece sigarayı mutfakta şarjda bırakmış ve batarya patlayınca yangın çıkmış. Bu ilk defa yaşanan bir şey değil. O aletler çok tehlikeli.”

Sersemlemiştim. Dr. Sauvage'ın oturarak karşımda havaya su buharı üflediği gözümün önüne geldi.

“Bir psikoloğa gittiğinize göre oldukça baskı altında olduğunuzu söyleyebilirim,” dedi polis memuru. “Olmayan olaylar arasında bağlantılar kuruyorsunuz.”

Başımı sallarken rahatlama, ahmaklık ve şaşkınlık karışımı bir şey hissediyordum.

“Arkadaşınız gibi bir girişimde bulunmayı düşünmüyorsunuz, değil mi?” dedi Memur Coates.

Aptalca başımı iki yana salladım, ardından sessizce ayağa kalkıp oradan uzaklaştım.

Hâlâ kar yağıyordu. Bir süre orada durdum, kaybolmuş gibiydim ve eve dönüş yolunu hatırlayamıyordum. Sonunda bacaklarım beni kendiliğinden doğru yöne götürmeye başladı. Gözümün önüne bir tek Jake’in köprünün altındaki yolda kırılmış ve bükülmüş hâlde uzanan bedeni geliyordu. Daha önce hiç insan içinde ağlamamıştım ama bu sert havada, yanımdan geçen insanların yanaklarımdan süzülenlerin yaş değil kar taneleri olduğunu düşüneceğini umuyordum.

Eve girmek üzereyken telefonun çaldığını duydum. Cep telefonum yanımdaydı ve ses sabit hattın tiz sesine benzemiyordu. Ses durduktan bir dakika sonra tekrar çalmaya başladığında kendime bir bardak votka koyuyordum. Çalma sesini yatak odasına kadar takip ettim. Yatağın başındaki komodinden geliyordu. Jake’in konserindeki Romanyalı kızın düşürdüğü telefondur. Bir an adı aklıma gelmedi. Camelia. Hızlıca çekmeceyi açıp kapandıktan önce telefonu açtığımda ekranda bir sürü cevapsız arama olduğunu gördüm. Tanıştığımız gecenin sonrasında rahatsız edilmemek için telefonu kapatmıştım. Tuhaf bir şekilde telefonu tekrar açtığımı hatırlamıyordum ama son zamanlarda hatırlamadığım bir tek bu değildi.

“Kiminle görüşüyorum?” Genç bir kadın sesiydi.

“Camelia, sen misin? Ben Daniel, konserde tanışmıştık.”

Boğuk, hafif şehvetli bir kıkırdamayla güldü. “Daniel? Demek telefonumu buldun? Bu harika. Günlerdir arıyordum. Sonsuza kadar kaybolduğunu sanmıştım.”

“Kapatmıştım.”

“Bana kızdığın için mi? Seni öptükten sonra?” Ne söyleyeceğimi düşünürken, “Her neyse, bu harika bir haber. Telefonum kaybolmamış. Nerede buluşabiliriz?”

Pencereden dışarı baktım. Tekrar dışarı çıkmak istemiyordum.

“Yarına kadar bekleyebilir misin?” diye sordum.

“Hayır. Ben sana gelsem? Telefona gerçekten ihtiyacım var. Nerede oturuyorsun?”

Islington’da oturduğum yeri tarif ettim.

“Harika. Çok uzakta değilim.”

Bir an durup gelmesini isteyip istemediğimden emin olmaya çalıştım. Ama sonra telefonunu kapattığım için kendimi kötü hissedince adresi verdim. Başka bir amacım daha vardı. Jake’in kim olduğunu biliyordu, onunla tanışmıştı ve onun hakkında konuşmak istiyordum. Onu çok iyi tanıyan biriyle değil. Şu anda değil. Camelia’nın doğru kişi olduğunu düşündüm. Onu reddettiğim için bana karşı bir kini olmadığı kanısına varmıştım.

“Kar ne olacak?” diye sordum. “Bu havada gerçekten çıkmak istiyor musun?”

Tekrar genizden ve evet, şehvetli bir kahkaha attı. “Ben Romanyalıyım,” dedi. “Bu havaya alışkırım.”

Telefonu kapattı.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Bir saat sonra kapı zili çaldı. O zamana kadar dört, muhtemelen beş bardak votka içip acımı hafifletmeye çalışmıştım ama hâlâ ayık hissediyordum. Düz bir çizgide odanın diğer ucuna yürüyebilecek kadar ayıktım. Acı hissedecek kadar ayık.

Aşağı inerken komşumun dinleyip dinlemediğini düşündüm. Köpekle ilgili olaydan sonra onu bir daha görmemişim.

Camelia siyah bir palto ve şapka giymiş, sırılsıklam ve yüzü kızarmış bir hâlde gülümseyerek kapının önünde duruyordu. Kar, kıyafetlerine yapışmıştı. *Tanrı'nın kepeği* derdik çocukken. Bu hâldeyken bile hayat dolu mavi gözleri, belirgin elmacık kemikleri ve çoğu kadının sahip olmak için çok fazla para ödeyeceği dolgun dudaklarıyla çok güzel görünüyordu. Ondaki bir şey bana Laura'yla ilk tanıştığımız anı hatırlatsa da karşımdaki kadın kendinden çok emin görünüyordu. Telefonu verdim. Cihaza bakıp cebine soktu.

“Teşekkürler, Daniel. Şey, acaba içeri girip tuvaleti kullanabilir miyim?”

“Tabii, gel. Gelmek ister misin diye soracaktım zaten...”

Tek kaşını kaldırıp yüzünde hafif bir gülümseme belirince kendime bunun iyi bir fikir olup olmadığını sordum. “Gerçekten mi?”

Tuvalete girip çıktıktan sonra, “İçecek bir şeyler ister misin?” diye sordum.

Beni baştan aşağıya süzdü. “Sen birkaç tek atmış gibi görünüyorsun.”

“Kötü bir gün geçirdim.”

“Anlatmak ister misin?” Şapkasını çıkarınca dökülen sarı saçlarını parmaklarıyla taramaya başladı. İlk tanıştığımızda gözden kaçırdığım ayrıntıları şimdi görüyordum: takma gibi görünen uzun tırnakları ve sol elinde büyük gümüş yüzükler vardı.

“Olabilir.”

“Duble olursa seni seve seve dinlerim,” dedi. İkimize de içki koydum ve o, bardağını iki yudumda bitirip keyifle nefes aldı. “Ah, bu ilaç gibi geldi. Şerefe.”

İngilizce deyimleri kullanma şekline güldüm.

Bardağını tekrar doldurdum ama bu sefer daha ufak bir yudum aldı. “Güzel votka.” Odaya göz gezdirdi. “Çok hoş bir evin varmış. Yalnız mı yaşıyorsun?”

“Şu anda, evet.”

“Bahsettiğin kız arkadaşına ne oldu?”

Kahretsin. “Biz... şu anda birlikte değiliz.”

Bir gülümseme daha. “Ah. Gerçekten mi?”

Yutkundum. Votka artık kesinlikle etkisini gösteriyordu. Sersemlemiş gibiydim, göğsümdeki ağrının şiddeti azalmıştı ve Camelia’ya montunu çıkarıp oturabileceğini söyleyecek kadar cesur hissediyordum.

“Merak etme,” dedi. “Çok kalmayacağım.” Montunu bir sandalyenin arkasına astı. Oldukça dar bir kazak ve aynı şekilde dar bir kot pantolon giymişti. Jake onu görse ne derdi diye düşündüm. “*Seksi. Danny. Hem de acayip seksi.*” Sadece nasıl görüldüğü değil, kendinden emin havası ve ondan yayılan ironik mizah duygusu da

etkileyiciydi. Kedi gibi hareket ediyordu. İçkisinden başka bir yudum daha almadan önce dudaklarını yaladı. Ben de büyük bir yudum aldım.

“Sorun değil. İstedğin kadar kalabilirsin. Arkadaşlığından memnunum.”

“Boktan günün yüzünden mi?”

Gözlerim yanmaya başladı. Tam anlatmaya başlayacağım sırada, Jake ve olanlar hakkında konuşamayacağımı fark ettim. Kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

Konuşmadan bana bakarak sessizce beklemeye başladı.

“Sadece... yalnız olmamak insana iyi hissettiriyor diyelim.”

Kadehini kaldırdı. “Tamam. Boktan bir günün bitişine içelim.”

Bardaklarımızı tokuşturduk.

“Kar hafifleyene kadar kalırım, tamam mı?” dedi.

İkimiz de pencereye baktık. Apartmanın dışındaki sokak lambası yağın karı aydınlatıyordu. Duracak gibi görünmüyordu.

“Yarın sabah, belki,” dedim.

Bardağını dudaklarına götürüp bir yudum daha aldı. “O zaman umarım yeteri kadar votkan vardır.” Duraksadı. “Endişelenme, üzerine atlamayacağım.”

Odadaki havanın bir anda değiştiğini hissettim; aramızdaki boşlukta neredeyse elle tutulur bir gerilim, bir kıvılcım vardı. Hem gergin hem de heyecanlıydım. Camelia ayağa kalktı ve kitaplığa doğru ilerledi, yürürken kalçaları hafifçe salınıyordu. Kitapların sırtlarını inceleyip Laura ile seyahatimizden önce aldığım bir rehber kitabını çekti. *Doğu Avrupa Rehberi*. Sayfalara göz gezdirdi.

“O hâlde bana Romanya’da başına gelenleri anlat. Kötü bir tecrüben mi oldu?” Bana doğru dönüp şömineye

yaslandığında, alevler bardağındaki içkiye yansıdı. Koltukta oturmuş ona bakıyordum.

“Sana anlatamam,” dedim.

“Anlatamaz mısın?”

Şimdi gerçekten sarhoş hissediyordum; başım sıkışmış gibi, oda hafifçe eğiliyordu. “Çok tehlikeli olabilir,” dedim. “Senin için yani.” Sarhoşluğun da verdiği etkiyle, bir yanıma buna gerçekten inanıyordu. Polis bana Dr. Sauvage’ın öldürülmediğini söylemiş olsa da alışılmadık bir şekilde batıl inançlara sahiptim ve Laura’nın daha önce söyledikleri beni korkutuyordu. Ya gerçekten doğüstü bir şeyler oluyorsa? Romanya’yla ilgili konuştuğum herkesin başına kötü şeyler geleceğiyle ilgili bir lanet varsa? Bunu düşünür düşünmez hemen aklımdan çıkardım. Bir lanet! Gerçekten çok gülünçtü.

“Kulağa ilginç geliyor,” dedi Camelia.

“Beni boş ver. Şaka yapıyorum.”

“Pek şaka yapıyor gibi değildin. Ne oldu?” Ses tonu tassasız, şakacıydı ama bakışları ciddiydi.

“Dürüst olmak gerekirse pek önemi yok. Ciddi değildim.”

“Tamam... öyle diyorsan.” Pencerenin yanına gitti. “Bu hava. Bükreş’e gitmiş miydin? İki yıl önce oradayken yağan kar evlerin boyu kadardı. Umarım burada da öyle olmaz.” Döndüğünde gözlerinde muzip bir pırıltı vardı. “Mahsur kalırdık... burada, birlikte.”

Ciğerlerimdeki havanın sıkıştığını hissettim. “Bu korkunç olurdu.”

“Yeterli votkamız olduğu sürece olmaz.”

Kahkaha attım. “Bu hızla gidersek korkarım yakında içkimiz kalmayacak.”

“Çok yazık, Daniel.”

“Peki, ne yerdik?” diye sordum.

Odada ilerleyip neredeyse boşalan bardağını hafif bir sesle yan sehpayaya koydu. Bir anlık bir duraksamadan sonra koltuğa oturdu. Yüzümü inceledi ve sarhoş, insan sıcaklığına hasret bir hâlde uzanıp onu kendime çektim. Kucağıma oturup beni öpmeye başladığında dilini dudaklarımın arasından sokup eliyle yüzümü tuttu. Ben de onu öptüm. Tıpkı önceki gibi ağzında hafif bir sigara tadı ve teninde de önceden kalan parfüm kokusu vardı. Ellerimi arkadan kazağının içine sokup onu kendime çekince göğüslerini göğsüme bastırdı. Artık alkolün de içini ısıtmasıyla teni sıcacıktı. Bu yaptığımızın ne kadar gerçeküstü bir şey olduğunu durup düşünemeyecek kadar sarhoştum.

“Hmm,” dedi ağzımın içine gülerek.

Nefesim kesilmiş gibiydi. “Yatak odası?”

“Hayır, burası iyi.”

Kazağını çekip çıkarınca kırmızı alttan destekli sutyeni ve üst kolundaki bir dövme ortaya çıkmıştı. Gömleğimin düğmelerini açtıktan sonra üzerimden attım ve sonra tişörtümü çıkardı. Ereksiyonum iç çamaşırlarımı zorluyordu. Kucağıma uzanıp pantolonumun düğmelerini açtıktan sonra hafifçe geriye çekilerek penisimi dışarı çıkardı ve eliyle kavradı. Beni içten bir şekilde öperken boşta kalan elinin tırnaklarını göğsüme geçirdi. Gözlerimi kapattığımda onun Laura olduğunu hayal ettiğimi fark ettim. Bu koltukta defalarca sevişmiştik. Sarhoşluğun da etkisiyle dudakları dudaklarımdayken Laura’nın bana geri döndüğüne inanabiliyordum.

“Bana sırlarını anlat, Daniel,” diye ağzıma fısıldadı.

Onu öpmeye devam etmeye çalıştığımda kendini geri çekince dudaklarımız artık zar zor birbirine değiyordu.

“Hiç suç işledin mi?”

“Ne?”

Eliyle hâlâ penisimi sıvazlıyordu. Şimdiden gelmek üzereydim. Bunu fark etmiş olacak ki, elini geri çekip biraz daha sokularak pantolonunun kumaşını çıplak tenime bastırmaya başlamıştı.

“Benimle konuşmanı istiyorum, Daniel. Anlat bana. Yasa dışı bir şeyler anlat. Bu beni heyecanlandırıyor.”

Beni tekrar öptükten sonra durdu. Gözlerimi açtığımda dudaklarında bir gülümsemeyle dikkatle beni incelediğini gördüm.

“Anlamıyorum,” dedim.

“Hadi ama. Utanma.” Geri çekilip yüzüme baktı. Kasıklarını penisime bastırıyordu. Kot kumaşının altında ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyordum. Göğsümü okşayıp tekrar öne eğildi.

“Suç işleyecek bir şeyler yapmışsındır,” dedi kulağıma doğru nefes alıp vererek.

Onu gerçekten tahrik eden şey bu muydu? Söylediklerini yapıp devam etmesini istiyordum ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Argos’tan bir kalem çalmıştım ama bunun onu tahrik edeceğinden şüpheliydim.

Tekrar sürtünüp boynumu öperken tırnaklarını bir kez daha göğsüme geçirdi. “Hadi. Yasa dışı bir şeyler olsun. Bir suç işlemiş olmalısın, Daniel.”

“Hayır.”

“Sana inanmıyorum. Hadi anlat bana.”

Jake’in odada olduğunu hissediyor, kahkahalar atıp bana bir şeyler uydurmamı söylediğini duyabiliyordum. Ama kızmıştım, kafam çok karışmıştı. Tek istediğim unutmaktı, Camelia’nın beni öpmeye ve bana dokunmaya devam etmesiydi. Kendimi, Laura olduğunu hayal ettiğim bu kadının kollarında kaybetmek istiyordum. Fakat sonra

birden üşüdüğümü, ereksiyonumun kaybolduğunu hissettirdim. Aşağı uzanıp bana tekrar dokunmaya başladı.

“Hadi ama,” dedi artık sabırsızlanıyordu. “Bana kötü bir şeyler anlat... kız arkadaşınla yaptığınız bir şeyler olabilir. Ya da henüz yapmadığın bir şey.”

Kafam artık gerçekten çok karışmıştı.

“Camelia, bence bu...”

Dikkatle, kafamdan geçenleri araştırıyormuş gibi gözlerime baktı. İç çektikten sonra üzerimden kalkıp bana yukarıdan bakmaya başladı.

“Üzgünüm,” dedi.

“Neyse.”

Kazağını yerden alıp giydi. Bana aşağılayıcı bir ifadeyle bakıyordu. Hemen pantolonumu kapatıp tişörtümü bulmaya çalıştım. Gerçekten donuyordum, midem bulanıyordu.

“Telefonu nereye koydum?” diye mırıldanarak gözleriyle odayı taradı.

O sırada dışarıdaki bir arabanın alarmı çalmaya başladı ve çıkan gürültü, o âna kadar içinde bulunduğum trans hâlimden çıkmamı sağladı. Ona dikkatlice baktım. Onunla ilk karşılaştığımızdan beri fark ettiğim ama bir türlü adını koyamadığım bir şey vardı —tanıdık gelen bir şey. “Tüm bunlar ne demek oluyor?”

Omuz silkti.

“Daha önce buraya geldin mi? Evime?”

Gözlerini devirdi. “Bence paranoyaklık ediyorsun, Daniel. Tabii ki de buraya daha önce gelmedim.” Telefonunu bulup kot pantolonunun cebine soktu. Kapıya yöneldi. Gitmeden önce pencereye bakıp şehri doldurmaya devam eden kara baktı.

“Lanet olası ülke,” deyip gitti.

BÖLÜM OTUZ

Laura parkı ikinci kez turlarken onu izleyen adamın farkına varmış, göz göze gelince adam dikkatini tazısını gezdiren bir kadına çevirmişti.

Evden çıkıp biraz hava alma ihtiyacı duymuştu. Odanın duvarlarının üstüne üstüne geldiği yetmezmiş gibi, sanki kafatasında yüzlerce yavru örümcek dolanıyor, tüy gibi ince bacakları beynini gıdıklıyormuş gibi başını kaşındırıyordu. Yerinde duramıyordu. Alina'yı bulmak için bahçeye çıktığında orada değildi. Hastanedeki geceden sonra Alina onu birkaç kez daha ziyaret etmiş, çıplak ağaçların arasında parıltı gibi belirmişti. Fakat anlaşılan o ki sadece geceleri geliyordu.

Parkın etrafındaki yolda neredeyse hiç kar kalmamış olmasına rağmen siyah buz parçaları kara mayınları gibi pusuda bekliyordu. Laura kendi gibi yürüyüşe çıkan bir adamın önünde sesli bir şekilde yere düştüğünü görmüş, yakınlarda kar savaşı yapan bir grup çocuktan kahkaha tufanı yükselmişti. Laura durup düşen adama kalkması için yardım edecekken arkasında yine birinin bakışlarını hissetmişti.

Üçüncü turunda adama çaktırmadan bakmaya çalıştı. Emekli, altmışlı yaşlarının sonunda görünen oldukça formda biriydi. Yapılı ve sağlıklı görünen adam yün bir palto giymiş, siyah bir şapka ve eldiven takmıştı. Ve tıpkı

Laura gibi belli etmeden, sanki ona değil de o yönde başka bir şeye bakıyormuş gibi yapsa da kesinlikle Laura'yı izliyordu.

Laura adama göz ucuyla tekrar baktı. Adamı çevreleyen hava, sanki bedeninden ısı yayarak titriyormuş gibi göründüğünde Laura'nın göğsüne yumruk gibi inen bir his nefesini kesmişti. O bir adam değildi. O *bir şeytandı*.

Ağaçların arasına girdiğinde adam görüş açısından çıktı. Durup nefesini toparlamaya çalışırken yabancı bir ses duydu.

“İyi misiniz?”

Başını kaldırdı. Siyah yün şapkalı genç bir kadın biraz uzağında endişeyle ona bakıyordu. “Yüksek sesle bir şeyler söylüyordunuz. İyi olup olmadığınızı kontrol etmek istedim.” Kadının aksanı vardı... Alman olabilirdi. Londra'nın yerlisi olsa asla ona iyi olup olmadığını sormazdı. Deli ya da sarhoş olduğunu düşünüp ondan olabileceğince uzak kalmaya çalışırlardı.

Daha yakına gelmesi için eliyle Alman kadını çağırırdı. *Beni izle*. Kadın tereddüt etmesine rağmen Laura'yı ağaçlık alanın kenarına kadar takip etti.

“Şurada,” dedi ağaçların arasından çıkarken. “Şurada bir iblis oturuyor.” Eliyle bankı işaret etti. Alman kadının korkudan ağzı açık kalmıştı.

Orada kimse yoktu.

“Birini aramamı ister misiniz?” diye sordu kadın.

Laura tepki veremiyordu. Şeytanın biraz önce oturduğu boş yere dalmıştı, kadının sorularını duymuyordu. Başı dönüyordu.

Ya o adam da bir hayaletse? Daha dün Daniel'dan uzaklaşması gerektiğini fark edip Tate Modern'dan eve dönerken yirmi yıl sonra ilk kez Beatrice'i görür gibi olmuştu. Kar

yağarken bir sokak lambasının altında duruyordu ve Laura olduğu yerde kalakalmıştı. Beatrice çok mutsuz görünüyordu, yüzünde suçlayıcı bir ifade varmış gibiydi. Bu tıpkı ihanete uğramış birinin yüz ifadesiydi. Laura ona doğru ilerlediğinde ortalıktan kaybolmuştu.

Bundan sonra böyle mi olacaktı? Algı kapılarının kilitlerini açmıştı; artık her yerde hayaletler ve şeytanlar mı görecekti? Ölüler için bir mıknatıs mı olacaktı?

Ağaçlık bölgeden hızla uzaklaştı, Alman kadın ağzı açık bir hâlde arkasında kalırken parkın çıkış kapılarına doğru aceleyle ilerledi. Başka hayaletler peşine düşmeden önce odasına gidip güvende olmalıydı.

Laura, Rob ve Erin'in kapısını açar açmaz Erin'in sesini duydu. "Rob?"

"Hayır, ben geldim."

"Ah."

Laura mutfığa girip hızlıca arkadaşının arkasına bakarken Alina'nın bahçenin bittiği yerde onu bekliyor olmasını umuyordu. Böylece ona parktaki şeytandan bahsedebilirdi. Dikkati birden masanın yanında ileri geri yürüyen Erin'e kayınca tıpkı iki yaşındaki bir çocuğun doğum günü pastasının mumlarına saldırdığı gibi nefes alıp verdiğini gördü. Laura gidip yatmak, hava kararınca da Alina'yla konuşmak istiyordu. Örtüleri başına kadar çekip dünyadan soyutlanmak istiyordu.

"Doğuruyorum," dedi Erin. "Rob'u aramaya çalıştım ama cevap vermiyor." Nefesi kesildi. "Kahretsin. Bebeğin erken geleceğini biliyordum."

Erin'in sözleri Laura'ya sanki çok uzaktan geliyormuş gibiydi.

"Laura? Kendine gel! Beni duydun mu?"

"Ben..." Laura sakin olmaya çalıştı. "Hastaneyi aradın mı? Ambulans gönderecekler mi?"

Erin'in kahkahası ani bir sancıyla sekteye uğradı. "Ah! Hayır, ambulans falan göndermiyorlar... acil bir durum yoksa."

"Bu acil bir durum değil mi?"

"Henüz değil. Of, kahretsin, Rob'u bekliyorum. Beni hastaneye o götürmek istiyordu. Ama daha fazla bekleyemem. Taksi çağırdım ama kahrolası *kötü* hava yüzünden gelmesi bir saati bulurmuş." Yüzünü ekşitti ve derin bir nefes verdi. "Bebegi doğurtmak istemezsin herhâlde."

"Hayır! Tanrım, hayır!"

Erin garip bir ifadeyle ona baktı. "Tanrım, yüzünü görmelisin. Sorun değil... ama beni oraya sen götüreceksin."

"Ben... ama arabam yok." Laura sanki karatavukların saldırısına uğruyormuş gibi hissetti. Hepsi cırlayarak üzerine hücum ediyor, Erin'in kelimelerini yutuyorlardı.

"Biliyoruz herhâlde." Erin arabasının anahtarını duvardaki askıdan aldı. "Benimkiyle gideriz."

Laura ona bakıyordu.

"Gel, hadi. Çantam koridorda."

Hâlâ, Laura tereddüt ediyordu.

"Kahretsin, Laura. Eğer şimdi gitmezsek bebeği sen doğurtmak zorunda kalacaksın."

Erin ona kapıya doğru eşlik ettikten sonra arabaya ilerlediler. Ön ve arka camlar karla kaplı olsa da yol açıktı. Erin ona bir kazıyıcı ve bir kutu buz çözücü sıvı uzattıktan sonra arka koltuğa oturdu. Laura karı ve buzu temizlerken içinden sürekli panik olmaması gerektiğini tekrarlıyor,

tepesinde kanat çırpın tavukları görmezden gelmeye çalışıyordu. Tavuklar gerçek değildi. Gerçek olan buydu. Arkadaşına ve bebeğine yardım etmesi gerekiyordu. Bir yılı aşkın bir süredir araba kullanmamış olabilirdi. Sokaklarda tıpkı park yolunda olduğu gibi buz parçalarının olması muhtemeldi. Üstelik tekrar hafif hafif kar yağmaya, hava sanki biri güneşe bir tülbent örtmüş gibi kapanmaya başlamıştı.

Ya kaza yaparlarsa? Laura, Erin ve daha da kötüsü karındaki bebeğinin ölümüne neden olursa ne olurdu? Ya tağını, odasının sıcak karanlığını düşündü. Orada olmak istiyordu. Orada olmaya ihtiyacı vardı.

Kapıyı açıp Erin'e bunu yapamayacağını söylemeye karar verdi. Erin arka koltuğa uzanmış, yüzünü buruşturmuş telefondaki uygulamayla sancıların arasını hesaplıyordu.

“Ben...” dedi Laura.

Erin öfkeyle haykırdı. “Sadece. Kahrolası. Arabayı. Kullan.”

Laura direksiyona geçip arabayı çalıştırdı.

BÖLÜM OTUZ BİR

*B*ebek dün gece 22.15'te dünyaya geldi! Oscar James Tranham, 3 kilo 750 gram. Erin bir harikaydı! Oscar ise muhteşem! Rob'un mesajına şeffaf plastik bir beşikte yatan, pembe yanaklı minik bir bebeğin fotoğrafı eşlik ediyordu. Bebeğin başında el örgüsü beyaz bir bere vardı. Birkaç saniye sonra başka bir mesaj daha geldi. *Dostum, Laura bir kahramandı. Erin'i karın ortasında hastaneye getirdi. Tam zamanında yetiştiler.*

Demek ben Romanyalı bir kadınla neredeyse sevişmek üzereyken Laura doğum servisinin kapısında volta atıyor, Erin'in doğum yapmasını bekliyordu. Bu daha çok utanmama neden olmuştu. Aklımdan ne geçiyordu ki?

Ancak utançtan daha ağır basan çok kötü bir şey daha vardı, o da korkuydu. Camelia'nın sorduğu sorular, ona sırlarımı anlatmamı istemesi. Bunlar sadece bir seks oyunu muydu yoksa daha fazlası var mıydı? Daha fazlası varsa, benden gerçekten ne öğrenmeye çalışıyordu?

Romanyalıydı. Ormanda olanları biliyor olması mümkün müydü?

Yoksa öğrenmeye mi çalışıyordu?

Camelia'nın söylediklerinin bir oyunun parçası olduğuna, tıpkı birinden seksi konuşmasını istemek gibi, Romanyalı oluşunun bir tesadüf olduğuna inanmaya devam etmeyi gerçekten çok istiyordum. Ancak o gider gitmez

daha önce eve girenlerin CCTV görüntülerini tekrar kontrol edip içeri giren kadının vücut hatlarını incelemeye başladım. İnce, ufak göğüsler, taktığı kapüşonun altından görünen bir tutam sarı saç. Videoyu arka arkaya seyredip yaşadıklarımızı düşündükçe daha da ikna olmuştum.

İçeri giren Camelia'ydı. Ve bu da muhtemelen -hatta kesinlikle- bilgisayarımı önce çalıp sonra geri getiren hırsızlardan biri olduğunu gösteriyordu. Bunları düşünerek evin içinde adımladım. Beni Jake'in konserine kadar takip etmiş, sonra da nedense baştan çıkarmaya çalışmıştı. Telefonunu kasti olarak benim alıp eve götüreceğimi bildiğinden düşürmüş ama kapatacağımı hesap edememişti. Telefonu tekrar açtığımı hatırlamıyordum... çünkü muhtemelen köpekle eve girdiğinde telefonu o açmıştı.

Üşümüş ve sarsılmıştım. Beni neden takip ediyordu? Neden eve girmişti? Beni öldürmeye mi çalışıyordu? Bütün bunlar Laura ve benim Romanya'da yaşadıklarımızla mı ilgiliydi? Eğer öyleyse, nasıl bir bağlantısı vardı?

Artık oldukça ayık, hatta hayatımda hiç alkol almamış kadar ayık hissediyordum. Camelia'nın vücudunu hâlâ bedenimde hissedebiliyor, dudaklarının tadını alabiliyordum.

Peki ama, o kimdi? Ve ne istiyordu?

Ertesi sabah uzun bir yürüyüşe çıktıktan sonra eve otobüsle dönmeye karar verdim. Otobüsün üst katında, benim yaşlarımda bir adam üç küçük çocukla birlikteydi ve çocuklar sanki şeker ve katkı maddeleriyle doldurulmuş gibiydi. Adam ne zaman birini kontrol altına alsın, öteki

otobüste çılglık atarak koşmaya başlıyor ya da pencerelere vuruyordu. Adamın en sonunda pes edip hepsini istediklerini yapmak için rahat bıraktıktan sonra telefonuyla ilgilenmeye başlamasını, muhtemelen hayatının nasıl bu hâle geldiğini düşünüp çocuklar onun değilmiş gibi davranmasını seyrettim. Onu anlıyordum, gerçi benim çocuklarım kafamın içindeydi. Tam bir sorunu hallettiğimi düşündüğüm anda başka bir şey, Jake, Laura, hırsızlıklar ve Camelia aklımın ilk sıralarında bağırarak yerlerini alıyorlardı. Tıpkı bu otobüsteki çocukların babası gibi benim de tek istediğim oturup problemlerimle alakalı olmayan bir şeylere bakmak, her şeyden saklanıp beynimi kapatmaktı.

Ama kendimi tetikte kalmaya zorluyordum. İşte çok bunaldığında Laura'nın yaptığı bir şeyi hatırladım. Onu rahatsız eden her şeyi oturup bir kâğıda yazar, içini dökerdi. Sonra bir öncelik sırası belirler, konuların üstesinden gelemezse sonuçlarını göz önünde bulundururdu. Bilindik, ancak benim nadiren kullandığım bir yöntemdi. Şimdi başlamak için mükemmel zamandı.

Yanımda kâğıt olmadığından telefonumu çıkarıp kelimeleri aklıma geldiği gibi not uygulamasına yazmaya başladım.

Laura beni terk etti -delilik, hayaletler, onu geri istiyorum.

Jake -intihar mı??

Camelia kim? Ne istiyor?

Sağlık, uyku, alkol. Travma sonrası stres bozukluğu.

Hepsi bu. Sorunlarımın hepsi tek bir telefon ekranındaydı. Listeyi incelerken buna farklı bir şekilde, bir zihin haritası gibi bakabileceğimi fark ettim. Romanya daire içinde ortada olacak, oradan çıkan çizgiler tüm diğer

sorunlara uzanacaktı. Eğer Jake'in, ona Romanya'daki deneyimlerimi anlatmaya başladıktan kısa süre sonra ölmesi bir tesadüf değilse, her şey o geceye dayanıyordu.

Birinin Jake'i köprüden itmiş olduğu düşüncesi yumruklarımı sıkımda neden oluyor, etrafımda âdeta kırmızı bir duman belirliyordu. Sanırım öfkem yüzümden de anlaşıyordu, çünkü yaramaz anaokulu öğrencilerinden biri beni gördükten sonra ağlayarak babasının yanına gidip 'korkunç adam' ile ilgili bir şeyler söylemişti.

Şu âna kadar, Romanya'dan döndüğümünden beri, pasif bir kurban gibi başıma birçok şey gelmesine izin vermiştim. Laura'yı geri kazanma girişimlerim bile etkisiz olmuştu. Güvenlik kameraları taktırmaksa daha çok soruyu gündeme getirmişti.

Değişmenin zamanı gelmişti. Aktif olmalıydım. Tam olarak neler olduğunu bulmak zorundaydım. Ama nasıl? Kuşkusuz ilk adım Camelia'yı bulmaktı. Bunu nasıl yapacağımı tam olarak bilemiyordum ama eğer onun izini sürebilirim bildiklerini anlattırabilirdim. Onu bulmanın bir yolu olmalıydı. Ancak onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordum: soyadı, nerede oturduğu, ne yaptığı. Sokağa çıkıp Londra'nın her yerinde onu mu arayacaktım?

Bir şey yapmadan bir sonraki adımını atmasını da bekleyebilirdim. Girişimde bulunacağından emindim. Ama öyle yapmayacaktım. Dizginleri ele geçirmem gerekiyordu.

Apartmana yaklaşırken tilkinin bir kez daha komşulardan biri tarafından asfalta bırakılmış bir çöp torbasını parçaladığını gördüm. Alacakaranlığın gölgesinde gizlice ortaya çıkıp bir *KFC* kutusunu poşetten alıp tavuk kemiklerini ve yarısı yenmiş çubuklu mısır koçanını binanın girişine saçmıştı. Dağınıklıktan bunaldığım için, "Hey!"

diye bağırdım ve koşmaya başlayıp hayvanı sokakta kovalayınca hemen bir bahçeye girip gözden kayboldu ve başka birinin evinin arkasından füze gibi fırladı.

İçeri girince doğrudan bilgisayarın başına oturup Google'a girdim.

“Özel dedektif Londra” yazdım. Bir milyonu aşkın sonuç karşıma çıksa da büyük çoğunluğu çöptü. Sonuçlara göz gezdirdim. Listedeki çoğu özel dedektif partnerinizin sizi aldatıp aldatmadığını bulma, çalışanları kontrol etme ve borçluları takip etme konularında uzmandı. Ümitsiz vakalar. Ben insanları bulma konusunda tecrübeli birilerini arıyordum. Çeşitli özel dedektif sitelerine girdiğimde çoğunun 1998'de tasarlanmış görüntüsü kararlılığını zayıflatmaya başlamıştı. Rastgele bir tane seçip işinin ehli olmasını ümit edebilirdim, ancak bana yardım edecek doğru kişiyi bulmanın, tıpkı Camelia'yı hızlı bir şekilde bulmam gerektiğini hissettiğim gibi, daha iyi bir yolu olmalıydı.

Farklı bir taktik deneyerek sonuçları filtreledim ve sadece haberlerdeki hikâyeleri görmemi sağlayacak şekilde aramamı “özel dedektif Londra kayıp” seçeneklerine indirdim. Kayıp bir şahsı bulup başarılı olmuş bir dedektifle ilgili haber hikâyesi arıyordum. Bir kez daha sonuçların çoğu yardımcı olmamıştı, fakat bir düzine kadar sayfada dolandıktan sonra yazdan kalan bir haber buldum. Laura ile Büyük Turumuza çıktığımız zaman olmuş bir olaydı.

Hikâyeyi okumaya başladım. Doğu Avrupalı, Belarus'tan gelen genç bir kadının işvereni, onun kayıp olduğunu bildirmişti. Ofisi buradan çok da uzak olmayan Kentish Kasabası'nda bulunan özel dedektif ona ne olduğunu bulmuştu. Londra'nın göçmen nüfusunu, yasa dışı iş uygulamaları ve sert bir cinsel ilişkinin yolunda gitmemesini içeren iç karartıcı bir olaydı. Dedektif davayı

polise devretmeden önce gerçeği bulmuştu. Adı Edward Rooney'di ve web sitesi, temel bilgileri ve göze çarpan birkaç tavsiye ve iletişim formunun yer aldığı tek bir sayfadan oluşuyordu.

Formu doldurup fikrimi değiştirmeden önce *gönder* tuşuna bastım.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Edward Rooney'nin o küçük, ofisi Kentish Kasabası'nın ara sokaklarındaki pis beyaz bir binanın ikinci katındaydı. Sokak biraz nahoş, biraz nezihti; meşhur bir kahve dükkânının yanında bir bahis dükkânı vardı. Burada yollarda ve kaldırımlarda kar yoktu ve bugün yağmur beklense de hava daha ılıktı. Gün bittiğinde kar tamamen erimiş olacaktı.

Erin ve Rob buraya on dakikalık yürüme mesafesinde oturuyorlardı. Rob'un *Facebook* sayfasına bakınca hastaneden çıktıklarını anlamıştım ve daha şimdiden küçük Oscar'ın ve bitkin ama mutlu görünen Erin'in bir düzine fotoğrafını paylaşmıştı. Fotoğrafların birinde Laura bebeği kucağında tutuyordu. Gözlerindeki ifadeyi anlamaya çalışırken gülümsemesinin ardındaki gizli hüznü gördüm. Her şey planladığımız gibi gitmiş olsaydı şu anda hamile olabilirdi. Hafta sonlarımızı puset alışverişinde ve bebek odasını dekore ederek geçiriyor olabilirdik.

Bunları düşünmemeye çalışarak kapı zilini çaldım. Buradan çıkınca belki onları görmeye gidebilirdim. Bebek mükemmel bir bahaneydi. Tabii ki Oscar'la tanışmayı çok istiyor, mutlu anne ve babasını tebrik etmek istiyordum ancak asıl istediğim sergide kaybettikten sonra hiç iletişime geçemediğim Laura'yı görmektir. Onu tekrar kazanmaya çalışmadan önce ona zaman tanıyacağıma, önce

diğer konuları halledeceğime ve cevaplar bulacağıma dair kendime söz vermiştim. Ancak Laura söz konusu olduğunda resmen bir bağımlıydım. Kendimi tutamıyordum.

Kapı açılınca içerisi küf ve yıllarca sinmiş sigara dumanı kokan dar bir merdivenden çıktım. Beni *punk*çıları andıran genç bir kadın bekliyor, ofis kapısını açık tutuyordu. Giyim tarzı ve sert tavırlarıyla bana Alina'yı hatırlatmıştı. En büyük fark bu kadının hâlâ hayatta olmasıydı.

“Ben Sophie Carpenter, Edward'ın asistanıyım,” dedi beni baştan aşağı süzerek. “Şu anda başka bir müşteriyle görüşüyor ama burada bekleyebilirsiniz.”

Rahatsız bir sandalyeye oturdum ve Sophie bana kahve teklif etti. Hayır deyince masasına gidip bilgisayarın başına oturarak tek elini çenesine koyup diğer elinin uzun siyah tırnaklı parmağıyla klavyeye vurmaya başladı. Masanın altı açık olduğu için oldukça bayağı duran siyah deri çizmelerini görebiliyordum. Bir çizmesinin burnunu klavyeye bastığı tempoda zaman tutuyormuş gibi eş zamanlı sallıyordu.

Sandalyede kıpırdandım. On dakika geçmişti. Tuvalete gitmem gerekiyordu ve Sophie'ye yerini sordum. Geri geldiğimde Edward Rooney olduğunu düşündüğüm bir adam başka bir adamı kapıya kadar geçiriyordu. Sadece sırtını görmeme rağmen beyaz saçlı adamın da bir müşteri olduğunu düşündüm.

Yaşlı adam merdivenlerden inip gözden kaybolunca Edward Rooney arkasını döndü. “Daniel Sullivan?” Kendini tanıttı. Uzun boylu, kırklı yaşlarının başında görünen, birkaç kırılmış saç teline rağmen siyah saçlı, gözlerinin altında torbalar olan bir adamdı. Uzun boyluydu, bir seksenin üzerinde olmalıydı ve bir zamanlar gösterişli

olsa da şimdi dizleri ve dirsekleri yıpranmış olan bir takım elbise giyyordu.

“Sophie, beyefendiye kahve ikram ettin mi?”

“Evet,” dedi ekrandan başını kaldırmadan. “İstemedi.”

“Peki çay? Çay ikram ettin mi?”

Kız gözlerini devirdi.

“Önemli değil,” dedim. “Hiçbir şey istemiyorum. Sadece yardımınız lazım.”

Ciddi bir ifadeyle başını salladı ve eliyle ufak ofisine doğru yol gösterdi. Masanın iki ucuna karşılıklı oturduktan sonra odanın ağzına kadar dolu olduğunu gördüm. Pervazında güvercin caydırıcı dikenlerin görüldüğü minik bir pencere vardı. Masası üst üste evraklarla doluydu. Yığının altından bilgisayarını çekip çıkardı ve açtı.

“Sizi araştırdım,” dedi. “Dün telefonda konuştuktan sonra. Bir uygulama geliştiricisiymişsiniz.”

Giriş konuşmalarını geçmek istiyordum. “Benim için birini bulmanızı istiyorum.”

Bilgisayar ekranının tepesinden bana bakıp kenara ittikten sonra bir not defteri aldı. “Giriş konuşmamı yapmak üzereydiniz ama siz tam bir görev adamısınız. Neden baştan başlamıyorsunuz?”

İç çektim. “Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum. Bunu yapmama *gerek* var mı? Size sadece aradığım kişiyle ilgili bildiklerimi söylesem ve siz de onu bulsanız olmaz mı?”

“Bay Sullivan...”

“Bana Daniel deyin, lütfen.”

“Daniel, bana ne kadar çok bilgi verirsen, sana yardım etme şansım o kadar artar.”

Camelia’nın Laura ile Romanya’da yaşadıklarımızla bir bağlantısı olsa bile, Edward Rooney’e bundan bahsetmeme gerek olmadığını düşünüyor, nasıl yardımı olacağını

anlayamıyordum. Aslında, bu durumu sadece daha da karmaşık hâle sokabilirdi.

“Bulmanızı istediğim kadının adı Camelia. Romanyalı, yirmili yaşlarının ortalarında, belki biraz daha büyük. Sarışın, çok çekici. Harika İngilizce konuşuyor ve bana birkaç yıldır Londra’da yaşadığını söyledi. *Blackberry* model bir telefon kullanıyor, bir dövmesi var ve takma tırnakları, büyük gümüş yüzükleri var. Sol elinde.”

Aldığı notlardan başını kaldırıp bana baktı.

“Hepsi bu mu?”

“Evet. Onunla bir barda, konserde tanıştım ve...”

“Bir dakika. Onu neden bulmak istediğinizi bilmem gerekiyor.”

“Neden mi?”

“Evet. Daniel, ben sadece müşterimin aradığı kişiye herhangi bir zarar verme niyeti olmadığından emin olduğum kayıp kişi davalarını alıyorum. Herhangi yasal bir sürecin olup olmadığını da bilmek zorundayım. Buraya hırpalandıkları için onları terk eden eski karılarını arayan adamların geldiği de oluyor. Yasa dışı ticarete maruz kaldığı için kaçan kadınları arayan gangsterler de gelir. Bu tip davalara bakmıyorum.”

“Ona zarar verme niyetinde değilim,” dedim. “Onun bana zarar vermesine engel olmak istiyorum.”

“Tamam. O hâlde... bana bildiklerini anlat. Onunla bir barda tanıştın...”

Ona en azından biraz bilgi vermek dışında yapacağım başka bir şey yoktu. Sonraki on beş dakika boyunca ona geçen hafta evime hırsız girmesiyle başlayan olayları anlattım. Önceki gece Camelia’yla aramızda geçenleri anlatırken biraz kızardığımı fark ettim.

“Bana sürekli yasa dışı bir şey yapıp yapmadığımı sordu. Bir şey bulamayınca da sinirlenip gitti.”

“Ne söylemeni istediğiyle ilgili bir fikrin var mı?”

“Hiç yok.”

Kalemini masaya koydu. “Daniel, eğer aranızdaki bağlantıyı çözebilirsek bu onu bulmayı daha da kolaylaştıracaktır. Hiçbir fikrin olmadığına emin misin?”

Tereddüt ettim. Camelia’nın ne söylememi istediğini gerçekten bilmiyordum ve bunun hâlâ seks sırasında küfürlü konuşmaya eş değer olduğuna inanıyordum. Tek olası bağlantı Romanya’ydı ama henüz yeni tanıştığım bu adama o konudan bahsetmeyi hiç istemiyordum. Doktora bile olanları anlatamamıştım. Büyük bir mücadele verdikten sonra tek anlatabileceğimi düşündüğüm kişi Jake’ti ve ben daha hikâyemi bitiremeden vefat etmişti. Jake’i düşününce gözlerim yanmaya başladı ve Edward’ın bana merakla baktığını gördüm.

“İnanın bir fikrim yok.”

Masaya doğru uzanıp dirseklerini dağınık evrakların üzerine koydu. “Kusura bakma ama sana inanmıyorum.”

“Ne?”

Arkasına yaslandı. “Davana bakamam, Daniel. Bana tamamen dürüst olmazsan alamam. Bir anlamı olmaz. Gitsen iyi olacak.”

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Muhtemelen karraya vurmuş bir Japon balığı gibi görünüyordum. Kafamın içindeki ses “Anlat ona, hadi anlat!” diye bağıırıyordu. Ancak konuşmak için ağzımı açtığımda tek bir kelime çıkmıyordu. Kendi başarısızlığım Edward Rooney’e öfke duymama neden olmuştu. Bir sürü özel dedektif vardı. Londra’da yüzlercesi yaşıyordu. Her şeyi bilmesine gerek

olmayan, sadece parasını alıp istediğimi yapacak birine ihtiyacım vardı.

Ayağa kalktım ve “Tamam. Başka birini bulurum,” dedim.

“Bol şans.”

Kapıyı açtım ve yere sertçe basarak bekleme alanına gidip Sophie’nin masasının arkasında durdum. Sandalyesini döndürürken tekerler gıcırdadı ve sinirden patlamak üzere olduğumu görünce, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Hayır. Patronun tam bir...”

Tam o anda ofisin kapısı açıldı. Bir adam kapı aralığında duruyordu. Bir an için yalnızca duruşuna odaklanmıştım -ta ki yüzünün tamamen bir kar maskesiyle kaplı olduğunu fark edene kadar. Diğer ayrıntılar daha sonra gözüme çarptı: elinde dörtte üçü berrak bir sıvıyla dolu bir şişe vardı ve şişenin boyun kısmına bir paçavra bağlanmıştı. Diğer elinde ise bir çakmak tutuyordu.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

“Yere yat!” diye bağırarak Sophie’ye doğru atlayıp onu tam sandalyesinden çekerek yere yatırdığımda adam yeni alev alan şişeyi odaya fırlatıp kapıyı kapatmıştı. Şişe ofisin ortasında yere çarpıp kırıldıktan sonra kulakları sağır edici muazzam bir ısı ve ışıkla patladı.

Sophie’nin masasının hemen yanındaki uzun bir dosya dolabının arkasına doğru yan yana yatmıştık. Etrafa göz gezdirince odanın ortasını bir alev topunun sardığını gördüm. Molotof kokteyli tanıyacak kadar çok video oyunu oynamıştım. Birkaç saniye içinde oda alevler ve yoğun siyah bir dumanla doldu. Gözlerimi zar zor açıyor, nefes alamıyor, ciğerlerim dumanla dolduğundan öksürüyordum. Neredeyse kör olmuş bir hâlde kapının üç metre kadar uzakta, masanın kapıyla aramızda durduğunu hesap ettim. Sophie’nin bayağı, dizine kadar çıkan siyah çizmelerini diğer taraftan gördüğümü anımsayınca masanın altının açık olduğunu hatırladım. Çıkışa giden en hızlı ve güvenli yol masanın altından geçmekti. Dolabın arkasından gözlerimi kısarak bakınca alevlerin yayıldığını, iki kişilik koltuğu ve kitaplığı sarıp masanın kenarına kadar geldiğini görebiliyordum. İçerideki sıcaklık tarif edilecek gibi değildi. İç organlarımla piştiğini hissedebiliyordum. Dışarı çıkmalıydık. Hemen.

“Git!” dedikten sonra Sophie’yi dolabın arkasından çekip öne ittim. “Masa,” dedim. “*Altından* geç.” Öksürürken yüzünü koluyla kapattıktan sonra üç bacaklı bir köpek gibi masaya emekledi ve altından geçip kayboldu. Onu zar zor görmeme rağmen ben de peşinden gittim. Aşağısı maden eritilen bir fırın gibi sıcaktı ve içimden *Bu-
raya kadar*, dedim. *Öleceğim*. Ama sonra bir anda diğer tarafta olduğumu, kapının açık ve birinin bağırarak önce Sophie’yi sonra beni dışarı çektiğini gördüm.

Hepsi bağırın ve el kol hareketleri yapan bir sürü insanla dolu koridordaki halının üzerine yığıldım. Dönüp ofise bakınca duman bulutunun arasında biri belirdi. Edward içerideki ofisinin kapısında durmuş, çalışmayan bir yangın söndürücüyle mücadele ediyordu. Artık masaya kadar ulaşan alevler bilgisayarın yanında duran kâğıtları tutuşturmuş, Edward’ın çıkışını engelliyordu. Binadaki diğer ofislerden başkaları da koridorda belirmeye başlamıştı. Sophie yanımda yerde yatmış nefes almaya çalışıyordu.

“Başka bir çıkış var mı?” diye sordum. Boğazım yanıyor, gözlerim sulanıyordu. Edward’ın ofisinde gördüğüm tek pencere de ufacıktı.

“İtfaiyeyi aradım,” dedi siyah bir kadın büyük bir iş becermiş gibi. Edward’a bağırdı: “Ofisine geri gir, kapıyı kapat. Kapının altını kapatacak bir şeyler bul. Kâğıt olmasın!”

Edward alevlerin arasından bize baktıktan sonra ofisine girip kapıyı sertçe kapattı.

“O kahrolası herif de kimdi?” dedi Sophie kendini zorlayarak oturunca. Sesi boğuk, gözleri pembe ve nemliydi.

Koridordaki herkes bize bakıyordu. Kendimi zorlayarak ayağa kalkınca Edward’ın ofisinde kapalı kaldığıyla

ilgili çaresiz tedirginlik dışında iyi hissettiğime oldukça şaşırmıştım. Alevler adamın kapısını dövüyordu ve dumanın kapının altındaki boşluktan içeri girmesini engellemek için bir şeyler bulmuş olduğunu umuyordum. Kafamda hemen başka bir soru belirdi: bu benim suçum muydu? Yaptığı işlerle genel anlamda Edward'ın birçok insanı kızdırdığından emindim. Eşlerini aldattıkları ifşa olan kocalar. Çalıştığı şirketten para çalarken yakalanan çalışanlar. Ama son zamanlarda peşimi bırakmayan felaketler yüzünden, bunun sadece onunla ilgili olmadığına dair güçlü bir his vardı içimde.

O evdeki iblis... bizi buraya kadar takip etti.

Ve şimdi, sanki birisi benim Edward'a olanları anlatmamı engellemeye çalışıyordu.

Ama kim? Camelia mı? Hayır, molotof kokteyli atan kesinlikle erkekti. Camelia'nın CCTV görüntülerinde yanında duran adam olabilir miydi? Sophie oturup yanımda ağlamaya başlayınca gözlerindeki rimeller aktı ve yanan odadan yayılan sıcağa rağmen titrediğim için ben de kendime sarıldım.

Bir dakika sonra sirenlerden yükselen huzur verici sesler duyuldu ve itfaiye geldikten sonra birkaç kişi bizi binanın dışına çıkardı. Sokakta oturup görevlilerin işlerini yapmalarını, yangını söndürmelerini seyrettim. Polis de gelmişti ve Sophie'nin yüzünde bir oksijen maskesiyle arkasında oturduğu bir ambulans da olay yerindeydi. Ben kendimi iyi hissediyordum ve nasıl olduysa ondan daha az duman yutmuştum. *Lütfen, Tanrım*, diye içimden dua ettim, *Edward iyi olsun. Başka birinin ölümünden daha sorumlu olamam. Lütfen.*

Duam çabuk kabul olmuştu. Birkaç dakika sonra bir itfaiyeci binanın ön kapısından ona eşlik ederek dışarı

çıkardı. Alçak bir duvarın üzerine oturduktan sonra koşarak yanına gittim.

“Ben iyiyim,” dedi endişemi hafifletmek için. “Yangın kapıdan girmedi ve spor çantamda olan havluyu kullanıp dumanı engelledim.” Yüzü kararmıştı. “Asıl bilmek istediğim ofisimi kimin yakmaya çalıştığı.”

Sanki ben cevabı biliyormuşum ve ona söyleyebilirmişim gibi bana baktı.

Üçümüz de en yakın hastaneye götürüldük ve kontrolden geçtik. Hiçbirimizde yanık yoktu ve hafif bir hırıltım olduğunu söylememe rağmen doktor eve gidebileceğimi söyledi. Sophie’yi bir gece gözlem altında tutmak istediler. Doktor kontrolünden geçtiğim odadan çıkarken Edward’ın polis memuruyla konuştuğunu, başını salladığını gördüm. Polis uzaklaştıktan sonra Edward beni görünce yanıma geldi.

“Kimin yaptığına dair bir fikirleri var mı?” diye sordum.

“Hayır. Benim yapıp yapmadığımı öğrenmek istediler. Yarın görüşmek istiyorlar.” Yüzünü ovdu. “On beş yıldır bu işi yapıyorum ve daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. Yaşadığım en kötü olay küfürlü bir telefon görüşmesi ve yoga öğretmeniyile kocasını aldatan bir kadının kapıma köpek pisliği bırakmasıydı.”

“Belki de benim peşimdeydiler,” dedim sessizce.

Beni inceledi. “Bence konuşmalıyız, Daniel. Eğer senin peşindeyseler ya da benimle konuşmanı engellemeye çalışıyorlarsa, bu artık benim de sorunum. Sophie ölebilirdi. Ben ölebilirdim. Ofisimin harbeye dönesinden ve bina-daki herkesin bundan sonra korku içinde yaşayacağından bahsetmiyorum bile.”

Başımı salladım.

“Ben gidip Sophie’yle vedalaşacağım, bir şeye ihtiyacı var mı soracağım. Sonra gidebiliriz.” Dudaklarını ıslattı. “Seni bilmem ama bir içki bana çok iyi gelecek.”

Bir taksiye binip Dartmouth Park yakınlarındaki Lord Palmerston barına gittik. Hafta içi öğleden sonraları bu saatlerde sakin olurdu. Tam zamanlı içiciler bara oturmuş, pencereler nemden buğulanmıştı. Edward beni köşede bir yere yönlendirdikten sonra gidip iki bira aldı. Cebinden not defterini çıkardı.

“Bana her şeyi anlatmanı istiyorum,” dedi. “Ne tür insanlara bulaştığını bilmem gerekiyor. Bana anlatmayacaksan da polise gidip onlarla konuşmak zorunda kalacağım.”

“Sorun yok,” dedim. “Anlatmak istiyorum.” Biramdan büyük bir yudum alıp boğazımı rahatlattım.

“Hadi o zaman. Bekliyorum.”

Evdeki ilk tuhaf olayı anlatarak başladım: birinin Laura’yı bir metro treninin altına itip itmediğini bilmediğimiz o ânı. “O benim kız arkadaşım... yani, eski kız arkadaşım. Ayağının takıldığı konusunda ısrarcı,” dedim. “Bunun, konuyla bir ilgisi olmayabilir de.”

“Olabilir de,” dedi not alarak.

“Tamam, başıma gelen elle tutulur ilk olay haneye tecavüzdü.”

Ona o zamandan itibaren olan her şeyi anlatmaya başladım; Jake’in konserinde Camelia’yla tanışmamızı, kredi kartımın kopyalanıp kullanıldığını, bilgisayarımın geri getirilişini, o anda konuyla alakasız gelse de Dr. Sauvage’ın

ölümünü, buraya çok uzak olmayan Camden'da birinin Laura'yı izlediğini gördüğümü. Köpeği ve Jake'in sözde intiharını da anlatıp son gelişmeleri böylece vermiş oldum.

Şimdilik Laura'nın hayaletler gördüğünü ve ortadan kaybolan fotoğrafları kendime sakladım. Laura ya da benim deli olduğumuzu düşünmesini istemiyordum.

"Evimde bir güvenlik kamerası var," dedim. "Hareketle çalışıyor."

Başını salladı.

"İçeri girenlerin ve köpeğin videosu burada, telefonumda kayıtlı."

Uygulamayı açıp masaya uzandıktan sonra ekranı Edward'a çevirdim. Cebinden gözlüklerini çıkarıp taktığında birden on yaş daha büyük görünmüştü. Telefonu elimden alıp görüntüleri seyretti.

"Bunun o olduğunu düşünüyorum," dedim. "Camelia. Onun vücuduna benziyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Adamın kim olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?"

"Hayır. Ama... ofisini ateşe veren kişi olabilir. Acaba o da Romanyalı mı merak ediyorum..."

Edward not defterine vurdu. "Bana hâlâ anlatmadığın büyük bir kısım var, öyle değil mi? Mesela, Camelia'nın ne-reli olduğunun bununla ne alakası var? Senin Romanya'yla nasıl bir bağlantın var?" Hemen cevap vermeyince tekrar defterine göz gezdirdi. "Bana Camelia'nın seninle neden ilgilendiğini düşündüğünle ilgili hiçbir şey anlatmadın. O neyin peşinde?"

İçkimden bir yudum daha alıp az da olsa zaman kazanmaya çalıştım. "Tamam. Şey... geçen yaz Laura ile Avrupa seyahatine çıkmıştık. Bir gece treniyle Romanya'da

Sighisoara adında bir yerde durduk. Bir şey... oldu. Bu yüzden Camelia'nın nereli olduğu önemli."

"Pekâlâ," dedi. "Şimdi bir yerlere geliyoruz."

Ona Alina ve Ion'la tanıştığımızı, yataklı vagonda soyulduğumuzu, trenden nasıl atıldığımızı anlattım. Sürekli not alıyor, arada sorular sorarak lafımı kesiyordu. Birkaç kez kuşkuyla bana baktı. Ormanda Alina'yı bulmaya çalıştığımız kısma gelmiştim. Masamızın yanındaki otomatta bir adam duruyordu ve söylediklerimi duyacağından tedirgin olmuştum. Adam bara dönene kadar bekledim.

"Ondan sonra," diye devam ettim. "En yakın kasabaya kadar koşup polise gittik..."

"Bekle," dedi elini kaldırarak. "Evde ne oldu?"

Birden bar inanılmaz şekilde sessiz gelmişti.

"Korktuğun çok belli," dedi. "Ama bana anlatmalısın, Daniel. Acele etme... bütün öğleden sonram boş."

Boş bira bardağımı masada döndürüp yüzeyde bıraktığı ıslak halkaya baktım. Binlerce insanın karşısında sahneye çıkmadan önce nasıl hissedilirse öyle hissediyordum. Rahatsız ve tedirgin. Bunu sonunda yapabilir miydim? Anılarla en sonunda yüzleşebilir miydim?

Gözümün önüne ofise atılan molotof kokteyli geldi. Laura'yı metro raylarına atmaya çalışan bir çift el. Siyah köpeğin bana saldırması. Doktor Sauvage'ın ve Jake'in ölümü.

Bunu yapmak zorundaydım.

"Tamam. Ama önce bir içki daha alayım. Sana da alıyorum." Bardakları alıp ayağa kalktım. "İhtiyacın olacağını düşünüyorum."

ÜÇÜNCÜ KISIM

Romanya
Ağustos, 2013

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Edward'a, Jake'e anlattıklarımı tekrarlayarak anlatmaya başladım; eve giden yoldaki yürüyüş, içeri girişimiz, garip ve terk edilmiş evin giriş salonunda durup eve bakmamız. Ona ne kadar korktuğumu hissettiğimi, arkamı dönüp koşarak uzaklaşmayı ne kadar istediğimi anlattım.

Ben olanları anlatırken bar sanki etrafımızdan silinip yok olmuştu.

Yukarıdan gelen o ses.

Bizim gibi henüz anne baba olmayanların bile karıştıramayacağı bir sesti. Bir anne veya babanın elli metre uzaktan, taş duvarlar ve kilitli kapıların ardından bile duymaya programlı olduğu bir sesti.

Bir bebek. Ağlıyordu.

İşte o an, buradan ayrılmamızın artık mümkün olmadığını anladım. O sesi bulmadan, kaynağını görmeden, bebeğin iyi ve güvende olduğundan emin olmadan buradan çıkamazdık. Bu temel bir içgüdüydü. *Zayıf olanı, savunmasız olanı koru.* Belki de burası öyle kötü bir yer değildi. Bir ailenin, oduncunun ve karısının çocuklarıyla

yaşadığı bir yer olabilirdi. Aklımda daha mutlu bir senaryo canlanmıştı. Oduncu ya da avcı ormana gidip tuzakları kontrol ederken tuzaklarından birine düşmüş olan Alina'yı bulmuş ve ona yardım edip yaralarına bakması için karısından yardım istemiş olabilirdi. Ve tüm bu olanlar bebeği uyandırmış olabilirdi. Bu oldukça mantıklı ve makuldü. Bundan güç almıştım.

Ağlama sesi tekrar duyulduğunda bu sefer daha ısrarcı ve çaresizdi. Bebek her neredeyse kimse onu rahatlatmaya gitmemişti.

Laura merdivenlere yönelince onu takip ettim. Olabildiğince sessiz adımlarla çıktık. Basamakların bazıları yerlerinden çıkmıştı, döşemeler gevşek ve esnekti. Basamaklardan birinde bir şey olduğunu fark ettim ve yaklaşıncaya bir tutam saç gördüm.

Merdivenlerin yarısında bir pencere vardı ve oradan köşeye dönülüyordu. Pencere evin arkasına bakıyordu ve ağaçların arasından geçen dar yolun açıldığı arka bahçede açık kasalı bir kamyon görünce çok şaşırdım. Eve sadece ormandan ulaşılabilirdiğini düşünmüştüm. Moralim biraz daha düzelmişti. Burada tamamen yalnız değildik. Yol medeniyete giden bir bağlantıydı. Oduncu/avcı senaryom giderek daha da olası bir hâl alıyordu. Sadece yanlış açıdan yaklaşmıştık.

Bebek hâlâ ağlıyor, hıçkırıkları yavaş yavaş azalacakken daha güçlü ve ısrarcı bir şekilde artıyordu. Annesi neredeydi?

Bir sonraki kata geldik. Alt kat gibi burası da karanlıktı ve dışarıdan baktığımızda görünen titrek mum ışığının kaynağını merak etmeye başlamıştım.

“Daha yukarıdan geliyor,” dedi Laura kısık bir sesle. Merdivenler başka bir kata kadar devam etti ve ağlama sesi hâlâ yukarıdan geliyordu.

Derin bir nefes daha aldım ve bacaklarımı ilerlemeye zorladım. Laura’nın peşinden çıktığım merdivenler burada daha da çürüktü ve derin karanlığa ilerlerken gıcırdayarak itiraz ediyor gibiydiler. Merdivenlerin yanındaki duvarlar daralmıştı. Yukarı çıktıkça küf ve çürümüş hayvan leşi kokusu gitmiş, yerini başka kokular almıştı. Bebek kakası ve insan vücudu. Ölmek üzere olan hastaların son günlerini geçirdikleri hastane bölümü gibi kokuyordu. Hastalık ve ölüm, pis bebek odası kokusuyla birbirine karışmıştı. Kafamda kurduğum olumlu senaryo her adımımızla daha da uzaklaşıyordu.

Şu an hissettiğim tek şey pişmanlıktı.

Merdivenin başına geldik. Önümüzde, açmak için kaldırmanız gereken türde boydan boya metal bir mandalla kapatılmış ahşap bir kapı duruyordu. İçeri girenin işini kolaylaştıran, ancak içerideki kişinin çıkmasını olanaksız hâle getirmek için tasarlanmış bir kilitti.

Ağlama sesi hemen bu kapının ardından geliyordu.

Mandalı kaldırdım, koku almamak için nefesimi tuttum ve neyle karşılaşacağımızdan korkarak kapıyı iterek açtım.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Edward'ın tepkisini görmek için başımı kaldırdım. Ağzı açık, mest olmuş bir hâlde bana bakıyordu.

“Devam et,” dedi.

Biramdan büyük bir yudum daha aldım. Hikâyenin bu kısmını anlatmak canımı yakıyordu. Kalkıp *Tuvalette gitmem gerekiyor*, demek istedim. Sonra da tıpkı o zaman yapmak istediğim gibi kaçıp gitmeyi... Son kez tereddüt etmemin nedeni, gerçekten neler olduğunu anlattığımı duysa Laura'nın ne kadar sinirleneceğini bilmemdi.

Edward'a bilmesi gerekeni anlatacaktım.

Pencerelerin olduğu karşı duvarın dibindeki iki tane ahşap sandığın üzerine sıra hâlinde birkaç tumbul beyaz mum dizilmişti. Sandıkların arkasında kalan pencereler tahtalarla kapatıldığından dışarıdan gördüğümüz ışığın bu odadan gelmesi mümkün değildi. Gözlerimi mumlara diktim, odadaki mantıklı gelen tek şey onlardı. Laura ile gördüğümüz manzara karşısında donakalmıştık. Havaya sinmiş keskin koku, bebeğin çığlıklarıyla birleşerek içimde yankılanan bir sesin dış dünyadaki yansıması gibiydi.

Odada dört adet tek kişilik yatak ve üç ahşap beşik vardı. Yataklardan ikisi boştu, ince şilteleri görünecek şekilde çarşafsızdı. Savaş filmlerinde gördüğümüz yataklara benziyorlardı... sert yayları işkence aleti gibi dışarı fırlamıştı. Ağlayan bebek beşiklerden birinde sırtüstü yatıyor, gözyaşlarından yüzü parlıyordu. Kollarını aşağı yukarı sallayıp havayı tutmaya çalışsa da dönüp oturamayacak kadar küçüktü.

Diğer iki yatakta iki kadın vardı. En yakın yataktaki kadın uyuyordu ya da bilinci kapalıydı -*ölü müydü?*- ve üzerinde beline kadar gelen pis, beyaz bir örtü vardı. Ne kadar az beslendiğini açıkça gösteren ince pembe bir gecelik giymişti. Kolları boru temizleme çubukları gibiydi ve nefes alırken tahta gibi duran göğsü sarsılarak inip kalkıyordu. Kafası üzerine yapışmış ip gibi kahverengi saçları olan bir kafatasını andırıyordu. Kendimi zorlayarak kadından yükselen sidik ve çürümenin buruk kokusuna kendimi hazırladıktan sonra biraz daha yaklaşıncaya ayak bileklerinin yatağın ucuna kelepçelenmiş olduğunu gördüm.

Biraz daha yaklaşmaya çalışırken Laura kolumdan tutup durdurdu. Diğer kolunu yavaşça kaldırıp daha ilerdeki dolu yatağı işaret etti.

Bu kadın ilki kadar zayıf değildi. Matlaşmış sarı saçları her yöne dağılmıştı. Gözleri içine çökmüştü, elmacık kemikleri jilet gibi keskindi, kolları incecik ve zayıftı. Üzerinde diğer kadın gibi bir gecelik vardı. Örtü ayaklarının dibinde toplanmış ve tıpkı diğer kadın gibi ayak bileklerinden kelepçelenmişti. Teninde morluklar ve minik yuvarlak kabuklar vardı. Sigara yanıkları.

Kadın uyanıktı ama gözleri sımsıkı kapalıydı. Yanaklarından yaşlar süzülüyor, ince yastığını ıslatıyordu.

Titreyerek yatağa yaklaştım. Yaklaşırken ikinci yatağa daha yakın olan beşikteki bebeğin nefesi kesilmiş ve gözyaşları kurumuş gibi susmuştu. Laura beşiğe ilerleyip eğilmiş, titreyen elini dehşetle ağzına götürdüğünce hafif bir hıçkırma sesi yükselmişti. Bir an bebekle ilgili bir terslik olduğunu düşündüm ama kadınlara kıyasla çok daha iyi durumdaydı. Açık mavi bir uyku tulumu giydirilmiş ve yün bir battaniyeye sarılmıştı. Erkek olabilirdi. Yoğun sarı saçları, pembe bir yüzü, gül goncasını andıran dudakları vardı.

Sarışın kadın -annesi?- gözlerini açıp beni gördü. Gözlerinde beliren paniği fark edince çığlık atacağından emin olduğum için kendimi hazırladım. Ama kadın sessizce, kocaman gözleriyle bana baktıktan sonra dönüp Laura'ya baktı. Ne hareket etmeye ne de oturmaya çalışmıştı.

Bir şeyler fısıldarken bile bunun canını bariz şekilde yaktığını görebiliyorduk.

Laura'yı beşiğin yanında bırakıp kadına yaklaştıktan sonra yanma eğildim.

“Özür dilerim,” dedim. “Anlamıyorum. Ben İngiliz'im.”

Bana, işkence görmüş ve yıkılmış bir mahkûm gibi baktı.

“İngilizce biliyor musunuz?” diye sordum.

“Yardım edin,” dedi. Elini tutunca oturamama nedeninin zayıflığından kaynaklandığını anladım.

Sağımda kalan Laura bebeği beşikten alıp göğsüne yaslamıştı, bebeğin başı boynunun kavisinde dururken sarılı olduğu battaniyenin üzerinden bir eliyle sırtını okşuyordu. Yataktaki kadın bebeğe gözlerinde sevgi ve korku karışımı bir ifadeyle baktı. Sonra bakışlarını kapıya çevirdi.

“Bebeğim,” dedi kadın. “Yardım edin.”

“Bunu size kim yaptı?” diye sordum olabildiğince nazikçe.

Bana baktı. Anlamamış olabilirdi. Romence olduğunu düşündüğüm bir şeyler fısıldadıktan sonra tekrar İngilizce konuştu. “Lütfen. Bebeğim. Yardım.”

Aşağıdan bir çığlık sesi yükseldi.

Laura ile donakaldık. Yataktaki kadın tekrar kapıya baktı.

“Gidin. Bebek,” dedi.

Önce kapıya, sonra Laura’ya baktım. “Ne yapacağız?”

Edward’ın ağzı açık, gözleri âdeta yuvalarından fırlayacak gibiydi. Hiç kimse beni bu kadar mest olmuş bir hâlde dinlememişti. Orada bizimle, o odada gibiydi.

“Tanrı aşkına, şimdi duramazsın. Ne yaptınız?”

“Ben... Laura bebeği göğsüne yasladı. Ona tekrar ‘*Ne yapacağız?*’ diye sordum.”

Hikâyenin devamını anlattım.

Çığlık tekrar duyuldu. Kalbim öyle sesli atıyordu ki, aşağıda her kim varsa, bu kadınlara bunu yapan her kimse sesi duyduğundan emindim.

“Gitmemiz gerekiyor,” dedim kendi soruma cevap vererek. “Kasabaya gidip yardım buluruz. Polis göndeririz.”

Yataktaki kadına döndüm.

“Polis göndereceğiz,” dedim. Gözlerinden akan yaşlar arttı.

Laura’ya döndüm ve bebeği kucağından alıp beşiğine koymaya yeltendim. Ama Laura geri çekilip bebeği daha da sıkı kucağına bastırdı.

“Bizimle geliyor.”

“Laura... onu bırakmak zorundayız. Ormanda bir bebekle koşamayız. Uzaklaşmamız gerekiyor.”

“Hayır,” dedi sinirlenerek. Bebeği sanki kendi oğluymuş gibi tutuyor, onu alıp aslanlara yem etmekle tehdit ediyormuşum gibi davranıyordu. “Onu burada bırakmayacağım.”

“Laura...”

“Bak, Daniel. Bak.” Odanın diğer köşesini, beşiklerin ilerisini işaret etti.

Duvarın dibinde küçük bir tezgâh duruyordu. Üzerinde de normal bir bebek odasında olması gereken malzemeler vardı: bebek giysileri, bezler, pişik kremleri, biberonlar ve hazır mama kutuları. Birkaç tane ufak ayıcık kenarda duruyordu. Tüylerinde mum ışığında siyah gibi görünen koyu renk bir leke vardı.

Tezgâhın yanında bir şey daha vardı. Yaklaşık altmış santimetre uzunluğunda minik bir tabut. Açıları pek düzgün görünmeyen tabut bir amatörün elinden çıkmış gibiydi. Üzerinde ormanda gördüğümüz türden birkaç çiçek ve başka bir pelüş ayıcık duruyordu.

Bilinci kapalı olan kadına baktım. Bebeği tabutta mıydı? İçimden azıcık da olsa bakıp bu vahşeti teyit etmek geldi. Fakat bakışlarımı tabuttan uzaklaştırdınca gözüme başka bir şey daha takıldı. Bu insanın aklını başından alan bir andı.

İkimiz de gitmemiz gerektiğinin bilincinde ve tüm bunlardan sorumlu olan kişi ya da kişilerin her an içeri gelebileceğinin farkında olduğumuzdan yavaşça duvara doğru yürümeye başladık. Duvarda yaklaşık iki düzine *Polaroid* fotoğraf asılıydı. Fotoğrafların bazılarında kadınlar dehşet ya da teslimiyet içinde kameranın objektifine bakmışlardı. Fotoğrafların birinde bir kadın çıplak hâlde sırtüstü yatmış, ağzını çığlık atar gibi açmıştı. Hemen yanında eğilmiş olan adam elindeki bir tür metal aleti kadının kasıkları arasında tutuyordu.

Diğer fotoğraflarda bebekler vardı. Yeni doğanlar. Hepsi sırtüstü yatıyordu. Bir kısmı mavi ama çoğu beyaz kıyafetliydi. Kimileri ağlıyor, kimileri sakin duruyordu. Kiminin gözleri kapalı, kimi kameraya bakıyordu.

Fotoğrafların her birinin beyaz kenarına tarih yazılmıştı. Bebeklerin doğum tarihi olabilir miydi? Sonra fark ettim: fotoğraflardan birkaçının üzerinde yanında kocaman bir X ile ikinci bir tarih yazılıydı. Sağ alt köşedeki fotoğrafta iki tarih vardı. İlk tarih 2.7.13'tü. 2 Temmuz 2013. İkinci tarih 13.08.13. 13 Ağustos 2013. Birkaç gün önce.

Dönüp yataktaki kadınlara baktım. Sarışın kadın ağlıyor, diğeri hâlâ baygın yatıyordu. Tabuttaki bebek onun olmalıydı. Burada doğmuştu. Ve burada bu sefil, leş kokan odada ölmüştü.

Aşağıdan bir çığlık daha duyuldu, bu seferki kanımı donduran acı dolu bir çığlıktı.

Zar zor nefes alarak sarışın kadınla tekrar konuştum. “Geri geleceğiz, tamam mı? Bebeğinizin güvende olmasını sağlayacağız.”

Önce bana sonra bebeğe baktı.

Aşağı indiğimizde bir tür silaha ihtiyacımız olabileceğini düşünüp etrafa baktım. Mumlardan birini söndürdüm

ve siyah metal şamdandan çıkardım. Şamdanı alıp elimle tırttım. Oldukça ağır ve sağlamdı.

Laura çoktan kapıyı açmış, tereddüt içinde aşağı bakıyordu. Onun peşinden gidip ilk yatağı geçtim.

Bir el uzanıp bacağımlı tuttu.

Bağırarak geri çekildim. İskelet gibi olan kadın kocaman gözlerle bana bakıp ağzını açtığında birçok dişinin eksik olduğunu gördüm. Kalan dişlerin beyaz, sağlıklı olduğunu görünce eksik dişlerinin kırılmış ya da çekilmiş olabileceğini anladım. Yanlışlıkla yatağın yanında duran lazımlığa çarpınca iğrenç kokan, kahverengimsi idrar yere döküldü ve ayakkabıma bulaştı.

Kadın bana gülerken gözlerinden delirdiğı belli oluyordu ve hemen Laura'yı kapıdan iterek koştuktan sonra kapıyı arkamızdan kapattım.

Aşağıdan gelen çığlık kesilmişti. Şimdi yere basma sesi geliyordu. Biri oldukça yavaş bir şekilde yukarı çıkıyordu.

BÖLÜM OTUZ ALTI

“Önce ben gideyim,” dedim.

Merdivenleri yavaşça inmeye başladım. Gevşek bir basamağa basınca neredeyse takılıp düşecekken duvara yaslanıp son anda ayakta kalmayı başardım.

Merdiven boşluğunun alt bölümüne inen köşeyi dönerken Laura bir adım arkamdaydı.

Adam merdivenlerin başında durmuş yukarı, bize bakıyordu. Elinde bir çiftçi ya da avcıdan çok bir polis veya askerin kullanacağı türden siyah bir tabanca vardı. Seyrek sarı saçları olan adam otuzlu yaşlarında, kısa boylu ama güçlü görünüyordu. Sırım gibiydi.

Arkasında, merdivenin dibinde bir kadın yüzüstü yatıyordu. Üzerinde siyah mont ve pantolon, siyah saçlarında kırmızı gölgeler vardı.

Alina.

Adam tabancayı bize doğrulttu ve diğer eliyle *gelin* işareti yaptı.

Hareket etmeden çaresizce ne yapmamız gerektiğini düşündüm. Geri yukarı çıkıp başka bir çıkış yolu mu aramalıydık? Döner dönmez beni vurabilirdi ve vurmasa bile başka bir çıkış bulma olasılığımız neydi? Adamın bizi kendi karanlık evinde kovalama fikri onunla burada yüzleşmekten çok daha kötüydü.

Kalan son birkaç basamağı inerken elimdeki şamdana baktığının farkındaydım. Birkaç adım geri çekilip yüzü-koyun yatan Alina'yı geçtikten sonra giriş salonuna inmemiz için el kol hareketi yaptı.

Aşağı inip karşılıklı durduğumuzda üçümüz de sesli bir şekilde nefes alıp veriyorduk. O an fark ettim: adam da tedirgindi. Tabii ki Laura ve benim kadar korkmamıştı. Ama gözlerinde kesinlikle korku vardı.

Tabancayı Laura'ya doğrultup diğer eliyle bebeği işaret etti. Arkasında kalan Alina'nın sırtının yükselip alçaldığını görebiliyordum. Hâlâ yaşıyordu.

Adam, "Benim," dediğinde dikkatim Alina'dan kaymıştı. İngilizce konuşmasına şaşırmıştım. Laura'ya bebeği ona vermesini işaret etti.

Laura kıpırdamadı. Tabancaya bakıp elimdeki şamdanı tarttıktan sonra bununla adama vurup vuramayacağımı hesap ettim. Şimdilik bu riske girmeye gerek yoktu.

"Laura..." dedim.

"Hayır," dedi kapıya doğru ilerleyerek.

Adam sinirli bir şekilde ona ve bebeğe el kol hareketleri yaptıktan sonra silahı bana doğrulttu.

"Bebeği bana ver," dedi.

Laura bir tabancaya, bir bana baktı.

"Laura," dedim. "Bebeği ona ver."

Sinirlenme sırası Laura'daydı.

"Ver bana," dedi adam bir kez daha ve bu sefer sesi daha gür, daha öfkeliydi.

Laura ona doğru bir adım atıp bebeği uzatınca adam bebeği alabilmek için silahını indirdi. Bebek sanki kime verildiğini hissetmiş gibi bir anda ağlamaya başladı. Adam irkilince Laura bebeği hızla bana verip elimdeki şamdanı aldı ve adama doğru savurdu. Adam geri çekilmesine

rağmen hâlâ silahını tutuyor, şamdanı sımsıkı elinde tutan ve nefes nefese kalmış Laura'ya doğrultuyordu. Ağlayan bebeği tutup içgüdüsel olarak sallamaya başladığımda çığlıkları resmen kafatasımı deliyordu.

“Onu yere bırak,” diye bağırdı adam hengâmenin ortasında. “Bebegi. Yere bırak.”

Laura, “Hayır!” diye bağırdı.

Başka seçeneğim var mıydı? Öne eğilerek hâlâ bağırmakta olan bebeği ayağımın dibine koydum. Laura ağlamaya başlamıştı ve tüm vücudu titriyordu.

Adam bebeğe yaklaşırken Laura'yı kolundan tutup çekerek kapıya doğru koştum. Şamdanı elinden düşürdü ve her an kurşun isabet edeceğinden emin bir hâlde kapıyı açtım. Risk alıp arkama bakınca neden ateş edilmediğini gördüm. Alina elleri ve dizlerinin üzerinde doğrulmuş şamdana doğru emekliyordu. Adamın dikkati bu yüzden dağılmış, şamdana ulaşmasını engellemeye çalışıyordu.

Laura'yı kapıdan çekip yola ilerledim.

Benden kurtulmaya çalıştı. “Bırak beni!” diye bağırdı.

“Hayır! Laura! Tanrı aşkına... gidelim.”

“Ama bebek.” Titreyerek ağlıyor ve küçük bebeğe dönmek istiyordu ama buna izin veremezdim.

“Buradan gitmek zorundayız. Yardım buluruz. Adam birazdan dışarı çıkacak!”

“Hayır-”

Silah patladı.

Bebek ağlamayı kesmişti.

Çığlık sesi duyuldu. Ben miydim? Laura mıydı? Algılarım kapanmıştı.

Sonra anladım. Çığlık evin içinden geliyordu.

Alina'ydı.

“Hadi gel, lütfen, lütfen. Gidelim.”

Bir silah sesi daha duyuldu. Ve bu sefer Alina'nın da sesi kesildi.

Açıklık alanın kıyısına doğru yol boyunca koştuk. Pencereden gördüğüm yolu bulacak kadar zamanımız yoktu. Kalbim hızla atıyordu. Adam tekrar ortaya çıkabilir, ikimizi de vurabilir, buraya gömer ve kimse bizi bulamayabilirdi. Yabancı bir ülkede iki gezgin daha kaybolur ve bir daha haber alınamazdı.

Dönüp arkama bakınca evin kapısının açıldığını ve adamın karanlık bir gölge gibi orada durduğunu görünce Laura'nın elini tuttum ve raylara doğru, hayatımda hiç koşmadığım gibi koşmaya başladım. Ağaçların arasından fırlayıp kendimizi geldiğimiz yola atmaya çalışırken sendelesek de birbirimizden destek alarak devam etmiş ve ormana girdiğimiz yerde sadece çantalarımızı almak için durmuştuk.

Kasabaya kadar bütün yolu koştuk.

Tek kelime etmedik.

Arkamıza bile bakmadık.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Londra

Kasım, 2013

BÖLÜM OTUZ YEDİ

İçkimi bitirir bitirmez hemen bir tane daha istemiştim. Oldukça yorgun ve bitkin hissediyordum. Hikâyeyi anlatmak, her şeyi yeni baştan yaşamak...

“Daniel? Merhaba? Sen iyi misin?”

Gözlerimi kapattım. Açtığımda Edward hâlâ karşımda bekliyordu.

“Bir şey daha var. Ağaçlara vardığımızda bir el ve birkaç saniye sonra bir el daha silah sesi duyduk.”

Edward düşünüp başını salladı. “Adam yukarı çıkıp diğer iki kadını da vurdu.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Onları görmüştük; polise anlatacağımızı tahmin etmiş olmalı. Canlı kanıtları... ortadan kaldırmak istedi. Gerçi evin her yeri onların kan ve DNA’sıyla doluydu. Bilmiyorum.”

“Belki de artık onlara daha fazla ihtiyacı kalmadığına karar verdi.”

“Söylediğim gibi, bilmiyorum.”

“Peki neden polise gitmediniz?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Gittik. Şey, denedik. Kasabaya koşarak gittikten sonra Breva’daki yerel polis karakoluna gittik.” Karakolda olanları, oradan da nasıl kaçtığımızı anlattım.

Edward solgun, biraz hasta görünüyordu. Anlatmaya başladığımdan beri içkisine dokunmamıştı.

Masadan kalktı. “İşe birkaç telefon görüşmesi ve biraz araştırma yaparak başlayacağım. Seni yarın sabah ararım, tamam mı?”

“Tamam,” dedim.

“Geliyor musun?” diye sordu.

Başımı salladım. Bardan gitmek istemiyordum. Burada kalıp zil zurna sarhoş olacaktım.

Çift kanatlı kapıdan çıkıp gidişini seyrettim. Bana yardım edebilmesi için hikâyenin ihtiyaç duyduğu tüm parçaları anlatmıştım. Doğru şeyi yapmıştım.

Eve nasıl döndüğümü ya da yatağa nasıl girdiğimi hatırlamıyordum. Tek hatırladığım havanın aydınlandığı ve cep telefonumun çaldığıydı. Ekranda Edward yazıyordu. Hâlâ giyinik olduğumu ve odanın içki imalathanesi gibi koktuğunu fark ettim. Saat sabah on biri geçiyordu ve kafam zonkluyordu. Boğazım arka arkaya sigara içmişim gibi acıyordu ve hareket edince korkunç, içimin sallandığı bir mide bulantısı başladı. Telefon hâlâ çalışıyordu ve o zaman her şeyi hatırladım. Molotof kokteyli. Edward’a hikâyemi anlatmam. Barda kalıp kör kütük sarhoş olmam.

Aman Tanrım.

Telefonu duymazdan gelip banyoya gittim ve tuvalete kustum. Sonrasında biraz daha iyiydim. Edward’ı aradım.

“Dün akşam seni aradım,” dedi. “Neredeydin?” Bir cevap bulmaya çalışırken o devam etti. “Boş ver. Anlatacaklarım var. Sana geliyorum,” dedi.

Duş alıp iki sert kahve içtikten sonra Edward'ı beklerken e-postalarımı kontrol ettim. Rob'dan bir mesaj vardı.

Dostum,

řu anda zor bir zaman geçirdiğini biliyorum ama gecenin bir yarısı buraya gelip kapıyı çalmazsan ve Laura'nın penceresine taş atıp Oscar'ı bir daha uyandırmazsan çok sevinirim. Onu tekrar uyutmak için tam iki saat uğraştık. Laura seni bir daha görmek istemediğini açıkça söyledi. Şahsen ben ikinizin aklının başına gelmesi gerektiğini düşünüyorum ama o artık seninle olmak ve iletişime geçmek istemiyorsa senin de buna saygı duyman gerekir. Bir dahaki sefere Erin muhtemelen polisi arayacaktır.

Erin'in bir daha seninle konuşmasını istiyorsan bence ona gerçekten pişman olduğunu anlatan bir özür notu göndermek isteyebilirsin.

Rob.

Rezil olmuşum. Bardan çıktıktan sonra ne yapmıştım? Hem Laura neden kendisiyle iletişime geçmemi istemiyordu ki? Gözümün önüne iki büklüm olmama neden olan bir görüntü geldi: Erin ve Rob'un arka bahçesinde durmuş, pencereye çakıl taşları atıyor ve sarhoş, reddedilmiş bir Romeo gibi Laura'nın adını haykırıyordum.

Telefonu alıp mesajları kontrol ettim. Kahretsin, Laura'ya gece yarısından sonra neredeyse yirmiyi aşkın mesaj göndermiş, onu sevdiğimi, görmek istediğimi söylemiş, evlenme teklifi etmişim. Bana tek bir cevap atmıştı:

Bizi rahat bırak.

Mutfağa gidip dolaptaki tüm alkol şişelerini çıkardım. Şarap şişelerinin mantarını açtım, kokusu midemi bulandırmıştı. Bira şişelerinin kapaklarını patlattım ve hepsini lavaboya döktüm. Boş şişeleri bir çöp poşetine doldurup dışarı çıkardıktan sonra geri dönüşüme attım. Başımı kaldırıncı Edward'ın elleri ceplerinde başı yerde bana doğru yürüdüğünü gördüm.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu beni görünce.

“Bir daha asla içmeyeceğim,” dedim.

“Ben gittikten sonra zil zurna sarhoş oldun, değil mi?”

Başımı sallayıp onu içeri aldım.

“İtiraf etmem gerekir ki, bana anlattıklarından sonra ben de sarhoş olmak istedim. Ama onun yerine geceyi çalışarak geçirdim. Yani kahrolası sigorta şirketiyle uğraştıktan sonra. Birinin onları ormanda bir korku evine göndermesi gerekiyor.”

Yüz ifademi görünce, “Affedersin. Şakası bile kötü. Dün gece, yıllar sonra ilk kez bir kâbus gördüm; yangın bombaları ve yataklara kelepçelenmiş kadınlar, alevlerin arasında emekleyen bebekler...” dedi. Ürperdi. “Sonra sabahın ilk saatlerinde polis kapımı çaldı, beni kimlerin öldürmek isteyebileceği hakkında bir sürü soru sordular.”

“Onlara ne söyledin?”

“Bir fikrim olmadığını. Ama seninle de konuşmak isteyeceklerdir.” Bana bir kart uzattı. “Al. Bu soruşturma memurunun telefonu.”

Kartı alırken üzerimden büyük bir yorgunluk dalgası geçmiş gibi hissettim. Polisle konuşmam gerekecekti. Her şey, hem de olan her şey ortaya çıkacaktı.

Kartı kenara koydum. “Onlarla sonra konuşurum. İlk önce neler bulduğunu öğrenmeliyim.”

“Bana çok sert bir kahve yap da anlatayım.”

Çaydanlıktaki suyun kaynamasını beklerken Edward volta atıp parmağını kitapların sırtında gezdiriyor, sanki birini arıyormuş gibi perdenin arkasından sokağa bakıyordu.

İki kahve hazırlayıp içeri geçerken Edward koltuğa oturdu, ben de bir sandalye çektim.

“Şunu söylemeliyim, Daniel, bana anlattığın hikâye gerçekten de kulağa... bir uydurma gibi geliyor.”

“Ama gerçek bu!”

Elini kaldırdı. “Tamam. Sana inanmadığımı söylemedim. İşin doğrusu, dün gece öğrendiklerimden sonra işler biraz daha tuhaflaşıyor.”

Devam etmesini beklerken duyacaklarımdan korkuyordum.

“Evet, dün gece seninle konuştuktan sonra daha önce benim için bazı işler yapmış bir adamı görmeye gittim. Bir çevirmen. Romence de dâhil tüm Doğu Avrupa dillerini biliyor. Biraz paranoyak, biraz da kaçık ama işini iyi yapıyor. Ondan Breva’daki polisi arayıp çevirmen numarası yapmasını istedim.”

Dehşete kapılmıştım. “Bu çevirmene olanları anlattın mı?”

“Daniel, lütfen önce dinle. Eğer sürekli lafımı ke-sersen...” Beni sakinleştirmesi gereken ama pek de başarılı olamayan bir şekilde gülümsedi. “Sadece, bana bahsettiğin polis memuruyla konuşmak istedim. Constantin. Söylediklerini doğrulamak için.”

“Ne? Ama ben onun bu işin içinde olduğundan...”

“Daniel, lanet olsun. Kontrol etmek zorundaydım, hepsi bu. Standart bir uygulama. Duyduğum her şeyin doğru olduğuna inansaydım çok boktan bir dedektif

olurdum. Çünkü bu Camelia denen kadının gördükleriyle bir bağlantısı olup olmadığını bulmamız gerekiyor.”

“Tamam. Mantıklı.” Midemde sanki bir yumruk açılıp kapanıyor gibiydi.

“Evet... Constantin’le konuşmak istedim. Daha doğrusu çevirmenim istedi. Breva polisi ilk başta oldukça kaçamak davrandı. Onları neden aradığımızı, nereden aradığımızı ve daha birçok şey sordular. Onlara ağustos ayında rapor edilmiş bir cinayeti araştırdığımı söyleyince beni en sonunda Constantin’le olmasa da başka bir memurla görüştürdüler. Sistemi kontrol etti ve bir İngiliz çiftin karakola gelip bir cinayet bildirdikleriyle ilgili kayıtları olmadığını söyledi.”

Edward’ın telefonu titremeye başladı. Ekranı bakıp aramayı reddetti.

“Nerede kalmıştım? Ah, evet. Polis memuru bana böyle bir ihbar kaydı olmadığını, Breva’ya vampir ya da kurt adam arayan bir zavallı dışında İngiliz turistlerin çok nadiren geldiklerini söyledi. Breva’nın kurt adam görülme vakalarıyla meşhur olduğunu biliyor muydun? Google’dan baktım.”

Başımı salladım.

“Her neyse, ben de tekrar Constantin’le bizzat görüşmek istediğimi söyledim.”

“Ve? Onunla konuşabildin mi?”

Edward kahve fincanının kenarından bana baktı. “Hayır. Constantin kayıpmış. İki haftadır kimse görmemiş.”

“Ona ne olduğuna dair bir fikirleri var mıymış?”

“Bana söylemediler. Ama yok gibiydi.”

“Onlara başka ne söyledin?”

“Bana evle ve gördüklerinle ilgili anlattıklarını anlattım. Daha doğrusu kısaltılmış bir versiyonunu anlattım.”

Bu durumda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. “Ne söylediler?”

“Kuşkulanmadıklarını söylemek yetersiz kalır. Yani, bir çevirmen aracılığıyla konuşuyordum ve *bana* sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.”

“Çevirmen de *biliyor* yani...”

Dilini şaklattı. “Neyse ki en sonunda onlardan ormana gidip evi kontrol edeceklerine dair söz almayı başardım. Evi bulacaklarmış. Constantin’i de orada bulabilecekleri fikrini kafalarına sokmaya çalıştım. Kim bilir, bu gerçekten de doğru olabilir.”

Ayağa kalkıp odada ileri geri adımlamaya başladım. Bacaklarım titriyordu.

“Henüz bir haber gelmedi,” dedi devam ederek. “Sanırım gün ışığında gitmek için bugünü beklediler. Breva polisinin bana geri dönmesini bekliyorum.”

Tedirginliğim dalgalar hâlinde yayılıyordu. Edward, “Beni dinle, Romanya’daki polis konusunda endişelenme. Evi bulacaklardır... orada şu anda bile esir tutulan kadınlar olabilir. En azından, işlenen cinayetlerle ilgili kanıtlar olmalı. Bunu yapan adam en sonunda durdurulacaktır.”

“Polise çok güveniyorsun.”

Omuz silkti. “Belki. Her neyse, haber gelmesini beklerken seninle anlattıklarını gözden geçirmek istiyorum, tamam mı?”

“Tamam.”

“Güzel. Hiç kâğıdın var mı? Yoksa sende sadece ekranı olan tiplerden misin?”

Yazıcıdan birkaç yaprak kâğıt alıp masaya ikimizin ortasına koydum.

“Tamam,” dedi. “Tüm soruları, anlamsız olan her şeyi buraya yazdıktan sonra bunlara elimizden geldiğince cevap vermeye çalışıp bu bulmacanın parçaları birbirine uyuyor mu bakacağız.”

Birlikte sonraki yirmi dakikayı bu soruları büyük kalın harflerle kâğıtlara yazıp hepsini sıraya koyarak geçirdik. Bizim dışımızda ev o kadar sessizdi ki elektrikli aletlerin uğultusunu, kaloriferin gıcırtısını ve aşağı sokaktan gelen sesleri duyabiliyorduk. Bunları yazmak, telefonuma sorunlarımın listesini girmekten çok daha iyi hissettirmişti. Edward’a karşı içimde bir minnet duygusu hissetmeye başlayınca, *Keşke bana yardım etmesi için onun gibi birini daha önce bulsaydım*, diye düşündüm. Bu işle meşgulken sarhoş hâlimle Laura’yı görmeye gitmem ve onun mesajları, Brevadaki polisin neler bulacağıyla ilgili endişelerim aklımdan neredeyse çıkmışlardı. Bu bana sorunlarımı halletmek için uygulamam üzerinde çalışarak geçirdiğim geceleri, önümdeki bulmacaya odaklanmışken dünyadaki diğer her şeyin nasıl yok olduğunu hatırlatmıştı. Bir ara dışarıda kayarak duran lastiklerin sesini ve bir araba kapısının gürültüyle kapandığını duydum. Ama yaptığım iş pencereden dışarı bakamayacak kadar çok odaklanmıştım.

Her sayfayı yazıyla doldurduktan sonra Edward arkasına yaslandı ve kâğıtları incelerken işaret parmağını çenesinde ileri geri sürttü. “Tamam,” dedi. “Neler var bir bakalım.”

En üst soldaki kâğıtta CAMELIA NE ARIYORDU? yazıyordu.

“Öncelikle,” dedi Edward, “Camelia’nın Breva yakınlarında yaşanan olayla bağlantısı olup olmadığını bilmiyoruz. Olduğunu farz ediyoruz çünkü Romanyalı ama bu bir tesadüf olamaz.”

“Olamaz,” dedim.

“Ama varsayımda da bulunamayız.”

“Eğer bana ‘Böyle varsaysak savsak salaklar oluruz,’ dersen seni kovacağım.”

“Oradayken onunla tanışmadın ya da karşılaşmadın, değil mi?” diye sordu.

“Hayır, kesinlikle hayır. Onu hatırlardım. Unutulacak bir kız değil.”

“Hmm. Gerçekten öyle gibi duruyor. Şimdi... bana her iki karşılaşmanızda da Camelia’nın tam olarak ne söylediğini anlat.”

Konuşmalarımızı hatırlayabildiğim kadarıyla birebir anlatmaya çalıştım.

“O hâlde onunla ilk karşılaştığında, sana Romanyalı kadınlarla kötü bir tecrüben olup olmadığını sormuştu.”

“Ve olmadığını söyleyince emin olup olmadığını sordu. Kahretsin. İkinci karşılaşmamızda da bana yasa dışı bir şey yapıp yapmadığını sordu. Hem de defalarca.”

“Bilmediğin bir şey hakkında bir şeyler itiraf etmeni sağlamaya çalışmış.”

“Kanunları çiğnedik,” dedim yerimde doğrularak. “Biletimiz olmadan yataklı vagona geçtik. Belki de bana bunu söylettirmeye çalışıyordu.”

“Daniel, bu Saray Mücevherlerini çalmak gibi bir şey sayılmaz, öyle değil mi? O olamaz.” Bu konuyu düşündü. “Şimdilik CCTV kayıtlarındaki kişinin kesinlikle Camelia olduğunu ve hırsızlıktan da onun sorumlu olduğunu farz edelim. Evine ilk geldiğinde evi altüst etmişti, değil mi? Sanki bir şey arıyormuş gibiydi.”

“Evet.”

Edward sanki cevap kelimelerin arasında saklıymış gibi kâğıt sayfasını dikkatle inceliyordu. “Hadi düşünelim.

Evine üç kez girdiğinden oldukça eminiz. O ve birlikte çalıştığı her kimse. Bir kez evi yoklamak... ve bilgisayarı çalmak için. Sonra bilgisayarı geri getirmek için. Ve son olarak da köpekle geri geldiler.” Çenesini tekrar ovuşturdu. “Eğer gerçekten bir şey arıyorlarsa evin altını üstüne getirmeleri mantıklı. Ama bilgisayarı neden geri getirdiler? Sonra neden bir köpekle geldiler?”

“Çünkü bana zarar vermek istediler. Köpeğin beni öldüreceğini düşündüler.” Bunları söylerken tüm bedenim buz kesmişti.

Edward birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra bana baktı. “Oraya geri dönelim. Ben sadece...” duraksadı. “Camelia evinin anahtarını nereden buldu?”

“Hiçbir fikrim yok. Hiç anahtar kaybetmedim.”

“Ya Laura? Hiç kaybettiği bir anahtar oldu mu?”

“Ben... bir dakika. Evet, İngiltere’ye döndüğümüzde Laura’nın anahtarları yoktu. Yolculuğumuz sırasında bir yerlerde kaybolduğunu düşünmüştük. Pasaportlarımızı çalan hırsız anahtarları da almış olabilir.”

“Bu daha önce hiç aklına gelmedi mi?”

“Hayır. Döndüğümüzde kafamızda bir sürü şey vardı. Bizi soyan kişinin evimizin anahtarlarını da çalacağı hiç aklımıza gelmedi.”

“Evet, en azından bu, eve nasıl girdiklerini açıklıyor.”

“Aynı zamanda Camelia’nın trende olanlarla, hırsızla bağlantılı olma olasılığını da artırıyor.”

“Aynen, belki o da trendeydi. O ya da suç ortağı. Anahtarlarınızı alıp buraya döndükten sonra dairenizi de soyacaklardı.”

Başımı salladım. “Bu pek... olası görünmüyor. Bir evi soymak için bütün Avrupa’yı gezmek mi? Hem neden üç ay beklesinler? Ayrıca tüm soruları da cevaplamıyor. Hem

çalınan en değerli şeyi de geri getirdiler. Neden?” Alnıma vurdum. “Bunların hiçbiri mantıklı değil. Bir kahveye daha ihtiyacım var.”

Mutfğa gidip çaydanlığı doldurduktan sonra iki fincan daha hazır kahve yaptım. Yine *Nescafé* almıştım. Jake bana yukarıdan bakıp kafasını sallayarak bebek mamasıyla ilgili bir şeyler söylüyor olabilirdi.

Çaydanlıktaki suyun kaynamasını beklerken Edward’ın telefonu çaldı. Bana baktı. “Romanya’dan arıyorlar. Polis.”

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Laura, Erin ve Rob'un evlerindeki odasında, yatak lile pencere arasındaki halı üzerinde o kadar çok gidip gelmişti ki, halının döşemeler görünecek kadar yıpranmamasına şaşırıyordu. Adımlarken tırnak etlerini yemiş, başparmağı kanayınca parmağını emdikten sonra adımlamaya, tırnak etlerini yemeye, kanayan yerleri emip adımlamaya devam etmişti... Aklına bir kelime takılmıştı: Kokuşmuş. Neden ya da nereden aklına geldiğini bilmesine rağmen sürekli aynı kelimeyi düşünüyordu: *kokuşmuş, kokuşmuş, kokuşmuş*. Adımla, kemir, yala, ileri, geri, aşağı, yukarı, daireler çizerek.

Kendini durdurmaya çalışmış, hava yuttuktan sonra onu cezbeden parmaklarını yememek, parçalamamak, kanatmamak için direnmişti. Başını pencerenin serin camına yaslayıp cama vuran yağmurun alnını okşadığını, ateşini düşürdüğünü hayal etti. Ama burnuna gelen koku...

Kendi çürüyen derisi olduğuna emindi.

Kokuşmuş.

Kalbinin küt küt atışı kulaklarında yankılanıyordu. Dün gece yattığında tıpkı regl olmadan önce sık sık yaşadığı gibi çarşafın arasında terden sıırıslık olmuştur ancak bu kez kalbinin hızla çarpması, hissettiği korku ve içini kemiren huzursuzluk her zamankinden daha yoğundu. O evde ölmek üzere olan kadınları gördüğü ilk

geceden bile daha kötüydü. Silah seslerini duymadan önce... Onları öldüren, Alina'yı öldüren silah sesleri. Bebeği öldüren. O masum, o tatlı, o kocaman gözlü bebeği.

Derin, içini titreten bir nefes aldı. Küçük Oscar'ın aşağıdan gelen ağlama seslerini, Erin ve Rob'u ve onları ziyarete gelen Erin'in birlikte çalıştığı bir kadın ve kocasının konuşmalarını duyabiliyordu. Laura'nın adını bilmediği bu kadın da kokuşmuştu... hayır, o da *hamileydi*... hamile! Laura karnına dokununca kendi çocuğu olup olmayacağını düşündü. Eğer olursa, kız ya da erkek, onu herkesten uzak tutacak, bebeğe kendininkine hiç benzemeyen mükemmel bir hayat sunacaktı. Bebeği onun temiz sayfası olacaktı ve kızını ya da oğlunu zarar verecek insanlardan, hayaletlerden, o yaşlı adamdan uzakta güvende tutacaktı...

Dün onu tekrar görmüştü ve artık bir hayalet olmadığından emindi. Gerçektir. Hem de fazlasıyla. Parlak siyah bir arabanın içinde oturuyordu; tam karşıya park etmiş, evi izliyordu. Filmlerde şeytanın sürdüğü türden bir arabaydı; ıssız bir otoyolda, yol ayrımında durup kaçak bir yolcuyu içine çekmeyen çalışan o uğursuz arabalar gibiydi. Kendini kaybolmuş hissedene sunulan tek yönlü bir bilet gibi. Cehenneme giden bir bilet. Saçmaladığını biliyordu, tüm bunları kafasında kuruyordu. Siyah bir BMW'nin ölüme mahkûm ruhlara yolculuk sunduğu falan yoktu. Ama o yaşlı adam... gerçektir ve onu izliyordu. Laura'nın ona doğru geldiğini görünce motoru çalıştırıp uzaklaşarak sokağın içinde gözden kaybolmuştu.

Laura aslında başka bir şeye takılmıştı. Hâlâ onu daha önce gördüğünden emindi. Dün gece en sonunda çalkantılı, sıkıntılı bir şekilde uykuya daldığında cevap sembollerle gizlenmiş bir şekilde aniden aklına gelmiş ve her ne kadar kâbusun anlamını kavramış olsa da soğuk ve ıslak

çarşafının arasında uyandığında rüyasını hatırlayamamıştı.

Alina'ya yaşlı adamdan, iblisten bahsedince hayalet, -gerçekten mümkünmüş gibi- daha da solgun bir hâl almıştı. Sonra, "*Endişelenme. Geldiğinde ben onunla ilgilenirim,*" demişti.

Laura, ölü bir kadının bu sözle ne kastettiğini sormadan önce, Alina çoktan ortadan kaybolmuştu.

Şimdi ise gözlerini açmış Daniel'in dün gece ismini haykırarak durduğu yere bakıyordu. Onunla yüz yüze gelmeye, konuşmaya tahammülü yoktu. Gittiğini görmek onu çok üzmüştü. Arkasından koşmak istemişti. Daha da önemlisi, olabildiğince hızlı koşup zamanı durdurmak, tıpkı *Süpermen* gibi dünyayı geriye döndürüp geçen ağustos ayından itibaren olan her şeyi silmek istemişti. O evde olanları değiştirmek. Böylece o ve Danny hâlâ birlikte, hâlâ mutlu olurlardı.

Yüzünün ıslandığını, ağladığını fark etti.

Gidip onu gör, dedi bir ses. *Konuş onunla.*

Bir kâğıt mendil alıp burnunu sildi ve gözlerini ovuşturdu. Gerçekten yürütmeleri için bir şans daha var mıydı? Her şeye rağmen?

Aşağıda Oscar ağlıyor, acı çığlıklar atıyordu ve sesi Laura'nın beynine işlediğinden doğru düzgün düşünmesi mümkün olmuyordu. Dışarı çıkmalıydı. Ceketini alıp Alina'nın orada olup olmadığını kontrol etmek için bahçeye baktıktan sonra olmadığını görünce dışarı çıktı.

Yarım saat sonra kısa süre öncesine kadar yaşadığı sokakta yürüyordu. Yağmur kalan karları eritmiş, oluklarda birkaç ufak birikinti ve bir çitin üzerinde donmuş tuhaf bir öbek bırakmıştı. Zihninden yükselen tüm itirazlara rağmen bacakları onu buraya getirmişti. Yol boyunca kendi kendine *Az sonra duracağım*, deyip durmuştu. *Geri döneceğim. Birazdan.* Ama yürümeye devam etmişti ve artık buradaydı. Burada çok mutlu olmuş, çok güzel zamanlar geçirmişti. Gözleri yeniden yaşla doldu ve içini derin bir pişmanlık kapladı. Keşke...

Daniel'in oturduğu binaya yaklaşırken bir ses duydu -şeytan mı?- ve hızla arkasını döndü. Bir tilkiydi. Tatlı bir tilki. Tam yolun ortasında durdu ve yüzünü ona çevirdi. O esnada yaşlı adamın kullandığı parlak siyah arabanın zıttı olan gümüş rengi, eski ve yıpranmış bir araç acı bir fren sesiyle köşeyi dönüp tilkiye yöneldi. Araba kayarak dururken Laura nefesini tutup gözlerini kapattığında, metalin kemiğe çarpınca çıkardığı sesi duyacağından emindi.

Gözlerini açtığında tilki gitmişti. Tekerlerin altında mı kalmıştı? Yola koşup eski arabayı kullanan kadına bağır-maya hazır hâlde hayvanı görmeye çalışırken kadın yüzünde bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Bu kadar komik olan neydi?

Arabanın kapısı açıldı ve parmaklarında iri gümüş yüzükleri olan sarışın bir kadın indi.

“Laura?” dedi. Alina’yla aksanları aynıydı.

“Evet? Siz kimsiniz?”

“Arabaya bin.”

“Efendim?”

Kadın ceketinin altından bir bıçak çıkardı. “Arabaya bin.”

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Edward bana arkasını dönüp telefonda mırıldanarak konuştuğu için ne söylediğini net olarak duyamıyordum. Breva polisi İngilizce konuşan birilerini bulmuş olmalıydı. Constantin de istese yapabilirdi. Edward'ın ne söylediğini duymak için sabırsızlandığımdan önüne geçmeye çalıştım, ancak bana arkasını dönmeye ve ben pes edene kadar rahatsız olduğunu gösteren bakışlar atmaya devam etti.

Konuşma sona erdi.

“Evet?” dedim. “Eve gitmişler mi? Ne bulmuşlar?”

Parmağıyla kaşını sıvazladı. “Hiçbir şey.”

“Tanrı aşkına, bana ne söylediklerini anlat.”

Elini uzatıp ona kahvesini vermemi bekledi. İçimden fincanı fırlatmak geldi. “Evi bulmuşlar ama terk edildiğini söylediler.”

“Ne, yani... orada yaşayan kimse yok muymuş?”

“Aynen. Adam evin tamamen boş olduğunu söyledi. Dolaplarda yiyecek içecek yokmuş, ebeveyn yatak odası olduğunu düşündükleri yerde üzerinde şilte olmayan tek bir paslı yatak varmış. Mutfakta tabak ya da bardak yokmuş. Constantin'le ilgili bir şey de bulamamışlar.” Kahvesini yudumladı ve yüzünü buruşturdu. “Tek bir tuhafılık var: en üst kattaki yatak odalarından birinde kısa süre önce tadilat yapılmış. Hâlâ yeni boya kokusu varmış.

Ama tamamen boşmuş. Odalardan birinde bir takım mobilya bulmuşlar... birkaç sandık, bir şifonyer, birkaç eski sandalye... üzerleri örtülerle kapatılmış.”

“Demek ki adam gitti. Delilleri de yok etti.” İçimden küfrediyordum ve dürüst olmak gerekirse polisin herhangi bir şey bulmasını da beklemiyordum. Bir bakıma memnun olmuştum. O yerin, orada gördüklerimin izlerinin dünyadan silinip gitmesini istemiştım. Elbette o kadınlar, Alina, orada ölen bebekler için adaletin yerini bulmasını istiyordum ama bu çok uzak bir olasılıktı... Bir yanımda o evin yanıp kül olmasını da istemişti. Orası şeytanın cıvıydı ve bu dünya onsuz çok daha iyi olacaktı.

Edward konuşmaya devam etti. “Polise orada yaşayan şahısla ilgili bir kayıt olup olmadığını sordum. En son yaşayan kişinin, tapu sicilindeki kayıtlara göre 1991’de vefat eden bir kadın olduğunu söylediler. Ev ondan sonra yirmi yılı aşkın bir süre boş kalmış.”

“Ama boş değildi.”

“Laura’yla konuşmak istiyorum,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü onun da seninle aynı şeyleri yaşayıp yaşamadığını öğrenmem lazım. Ve... Hikâyeyi onun ağzından da duymak istiyorum.”

Ona bakarken mutfakta içimden akıp giden öfkenin tekrar alevlenmeye başladığını hissedebiliyordum. “Sence ben bunları uyduruyor muyum?”

“Hayır, saçmalama. Ben Laura’nın senin unuttuğun bir şeyleri hatırlayıp hatırlamadığını öğrenmek istiyorum. Belki de trende Camelia’yı görmüştür. Belki son birkaç hafta içinde Laura’nın da Camelia’yla bir teması olmuştur.”

“Aman Tanrım. Haklısın.”

“Laura’nın adresi nedir?”

Adresi söylerken not defterine yazdı. “Laura’yı metro trenine itmeye çalışan Camelia olabilir. Aman Tanrım. Jake’i öldürdüğüne bahse girerim.”

“Camelia mı? Ama bunu neden yapsın?”

“Onunla konuştuğumu öğrenmiş olmalı. Sonra her neyin peşindeyse ona anlattığımı düşünerek bilgi almak için Jake’in peşinden gitmiş olabilir ve... onu görmeye gittiğini bana söylememesi için Jake’i öldürmek zorunda kalmış olabilir. Ya da istediği bilginin onda olmadığına çok sinirlendiği için Jake’i öldürmüş olabilir.” Durdum. “Ve beni öldürmeye çalışmamasının tek nedeni onu hâlâ aradığı şeye götürebileceğimi düşünmesi olabilir.”

“Ama seni öldürmeye çalıştı, öyle değil mi? Köpekle.”

“Belki de sadece beni korkutmaya çalışıyordu.”

“Bilmiyorum, Daniel. Bu mantıklı değil. Camelia gibi incecik, zayıf bir kadın Jake’i alt edebilir mi?”

“Onu o köprüden itebilmesi için Jake’i hazırlıksız bir anında yakalamış olması gerekir. Zaten yalnız çalışmadığını da biliyoruz. Muhtemelen video görüntülerindeki adamla çalışıyor. İkiisi birlikte.”

“Tüm bunlar Laura’yla konuşmam için daha fazla neden oluşturuyor.”

“Ama beni görmek istemiyor. Yanına bile yaklaşamıyorum.”

Alaycı bir şekilde güldü.

“Senin geleceğini kim söyledi?”

BÖLÜM KIRK

Sarışın kadın her nereye gidiyorlarsa yol boyunca hiç konuşmadı. Ne zaman bir trafik ışığında dursalar, göz ucuyla dikiz aynasından Laura'ya bakıyordu. Laura kapıyı açmaya çalışmış ama çocuk kilidi yüzünden açamamıştı.

Laura kadına kim olduğunu, ne yaptığını sormaya çalıştığı anda sesinin çıkmadığını fark etti. Bu da yetmezmiş gibi bildiği tüm sözcükleri unutmuştu. Biri dışında.

kokuşmuşkokuşmuşkokuşmuşkokuşmuş

“Şu kahrolası şeye bir son ver,” dedi kadın sinirlenip sessizliği bozarak.

Laura bakışlarını kadına çevirdi.

“Parmaklarını yemeyi kes. Dur artık.”

kokuşmuşkokuşmuşkokuşmuşkokuşmuş

Laura ellerinin üzerine oturdu.

Kadın küfretti. “Kahrolası trafik.”

Laura kendini kontrolü ele almaya, etrafındaki şeylerin farkına varmaya zorladı. Daha sonra bu ayrıntılara ihtiyacı olabilirdi. Şoför Doğu Avrupalı, çok güzel bir kadındı. Sigara kokuyordu. Saç diplerinin boyası gelmişti. Gümüş yüzükler takıyordu. Her köşeyi döndüğünde vites değiştiriyor, ikinci vitese geçiriyordu.

Üzerine oturduğu ellerini çıkarıp tekrar yemeye başlama isteği neredeyse karşı konulmazdı.

Başka neler vardı? Araba kaçak taksi kullananların tercih ettiği bir model olan Skoda'ydı ve çok eski görünmesine rağmen çocuk kilidi olamayacak kadar eski değildi. Arkasındaki döşemede bir yırtık vardı. Doğuya, Islington'dan geçip Essex Yolu'na doğru ilerliyorlardı ve şimdi Hackney'deydiler. Victoria Parkı buraya çok uzak değildi. Dura kalka ilerlemeye devam ederken uzun bir süre bir otobüsün arkasında bekledikten sonra Hackney bataklıklarının yanından geçtiler. Artık tamamen Doğu Londra'daydılar. Renksiz kış semalarının altında keyifsizce gelişen Leyton. Kısa süre sonra boş bir dükkânın yanındaki bir evin önünde sessiz bir arka sokağa girdiler. Evin kapısı tahtalarla kapatılmıştı ve sokağa kadar taşan çok uzamış çimleri olan bir ön bahçesi vardı.

Sarışın kadın arabadan inip yana geçerek yolcu kapısını açtıktan sonra bıçağı Laura'ya doğrulttu. "Dışarı."

Laura'yı evin etrafından arkaya, bahçenin ön kısımdan daha uzun çimleriyle ormana benzeyen tarafına götürdü. Arka kapının birkaç cam paneli kırılmıştı. Kadın elini kırıkların olduğu delikten sokup kapıyı içeriden açtı. Bir kez daha Laura'yı bıçakla dürterek içeri girmesini söyledi.

Laura kaçmayı, koşarak kurtulmayı düşündü. Ama o gün ikinci kez, bacakları beyninin emirlerine itaat etmedi. Öleceğini düşündü. Sonra korkmadığını fark etti. Ölümün bu kadar adaletsiz olmayacağına karar verdi.

Evin içi karanlıktı. Çürüyen bir şey gibi kokuyordu ve aydınlatma armatürleri boştu. Kadın onu kutu gibi küçük oturma odasına götürdü. Pencerele siyah çöp poşetleriyle kapatıldığından içerisi zifiri karanlıktı.

kokuşmuş

"O hangi cehennemde?" diye mırıldandı kadın ve Laura'nın kalbi hızla attı. O mu? O kimdi?

Kafasından bir ses, *Şeytan*, diye fısıldadı.

Şimdi korkuyordu.

Fısıldayarak küfreden sarışın kadın cep telefonunu açıp odayı biraz da olsa aydınlattıktan sonra aradığını bulana kadar bir şifonyerin çekmecesini kurcalayıp durdu. İki mum ve bir kutu kibrit çıkardı.

Bıçağı artık bana doğru tutmuyor, dedi Laura. Bu kaçmak için harika bir fırsattı. Ama bir kez daha bacakları istediğini yapmamıştı. Etrafindakiler yüzünden donakalmıştı. Bu yer, koku, mumlar, eski koyu renk mobilyalar. Tıpkı o ev, o şeytansı ev gibiydi...

Kadın ona döndüğünde yüzünde zalim bir gülümseme vardı. “Pekâlâ, demek ki sadece sen ve ben varız, Laura. Erkekler. Onlar bir *halta* yaramıyorlar.” Acı bir şekilde güldü ve bıçağı Laura’ya doğrultarak bir çöp kutusundan çıkarılıp alınmış gibi görünen koltuğa oturmasını işaret etti. “Otur.”

Laura sonunda konuşabilmişti. “Kimsin sen? Ne istiyorsun?”

“Sana sadece bir şey sormak istiyorum,” diye cevapladı kadın. Yerde imitasyon bir *Prada* çanta vardı ve kadın eğilip çantayı açtıktan sonra bir kelepçe çıkardı. Laura’yı omzundan çekip arkasını döndürdükten sonra kelepçeyi bileklerine geçirdi.

“Artık tırnaklarını yiyemezsin,” dedi.

Bıçağın ucunu Laura’nın yüzünde getirdi. “Beni iyi dinle ve konuşma. Sana bir soru soracağım. Sen de bana doğruyu söyleyeceksin. Söylemezsen, canını çok ama çok kötü yakacağım.” Laura’nın kazağını tutup yukarı kaldırdıktan sonra sutyenini açığa çıkardı. “Meme uçlarını keşerim. Gözlerini oyarım. Seni sünnet bile ederim.”

Laura konuşamayacak kadar çok korkmuştu. *Daha kötüsünü gördün*, dedi içinden. *Bunu atlatabilirsin. Onunla konuş, ikna etmeye çalış. O da bir kadın. Gitmene izin verir.* Ancak tıpkı ona ihanet eden bacakları gibi, dili de artık işe yaramıyordu.

“Ama eğer cevap verirsen...” dedi kadın. “...eğer doğruyu söylersen buradan tek parça hâlinde çıkabilirsin. Tamam mı?”

Oda buz gibi olmasına rağmen Laura sırtından ter aktığını ve yanaklarının ıslandığını fark etmişti. Gözyaşları. Sessizce ağlıyordu.

“Pekâlâ. İşte soru. Romanya’dan döndükten sonra yanınızda iki sırt çantası vardı. Onlar nerede? Ve içindekileri ne yaptınız?”

Laura soruyu doğru duyup duymadığından emin olmak istercesine kadına baktı. “Sırt çantaları mı?”

Kadın iç çekerek Laura’nın kazağını tekrar kaldırdı ve bıçağı sutyeninin altından, kupların arasındaki düz kenara sokunca Laura teninde soğuk metali hissetti. Bıçağı çekti ve kumaşı ikiye ayırdı. Sutyen parçalanınca göğüsleri açığa çıktı. Laura’nın sağ göğsünü tutup meme ucunu sıkarak bağırmasına neden oldu.

“O nerede?”

“Sırt çantaları mı? Onları orada bıraktık. Polis karakolunda. Brevâ’da.”

Kadın ona bakakaldı. “Sana inanmıyorum.” Bıçağın ucunu bu sefer Laura’nın boğazına dayadı. “Sattınız, değil mi? Söyle ve tüm bunlar bitsin.”

“Ben... ben neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Yalancı!” Kadın Laura’nın yüzüne doğru haykırdığında tükürükleri etrafa saçılıp alnına yayılmıştı. “Bana gerçeği söylemezsen seni öldüreceğim.”

“Çantaları Brevâ’da bıraktık. Yemin ederim. Ben anlamıyorum... ne... sen ne arıyorsun?”

Kadın yüzüne, birkaç saniye boyunca gözlerinin içine baktıktan sonra geri adım attı ve Laura’yı şaşırtan bir hâlde histerik kahkahalar atmaya başladı. İki büklüm olmuş, yerde zar zor nefes alarak gülüyordu. Laura’ya bakıp nefesini toparladı. “Gerçeği mi söylüyorsun?”

“Yemin ederim. Söz veriyorum.”

Gülümsemesi başladığı gibi bir anda kayboldu.

“Bunca şeyden sonra. Onu Romanya’da bıraktınız. Ve neden bahsettiğimi bile bilmiyorsun, öyle mi? Aman Tanrım.” Başka bir dilde kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Sonra, “Pekâlâ. O gelene kadar bekleyeceğim ve bunu ona kendin söyleyebilirsin. Seninle ne yapacağımıza o karar verebilir. Tüm bu boktan işten bıktım artık.”

Bam bam bam.

Sarışın kadın sese yöneldi. “Bu, o olmalı. Sonunda. Geri zekâlı, neden kendi içeri girmiyor?”

Odadan çıktı. Laura arka kapının açıldığını, ardından bir kadının çığlığını ve sert bir düşme sesi duydu.

Adam odaya girdi ve Laura, daha sonra, o anda altına işemediğine çok şaşıracaktı.

Bu o adamdı.

Şeytan.

“Merhaba, Laura,” dedi yaşlı adam.

Elinde demir bir çubuk vardı. Uzun bir müddet çıplak göğüslerine baktıktan sonra dudaklarını yalayıp ona yaklaştı ve kazağını aşağı indirerek göğüslerini örttü. “Anahtar,” diye fısıldadıktan sonra odadan çıktı ve geri geldikten sonra kelepçeleri açtı.

“Benimle gel,” dedi. “Seni eve götüreceğim.”

Adam onu bileğinden tutup ayağa kaldırdı. Kolunu omzuna geçirerek kapıya kadar eşlik etti. Laura'nın başı dönüyor, midesi bulanıyordu ve zar zor ayakta duruyordu. Ayaklarına bakıp düşmemeye çalıştı. Odanın kapısına vardıklarında sanki biri ağır bir çantayı yere bırakmış gibi hafif bir sesle ve daha önce duyduğu bir sesin, "Camelia?" diye seslendiğini işitti.

Yaşlı adam iç çekerek kolunu Laura'nın omuzlarından çıkarıp yerdeki demir çubuğu almak için eğildi.

"Burada bekle," dedi.

BÖLÜM KIRK BİR

Evin içinde adımlayıp dışarıda havanın kararmasını seyrederken Edward'la konuştuklarımızı düşünüyordum. Claudia Sauvage, travma sonrası stres bozukluğumun düzelmesi için başıma gelenlerle yüzleşmem gerektiğini, zihnimde yarattığım koruyucu katmanlardan yavaşça sıyrılıp beni bu derece korkutan olayların gerçekliğiyle başa çıkmamın şart olduğunu söylemişti.

Ama böyle olmamıştı. Aksine zihnimdeki katmanlar, sanki Edward'ın ofisine atılan molotof kokteyliyle tuşmuş gibi yanarak lime lime olmuşlardı ve şimdi kendimi *A Clockwork Orange*'daki³² adam gibi hissediyordum. Bir sandalyeye bağlanmış, gözleri kaskaçlarla açılmış, en dehşet verici sahnelere, insanın karanlık kalbinin kanıtlarına bakmaya zorlanmış gibiydim. Hiçbir uyarı olmadan dehşet gerçek hayatıma yansıyor, bütünün yerini alıyordu. Duvardaki çerçeveli fotoğraflara bakınca o evde duvara asılı *Polaroid*leri görüyordum. Yatak odama girdiğimde dişlerinin yeri siyah boşluklarla dolu, yatağa kelepçelenmiş bir deri bir kemik kadınla karşılaşıyordum. Komşulardan birinin bebeği ağladığında, o minicik tabutun içine kapatıldığını ve kapağına vurduğunu düşünüyordum.

³²A Clockwork Orange (İng.): Stanley Kubrick'in kült filmi.

Bir şeyler içmem gerekiyordu ama mutfağa gittiğimde bütün alkollü içecekleri döktüğümü anımsadım. Yüzümü ovuşturup derin nefesler alıp vererek kendimi ümitsizce sakinleştirmeye çalıştım.

Önümdeki bulmacaya odaklanırsam belki bu işe yarayabilirdi. Camelia. Ne istiyordu? Temiz bir kâğıt alıp bildiklerimizi ya da en azından bu zamana kadar bildiğimizi sandığımız şeyleri toparlamaya karar verdim.

Camelia ve ortağında evimin anahtarları vardı. Anahtarları Romanya'da almış olmalıydılar ve bu da trendeki hırsızların onlar olduğu anlamına geliyordu.

Evime zorla girmişler, her yeri aramışlar, bilgisayarımı alıp sonra geri getirmişlerdi. Muhtemelen içini incelemişlerdi ama neden geri getirmişlerdi? Geri geldikten sonra bilgisayarda virüs ve yazılım taraması yapmıştım, cihaz temizdi.

Sonra bir kez daha köpekle gelmişlerdi.

Son olarak Camelia karşılaştığımız her iki seferde beni baştan çıkarmaya çalışmış, ikinci seferde başarılı olmasına rağmen istediği bilgiyi ona veremeyince durmuştu.

İstediği bilgi neydi?

Yasa dışı bir şey.

Gözlerimi kapatıp tren vagonundaki o geceye döndüm. Hırsız... yani Camelia... pasaportlarımızı, paramızı, biletlerimizi ve anahtarlarımızı almıştı. Çantamızda fotoğraf makinesi gibi başka değerli eşyalar da vardı. Onu neden çalmamıştı? Telefonum göğsümde duruyordu ve almak hiç de zor olmamasına rağmen orada bırakmışlardı.

Neden?

Çünkü... cevabı neredeyse bulmuştum. Kendimi dikkatimi toplamaya zorladım. Neden sadece bize en çok sorun yaşatacak şeyleri alıp Avrupa seyahatimizi kısa kesmemize

neden olmuşlardı? Pasaportlarımızın kaybolması eve geri dönmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Niyetleri bizi buraya geri göndermek miydi? Doğu Avrupa'dan ayrılmamızı sağlamak mıydı? Bu neredeyse bir eşek şakası, bir tür haylazlık, hırsızların pek faydasını göremeyeceği bir hareketti.

Doğrudum. Acaba asıl amaç hırsızlık değil miydi?

Aklıma tekrar CCTV görüntüleri geldi. Erkek hırsız çekmeceleri ve dolapları karıştırmış, kadın da köpeği tasmaıyla gezdirmişti. Köpeği gerçekten bana saldırırsın diye mi getirmişlerdi? Dışarıda beni yakalama şansları varken neden böyle dolambaçlı bir yol izlemişlerdi? Köpek niye vardı? Artık biraz bozulmaya başlamış kayıta olanları gözümün önüne getirebiliyordum. Tasmayı sıkı tutmak, koklatmak.

“Kahretsin!” diye bağırdım.

Etrafı koklatmak.

Bulmuştum.

Edward'ı beklemek işkence gibiydi. En sonunda arabasını park ettiğini duydum ve bir dakika sonra içeri girmek için zile bastı. Kafamda her şeyi tekrar tekrar düşündükten sonra haklı olduğumdan emindim. Camelia'nın neyin peşinde olduğunu biliyordum. Tüm bunların nedenini biliyordum.

Uyuşturucu.

Tek mantıklı cevap buydu. Camelia ve ortağı her kimse Laura ile sırt çantalarımıza uyuşturucu koymuşlardı. Sonra da pasaportlarımızı almışlardı, çünkü bunun ülkeye geri dönmemiz anlamına geldiğini biliyorlardı.

Düzgün görünümlü, normal, ne taşıdığımızdan haberimiz olmadığı için tuhaf davranmayan orta sınıf mensubu iki İngiliz'dik. Mükemmel uyuşturucu kuryeleri. Planları muhtemelen Londra'ya döndükten sonra bizi bir yerde kısıtıp biz bulmadan uyuşturucuyu geri almaktı.

Trenden atılacağımızı ya da sırt çantalarımızı Roman-ya'daki bir polis karakolunda bırakacağımızı tahmin etmeleri olanaksızdı. Bunu düşününce kendimi tutamayıp güldüm. Bunu öğrendiklerinde yüzlerini görmek isterdim. Ama sonra Laura ile sırt çantalarımızı orada bırakmamış olsaydık neler olabileceği, gümrükte ülkeye yasa dışı uyuşturucu sokmaya çalışırken yakalanabileceğimiz aklıma gelince gülümsemem kayboldu.

Olanların üzerinden tekrar geçtim. Evime girmiş, içeriyi aramış, uyuşturucuyu koklayarak bulması için bir köpekle geri gelmişlerdi. Köpek bir şey bulamayınca, bir sinir anında beni cezalandırmak için de hayvanı burada bırakıp gitmişlerdi. Sonra Camelia, uyuşturucuyu satmış olduğuma bariz şekilde inandığından bir kez daha denemek için geri gelmişti. İtiraf etmemi istediği yasa dışı iş buydu.

Gizemi çözmüş olmanın keyfini çıkarırken durup geri kalanları düşünmemiştim, tüm bunların tüm o diğer tuhaf ve korkunç olaylarla nasıl bir bağlantısı olduğunu. Mesela, Edward'ın ofisini ateşe vererek ne elde etmeyi beklemişlerdi? Laura'dan bilgi almak yerine onu neden metro treninin altına itmeye çalışmışlardı? Durumu enine boyuna düşünmüş olsaydım, bu şiddet uygulamalarının yaşan-
anlarla birbirini tutmadığını anlamam gerekirdi. Ben kötü bir uyuşturucu satıcısı olsaydım hiçbir şey yapmaktan çekinmezdim. Burada beni bekler, yakalar ve bilgi alana kadar işkence ederdim.

Ama artık bilmeceyi çözdüğüm için gerisini merak etmiyordum. Beni rahatsız eden asıl soru uyuşturucuyu geri almak için neden bu kadar bekledikleriydi. Üç ay olmuştu. Bunun açıklaması neydi?

Beklenmedik keşfimi söylemek için daha konuşmaya fırsat bulamadan Edward içeri girdi ve “Ne gördüğüme inanamazsın,” dedi.

Sanki kendi eviymiş gibi beni zorla oturma odasına soktu ve hemen koltuğa oturdu. Ayakta kaldım.

“Önce... bana verdiğin adrese, Laura’nın kaldığı yere gittim. Arabayı park edince kapının yanında bir kadın durduğunu gördüm. Laura’ydı.” Laura’nın duvardaki resmini işaret etti.

“Tam arabadan çıkıp ona sesleneceğim sırada bahçeye gitti. Davranışları... şey, onu tanımıyorum ve normalde nasıl biri olduğunu da bilmem ama tuhaf davranıyordu. Sanki şokta gibiydi. Nerede olduğundan pek haberi yoktu sanki. Oraya gidip kapıdan içeri baktım. Garipti... bahçede bir yerlerden bir kadın sesi geldiğini duydum ama kimseyi göremedim. Onu korkutmak istemedim, çünkü o zaman benimle asla konuşmayabilirdi ama bir yandan da ne yaptığını görmek istiyordum. Biriyle mi konuşuyordu? Sadece tek bir ses duydum. Ses korkmuş, neredeyse... hisleri krizi geçirmek üzere olan birinin sesi gibiydi.”

“Son zamanlarda hep böyle,” dedim.

“Her neyse, kapıyı olabildiğince sessizce açıp bahçeye girdim. Laura’yı artık net olarak görebiliyordum. Sanki biri başka birine vuruyormuş gibi el kol hareketleri yapıyor, birini taklit ediyordu. Sonra başka biriyle konuştuğunu anladım.”

Aniden sustu. “Bana Alina’yı tarif etsene.”

“Alina mı? O oldukça uzun, ince, soluk tenliydi. Arada kızıl gölgeleri olan siyah saçları vardı. Siyah deri bir ceket ve siyah kot giyyordu. O tarzdan hoşlananlar için oldukça çekici bir kızdı. Bunu neden şimdi sordun?”

“Çünkü biraz önce Laura’nın onunla konuştuğunu gördüm.”

“Ne? Ama...”

“Daniel, hayaletleri görme yetisi kazanmadıysam eğer Alina’nın kanlı canlı hayatta olduğunu söyleyebilirim.”

BEŞİNCİ KISIM
Romanya
Ağustos-Kasım, 2013

BÖLÜM KIRK İKİ

Alina ağaçların arasına adım attığında durdu ve karanlık gökyüzüne baktı. Siyaha bürünmüş dallar gökyüzüne karşı iç içe geçmişti ve solgun ay ışığı neredeyse yok gibiydi, yalnızca su gibi süzülen belli belirsiz bir iz bırakıyordu. O şehirli bir kızdı. Karanlık bir alt geçitten geçmekten, Sibiu'nun en kötü muhitlerinde dolanmaktan korkmazdı. Ama burası... Şehrin en karanlık köşelerini bu ürkütücü ve sessiz yere tercih ederdi.

Yine de çok acil tuvalete gitmesi gerekiyordu ve bakamayacaklarına söz verseler bile İngiliz çiftin önünde eğilip işemeyecekti. Burada, ormanın çok derinlerine girmeden yakınlarda bir yer bulup işini gördükten sonra yollarına devam edebilir ve olanlara rağmen her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için planı kurtarmaya çalışabilirdi.

Plan Ion'un fikriydi. Ion... Ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığına hâlâ karar veremiyordu. Yakışıklıydı, kendine güveniyordu, yatakta oldukça iyiydi ve daha önce birlikte olduğu nispeten daha hassas yazar ve sanatçı tiplerin aksine sorunları yoktu. Ion, Daniel'a kitap yazdığını söylediğinde gülmemek için kendini zor tutmuştu. Ion bu repliği Alina'nın düzenli olarak dalga geçtiği eski erkek arkadaşından çalmıştı. Bir çizgi roman işinde birlikte çalışacaklarıyla ilgili söylediklerinin hepsi palavraydı. Ion onun sanatıyla ilgilenmiyor, sadece çizdiği çıplak kadın

resimlerinden hoşlanıyor ve daha büyük memeler ve kıvrımlı popolar çizmesi konusunda onu zorluyordu. Gerçekten geri zekâlıydı. Öyleymiş gibi anlatsa da aslında o kadar sert biri bile değildi. Bir düzenbaz ve hayalperestti. Azılı bir serseri değildi. Öyle biri olsaydı onunla beraber olmazdı.

Neyse ki tüm bunlar bittikten ve kendi payına düşen parayı aldıktan sonra onu terk etmeye karar vermişti. Parayla kendine çizgi romanını bitirmeye yetecek kadar zaman kazanabilirdi. Kitabın adı *Mirela*'ydı ve bir seri katil tarafından öldürüldükten sonra yeryüzünde dolaşıp intikam arayan bir kızın hikâyesiydi. Mirela, çektiği ızdırabın nedeni olan herkesi bulup onları çeşitli yaratıcı şekillerde öldürüyordu. Alina şimdiden iki yıldır bu hikâyeye uğraşüyor, boktan garsonluk işiyle meşgul olmadığı her anını bu kitaba harcıyor, kan ve kefarete hikâyesine dalıp gidiyordu.

Ondan ayrılmasına Ion'un çok üzüleceğini düşünmüyordu. O da parasını alacaktı ve Alina onun büyük bir servet edinme hayaliyle geçen sene Londra'ya taşınan Camelia'ya karşı bir şeyler hissettiğini biliyordu. Alina, Camelia'nın en son kahrolası bir striptizci ya da öyle bir şey olarak çalıştığını duymuştu. Uygun bir meslekti. Camelia on dört yaşından beri okulda para karşılığı erkeklere her şeyi gösterirdi. Hafifmeşrepti, bariz türde görünür güzelliğinden faydalanırdı ve Alina onun ya bir milyonerle evleneceğinden ya da bir sokak arasında cinayete kurban gideceğinden emindi. Kaderi erkeklerin elindeydi.

Alina farklıydı. O kendi yolunu çizecek, kendi yetenekleri ya da şansı sayesinde başarılı ya da başarısız olacaktı. Bazen bu süreçte başkalarının canının da yanabileceğini kabullenmişti. Örneğin, İngiliz çiftin tatilini mahvettiği

için kendini suçlu hissediyor ama *aşırı* bir suçluluk duymuyordu. Paraları vardı, farkında olmasalar da ayrıcalıklı, biraz saf ve salaktılar. Başlarına en kötü ne gelebilirdi? Ion'un da söylediği gibi onlar gibi düzgün görünümlü, orta sınıf İngiliz vatandaşlarını havaalanlarında kenara çekmezlerdi. Pasaportları çalındığında büyük seyahatleri yarım kalacaktı. Ah, nasıl da üzölmüştü! Evlerine dönüp evlenecek, çocuk yapacak ve kısa süre içinde yarım kalan seyahatlerini unutacaklardı. En iyi kısmı da gümrükten ne geçirdiklerini asla bilemeyeceklerdi. Onlar mutlu bir cehalet içinde yaşarken Ion, Alina ve ne yazık ki Camelia insanın parasının olmasının nasıl bir duygu olduğunu hayatlarında ilk kez tadacaklardı.

Her şey şans eseri başlamıştı. Ion'un Sibiu'daki bir uyuşturucu satıcısını kazıklayan Kris adındaki bir tanıdığı, çaldığı kokaini saklaması için Ion'a vermişti. Kris bu sırada satıcıyı masum olduğuna inandırmaya çalışacaktı. Bir gangster olmayı hayal etse de olamayacak kadar yumuşak biri olan Ion, arkadaşlarını etkileyeceğini düşündüğünden bu plana ayak uydurmuştu. Satıcı ve çetesi Kris'e işkence edip acı bir kaçınılmaz sonla öldürmüşlerdi. Sıranın kendisine gelmesinden korkan Ion, Alina'ya bir süreliğine uzaklara gitmeyi teklif etmişti. Bu fikri ona romantik bir macera gibi yutturmuştu.

Sonra şansları yaver gitmişti. Macaristan'a kadar geldiklerinde Ion, satıcıların tutuklandığını ve Kris'in ölümünden suçlu bulunduklarını duymuştu. Uzun bir süre hapis yatacaklardı. İşte o anda Ion, Alina'ya bavulunda yarım kilo saf kokain taşıdığını açıklamıştı.

Alina çok sinirlenmişti. Uyuşturucuyu Macar sınırından kaçak geçirmişti. Böyle büyük miktarda uyuşturucuyla yakalanan insanlara neler olduğunu bilemeyecek

kadar aptal mıydı gerçekten? Ömür boyu hapis. Her ikisi için de.

Ama Ion'un bir planı vardı ve sonraki bir saat boyunca ona anlatmıştı. Camelia'nın da plana dâhil olması Alina'nın canını sıkıyordu. Ancak Ion o küçük sürtükle çoktan konuşmuş, Ion'a direk dansı yaptığı kulüpte tanıdığı birinin uyuşturucuyu satın almakla ilgileneceği konusunda garanti vermişti. "Onları memlekete götürüp satamam. Çok riskli. Uyuşturucunun asıl sahibi olan çete duyarsa beni öldürür." Bu yüzden kokaini Londra'ya sokmaları gerekiyordu.

Alina ona baktı. Uyuşturucuyu Macaristan'a sokmak yeterince aptalca bir şey değilmiş gibi, şimdi de bir havaalanından ya da tekneden Birleşik Krallığa mı sokacaklardı? Bu delilikti. Bir süre Eurostar ve gerçekten ne kadar riskli olduğuyla ilgili tartıştıktan sonra Ion daha önceki bulundurma cezası yüzünden gümrükte üzerinin kesinlikle aranacağını ağzından kaçırmıştı. Alina'nın bundan haberi yoktu.

"Ama sen yapabilirsin," dedi. "Eğer beni seviyorsan..."

"Seni sevdiğimi kim söyledi? Ben yapmam. Hapse girme riskini göze alamam."

Biraz daha tartıştıktan sonra Ion sonunda, "O hâlde bizim için gümrükten geçirecek birilerini bulmalıyız," dedi.

Ondan önce Romanya, Sibiu'ya geri dönmeye karar vermişlerdi. Sınırı tekrar geçmeleri gerekecekti, ancak buraya gelirken trende görevliler yarı uyur vaziyetteydi. Dönerken de gece trenine binerlerse görevliler muhtemelen koma hâlinde olabilirlerdi.

İngiliz çifti Budapeşte Garı'nda görmüşlerdi. Alışıldık sırt çantalı gezginlere benzemiyorlardı, çok daha tuzu kuru

bir havaları vardı; daha temiz görünüyorlardı ve adamın elinde pahalı bir makine vardı. Ion, Alina'yı dürtüp planını kulağına fısıldadı. Çılgınca bir plandı.

“Neden havaalanına gidip orada bir İngiliz çift buluyoruz?” diye sordu Alina.

Ion başını salladı. “Sence havaalanında uyuşturucuyu birilerinin çantasına koyacak fırsatı nereden bulacağız? Bu mükemmel bir plan.”

Yine de tartışmışlardı, en sonunda Ion iç içerek, “Pekâlâ, bakalım nasıl olacak,” demişti.

Alina hiçbir şey olmayacağından neredeyse emin olduğundan kabul etmişti. Uyuşturucuyla birlikte evlerine geri döneceklerine inanıyordu.

Ama... işte oradalar. Ion onlarla sohbet etmiş, Alina'nın aslında ikisi de vefat etmiş anne ve babasını görmeye gittikleri yalanını uydurmuştu. Alina başlarda kendini tuhaf ve çekingen hissetmiş, bu zengin İngiliz çift onun gözünü korkutmuş olsa da sonradan böyle hissetmesine neden olacak bir şey olmadığını anlayıp duruma ayak uydurup arkadaşça davranmaya karar vermişti. Aslında onlardan, özellikle çok tatlı ve Alina'nın beklediği kadar yapmacık ve burnu havada olmayan Laura'dan gerçekten hoşlanmıştı. Trendeki o yaşlı, adi herif ona baktığında Laura'yı içten bir şekilde anlamıştı. Daniel da çoğunlukla kendinden bahsetmeye hevesli olmasına rağmen fena sayılmazdı.

Ama Alina hâlâ İngiliz çifti yemek vagonuna gitmek için kandıramazsa ya da İngilizler çantalarını yeni arkadaşlarına bırakıp ikisi de aynı anda tuvalete gitmezse kokaini çiftin sırt çantalarına koyabilecek fırsatı yakalayacaklarını pek düşünmüyordu.

Sonra Ion boş yataklı vagonu görmüş ve onları gidip biraz kestirmeye, görevlilerin gelme ihtimaline karşı göz kulak olacaklarına söz vererek ikna etmişti. Onlar gittikten sonra Ion ve Alina bir süre gergin bir sessizlik içinde beklemişlerdi. Ion, “Burada bekle,” dedikten sonra kendi çantasını bölmeden çıkarmıştı. Beş dakika sonra geri geldiğinde ter içindeydi.

“Ne oldu?” diye fısıldadı.

“Yaptım,” dedi fısıldayarak. “Bebek gibi uyuyorlardı. Her çantaya iki yüz elli gram koydum. Çantalarının en altında ikisinin de ufak bir kirli çamaşır poşeti vardı. Onların içine koydum.”

“Kirli çamaşırların arasına mı?”

“Evet. Eve giderken durup donlarını yıkamayacaklarını düşündüm. Pasaportlarını, biletlerini ve kredi kartlarını aldım. Camelia’nın ihtiyacı olabileceğini düşünerek birkaç anahtar da aldım. Kızın telefonu, güzel bir *Samsung* da bende. Daniel’in ekranı çatlak boktan çizik bir *iPhone* 5’i vardı, uğraşmaya değmezdi. İnsanlar neden eşyalarına düzgün bakmazlar ki...”

Alina başını sallarken rüya görüp görmediğini düşündü. “Sen neden bahsediyorsun? Peki ya görevliler? Pasaportları kontrol etmeye geldiklerinde ne yapacaklar? Onları tutuklamazlar mı?”

“Ne için? Ben bu yüzden bir dâhiyim. Onlara Romanya’dan ayrılmaları gerektiğini söyleyecekler. Hattın sonuna varır varmaz evlerine geri dönmeleri gerekecek. Onlara havaalanına kadar eşlik edip İngiltere’ye giden ilk uçağa bindireceklerini düşünüyorum. Her neyse eve dönmeye mecbur bırakılacaklardır.”

“Bir dahî.” Alina gülerken Ion kırılmış gibiydi.

“Neden bir kaltak gibi davranıyorsun? Para eline geçtiğinde şikâyet etmezsin ama.”

Alina hafif bir pişmanlık duymuştu. “Özür dilerim.”

Burnundan soluyordu. “Tamam. Açlıktan ölüyorum. Yemek vagonu artık açılmıştır. Yiyecek bir şeyler alacağım. Belki ben yokken sen de bana neden bir kaltak gibi davrandığını düşünürsün.”

Kompartımandan ayaklarını yere vurarak yataklı vagonların tersi yönde çıkıp gidişini seyrederken pişmanlığın yerini öfke almıştı. Ona kaltak denmesinden bıkmıştı. Belki de onu çizgi romanına koyar, Mirela’nın kadınlardan nefret eden kurbanlarından biri olarak çizebilirdi...

İon gittikten birkaç dakika sonra çıktığı kapı açılmış ve sınır polisi içeri girmişti. Kompartımanda uyuyan diğer birkaç kişiyi de kaldırıp pasaportlarını kontrol etmişlerdi. Alina’nın görüş açısında olmayan bir yolcuyla bir süre kısık sesle konuşmuşlardı.

Terlemişti ve gergin hissediyordu. Polislerin İngiliz çiftin pasaportlarının kaybolduğunu anladıklarında ne yapacakları konusunda İon kadar emin değildi. Ya çantalarını ararlarsa? O zaman plan daha başlamadan sona erecek olsa da kendini İon’la ve onu uyuşturucuyla bağlantılı kılan hiçbir şey olmadığına ikna etmeye çalıştı. Fakat bu yine de bel bağladığı parayı kaybedeceği anlamına geliyordu. Rahatlamaya çalışsa da polisler yanına geldiğinde kendi pasaportunu el yordamıyla bulduktan sonra yere düşürmüş, adamları sinirlendirerek acele etmesini istemelerine neden olmuştu. Her nedense adamların keyfi yoktu ve oldukça tetikteydiler. Yarı koma hâli buraya kadardı. Pasaportunu yerden aldıktan sonra biri yanından geçip yataklı vagonların olduğu tarafa gitmişti, adamın sadece bacaklarını görebilmişti.

Sonuç olarak onu terletecek bir düzine soru sorduktan sonra polisler vagondan çıkıp yataklı vagonlara geçmişlerdi. Ion neredeydi? Büfedeki kızla sohbet ettiğine emindi. Ayağa kalkıp vagonun diğer ucuna gittikten sonra bir sonraki vagona göz gezdirdi ama Ion hâlâ ortalıkta yoktu. Arkasını dönünce çantalarını taşımaya yardım ettiği yaşlı adamın vagonda ona doğru yürüdüğünü gördü. Muhtemelen yataklı vagondan önce bulunan tuvaletten geri dönüyordu. Adama gülümsedi ve oturmasını bekledikten sonra yataklı vagona ilerleyip yağlı camdan içeri göz attı.

Polislerin bölmelerden birinin önünde durduklarını görebiliyordu. Daniel ve Laura'nın uyuduğu bölme miydi? Sonra bir sınır polisi kalabalığın arasından geçip hızla ona doğru ilerleyerek kapıdan geçmeye çalışınca Alina'yı neredeyse yere düşürmüştü. Adam hızla vagonun diğer köşesindeki kapıdan dışarı çıkmıştı. Alina yerine dönüp beklemeye başlamış, Ion'un geri dönmesini dilemişti. Ya Ion görevlilerin yapacakları konusunda yanıldıysa? Ya İngiliz çifti tutuklayıp onların çantalarını ararlarsa? Aniden bir vicdan azabı duydu. Onları sevmişti. Tatlı ve zararsız görünüyorlardı. Parlak bir gelecekleri olan, bebek sahibi olmayı ve evlenmeyi planlayan insanlardı. Polisler uyuşturucuları bulurlarsa, Daniel ve Laura'nın hayatları mahvolabilirdi. Bencilce de olsa Ion'un vaat ettiği paranın daha eline geçmeden yok olacağını da düşünmüştü.

Sınır polisi vagona yanında kondüktörle geri gelmişti. Kapıyı açık tuttuklarından yükselen sesleri ve Daniel'in itirazlarını duyabiliyordu. Ne yapmalıydı? Pasaportlar ve biletler burada, Ion'un çantasındaydı ve istese onları alıp Daniel ve Laura'ya kalkarken koltuğa düşürdüklerini söyleyebilirdi.

Polisleri ikna edebilir, Macar polisler geldiklerinde İngiliz çiftin biletleri ve pasaportlarının yanlarında olduğuna inandırabilirse, onların hırsızlık mağduru olduğunu söyleyip uyku bölmesinde olmamaları gerektiğini anlamamış aptal yabancılar olduklarını anlatabilirse... En iyi seçenek buydu. Kapıdan geçti ve kalabalığın yanına gitti.

Ama işler *pek iyi* gitmemişti.

Oysaki bunu 'pek iyi gitmedi' diye tanımlamak, yüz yılın en berbat iyimserliği olurdu.

Ormanın derinliklerinde bastığı dalları ezerek yürürken birkaç adım ileride ihtiyacını giderecek bir yer bulunca neredeyse kahkaha atacaktı. Polisler çok saldırgan davranmış, ona *punkçı kaltak* demişlerdi ve sonunda o da sinirlenip serinkanlılığını kaybederek onlara *faşist yalakalar* demişti. Yapacağını yapmıştı. Sonrasında hepsi vagona götürüldükten sonra ilk durakta trenden atılmışlardı. İon hâlâ ortalarda yoktu. Telefonu trende kalmıştı ve hiç nakit parası yoktu. Ankesörlü bir telefon bulup İon'u aramak, geri zekâlarının teki olduğunu ve tüm bunların onun suçu olduğunu söylemek için can atıyordu.

Pantolonunun düğmelerini açıp indirdi. Pantolonu çok dar olduğundan geri geri düşmeden ya da kıyafetlerine çiş bulaştırmadan çömelmesi olanaksızdı. Bu çok saçmaydı. Bir çizmesinin bağcıklarını çözüp çıkardıktan sonra tek bacağını pantolonundan çıkardı. Bu işini görürdü. Kimsenin yakınlarda olmaması onu daha da sevindirmişti.

Çömeldiği sırada, yaşadıkları aksiliğe rağmen durumun hâlâ nasıl toparlanabileceğini düşünüyordu. Plan

hâlâ işe yarayabilirdi. Sonuçta kokakin sırt çantalarındaydı ve keşfedilmemişti. İkisinin de pasaportu yoktu ve para bulamazlardı. Eve döneceklerdi. Kasabaya vardıklarında otostop çekebilir ya da tren bileti almak için o pahalı fotoğraf makinesini satabilirlerdi. İngiliz çifte Bükreş'e kadar eşlik edip eve dönmek için bir uçak bileti almaya teşvik ettikten sonra Camelia'ya uçuş numaralarını gönderebilirdi. Tehlikeli arkadaşlarından birini görevlendirerek çiftin yolunu kesmek Camelia'nın işiydi. Daniel ve Laura'nın pek direneceklerini düşünmüyordu.

Evet, hâlâ işe yarayabilirdi. Ondan sonra paranın kendi payına düşen kısmını alacaktı. İngiliz çiftin yarıda kesilen tatili dışında kimseye bir zarar gelmeyecekti.

İşini bitirip ayağa kalktıktan sonra iç çamaşırını çekip bacağına tekrar pantolona soktu. Çizmesini almak için uzandığında bir ses duydu. Kalbi duracak gibi oldu.

Orada biri mi vardı? Karanlığa göz gezdirdikten sonra başka sesler de duydu: bir ezilme, hışırtı, bir şeylerin kırılma sesi. Çığlık atmaya fırsat bile bulamadan bir el ağzını kapatmış, bir el de boğazına yapışmıştı. Kulağının dibindeki sıcak nefesleri hissedebiliyordu ve bir ses, kıpırdarsa ya da bağırırsa kalkarsa öleceğini fısıldıyordu.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

Alina hangi cehennemdeydi? Sibiu'dayken Ion kafasında sürekli neon lambaları gibi yanıp sönen bu soru yüzünden bir şey yapamaz, yemek yiyemez, tuvalete gidemez ya da uyuyamaz olmuştu. Onu en son tren istasyonunda görmesinin üzerinden iki günden fazla zaman geçmişti. Tren hızlandıkça silueti giderek küçülmüş, sonunda tamamen kaybolmuştu. Yanında o iki İngiliz vardı, sırt çantaları yerde, ayaklarının dibinde duruyordu. Ion'un gözleri çantalara takıldı, midesine sert bir düğüm oturdu. O değerli uyuşturucular, toz hâlindeki tüm o para... Hepsi gözlerinin önünde uzaklaşıp gitmişti.

Polislerin dikkatini çekmeden yerine otururken her şeyin yolunda olacağını düşündü. Alina onlarlaydı. Planın işlemesini, Daniel ve Laura'nın uçağa binip evlerine dönmelerini sağlayacaktı. Hiçbirinin üzerinde nakit para yoksa Bükreş'e gidip bir uçak bulmaları biraz zaman alabilirdi. Ama Alina akıllıydı. Ion sürekli kendi zekâsıyla övünse de Alina'nın ondan daha akıllı olduğunu biliyordu. *Keşke ben de trenden atılsaydım ya da neler olduğunu zamanında görüp peşlerinden aşağı atlasaydım*, diye düşündü. Ama yemek vagonundaki hoş kızla derin bir sohbete dalmıştı. Neyse ki İngilizler kendi başlarına trenden atılmamışlardı.

Kendi başlarına kalsalar muhtemelen ormanda boş boş dolanırlar ve aylara yem olurlardı!

Bu yüzden Ion bekledi. Tüm bu heyecan onu yormuştu; evcil kedisi gibi bol bol uyudu. Telefonunun şarjını hep dolu tutup yanından hiç ayırmadı. Biraz daha ot içmek için İngiliz kızın Samsung telefonunu satmış ve birkaç saat ot içerek güzel kafasının keyfini çıkarmıştı. Eksi bilgisayarında bir sürü porno seyretmişti. Sonra da Alina'nın aramasını ya da kapıyı çalmasını bekledi.

Ama ikisi de olmadı.

O hâlde bu kız hangi cehennemdeydi?

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM KIRK DÖRT

Alina uyanınca içgüdüsel olarak yana dönmeye çalışmış ama bacaklarını kıpırdatamamıştı. Her sabah aynıydı. Bacaklarını kıpırdatmaya çalışıyor ve sonra bir anda uyanıp bileklerinin yatağa kelepçeli olduğunu hatırlıyordu. Ardından pencerelere monte edilmiş tahtaların arasından sızan gün ışığı, durumunun ne kadar dehşet verici olduğunu yüzüne vuruyordu.

Günlük şoku atlattıktan sonra yatakta en azından bunu yapabildiği için hep oturarak durur, beşikteki küçük Luka'nın iyi olup olmadığını kontrol eder, o canavarın geri gelip bebeği beşiğinden alıp kucağına vermesini beklerdi. Alina ona sarılıp ince telli saçlarının dibindeki o yumuşacık hassas yerden başını öper ve ağladığında bile rahatsız olmazdı. Tüm olanlara, o canavarın ona yaptıklarına ve kaderinin Luka'nın annesiyle aynı olabileceğini düşündüğünde hissettiği o feci korkuya rağmen, bebekle ilgilendiği zamanlarda her şey biraz daha katlanabilir bir hâle geliyordu.

Merdivenden ses geldiğini duyunca kendini hazırladı. Bazen ona kahvaltı olarak ekmek, su ve et getirirdi. Ormanda yakaladığı hayvanların etleri olduğunu düşünüyordu. Odayı teftiş ettikten sonra o kahvaltısını yaparken odada dolandır, korkunç bir sergiyi ziyarete gelmiş gibi

duvardaki *Polaroid* fotoğraflara bakardı. İlk gecesinde o köşede ufacık bir tabut görmüştü ama artık yoktu.

Canavar, tıpkı Ion gibi ondan kısa boyluydu; gagaya benzeyen bir burnu, lağım faresini andıran ince, yağlı saçları vardı. Başının tepesi keldi ve yara izleriyle doluydu. Hiç gün ışığı görmemiş biri gibi soluk benizli ve sürekli pisti. Dişleri sarı ve eksik, dili beyaz bir tabakayla kaplıydı.

Bazen de içeri girer, onu görmezden gelerek Luka'yı bir süt biberonuyla kucağına bırakıp odadan çıkardı. Kelepçelerini çözüp kapıyı kilitledikten sonra odada dolanmasına ve Luka ile oynamasına izin verirdi. Alina *Polaroid*lere bakmamaya, burada ölmüş bebek ve kadınları görmemeye gayret ederdi. Luka'nın da orada resmi olduğunu biliyordu. Her ne kadar o canavar bir sabah kameranın flaşını suratında patlatmış olsa da kendi fotoğrafı henüz duvarda yoktu. Belki de ölene kadar fotoğrafını duvara asmayacaktı. Belki işler bu şekilde yürüyordu.

Canavar, Luka için her zaman kavanoz içinde mamalar bırakır, şampuan, krem ve bebek bezlerini ihmal etmezdi. Bebeğin karnının doymasını, temiz olmasını ve sağlıklı olmasını tembihlemişti. Alina, kısa sürede görevinin bu olduğunu anlamıştı: köle bir dadı. Oynamaya mecbur tutulduğu rol bu olmasaydı durumu aslında o kadar kötü *-korkunç ama dünyanın en kötü-* kadar olmayabilirdi.

Çünkü bazen haftada bir ya da iki kez gerçekleşen o korkunç sabahlarda, canavar onun üzerindeki örtüleri çekip açar, bileklerini paslı yatağın başına bağladıktan sonra kendine bir tür kayganlaştırıcı sürüp üzerine çıkararak zorla içine girerdi. Alina gözlerini kapatıp leş kokan nefesini, ondan yayılan iğrenç vücut kokusunu içine çekmemeye çalışırdı. İş bittikten sonra üzerinden kalktığı anda Alina odanın köşesindeki küvette yıkanmaya, biraz bebek

sabunu ile kendini temizlemeye can atardı. Ama canavar izin vermezdi. Aksine, her seferinde poposunu havaya kaldırıp altına bir yastık koyarak menisinin içinde kalmasını sağlamaya çalışırdı. Onu, bir saat boyunca çıplak ve üstü açık bir şekilde, elleri ve ayakları yatağa bağlı bıraktıktan sonra geri dönüp bağlarını çözerdi. Bazen üzerine sinekler konup teninde gezindiğinde ısırmaalarına engel olmak için hareket edemediğinden sıçrayıp kıvranırdı.

Her seferinde saatlerce orada yatıp ağlar, minik Luka'ya sımsıkı sarılıp Tanrı'ya o canavarın spermlerinin tutunacak yer bulamamaları için dua ederdi. Bedeninin onu reddetmesi için yalvarırdı.

BÖLÜM KIRK BEŞ

Ion otobüsten inerken montunu giydi ve sokağa göz gezdirip prefabrik binalara, çocuk arabalarını iten nemrut suratlı kadınlara, çok eski plakalı arabalara baktı. Burayı daha önce internetten araştırmıştı: Breva, eskiden refah oranı yüksek olan altın madenciliği yapılan bir kasabaydı ve bir altın müzesi bile vardı. Burayı ziyarete gelen turistleri düşününce keyifsizce güldü. Hah! Bu hayalet kasabanın Daniel ve Laura'nın o şık seyahat programlarında yer almadığına iddia girerdi.

Birkaç güç geçmişti ve Alina'dan hâlâ haber alamayan Ion, onun için endişelenmeye başlamıştı. Londra'daki Camelia'yı arayıp Daniel ve Laura'nın dönüp dönmediklerini kontrol etmesini istemişti. Camelia oldukça ters bir şekilde kabul etmiş ve evlerinin ışıklarının yandığını, içerde birilerini gördüğünü rapor etmişti. Daniel'in tarifine uyan biri çöp atmak için dışarı çıkana kadar orada beklemişti.

Demek eve dönmüşlerdi.

"Sana anahtarları gönderirim," dedi Ion Camelia'ya. "Sen de içeri girip sırt çantalarını kontrol edersin. Şimdiye kadar malı bulmuşlardır..." Telefonda uyuşturucudan bahsetme konusunda paranoyakça davranıyordu. "İngiliz haberlerine de bakar mısın? Sırt çantalarında bir şeyler bulan turistlerle ilgili bir haber var mı?"

Camelia'nın attığı kahkaha dehşete düşmesine neden olmuştu. "İon, sana inanamıyorum."

"Ne? Neden?"

"*Sevgilinin* gerçekten plana sadık kalacağını mı düşünüyorsun? Sen onun yerinde olsan ne yapardın? *Malı* alıp ortadan kaybolurdun. Satar ve tüm parayı kendine saklardın." *Sevgilinin* kelimesi ağzından tiksintiyle çıkmış gibiydi.

"Yapmazdım."

"Ben yapardım. Alina da aynen öyle yapardı. Parayı o aptal çizgi romanı üzerinde çalışmak için kalemler ve defterlere harcardı. İngiliz çiftin malı gümrükten geçirme riskini göze almazdı hem kaldı ki bu gerçekten çok gülünç, hatta en kötü fikirlerinden biriydi ve olanlar ortada."

"Hey. Dâhiceydi."

Camelia buna bir süre güldü. İon kendine şaşıırıyordu, kız onunla alay ederken bile, kendini Camelia'nın bir keresinde esrarın sekizde biri karşılığında ona gösterdiği şahane göğüslerini gözünün önüne getirmekten alamıyordu. "Kabul et, İon. Uyuşturucular..."

"Ne? Kiminle görüşüyorum?"

"*Mal* uçtu gitti. O serseri prensesin aldı ve onu bir daha asla göremeyeceksin. Üstelik bana o paradan pay vereceğine söz vermiştin ama bak bana, hâlâ burada, sarkık aletli sapıklara direk dansı yapmak zorunda kalıyorum. Çok sağ ol."

Telefonu kapattı.

Olanları düşündükçe Camelia'nın haklı olduğunu daha iyi anlamıştı. Kahretsin, Alina muhtemelen hem kendini hem de Daniel ve Laura'yı trenden attırmayı planlamıştı. Polislerle büyük bir kavga çıkarıp, onu ve İngilizleri durdurup trenden atmak zorunda bırakacak kadar

sinirlendirecekti. Sonra da malı, -kendine bunları kafasının içinde düşündüğü hatırlattı, güvendeydi- kokaini sırt çantalarından gizlice alıp satın alacak birilerini bulacaktı.

Öfkelenerek Alina'nın çizimlerini, aylardır üzerinde çalıştığı çizgi romanı bıraktığı yatak odasına gidip her şeyi yırttı. Bu onu rahatlatmayınca duvarı yumrukladı ama bu sefer de canı çok yandı. Bağırınca kedinin odadan fırlayarak kaçmasına sebep oldu ve dönüp yaşadığı çöplüğe bakındı. O paraya ihtiyacı vardı. Satın alacağı her şeyin planını yapmıştı. Yeni bir televizyon, oyun sandalyesi, ayı postundan bir halı. Resmen soyulmuştu.

Bu yaptığı Alina'nın yanına kalmayacaktı.

Breva'da bir otelde lahana ve lahana yedikten sonra çıkan gaz gibi kokan küçük, ucuz bir oda bulup eşyalarını yatağa atmıştı. Kendini Alina'nın izini takip eden bir kelle avcısı gibi hissediyordu.

Alina ve İngilizlerin trenden atıldıkları istasyona çoktan gitmişti. Oldukça acayip bir yerdi ve etrafta dolanan küçük köpek çetesi dışında in cin top oynuyordu. Köpeklerden biri ona hırlayınca hayvana bir taş atıp acıyla havlayarak kaçmasına neden olmuştu. Terk edilmiş bir bekleme odasının duvarına asılı bir harita görünce kapıyı tekmeleyip daha iyi görebilmek için içeri girmişti.

Buradan nereye gitmiş olabilirlerdi?

Terk edilmiş köye, sessiz yola göz atmak için ortalıkta dolandı. Otostop çekmiş olabilirlerdi ama gecenin bir yarısı buradan kaç araba geçerci? Hiç. Mutlaka kasabaya, Breva'ya gelmiş olmalıydılar. Burada oturup havanın

aydınlanmasını beklediklerini, daha sonra yol boyunca kasabaya yürüdüklerini düşündü. Onların yerinde olsa kendi de öyle yapardı.

Artık buradaydı ve gündüz çok güzel görünen ormanı gezip gelmişti. Alina buradan geçmişti. Hissedebiliyordu. Elinde bir resmi vardı ve kasabaya gidip barlara ve dükkânlara girerek onu gören birilerini bulmaya çalışmıştı. Kimse görmemişti. Herkes resme boş gözlerle bakmıştı. Gençler ona büyük şehirde yaşamamanın nasıl olduğunu sorduklarında onlara şehirde büyük paralar olduğunu, rüyaların gerçek olduğu bir yer olduğunu söylemişti. Pek tekin görünmeyen yerli bir kızı osuruk kokan odasına götürmüş ve yan odadaki adam duvara vurmaya başlayana kadar kıza yataktaki hünerlerini göstermişti. Bir sonraki gece başka bir kızla, bir sonraki gece de iki kızla geri gelmişti. Alina'yla ilgili kayda değer bir şey öğrenene ya da sonunda hiçbir şey bulamayana kadar birkaç gün daha orada kalmaya karar vermişti.

Bir ayı aşkın bir süre orada kaldı.

Memleketinde hiç kimseydi. Kolonide bir karınca gibiydi. Ama burada, egzotik bir yabancı, şehirli bir erkek, önemli biriydi ve bu hoşuna gidiyordu. Belki de sonsuza kadar burada kalıp riskli olmasına rağmen kasabadaki tüm kızlarla yatabilirdi. Birlikte olduğu kızlardan birinin erkek arkadaşı onları yakalayıp şehir dışından gelen adamı aradığında birkaç gün saklanmak zorunda kalmıştı. Yapılı vücuduna rağmen şiddet söz konusunda olduğunda Ion tam bir korkak tavuktu; memleketindeki çetelerin onu aralarına almamalarının bir nedeni de buydu. Kıskanç erkek arkadaşların oluşturduğu tehlikenin dışında, parası da bitiyordu ve burada istese de çalışabileceği bir iş yoktu.

Kokain satışından alacağı paraya ihtiyacı vardı. Ancak Alina kokaini çoktan satmış ve parayı harcamışsa, intikamla yetinmek zorunda kalabilirdi.

Ancak onu hiçbir şekilde bulamıyordu, hiç ipucu yoktu. Ta ki bir polis memuruyla karşılaşana kadar.

BÖLÜM KIRK ALTI

Alina artık kırk dokuz gündür buradaydı. Güneşin batışlarını saymıştı. Birkaç kez sayıyı unuttuğunu sanıp paniğe kapılmış ama sonra hatırlamıştı. Minik Luka artık neredeyse emekliyor, dönüyor ve ona gülümsüyordu. Oldukça iri, güçlü bir çocuk olacaktı. Koltuklarının kopardığını hissediyordu.

Dün regl olmuştu. Canavar kanaması olduğunu görünce ona vurmuş, Alina kahkaha atmaya başlayıp onunla alay ederek onun çocuğunu doğurmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söyleyince arka arkaya yumruklar atmıştı.

Luka'nın, canavarın beşiğe bıraktığı ahşap çingirakla oynamasını seyrederken Ion'un şu anda ne yaptığını düşündü. Trenden indikten sonra ne yapmıştı? Aramasını bekliyor muydu? Onunla iletişime geçmediğinde endişelenmiş miydi? Umursamış mıydı? Kokain yüzünden Alina'nın kaybolduğunu polise ihbar etmeyeceğini biliyordu. Sorulacak sorulardan çok korkacağı kesindi. Peki ya planları? İngiliz çift ne durumdaydı? Uyuşturucuları bilmeden İngiltere'ye sokmuşlar mıydı? Camelia planladıkları gibi onları soymuş muydu? Camelia ve Ion'u gözünün önüne getirdi, parayı ikiye bölmeye karar verdiklerini ve onun kaybolmasından memnun olduklarını hayal etti. Canavar ona tecavüz ederken aklına eski erkek arkadaşı gelince her yanı nefretle dolmuş, gerçekte olanlardan

korunması için bir güç alanı oluşturmıştu. Bu *onun* kahrolası aptalca fikri, *onun* kahrolası aptalca hatasıydı. Yatağında yatarken Ion'a zarar verdiğini hayal etti; öfkesi bedenini saran koyu bir kırmızıya dönüşmüştü. Hayalinde bazen canavarın yüzünü bir tuğlayla paramparça ediyor, bazen de aynı şeyi Ion'a yapıyordu. Bir noktadan sonra ikisi birbirine karışmıştı. Canavar ona vurduğunda sanki vuran Ion'du. Canavar bacaklarını ayırdığında Ion'un da tıpkı öyle yaptığını anımsamış ve ona harcadığı her saniyeden pişman olmuştu.

Ya Daniel ve Laura? İlk başta gidip yardım arayacaklarından, polise gideceklerinden emindi. Buraya onu bulmaya gelmiş, sonra... onun sayesinde kaçmışlardı ve buraya onu kurtaracak birilerini göndereceklerinden emindi. O gece, canavar bu odadaki iki kadını vurarak öldürmüş, yerlerine onu getirmişti. Cesetleri odadan sürükleyerek çıkışını seyretmişti.

Burada, yatağa kelepçelenmiş bir hâlde geçirdiği ilk gün cesur olmaya, karşı koymaya çalışmış, aşağıdan sesler geldiğini duyduğunda polisin soru sormak için geldiğini düşünmüştü. Boğazı parçalanana kadar bağırmıştı. Ama saatlerce kimse gelmemişti ve sonra bir tek o canavar kalmıştı. Onu ilk kez o zaman dövmüş, minik Luka beşiğinin parmaklıkları arasından olanları seyretmişti. O gece uyanıldığında birinin tepesinde durduğunu hissetmişti. İki kişi olduklarından emindi. Ama yediği dayak odaklanmasını engelleyecek kadar kafasını karıştırdığından tekrar bilinci kapalı bir hâlde uyumuştur.

Günler boyunca beklemiş, beklemiş ama hâlâ kimse gelmemişti.

Ve her geçen gün, İngiliz çifte duyduğu nefret daha da büyümüştü.

Penceredeki tahtaların arasından giren ışık güneşin birkaç saat önce doğduğunu haber veriyordu ve canavar henüz onu görmeye gelmemişti. Luka acıktığı için ağlıyor, beşiğinden ona uzanıyordu. Onu böyle görmek bir yandan Alina'nın içini acıtsa da bir yandan da içinde bir ümit doğuruyordu. Canavar gitmiş ya da ölmüş olabilirdi. Bilekleri yatağa kelepçelenmiş olsa da yeteri kadar zamanı olursa kendini kurtarabileceğinden emindi.

Ama sonra kapı her zamanki gibi yeniden açılınca kendini hazırladı. Regl olduğunu anlayacak mıydı? Yanında yatan Luka, odaya biri girip ışığı açınca ağlamaya başlamıştı.

Gelen canavar değildi. Bu adam kel kafalı ve daha yaşlıydı. Yaşına rağmen geniş omuzları ve kilodan çok kaslı vücuduyla oldukça formda görünüyordu. Onu bir yerlerden tanımıştı ama zihni bulanık olduğundan nereden olduğunu bulamamıştı.

Hemen konuşmaya başlamıştı. “Bana yardım etmelisiniz, burada hapis tutuluyorum, bir adam beni kaçırdı. Siz polis misiniz? Aman Tanrım, lütfen, beni kurtarmaya mı geldiniz yoksa?”

Adam onu görmezden gelip beşiğin yanına gittikten sonra bebeği alıp kafasını okşayarak onu rahatlatmak için sesler çıkarmaya başlamıştı. Luka iyi bir çocuktü ve kısa sürede susmuştu. Adam onu sağa sola çevirip inceledi. En sonunda başını sallayıp beşiğe koyduktan sonra bir biberonla süt verdi ve yatıp mamasını içen bebeği seyretti.

Sonra ona döndü. Eğleniyor gibiydi. Alina onu nereden tanıyordu? Bildiğini sanıyor ama bir anda unutuyordu.

Yatağın kenarına oturup yüzünü okşadı.

Onunla kendi dillerinde konuşuyordu. “Küçük bebeğe bakarak iyi bir iş çıkardın. Aferin.” Hafifçe eline vurdu.

“Luka,” diye fısıldadı.

“Ona isim mi koydun?” Güldü. “Hoşuma gitti... ama yakında yeni bir ismi olacak.”

Alina ona baktı. Çok zayıflamıştı, açtı ve yaşam enerjisi tükenmişti. Leş gibiydi ve sıcak bir banyo yapmaya, tampona ve temiz kıyafetlere ihtiyacı vardı. Gözyaşları, yanaklarındaki pislikten iz bırakarak akıyordu.

“Buraya beni kurtarmaya mı geldin?” diye sordu.

Adam tekrar yüzünü okşayıp süzülen gözyaşını sildikten sonra tiksinierek başparmağındaki gri lekeye baktı. “Korkarım, hayır. Seni kurtarmaya gelmedim. Minik Luka’yı almaya geldim.”

Hemen yerinde doğrulup dirseklerinin üzerinde kalkmaya çalıştı. “Hayır!”

Adam onu susturdu. “Onun için endişelenme.” Elini çıplak karnına koydu. Avucu buz gibiydi. “Yakında, eğer her şey yolunda giderse senin de bakacak bir bebeğin olacak.”

Ayağa kalkınca şilte gıcırdadı ve tekrar beşiğin yanına giderek mamasını bitirmiş olan Luka’yı almak için eğildi. Ardından bebekle birlikte kapıya doğru ilerlerdi.

Alina bağıırıyordu. “Lütfen, hayır, onu almayın. O benim. O benim bebeğim. Luka!”

Adam kapıda durup Alina’nın akan yaşlardan izlerle dolu suratını görmek için ona döndü. Adamın bakışı Alina’ya çiftlik hayvanlarına değer biçen bir çiftçiyi

hatırlatmıştı. Bir anlığına da olsa adamın fikrini değiştirip bebeğin kalmasına izin verebileceğini sandı.

Ama bunun yerine adam, Luka'nın tombul kolunu havaya kaldırdı ve minik elini sallattı. "Hoşça kal, anne."

Alina iç çekerek ağlarken yaşlı adam kahkahalar atıp bebeği götürdü. Merdivenlerden inerken kuvvetli adımlarını duyabiliyordu.

Birkaç gün daha geçti. Alina bebeğin çıkardığı tatlı sesleri, burnundan nefes alış verişlerini duymadan uyuyamıyordu. Gerçek annesiymiş gibi ağlamıştı. Luka'yı düşünmediği zamanlarda bebeği alan yaşlı adamı nerede gördüğünü hatırlamaya çalışıyor ama zihni çok bulanık olduğundan her bulduğunu sandığında cevabı birden unutuyordu.

Luka'nın olmadığı üçüncü sabahın şafağından sonra aşağıdan kapıya vurulduğunu duydu. Ön kapıda biri vardı. Bağırarak istiyor ancak canavarın gazabına uğramaktan da korkuyordu. Sessiz kalıp aşağıdan gelen erkek seslerini duymaya çalıştı. Üç kişi olduklarından emindi. Bu mantıklıydı: canavar, yaşlı adam ve yeni gelen biri.

Bir süre konuştuktan sonra merdivenlerde ayak sesleri duydu. En az iki kişi yukarı çıkıyordu. İğrenç battaniyeyle üzerini örtüp kendini hazırladı.

Önce yaşlı adam girip ışıkları açtıktan sonra peşinden polis üniformalı şişman bir adam girdi. Bir anlığına da olsa ümitlenmişti.

“Güzelmiş,” dedi şişman polis. Yatağa biraz daha yaklaştı. Kocaman elleri ve burnunda çatlamış damarları vardı. Ayyaştı. Alina’nın babasında da aynı damarlardan vardı.

“Değil mi?” dedi yaşlı adam. “Şimdiye kadar gelenlerin en iyisi.” Battaniyeyi üzerinden çekti. “Alina, geceliğini çıkar.”

Başını salladı.

“Çıkar,” dedi sinirlenip yumruğunu kaldırarak. Polis anlaşılması zor bir ifadeyle onları seyretti.

Ellerinin titremesine engel olamadan, geceliğini başının üzerinden sıyrıp çıkardı. Çırılçıplak kalmıştı ve oda buz gibiydi. Kollarını kendine doladı, soğuktan dişleri birbirine vuruyordu.

“Yapmak ister misin?” diye sordu yaşlı adam.

“Hayır. Sağ ol. Benim için çok erken bir saat.” Polis kıkırdadı. “Bu günlerde daha çok seyretmekten hoşlanıyorum.”

Alina, *Şeyini kaldıramayacak kadar şişman ve iktidarsız*, dedi içinden.

Yaşlı adam anlamış gibi yaparak başını salladı. “Evet, artık gördüğüne göre aşağı inebiliriz, orası daha sıcaktır.”

“Gitmek zorunda mıyız?” dedi polis ölü balığı andıran gözleriyle hâlâ Alina’yı süzüyordu. “Burada da sohbet edebiliriz, değil mi?”

Yaşlı adam kahkaha atıp bir elini salladı. “Ah, tamam. Kimseye söylemezsin, değil mi, Alina?” Tekrar güldü. “Kollarını göğsünden çek, kızım. Neyin var görelim. İşte böyle.”

Polis sanki bakarak ziyafet çektiği memeleri emiyormuş gibi boğuk bir ses çıkardı.

Yaşlı adam kapıya ilerleyip aşağı seslendi. “Dragoş! Bize bir şişe votka ve iki bardak getir. Bunun için çok erken değildir herhâlde, değil mi, Constantin?”

“Yo, hayır. Asla.”

Adı Dragoş olan canavar, siyah beyaz bir korku filmindeki bir uşak gibi elinde içki ve bardaklarla tekrar belirdi. İki sandalye daha getirmişti ve Dragoş odadan çıktıktan sonra kalan iki adam onu daha iyi görebilecekleri bir yere oturup şişeyi açmışlardı.

“İşler nasıl?” diye sordu Constantin gözlerini ondan ayırmadan. Aman Tanrım, şimdi burada otuz bir mi çekecekti?

“Eh, fena sayılmaz. Daha yeni güzel bir anlaşma yaptım. Ama taze mal işime yarar.”

“Uygun biri karşıma çıkarsa haber veririm,” dedi Constantin.

“Evet. İyi kalitedeki mala talep her zamankinden daha fazla. Özellikle Ruslar arasında.”

“Peki şu anda elinde bir tek bu dişi domuz mu var?”

Yaşlı adam başını sallayınca Alina gözlerini kırptı. Polis memuru gerçekten de *dişi domuz* demişti. Suratına tükürmemek için kendini zor tuttu. Bu kelepçelerden kurtulup eline bir silah alabilseydi eğer... sivri bir sopa ve küçük bir bıçakla ona neler yapabileceğinin kanlı görüntülerini hayal ederek kendini eğlendirirken dalıp gitmişti. *Bakmaktan hoşlanıyorum*. O kahrolası gözlerini oyardı. Yumuşak penisini kesmeye gerek bile yoktu.

“Kasabada ne var ne yok anlatsana,” dedi yaşlı adam. “Buraya benimle bunu konuşmaya gelmedin mi?”

Constantin başıyla Alina’yı işaret etti. “Genç bir adam Brev’a da dolanıp bu kızı arıyor, sorular soruyor.”

“Gerçekten mi? Nasıl biri?”

“Şey. Spor salonuna giden biri gibi, bir yetmiş boylarında, yirmili yaşlarında.”

Ion! Aman Tanrım, onu arıyordu. Pes etmemiştir. Renk vermemeye çalışsa da yaşlı adam ona bakarak sırtıyordu.

“Bu onun trendeki erkek arkadaşına benziyor. Ne tatlı. Onu bulmak için gelmiş. Kurtarmak için.”

Polis memuru duygularını dışa vurmamak için hâlâ renk vermemeye uğraşan Alina'ya baktı. Artık az da olsa yalnız olmadığını hissediyordu. Ion onu gerçekten de umursuyordu. Bir anda kendini daha güçlü hissetmişti.

“Ama merak etme. Ben durumla ilgilendim. Onu portakal bulmaya gönderdim.”

Alina yutkundu. Bu daha çok eski kuşağın kullandığı, ülkedeki manavlarda meyve bulmanın imkânsız olduğu zamanlardan kalma bir ifadeydi.

“Güzel,” dedi yaşlı adam. “Peki ya... İngiliz çift? Breva'ya hiç İngiliz geldi mi?”

Yaşlı adam bunları söylerken yerden votka şişesini almak için eğildiği için Constantin'in yüzündeki ifadeyi görmemiştir. “Hayır. Neden sordun?”

Tekrar doğrulup bardağını doldurduktan sonra yaşlı adam, “Yo, sadece bir şeyler duydum,” dedi.

Constantin başını sallayıp güldü. “Breva'ya İngiltere'den pek turist gelmez. Bir süre önce birkaç buharlı tren meraklısı uğramıştı, belki bir iki kişi de Altın Müzesi'ni görmeye gelmiştir. Bir de kurt adamlara kafayı takan bir adam vardı.”

“Tamam. Güzel.”

Adamlar sarhoş bir hâlde birbirlerinin sırtını sıvazlayarak odadan çıkarken Constantin, Alina'ya son bir kez açgözlü ancak aciz bir şekilde baktıktan sonra Alina pis

geceliği kafasından geçirip battaniyeyi almaya çalıştı. Uzanamıyordu. Titreyerek kendine sarıldı.

Polis memuru, Daniel ve Laura konusunda neden yalan söylemişti? Adamın yüzündeki ifadeyi görmüştü. Onlarla karşılaştığı kesindi. Gördüklerini ihbar etmeye mi çalışmışlardı? Onların Constantin'le konuştuklarını, onun konuyla ilgileneceğine söz verdiğini ve saf İngilizlerin de bu yozlaşmış polis memuruna inandıklarını tahmin edebiliyordu.

Belki de gerektiği kadarını yaptıklarını düşünmüşlerdi. Ellerini yumruk yapınca tırnakları avuçlarına battı. Yazık. Çünkü o hâlâ buradaydı. Onlar güvende ve iyi bir durumda, evlerindeydiler. Artık burada öleceğinden, dişi domuzun bir mezbahada kesileceğinden emindi.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Ion geri döndüğü Sibiu'daki yatağında oturuyordu. Bitkin ve morali bozuk bir hâlde döndükten sonra ilk işi dışarıdaki kedisine seslenmek olmuştu. Ancak iki aydan sonra hayvanın kendini besleyecek başka birini bulduğundan emindi.

Yardımsever polis memuru Constantin'le karşılaştıktan sonra Alina'yı aramak için Bükreş'e gitmişti. Polisin söylediğine göre, Alina trenden atıldıktan kısa bir süre sonra Brevada görülmüştü. Constantin, Ion'un memleketindeki pisliklerden çok daha nazik birine benziyordu. İstasyondaki bilet gişesinde çalışan adamla konuştuğunu ve Alina'nın tarifine uyan bir kıza Bükreş bileti sattığını söylediğinden bahsetmişti.

Ion da bu yüzden Bükreş'e gitmişti. Şimdiye kadar yedi hafta geçmişti. Şehirdeki ilerleyiş yavaştı. Barları ve köhne gece kulüplerini gezmiş, Alina'nın resmini kulüplerde takılanlara ve kapı görevlilerine göstermişti. Bir hafta sonra Ion'un bir pansiyonda tanıştığı eroin bağımlısı kız, Dristor ilçesinde Sapphire adlı bir kulüpte uyuşturucu satarken gördüğünden emin olduğunu ama ne sattığını hatırlamadığını söylemişti. Ion bir haftasını da bu pespaye yerde takılarak geçirdikten sonra ona dair hiçbir iz bulamamıştı, kimse onu görmemişti. Ion artık eroin bağımlısının yalan söylediğinden emindi.

Sonra gerçekten çok saçma bir şey olmuştu. Ne yaptığını merak eden, onların bölgesinde iş yapmaya çalışıp çalışmadığını öğrenmek isteyen yerel bir gangster çetesinin dikkatini çekmişti. Adamlar onu dövmüş, iki hafta hastanede yatmasına neden olmuşlardı. Kendini daha iyi hissedip dört saatte bir ağrı kesiciye ihtiyacı kalmadığında eve dönmüştü.

Sonuç vermeyen aramalarından bıkmış ve usanmış bir hâlde son kalan parasını da bir paket sentetik *skunk*³³ türü uyuşturucuya verip *XBox*'ı ile odasına kapanmıştı. Açlık onu bir iş bulup hayata devam etmeye zorlamasa uzun süre böyle kalabilirdi.

Ama sonra *Camelia* aramıştı.

“Peki, onu bulabildin mi?”

Telefonda homurdandı. “Hayır. Resmen buhar oldu. Brevâ’daki bir polis memuru...”

“Nerede dedin?”

“Transylvania’da bir bok çukuru. Adam onu gördüğünü ve Bükreş’e gittiğini söyledi. Bu tıpkı samanlıkta iğne aramak gibi.”

“Siktir.” *Camelia* iç çektikten sonra *Ion*’un çok iyi bildiği bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Tatlı, baştan çıkarıcı *Camelia*. “Senden bir şey isteyebilir miyim? Bana biraz borç para verebilir misin?”

Kükreyerek kahkaha attı. “Bende metelik yok, *Camelia*. Hiç param kalmadı. Dün tahliye ihbarı geldi. Bir iş bulmak zorundayım. Neyse ki bir sürü satıcı tanıyorum ama...”

Lafını yarıda kesti. “Benim de para sorunlarım var. Buraya gelmeme yardım eden adamlara bir sürü borcum

³³Skunk(İng.): Sentetik olarak güçlendirilmiş, genetiği değiştirilmiş bir uyuşturucu türü.

olduğunu biliyorsun, değil mi? Kulüpte çalışarak onlara ödeme yapıyorum. Ama artık paralarını daha çabuk istiyorlar. Oyuna dâhil olmamı istiyorlar.”

“Doğrudur.”

“Fahişelik yapmamı istiyorlar, Ion.”

“Bu... kötü mü?”

“Siktir,” diye bağırdı. Ağlamak üzere gibiydi. Camelia’nın toparlanmasını bekledi. “Tamam. Alina’nın malı sattığına dair bir ipucu buldun mu? Ya da satmaya çalıştığıyla ilgili?”

“Hayır. Hiçbir şey bulamadım.”

“Kahretsin. Belki de yanıliyorumdur. Belki de İngiliz çift malı gerçekten buraya geri getirmiştir.”

“Ama sen dedin ki...”

“Evet. Ne söylediğimi biliyorum. En mantıklı açıklamanın bu olduğunu düşünmüştüm... Alo, hâlâ orada mısın?”

“Evet. Düşünüyordum. Eğer Alina malı almadıysa, ona ne oldu? Nerede?”

“Ben bir halt bilmiyorum. Ama İngiliz dostlarımızın bildiğine eminim. Senin Alina’yı bulabileceğini, o serseri sümüklü böceğin bir tür iz bırakacağını sanmıştım. Ama şimdi... elimizde sadece İngilizler var. Parayı almak için son şansımız. Sence de öyle değil mi?”

Ion, sanki o görebilecekmiş gibi başını salladı.

“Ee?”

“Kusura bakma, başımı sallıyordum.”

Sesi kızmış gibiydi. “Çok çaresizim, Ion. Eğer elime kısa sürede nakit geçmezse kaçmak zorunda kalacağım.” Artık ağlamaya başlamıştı ve Ion ağlamasına dayanamazdı. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Hadi ama, sakın ol.”

“Sende evlerinin anahtarı var değil mi? Anahtarı bana yolla. Evden çıktıklarında içeri girip etrafa göz atarım. Malı bulamasam bile satabileceğim bir sürü şeyleri vardır. Adam en iyi marka bilgisayar kullanan birine benziyor. Kadının da muhtemelen mücevherleri vardır. Etrafta nakit para da vardır. Lütfen, Ion.”

Onu geri aramayı kabul ettikten sonra odaya, pis haliyle, berbat mobilyalara, sehpa ters duran tahliye emrine baktı. Ona köle gibi davranacak bir geri zekâlı için uyuşturucu satmak zorunda kalacağını düşündü. Acaba İngiltere’ye gidecek kadar para bulabilir miydi? Trenle gidebilirdi. Yolculuk çok daha uzun sürerdi ama eğer *Xbox*’ını ve uyuşturucunun geri kalanını satar, teyzesini ziyarete gidip birkaç parça mücevher alırsa...

Aklına son üç ayı boşa geçirdiği gelince sinirlendi. Ama Camelia haklıydı. İngilizler kesin bir şeyler biliyorlardı. Çevrimiçi olup İngiliz haber bültenlerini gözden geçirdi. Avrupa’dan bir dolu kokain getiren İngiliz bir çiftle ilgili hiçbir haber yoktu ve Ion bunun haberlere çıkacağından emindi. Gümrükte tutuklanmadıklarını biliyordu. Bu da kokainin veya sattılarsa paranın onlarda olma ihtimali olduğu anlamına geliyordu. Burada durup hiçbir şey yapmamaktan iyiydi. Sonunda zengin olma şansı da vardı.

Hem İngiltere’yi hep görmek istemişti.

“Bekle,” dedi tekrar Camelia’yı arayıp. “Ben geliyorum. Kurtarıcın geliyor.”

BÖLÜM KIRK SEKİZ

O gün, bugündü. Buna bir son verecekti. Odaya girip onu bir kan gölünün ortasında bulunca canavarın yüzünün alacağı ifadeyi düşünüp kıkırdadı. Ne yapacaktı? Ağlar mıydı? Fikri bile tekrar kıkırdamasına neden olmuş, kahkahası tıkanmış bir borudan akan su gibi içinde kabarmaya başlamıştı. Kahkaha atmak, aylardır bir daha hiç yapamayacağı bir şey gibi gelmişti... tıpkı bira ve pizza, yumuşak çarşaf ve alışveriş, otobüsle gezinti ve saç boyası, arkadaşlar ve kumsallar, televizyon ve kitaplar, müzik ve kucaklaşmalar ve mutluluk gibi... Ama şimdi bir kez gülmeye başladığından artık duramıyordu. *Kan, kan, müthiş kan*, diye kendi kendine şarkı söylerken küçük bir kızken duyduğu İngilizce bir şarkının sözlerini değiştirmişti. Bileklerindeki damarlara vururken canının acıyıp acımayacağını, bunu umursayıp umursamayacağını düşündü. Ancak kıkırdamaları başladığı gibi kesildi.

Ne kadar zamandır burada olduğunu unutmuştu. Yaşlı adam gelip Luka'yı götürdükten sonra gün batımlarını saymayı bırakmıştı. Minik Luka'nın artık nasıl koktuğunu hatırlayamıyor, neye benzediğini zar zor anımsıyordu. Tüm günler—uzun, kısa, birbirine karışan—yağmurda eriyen bir tablo gibi bulanıklaşıp şekilsiz hale gelmişti. Bildiği tek şey, odanın gittikçe daha soğuk olduğu, tüm battaniyelere

sarınmasına rağmen hâlâ titrediği ydi. Noel'in gelip geçtiğinden emindi. Artık yeni bir yıl başlamıştı.

Her günü yatağında yattığı yerden intikam hayalleri kurarak geçiyordu. Polis Constantin'i çok yüksek bir yerden dikenli korkulukların üzerine itecek, dikenler poposundan girip karnını deşerken Alina kahkahalar atacaktı. Laura ve Daniel için başarısız kurtarma girişimleri yüzünden planladığı son, Laura'nın boğazını keserek kan içinde yüzmesine neden olup Daniel'a yaptıklarını zorla seyrettirmek ve ardından penisini kesip ona yedirdikten sonra çelimsiz göğsüne yirmi santim uzunluğunda bir çivi çakmaktı. Uzun zamandır görmediği yaşlı adamı ise çok özel bir ceza bekliyordu. Zamanını sülfürik asit ve bıçaklar, sirke ve hatlatlar, çekiçler ve penselerin hayalini kurarak geçiriyordu. Bazen fantezilerini sesli söylediğini ve o canavarın bunları dinleyip duydukları karşısında heyecanlanıp kıyafetlerini çıkardığını fark etmişti. En kötüsü o anlardı.

Canavar iki üç günde bir, ayın ortasında ise daha sık aralıklarla yatağına geliyordu. Kendince, ki asla çok uzun sürmezdi... bir şeyler yaparken Alina ikisini birlikte cehennemde hayal ediyordu. Ancak canavar hüküm giymiş bir ruh, kendisi de şeytanın ordusundan gelen gözden düşmüş bir melek oluyordu ve ikisi işkence ve ıstırap dolu bir sonsuzluğu birlikte geçiriyorlardı.

Her gün cehenneme gidip onu orada beklemek için adamın onu öldürmesini ümit ediyordu.

Bazen, canavar onunla işini görürken omzunun üzerinden boşluğa bakar ve loş odanın tam ortasında oluşmuş bir çatlağı izlerdi. Bu çatlak, tıpkı dünyanın kumaşında açılan bir yırtık gibi kenarları titreşen, varlığı nabız gibi atan bir boşluktu. Kendini adım atıp o boşluktan geçerken ve bu dünyadan kaçarken hayal ederdi.

Bu hayallerde cehenneme değil, eski yaşamına, şehre geri dönerdi ve sokaklarda ışıklardan başı dönmüş ve harika egzoz kokularından sarhoş olmuş bir hâlde kahkahalarla trafiğin arasından geçerek koşardı. Canavar onu orada takip edemezdi. Bazen bu çatlak o ortada yokken, günde kırk beş dakika özgür olduğunda ortaya çıkardı ama adım attığında sanki sımsıkı kapatılmış gibi mühürlenir ve yok olurdu.

Bu sabah yine regl olmuştu. Dragoş henüz görmemişti. Her zamanki gibi sabah ilk iş tepside kahvaltıyla odaya gelmişti. Su ve yulaf lapası. Bileklerindeki kelepçeleri açıp odadan çıktıktan sonra, kırk beş dakika içinde egzersiz yapıp yıkanmasına müsaade etmişti. Geri geldiğinde hamile olup olmadığını kontrol edeceğini biliyordu. Adamın kandan midesi bulanıyordu. Alina, bir kadın olarak, adamın midesini bulandırıyor. Yüzünden anlayabiliyordu. Yıkandığında ya da tuvaleti kullanırken odada kalıp seyretmemesinin nedeni muhtemelen buydu... Neyse ki kalmıyordu, yoksa şimdiye kadar çişini tutmaktan patlayabilirdi.

Luka götürüldükten sonra bir müddet adamın ondan hoşlanmasını, ona karşı biraz ilgi duymasını sağlayabileceğini düşünmüştü. Belki gitmesine izin vermeye ikna edebilirdi. Ama onunla konuşurken sanki yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi hiç tepki vermemişti. Denemeye, ona kendisinden, ailesinden bahsetmeye çalışmış, kendini biraz daha insan gibi hissetmeye gayret ederek bir bağ kurmayı denemişti. Ta ki bir sabah konuşurken canavar ağzına yumruk indirip dudağını patlatana kadar. O günden sonra bir daha onunla hiç konuşmadı. Haftalardır konuşmamıştı.

Alina yıkanıp odanın köşesindeki tuvaleti kullandı. Geri gelip onu tekrar yatağa bağlamadan önce ne kadar zamanı vardı acaba? Çok değildi. Hemen harekete geçmeliydi. Onu bulduğundaki tepkisini gözünün önüne getirince tekrar kıkırdamaya başlamış ama kendini zorlayarak susmuştu. *Kan, kan, muhteşem kan* sözleri kafasında dönüyordu ve gördüğü çatlak, odanın ortasında durmuş sahte vaatlerle onu kandırmaya çalışıyordu. Görmezden geldi. Burada çıkmanın tek yolu vardı.

Pencereye gidip dışarıyı dinledi. Orman sakin, kuşlar sessizdi. Ev de sessizdi. Genellikle bu saatlerde evin bir yerinden sifon sesi duyulurdu. Canavar sabah boşaltımını yapardı.

Pencere, her biri köşelerinden çerçeveye çivilenmiş üç adet kalın, dikey tahtalarla kapatılmıştı. Baştan savmaydı. Çiviler sonuna kadar çakılmamıştı. Alina haftalarca bu kırk beş dakikalık zamanlarda ortadaki tahta ile uğraşmış, parmak uçlarındaki acıya aldırış etmeden tahtayı tutan çivilerin tepelerini tutup çekmişti. Günlerce çivilerden hiçbirisi azıcık bile kıpırdamamıştı. Ama pes etmeden tıpkı denizin bir taşı aşındırması gibi devamlı olarak çalışmıştı ve bir sabah ilk çivi biraz oynamıştı. Bundan cesaret alarak çalışmalarını iki katına çıkarmış ve bir çivi, sonra bir çivi ve en sonunda kalan son çiviye de oynatmayı başarmıştı. Yavaş hareket etmek zorundaydı, canavarın bir şey fark etmemesi için her çivinin deliğini gevşeterek dışarı doğru çekmiş ve ardından sızlayan başparmaklarıyla bastırarak oldukları yere geri oturmalarını sağlamıştı. Tüm çiviler

gevşedikten sonra tahta üzerindeki baskı giderek daha da artmış olsa da parmakları arkasına geçtiğinde üzerinde daha düzgün çalışabilecekti.

Ve dün sabah, tüm çiviler kanlı ellerinde tamamen özgür kalmıştı.

Yanağından bir damla yaş süzülürken tahtayı öptü.

Artık zamanı gelmişti.

Çivileri çıkardı ve tahtayı pencereden söktü. Tıpkı dün ilk kez bir anlığına gördüğü gibi manzaranın güzelliği karşısında gözleri dolmuştu. Karla bezenmiş ağaçlar, bulutlar, gökyüzü. Dünyayı bir daha göremeyeceğini sanmıştı. Gözleri acıdı ve bilinçaltının derinliklerinden aklına bir şiirin dizeleri geldi. *Güzellik dehşetin başlangıcından başka bir şey değildir.*³⁴ Bir an donakaldıktan sonra evin borularından bir sifon sesi duyuldu ve hemen harekete geçmek için irkildi.

Yatağa gidip şiltenin üzerindeki pis çarşafı aldı. Yırtmak oldukça kolaydı; eline dolayıp buhardan nem olmuş pencereye gitti. Yumruğunu kaldırıp kalan tahtaların arasından olabildiğince sert bir şekilde cama vurdu.

Pencere sallandı ama kırılmadı.

Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar denedi. Bu sefer pencere kırılmış, ortasında bir çatlak belirmişti. Biraz nefes nefese kaldıktan sonra Alina her iki elini de çarşafa dolayıp pencereye doğru bastırdı ve ardından bir cam parçası aşağı düşüp sekerek evin dışına indi. Canavarın duyacağından ve koşup onu durduracağından emin olduğu için durup soluklandı. Ama ev sessizdi. Parmakları hâlâ çarşafın içindeyken kırık bir cam parçasını çekiştirip mükemmel bir kırık aldı.

³⁴Rainer Maria Rilke'nin şiirlerinden bir dize.

Kapıya ve boş beşiğe son bir kez daha baktıktan sonra cesaretini kaybetmeden yapmaya kararlı olduğu iş için üçe kadar saydı. Gözlerini kapattı ve cam parçasını koluna iyice bastırıp üzerinde kaydırıldı. İşte olmuştu. Kanın yavaşça süzülüşünü, damla damla yere akışını sanki başka birinin kolu, başka birinin damarıymış gibi seyretti.

Ardından dizleri çözüldü ve yere yığıldı.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

Dragoş içeri girdiğinde hâlâ nefes alıyordu. Kapı gıcırdayarak açıldıktan sonra uzun bir sessizlik olmuştu. Adamın odadaki manzarayı sindirmeye çalıştığını hayal etti: Pis çarşafın altında yarısı açıkta kalan hareketsiz bedeni, kırık pencereden görünen karlı ağaçlar, yana uzanmış kolu ve kesilmiş damarlarından fışkıran kanın tahtaların üzerinde birikerek boş beşiğe doğru ilerleyişi... Yaşamı damarlarından çekilirken ve çıkış kapısı gittikçe yaklaşırken onun dehşetle bağırmasını diledi. Aptallığını fark ettiği anda, onu burada zincirsiz bırakmanın, korkunun onu durduracağına inanmanın ne kadar büyük bir hata olduğunu anladığında, acısını duymak istedi. Bu, ona kalan son teselli olabilirdi.

Ama ne bir çığlık ne de acı bir yakarış vardı. Sessizlikten sonra duyulan tek şey, kısa bir tereddüttün ardından hızla ona yaklaşan ayak sesleriydi. Dragoş yanına geldi ve eğilip kesilmiş bileğini iki eliyle kavradı. Bir an duraksadı, ardından çarşafı çekerek diğer kolunu açığa çıkardı.

Ağaçlardaki kuşların bile uçup gitmesine neden olan bir çığlıkla, damarlarında dolaşan onca nefret ve öfkeyle Alina, açığa çıkan elindeki kesik cam parçasını adamın boğazına sapladı.

Dragoş yana devrilerek sanki ağzından değil de açılan bu yeni delikten çıkıyormuş gibi korkunç bir boğulma sesi

çıkardı. Camı tutup çıkarmaya çalışırken kolları kasılmış ama çok fazla kan olduğundan kayan sıvı camı tutmasını engellemişti. Alina ayağa fırladı, canavar yerde çırpınırken Alina'ya kıyasla kan vücudundan on kat daha hızlı boşalıyordu. Kolundaki kesikler derin değildi; kolundaki ana arteri kesmemeye dikkat etmişti. Yerden çarşafı alıp başka bir kalın parça daha kopardıktan sonra daha fazla kan akmaması için kolunu sıkıca sardı. Kolu sızlıyordu ama bu acı hiç ama hiçbir şeydi. Çarşafı bağlarken yerde yatmış, dizlerinin üzerinde kalkmaya çalışan ama kendi kanı yüzünden kayıp karnının üstüne düşen canavara baktı.

Hızla kapıya koşup çıplak ayaklarıyla merdivenlerden inerek İngiliz çiftin onu terk edip burada kaderiyle baş başa bırakarak gittikleri hole çıktı. Ön kapıya koşup açtı. Buz gibi bir hava yüzüne çarptı. Üstüne başına baktı. Üzerinde sadece pis, kan lekeli, pamuktan bir gecelik vardı. Böyle dışarı çıkarsa soğuktan ölebilirdi.

Etrafına bakındı ve o sırada yukarıdan bir ses, acı dolu bir kükreme duydu. Canavar hâlâ yaşıyordu. Acele etmeliydi. Boğazında bir çığlık düğümlendi. Neden onun işini bitirmemişti? Bir an donakaldı. Kıyafet. Kıyafete ve ayak-kabıya ihtiyacı vardı. Ne olsa işini görürdü.

Tekrar yukarı çıkmak istemiyordu. Sakin olmaya çalışınca canavarın Daniel ve Laura gelmeden önce onu ilk geldiği gece götürdüğü odayı hatırladı. Koridoru döndükten sonraki kapı oraya açılıyordu ve gölgesi arkasında oraya doğru koştu. Kapı kilitli değildi ve son üç ayın zihninde neden olduğu bulanıklığa rağmen hatırladığı kadarıyla kısa bir merdivenle başka bir odaya açılıyordu. Merdivenleri koşarak inerken tökezledi ve bileğini incitti. Küfrettikten sonra güldü, sonra tekrar küfrederek odaya girdi.

İçerisi loştu, pis ağız kokusu ve bozulmuş et gibi kokuyordu. Bir duvarın dibine bir düzine ağır sandık dizilmişti. En üstteki sandığın kapağını kaldırıp içinde kendi kıyafetlerini görünce çok şaşırdı. Kotu, tişörtü, deri ceket. İç çamaşırı. Ormanda ve adamın ön kapısında bıraktığı çizimleri de oradaydı; Daniel çizmelerden birini getirirken getirmişti ve diğerini de canavar onu eve doğru sürüklerken tekme atmaya çalışınca ayağından çekip çıkarmıştı.

İğrenç geceliği çıkarıp giyindi. Uzun süre sonra düzgün kıyafetler giymek tuhaftı, gerçek değil gibiydi. Sutyeni çok büyük, kot pantolonu çok bol olmuştu. Yakınlarda bir ayna olup olmadığını merak ederken kendini görmekten korkacağını düşündü. *Bahse girerim ölü gibi görünüyorumdur*, dedi ve bu aklına bir şey getirince sıırtmaya başladı.

Pantolonunun arka cebini kontrol etti. Pasaportu hâlâ oradaydı. Trende sınır görevlilerinin gelip kontrol ettiğini, çantasına koymak yerine cebine koyduğunu anımsadı. Her şey beklediğinden çok daha iyi gidiyordu.

Yukarıdan bir çarpma sesi geldi.

Ön kapı mı? Kapıyı açık mı bırakmıştı? Odaya baktıktan sonra sandıkları karıştırıp bir silah aramaya başladı. Sandıklardan birinde bir dolu kâğıt buldu. İşlem belgeleri listesine benziyordu. Birkaç kâğıt alıp katladıktan sonra cebine sokuşturdu. Başka bir sandıkta kadın kıyafetleri vardı: on iki takım. Soğuk odada bir anda on iki ölü kadının varlığını hissetti ve ona fısıldadıklarını duydu.

Bizim için.

Sandıklardan birinin kapağını daha kaldırdı. Üç parça uzunlamasına ahşaptan yapılmış, tek ve daha kısa bir şeritle birbirine tutturulmuş ağır bir sandıktı. Sandığı yere atıp çizmesini iki şeride dayadıktan sonra üçüncü parçayı

çekerken ölü kadınlar onu devam etmesi için yüreklen-
diriyorlardı. Kesilen bileğinden kan akmaya başlayınca
söylenmişti ama tahta şerit yerinden kurtulmuştu. Parçayı
kaldırdı ve merdivenlere yöneldi.

Merdivenlerin başında kapının önünde durdu. Orada,
diğer tarafta onu mu bekliyordu? Kapının kolunu çevirip
itererek açarken kalası omzunda vurmaya hazır vaziyette tu-
tuyordu. Orada yoktu. Odaya girip sağına soluna bakındı.

Ve onu gördü.

Ortakı merdivenlerin bittiği yere yakın bir mesafede
yere düşmüştü, arkasındaki kan gölü parlıyordu. Kırmızı
eliyle boğazını tutuyordu. Ona doğru uzandığı elinde bir
tabanca vardı.

Her şeye rağmen yüzünde hâlâ bir ifade yoktu. Alina,
ona ulaşmadan önce tek bir atış yapabileceğini anlamıştı.
Ona doğru yürürken defalarca tecavüze uğradığı zaman-
ları, onu yatağa bağladığını, ona bir köpek, dişi bir domuz,
bir köle gibi davrandığını anımsadı. Çektiği acıları ve yal-
nızlığını, Luka alınıp götürüldükten sonra nasıl hissetti-
ğini hatırladı. Koridorun yarısına geldiğinde canavar kalan
son gücüyle tetiği çekmişti ve silah elinden düşmüştü ve
sanki kurşun doğrudan içinden geçip gitmişti. Bir mu-
cizeydi. Diğer kadınların koro hâlinde *bizim için, bizim
için*, diye bağırarak seslerini duyduğunda ona doğru uzanıp
kalın kalas parçasını kaldırdı.

Canavarın kafatasını parçalayıp kan ve kemikten bir
posaya dönen yüzünü tanınmayacak hâle getirerek onu
öldürdükten sonra kalası yere bıraktı ve dönüp duvardaki
kurşun izine baktı. Mucize değildi. Kötü bir nişancıydı.
Hepsi bu.

Alina sonraki haftayı, ormandaki yolculuğunu, evlere girip yiyecek ve para çaldığını, boş bir kafede internete girip nereye gideceğine baktığını pek hatırlamıyordu. Şanslarını deneyebileceklerini düşünen adamların yüzlerinin kireç gibi olmalarına neden olan bir bakış attığı otostop yolculuklarını zar zor anımsıyordu. Saklanarak geçirdiği gündüzler seyahat ederek geçirdiği gecelerle birbirine karışmıştı. Artık hayatını konuşma balonlarının olmadığı, kutucuklarla dolu bir dünyanın karanlık bir karakteriymiş gibi bir sürü ülke sınırı geçen bir çizgi roman gibi görmeye başlamıştı. Ukrayna, Polonya ve onu Fransa'ya götürmesi için bir kamyon şoförüne para ödediği Almanya'yı geçmişti. Adam ufak tefek, sessiz biriydi ve bir sıçanın gibi sarı dişleri vardı. Alina'ya, on iki yıl önce on dokuz yaşında kaybolan kızını hatırlattığını söylemişti. Hiç ümidini kesmediğini söylemişti. Bir gün, iyi olduğunu öğreneceği bir mektup ya da telefon alacağından hâlâ emindi. Alina adamı dinlerken kızın muhtemelen öldüğünden, büyük olasılıkla da yanında oturan bu adam tarafından öldürüldüğünden emindi ve bunları düşünürken grubuna bir ruhun daha katıldığını hissetti. Artık onu Avrupa'da takip eden on üç kişi vardı.

Fransa'ya vardıklarında sıçan gibi dişleri olan adam onu bırakıp yüz avro vermişti. Alina bu parayı Calais'e bilet almak için kullandı. Orada bir feribota binip dondurucu bir şubat gecesi İngiliz Kanalı'nı geçti.

Güvertede durup yaklaştıkları karanlık sahil şeridini seyretti. Sakindi. Deniz, feribotun altında kıpırdanıyordu ve o an tüm bunlar bittikten sonra buranın her şeye son vermek için iyi bir yer olduğuna karar verdi.

Temizledikten sonra.

Aklına başka bir şiir dizesi daha geldi. *Tüm melekler korkutucudur.* Kendi kendine güldü. *Ah, evet, dedi. Ve ben en korkunçlarıyım, İntikam Meleği. Ben Mirela'yım,* diye fısıldadı ve yanındaki on üç ölü kadın *Amin,* dedi.

ALTINCI KISIM

Londra

Kasım, 2013

BÖLÜM ELLİ

Erin ve Rob'un evine geldiğimizde hava tamamen kararmıştı. Hâlâ Edward'ın söylediklerinin etkisinden kurtulamamıştım.

Alina yaşıyordu. Evin içinden geldiğini duyduğumuz tabanca sesiyle ölmemişti. Bu bebeğin de yaşadığı anlamına mı geliyordu? Acaba üst kattaki odada yataklara bağlanmış kadınlar, aylardır rüyalarımın giren o kadınlar... Onlar da hayatta mıydı? Bunu öğrenmeyi gerçekten çok istiyordum çünkü bu karmaşanın ve Edward'ı tuttuğumdan beri sırayla ortaya çıkan gerçeklerin ortasında iyi bir şeylere tutunmaya ihtiyacım vardı. Bunların içinde en önemlisi, doğru olduğunu varsayarsak, Camelia ve ortamının uyuşturucu aradıklarını çözmekti.

Laura'yı görmeye giderken arabada düşündüklerimi anlattım.

“Köpeği uyuşturucuyu bulması için getirdiler. Yasa dışı bir şey yaptığım ile ilgili tüm o sorular. Uyuşturucuyla ilgili olmalı.”

Edward bunun mantıklı olduğunu kabul etti. “O zaman görüntülerde Camelia'nın yanındaki... Alina olabilir mi?”

Başımı salladım. “O kesinlikle erkekti. Bu yüzden de... Alina eğer gerçekten yaşıyorsa ve buradaysa o adam Ion olmalı. Görüntülerdeki adamla boyu ve vücut tipi tutuyor.”

“Ve üçü bu işte birlikteler.” Sanki etrafımı saran sis, kelimeler dile geldikçe dağılıyor gibiydi. Ama hâlâ birçok cevapsız soru vardı. “Uyuşturucu için neden bu kadar beklediler?”

“Alina o evde zorla tutulduğu için mi?” Onun hayatta olduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyordum. “Nasıl çıktı oradan?”

Edward arabayı sertçe köşeden döndürdü. “Yakında ona sorarız.” Gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. “Şu Ion denen adam ofisimi ateşe veren en uygun aday gibi duruyor. Benimle konuşmanı engellemeye çalıştı.”

“Camden Lock’ta Laura’yı izleyen de o olmalı. Bahse girerim... bahse girerim Jake’i köprüden iten de o.” İçim bir anda öfkeyle doldu ve arabanın ön panosuna vurdum. “Kahrolası herif. O ve Alina. Onlara güvenmiştik. Hâlâ... hâlâ mantıklı gelmeyen parçalar var.”

Edward bir köşeyi daha döndü. Artık hedefimize yaklaşmıştık. “Bence Camelia onların siz geri döndükten sonra Londra’da uyuşturucuları geri alacak aracılarıydı. Pasaportlarınızı alma nedenleri sizi eve geri gönderip yenilerini çıkarttırmak, uyuşturucuyu taşıtmaktı. Ama sonra bir şeyler ters gitti. Sen ve Laura, Alina ile birlikte trenden atıldınız. Evle ilgili kısım da bir tezgâh değilse tabii... ama ben bunun nasıl olabileceğini bir türlü çözemiyorum.”

“Ayrıca, Alina ve Laura’nın olayını da bir türlü çözemiyorum,” dedi Edward. “Laura’ya kendini gösterdi, onunla iletişime geçti. Sence Laura onun gerçekten var olduğunu biliyor mu? Yoksa onu gerçekten bir hayalet mi sanıyor?”

Bu soru beni rahatsız etmişti ve içimde birden Laura’yı koruma hissi uyanmıştı. “Alina’nın bir hayalet olduğundan kesinlikle emin. Dinle, Laura aptal biri değil. Ama çok korkunç şeyler yaşadı... o, yalnızca çok hassas.”

Edward başını salladı. “Onlarla konuşmamız şart ama bence Alina Laura’yı takip ediyor, gözetliyor, uyuşturucuların *onda* olup olmadığını anlamaya çalışıyordu ve Laura onu gördü. Ve Alina’nın öldüğüne inandığından ve bu tarz şeylerle ilgili bir geçmişi olduğundan...”

Cümlesini ben tamamladım. “...Laura, Alina’nın ruhunun ona görüldüğünü düşünüyor.”

Alina’nın hâlâ evde olması için dua ediyordum. O zaman, en sonunda tüm cevapları alabilirdik.

Erin ve Rob’un oturduğu yola saptık.

“Kahretsin,” dedi Edward.

Başımı kaldırıp nereye baktığına göz atarken yol kenarında durduk.

Erin ve Rob’un evinin önünde bir polis arabası vardı. Bir anda ağzım kurudu. Şimdi ne olmuştu?

Hemen emniyet kemerimi açıp arabadan fırlayarak eve doğru koşmaya başladım ve kapıyı çaldım. Rob neredeyse hemen kapıyı açtığında beni görünce yüzündeki ümit dolu ifade kaybolmuştu. Elinde bebek Oscar’ın bir fotoğrafı vardı. Arkasında, koridorda duran Erin iki üniformalı polis memuruyla konuşuyordu. Ağlıyordu.

“Ne var?” diye sordum. “Neler oluyor?”

Rob yutkunarak konuştu. “Oscar. Onu... onu bulamıyoruz.”

BÖLÜM ELLİ BİR

Erin ve Rob'un neler hissettiklerini anlamaya çalıştım. Yapamadım. Panik, korku, çaresizlik. Bunların hepsi sadece kelimeydi. Erin'in bakışları ise çok daha fazlasını anlatıyordu.

Kapıya geldi. Elinde tuttuğu küçük, ayı kafalı pembe bir emziği sıkmaktan eklemeleri bembeyaz olmuştu. Gözaltıları, tıpkı Rob'unkiler gibi morarmıştı ve saçları yüzlerce farklı yöne dağılmıştı. Önündekilerin süt lekeleri olduğunu tahmin ettiğim bol bir tişört giymişti.

"Seninle iletişime geçti mi?" diye sordu. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Laura'yı mı kastediyorsun?"

"Evet!" dedi sinirli bir şekilde dişlerini sıkarak. "Başka kim olacak? Bebeğimi aldı. O... *kaltak* lanet olası bebeğimi çaldı."

Polis memurlarından yuvarlak, kibar yüzlü memur, elini Erin'in omzuna koydu. "Bayan Mackenzie'nin suç teşkil eden bir şey yaptığından emin değiliz."

Erin kadına döndüğünde emziği tuttuğu eli titriyordu. "Suç teşkil eden bir şey mi? Rob'la ben bir saat uyurken Oscar'a göz kulak olması gerekiyordu. Onu bırakmamız, bizimle birlikte yatağa götürmemiz gerektiğini biliyordum." Sesi çatlamıştı. "Ama çok yorgundum. Çok ama çok yorgun. Bir saatten bir şey olmaz diye düşündüm."

Rob karısına sarılmaya çalışırken Erin omuzlarını silketti.

“Acaba o çatlak kaltağa bebeğimi emanet ederken aklımdan ne geçiyordu? Daha geçen hafta kendini öldürmeye çalıştı. Hayaletlerle konuşuyor. Zırdelinin teki.”

“Hayaletler mi?” diye sordu polis memuru kafası karışınca.

“Evet, o...”

“Alina bir hayalet değil.”

Herkes bir anda dönüp kapının eşiğinde beliren Edward’a baktı. Kendini tanıttı.

“İçeri gelseniz iyi olacak,” dedi polis memuru. “Ben Memur Elaine Davies.” Yanındaki erkek polis memurunu tanıştırdı, adam başıyla selam verdi ve Edward koridora geçip ön kapıyı kapattı. Duvarda asılı ceketlerin altında çok pahalı olduğu belli olan siyah bir bebek arabası duruyordu. Rob, arabaya baktıktan sonra sanki gözleri acımış gibi başını çevirdi.

“Siz Laura Mackenzie’nin erkek arkadaşısınız, doğru mu?” diye sordu Davies. Edward ve beni kalabalık kordondan oturma odasına geçirirken diğer polis memuru da ısırap içindeki diğer iki ebeveyni mutfığa götürdü. Yalandan keyifli bir sesle çaydanlığı ocağa koymakla ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Oturma odası dağınıktı, yerde kare müslin bez parçaları, oyuncak ayılar, sevimli tavşanlar ve DVD’ler kutularından çıkmış, ortada duruyordu. Odada küflü, tatlı bir kokuyla birlikte hafif bir bebek kaskası kokusu da vardı.

“Evet. Yani, eski erkek arkadaşı. Buraya onu görmeye gelmiştik...” Sözlerim havada asılı kaldı. “Neler oldu?”

“Hanımefendinin söylediği gibi, Bay ve Bayan Tranham bir saat uyumak için Laura’dan Oscar’a göz kulak olmasını

istemişler. Oscar yukarıda, bebek odasındaki beşiğinde uyuyormuş. Sizin çocuğunuz var mı, Bay...”

“Sullivan. Hayır, yok.”

“Kızımın yeni doğduğu zamanı hatırlıyorum. Tek düşünebildiğiniz uykudur. Bir tür takıntı hâlini alıyor. Bayan Tranham uyanınca saate bakmış ve iki saat geçtiğini fark etmiş. Laura’dan onu bir saat sonra uyandırmasını istemesine rağmen kibarlık ettiğini düşünmüş. Bebek odasına gitmiş. Oscar yokmuş. Hiçbir yerde yokmuş. Bayan Mackenzie de yokmuş.”

“Muhtemelen onu yürüyüşe falan götürmüştür,” dedim gerçekten inanmasam da.

“Bebek arabasını almamış,” dedi Edward ve Memur Davies başını salladı.

“Bu doğru. Bayan Tranham’ın omuzdan takılan bir ana kucağı da var ama o da bebek odasında duruyor. Tranhamların söylediklerine göre Laura yanına hiçbir şey almamış. Bebek bezlerini koydukları çanta bile burada. Bayan Tranham paketteki son bezi daha yeni kullandıklarını ve yenisini açmadıklarını söyledi. Emziği de gördünüz. O da beşikte bırakılmıştı.”

“Onu aradınız mı?”

Memur Davies’i bana bakış şekli için suçlayamazdım. “Doğrudan telesekretere bağlanıyor, kapatılmış gibi. O hâlde onunla hiç konuşmadınız mı?”

Ben başımı sallarken Edward araya girdi. “Onu daha önce gördüm. Saat dört buçuktu. İki buçuk saat önceydi.”

“Neredeydi?”

“Bahçede duruyordu. Alina adında, Romanyalı genç bir kadınla konuşuyordu.”

Davies not defterini çıkarmıştı. “Alina mı? Bir soyadı var mı?”

“Hayır, ne yazık ki.”

“Peki Bayan Mackenzie’yle ilişkisi nedir?”

Yardım ister gibi Edward’a baktım. Omuz silkti. “Biraz karmaşık.”

“Tamam. Oraya sonra döneriz. Şeyle ilgili... *hayalet* gördüğüyle ilgili bir şey söylemişsiniz?”

“Evet. Laura’nın ruhları gördüğünü sandığı bir hikâyesi var. Daniel’a, Alina’yı gördüğünü söylediğinde onun bir hayalet olduğunu zannetmiş. Biz de Laura’nın bir hayalet gördüğünü düşündüğüne inanıyorduk. Ama benim gördüğüm kişi oldukça canlıydı. Onu gördüm.”

Polis memuru kadın sırayla ikimize bakıp onu neye bu-laştırdığımızı anlamaya çalışıyor gibiydi.

“Yani, Laura Mackenzie’nin akıl sağlığı sorunları mı var?”

“Hayır! Demek istediğim, o... son zamanlarda tuhaf davranıyordu. Ama o deli değil. Ve bir bebeğe asla zarar vermez.”

“Ya da zarar görmesine izin vermez mi?” diye sordu polis.

“Erin’i hastaneye o götürdü, doğum esnasında onun-laydı. Erin onun en yakın arkadaşıdır. Bebeğine bir şey olmasına asla izin vermez.”

Davies defterine notlar aldı. “Akıl sağlığı” kelimele-rini yazdığını görünce keşke hayaletlerden hiç bahsetme-seydim dedim.

“Tamam. Şu Alina denen kadın da dört buçukta bu-rada mıydı?”

Edward başını salladı. “Doğru. Bahçede.”

“Gidip bakalım, ne dersiniz?”

Bahçeye çıkmak için mutfaktan geçmemiz gerekiyordu. Rob, erkek polis memuru ile içeride durmuş, elindeki çay

fincanı dudaklarında durmasına rağmen içmeden bekliyordu. Yukarıdan bir şeyin sesi geliyordu.

“Erin’in çıkıp biraz süt sağması gerekiyordu,” dedi Rob. “Şu anda Oscar’ı emziriyor olması gerekiyordu.”

Davies anladığını belirten bir ifadeyle baktı. “Onu bulacağız, Bay Tranham, size söz veriyorum.” Ona inanmayı ne kadar istediği belliydi. “Bahçenize bir göz atmamız gerekiyor.”

Rob arka kapının kilidini açıp bizi dışarı çıkardı. Hava kararmıştı, ancak polis memurları yanlarındaki el fenerlerini açınca çimenliğin yarısı ışıklarla aydınlanmıştı.

“Bu kış pek dışarı çıkmadık,” dedi Rob oldukça uzamış çimler, çiçek tarhlarını boğan çürümüş yapraklar için özür diler gibi.

“Orada duruyorlardı,” dedi Edward yandaki kapıya paralel bir yeri işaret ederek. “Laura burada bahçeye dönüktü ve Alina da burada, eve dönüktü.”

“Alina mı?” diye sordu Rob. “O da kim? Onları ne zaman gördün?”

“Ne konuştuklarını duyabildiniz mi?” diye sordu Davies ve elini Rob’un koluna koydu.

Edward cevap verdi. “Hayır. Laura beni tanımadığından gidip Daniel’ı almanın ve onunla konuşmasının, Alina’nın hayatta olduğu gerçeğini onun anlatmasının daha uygun olacağını düşündüm.”

Davies sesli bir şekilde söylendikten sonra çimlerin üzerinden bahçenin sonuna doğru yürüyüp el feneriyle sağı solu kontrol etti. Ne aradığından emin değildim. Laura’nın Oscar’ı buraya çıkardığına dair bir iz mi arıyordu?

Edward’la onu takip etmek isteyince bize olduğumuz yerde kalmamızı söyledi.

“Şu Alina denen kadın da kim?” diye sordu Rob ısrarla. “Burada neler oluyor?”

Şu anda anlatılamayacak kadar çok şey olduğuna onu ikna edip birkaç dakika daha sabretmesi için yalvardığımda sorgusuz sualsiz kabul etmesine şaşırmıştım. Şimdilik kafasının yeterince dolduğunu düşünüyordum. Eve yaslanıp tırnaklarını yemeye başladı.

Arka duvarın yanında ufak bir elma ağacı korusu ve çim biçme makinesinin, bahçe aletlerinin durduğu ufak bir kulübe vardı. Davies’in fenerinin karanlıkta hızla hareket ettiğini görebiliyorduk. Bir gıcırtı ve patırtı sesi duyunca polis memurunun kulübenin kapısını açtığını anladım.

“Bay Tranham,” diye seslendi.

Rob yanımdan geçip ona doğru ilerlerken Edward’la peşinden gittik. Kulübeye yaklaşıncı Davies, “Buraya en son ne zaman baktınız?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Noel’den önce temizlemiştim sanırım.”

“Bu eşyaları tanıyor musunuz?”

El fenerini kulübenin karanlık kısımlarına tuttu. Kafamı uzatıp Rob’un hemen arkasından içeri baktım. Yere bir uyku tulumu serilmişti ve etrafta cips paketleri, çikolata kâğıtları ve birkaç boş su şişesi vardı.

Rob’un ağzı açık kalmıştı. “Hayır. Şey, uyku tulumu bizim ama normalde şurada diğerinin yanında, kılıfında asılı durur. Çöpler... bunlar daha önce kesinlikle burada yoktu. Aman Tanrım.”

“Görünüşe göre birisi kulübenizde yaşıyormuş.”

“Alina,” dedim. Uyku tulumunu gündüzleri yerine kaldırdığını ve çöpleri topladığını tahmin ediyordum.

Davies çenesini ovuşturdu. “Bu tip şeyler çok sık oluyor. İnsanlar bizi arayıp kulübelerinde yaşayan evsiz insanlar bulduklarını söylüyorlar.”

“Birisi bana kahrolası Alina’nın kim olduğunu söyleyebilir mi artık?” diye sordu Rob bana bakarak. Ellerini sanki beni tutup yakalayacakmış gibi açıp kapatıyordu. “Oscar’ı alan o mu?”

“Bir dakika, Bay Tranham,” dedi Davies. “Gelin, eve geri girelim. Bay Sullivan, bana Alina denen kadının tam eşkâli lazım.”

Biz eve dönerken telsizini çıkarıp arama yaptı ve o evde öldüğünü sandığımız için bıraktığımız Romanyalı kadının eşkâlini aktardı.

Mutfağa girdiğimizde Erin geri gelmişti. Elinde bir biberon süt tutuyordu. Rob biberonu nazıkçe elinden alıp dolaba koyarken Erin kaybolmuş gibi boşluğa bakıyordu. Becerikli, sakın Erin âdeta felç olmuştu. Telefonuna bakıyor, sanki ümitsizce beklediği cevabı verecekmiş gibi bekliyordu. Bebeği neredeydi?

“Size bahsetmemiz gereken başka biri daha var,” dedi Edward. “Alina’nın erkek arkadaşı. Adı Ion. Üçüncü biri daha var, Camelia.”

Edward polis memurlarına, molotof kokteylini ofisine atan kişinin Ion olduğuna inandığını anlatmaya başladı. Diğer her şeyle ilgili belirli, temel noktaları da anlattı. Laura ve benim, Alina ve Ion’la nasıl tanıştığımızı. Romanyalıların geri gelip nasıl ve neden bizi aradıklarını. Ormandaki evden bahsetmediğine sevinmiştim çünkü o konu açılırsa Davies’in iyice işin içinden çıkamayacak bir durumda olacağını fark etmiştim. Edward anlatmaya devam ederken Erin ve Rob kuşkuyla bize bakıyordu. Davies defterine notlar almaya devam etti.

Evime girildiğini, köpek saldırısını, bunların çoğunu polise ihbar ettiğimi anlattım. Jake’ten de bahsedecekken bunun dikkat dağıtacağını düşünüp vazgeçtim.

“Önemli olan, çantamıza koydukları uyuşturucuları Laura’nın sakladığını ya da nerede olduğunu bildiğini düşünüyor olmaları. Bahse girerim Laura ve Oscar’ı bir yere kapatmış, Laura bilmek istediklerini söylemezse bebeğe zarar vermekle tehdit ediyorlardır.”

“Bebeğe zarar vermek mi?” diye bağırdı Erin ve utançımdan yerin dibine girdim.

“Özür dilerim, öyle demek...” Rob bana, beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu. Sanki bebeğini ben almışım gibi. “Şu âna kadar şiddete dayalı bir şey yapmadılar.”

“Senin üzerine bir köpek salmak ve bu adamın ofisine kahrolası bir molotof kokteyli atmak dışında!” Rob sirden morarmış, alnında bir damarı fırlamıştı.

“Dostum, sakın ol.”

“Bana dostum falan deme!”

“Oscar’ın iyi olacağından eminim,” dedim Erin’e dönerek. Bir sandalyeye kendini bırakmış, elleriyle yüzünü kapatmış ağlıyordu.

Rob parmağını bana doğru salladı. “Bu sizin, senin ve Laura’nın suçu. Romanya’da başınıza garip bir şey geldiğini biliyorduk ve şimdi ne olduğunu öğrendik. Uyuşturucu satıcılarıyla başınız derde girmiş. Ve onları buraya getirdiniz. Benim ailemi tehlikeye attınız.” Parmağıyla göğsüme vururken öfkeden suratı değişmişti. “Neden bizi uyarmadınız? Eğer bir şey olursa...”

Söyleyecek bir şeyim yoktu. Kendimi hiçbir şekilde savunamazdım.

Davies aramıza girdi. “Bunun bir faydası olmuyor, Bay Tranham, sakın olmanız gerekiyor.”

Rob, Davies’in yanından geçip bana ulaşmaya çalışınca erkek polis Rob’u kolundan tutup geriye çekti.

“Gelin, efendim.”

Rob bana nefretle baktı. “Onlar nerede? Şu uyuşturucu satıcıları nerde? Eğer onları bulmamıza yardım etmezseniz, eğer Oscar’a bir şey olursa, seni öldürürüm.” Sonra ağlamaya başladı ve Erin onu kendine çekip sarıldı.

Onlara bakarken acılarını tahmin etmeye çalıştım ve bunun başıma gelen onca şey içinde en kötüsü olduğunu fark ettim. O anda kendime onlara yardım etmeye söz verdim. Laura ve Oscar’ı bulacaktım. Buna bir son verecektim.

BÖLÜM ELLİ İKİ

DAvies, benden Alina, Ion ve Camelia'nın tam eşkâllerini istemişti. Telefon görüşmesi için odadan çıktıktan birkaç dakika sonra bir haberle geri geldi.

“Tamamdır. Laura ve Oscar'ın fotoğrafları ve Bay Sullivan'ın bize bahsettiği üç Romanyalı'nın eşkâlleri doğrudan sisteme giriliyor.”

Erin'den bir sızlanma sesi yükseldi.

“Henüz bu üçlünün olayla bir ilişkileri var mı bilmiyoruz. Bayan Mackenzie'nin Oscar'ı yürüyüşe götürüp her an o kapıdan içeri girmesi, burada neler olduğuna anlam verememesi de yüksek bir olasılık.”

“Girdiği an onu boğazlayacağım,” dedi Rob.

Hepimiz Laura'nın bebeği gezmeye götürmediğini gayet iyi biliyorduk.

Davies derin bir nefes aldı. “Konuda uzman memurlarımız şimdi yoldalar,” dedi.

“Hangi konuda uzman?” diye sordu Rob. “Çocuk kaçıрма mı?”

Davies tereddüt ederek başını salladı.

Tam o sırada kapı çaldı. Rob aceleyle açmak için gittikten sonra geri döndüğünde yanında ikisi de üniformalı bir kadın ve adam vardı. Adam ellili yaşlarındaydı, kirli sakalı ve gözaltı torbaları vardı; kadın İngiliz asıllı Asyalıydı, keskin gözleriyle hepimizi tek tek süzdükten sonra

bakışları Edward'da takıldı. Başını sallayınca birbirlerini tanıdıklarını anlamıştım.

“Güzel. Seni burada gördüğüme sevindim,” dedi erkek dedektif. “Bütün yıl Edward Rooney’nin olduğu bir dava gelsin diye bekliyorsun, sonra bir bakıyorsun aynı anda iki tane birden gelmiş.”

Kendilerini Dedektif Müfettiş Rita Desi ve Dedektif Muavini Simon Farrow olarak tanıttılar. Davies onları bilgilendirmek için oturma odasına götürdü.

“Emin ellerdesiniz,” dedi Edward, Rob ve Erin’e. “İşim gereği polisle çok sık çalışıyorum ve Desi, en iyilerden biridir.”

Çok uzun gibi gelen beş dakikadan sonra dedektifler geri dönerken Davies de arkalarından geliyordu.

“Anlattığınız hikâye oldukça ilginç,” dedi Desi, önce Edward’a, sonra bana bakarak. “Ama eksik kalan pek çok detay olduğunu düşünüyorum. Yanılıyor muyum?”

Edward, Desi’nin gözlerine baktı. “Size söz veriyorum, Dedektif. Bilmeniz *gereken* her şeyi anlattık.”

“Bu kararı bize bırakmalısınız.”

“Her şeyi anlatmak çok zaman alır,” diye geveledim. “Burada durup sohbet etmek yerine... dışarı çıkıp onları arıyor olmalıyız. Yapan Romanyalılar olmalı. Onları bulduktan sonra Oscar’ı bulabiliriz.”

Davies, Rob ve Erin’i geri mutfağa götürüp beni ve Edward’ı iki dedektifle yalnız bıraktı.

“Göçmenlik bürosunu kontrol ettiniz mi?” diye sordu Edward. “Ion ve Camelia’nın ülkeye daha yeni girdiklerinden şüpheleniyoruz.”

“Şu anda kontrol ediyoruz,” dedi Desi. “Soyadlarını bilseydiniz çok yardımcı olurdu.”

“Peki Londra’daki Romen topluluğu?” diye sordu Edward. “Topluluk liderleriyle görüşen memur oldu mu? Romen barlar ya da kafelere giden var mı?”

“Lütfen bize işimizi nasıl yapacağımızı söylemeyi bırak.”

“Ben sadece bundan sonra yapmayı planladığım şeyleri söylüyorum.”

Desi dudaklarını büzdü ve Edward’la ikisinin bir geçmiş olup olmadığını düşündüm. Yerimde duramıyordum. Dışarı çıkıp Edward’ın önerdiği şeyleri yapmak... Romenlerin sık sık gittiği yerleri dolaşıp Alina, Ion ve Camelia’yı sormak istiyordum.

Edward’ı kenara çekip alçak sesle konuştum. “Gidelim. Burada bekleyerek bir faydamız olmuyor. Arabayla dolaırız. Beni gitmeyi düşündüğün yerlere arabayla götürürsün. Polisten önce bir şeyler bilen birilerini bulabiliriz.”

Dedektiflere baktı. Desi’nin telefonu çalınca koridora ilerleyerek telefonla konuşmaya başladı. Farrow ise Alina’nın uyuduğu yere bakmak için bahçeye çıkmıştı.

“Hadi, o zaman.”

Sessizce ön kapıdan çıkıp arabaya yürüdük. Bu, Erin ve Rob’un endişeli bir şekilde duvarlara tırmandığını görmekten, dedektiflerin bir şeyler yapmalarını bekleyerek eve tıkılıp kalmaktan çok daha iyiydi.

“Gerçekten de kendini suçlamamalısın,” dedi Edward. “Bu karmaşayı hayatına sen çağırmadın. O seni buldu.”

Cevap vermedim.

“Romen restoranlarını araştıracağım,” dedim. Telefonda Google’a kelimeleri girerken Edward beni dürttü ve başımı kaldırdım. Desi ve Farrow’un aceleyle evden çıkıp arabalarına bindiklerini ve hiç tereddütsüz gaza basıp lastiklerinden çıkan tiz bir sesle gittiklerini gördük.

“Bir şey oldu,” dedi Edward ve o an midem ağzıma geldi. “Gidip bakalım.”

Gözlerimi kapatıp bir ya da iki ceset bulmamış olmaları için dua ettim ve gözümün önüne sadece ormandaki evde duran minicik tabut geldi.

Edward hemen yola çıktı ve dedektiflerin arabasını takip etmeye başladı.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Dedektiflerin araca taktıkları sirenin mavi ışığı yanıp sönerek ötüyordu ve yoğun trafik kenara çekilerek yol açarken onları takip ediyorduk. Hava giderek kararırken bir alt geçitte trafiğe takıldıktan sonra nihayet ana yola çıkabilmiştik ve doğuya doğru nispeten daha hızlı ilerlemeye başlamıştık. Koltuğuma sıkı sıkı tutunuyordum, parlayan şehir ışıklarına bakarken bir taksi bizim ve dedektiflerin araçlarının arasından geçip şerit değiştirmeden irkildim. Edward frene basınca araba sarsıldı.

“Aşağılık herif,” dedi Edward vites değiştirerek.

“Bu bölgeyi biliyor musun?”

“Pek değil. Kocasının Sevgililer Parkı yakınlarında oturan biriyle aldattığı bir kadın müşterim vardı. O yöne gidiyor gibiyiz.”

İçimden, *Lütfen, lütfen Laura ve Oscar orada olsunlar,* diye dua ettim.

Ana yoldan çıkıp birkaç farklı sokağa girdikten sonra dedektiflerin arabasını kaybetmiştik. Edward küfrederek dar, kalabalık bir yoldan bir diğerine girdi. Evlerin çoğunda televizyon kanallarını seyredebilmek için koyulmuş

büyük çanaklar vardı; diğerlerinde de İngiliz bayrakları asılıydı. Çıkmaz bir sokağa girince Edward geri gelerek başka bir sokağa girdi.

“Orada,” dedim heyecanla. Küçük bir evin önünde park etmiş iki polis aracını ve dedektiflerin gri *Passat*’ını işaret ettim. Olanları seyretmek için evlerinden çıkan insanlar ufak bir kalabalık oluşturmuşlardı. Edward park yerine girer girmez arabadan fırlayıp ön kapıya koştum. Kapıyı çaldım ve üniformalı bir polis açtı.

“Buradalar mı?” dedim.

Kadın polis memurunun yüzü endişeyle bembeyaz olmuş, sanki mide bulandırıcı bir şey görmüş gibi bakıyordu. “Beyefendi, burası suç mahallî, lütfen evden uzaklaşın,” dedi.

Tam Desi ön kapıdan çıkarken Edward yanımıza geldi. Biraz önceki kadın gibi tuhaf görünüyordu.

Korkudan kusmak üzere ve ümitsiz bir hâlde içeriyi görmek istediğimden onları itip içeri girmeye çalışınca iki kadın yolumu kestiler. “İçeri giremezsiniz,” dedi Desi.

“Neler oluyor?” diye sordu Edward. “Erin ve Rob’un evinden aceleyle çıktığınızı gördük...”

“Ve takip etmeye karar verdiniz. Tipik. Bir telefon aldık... komşulardan biri yardım çağlığı duyduğunu söyleyip polise ihbarda bulunmuş.”

Mideme buz gibi bir taş oturmuştu.

“Bebek içeride mi? Laura?”

Desi diğer kadın polisin yanından geçip ön bahçedeki uzamış çimlere çıktı. Yüzünü ovuşturdu.

“Hayır, burada değiller. Ama Ion ve bir kadın var.”

Dondurucu havayı içine çekip nefes verirken kadının nefesi aralarındaki boşlukta buhar olmuştu. “Ion oldukça

kötü dövülmüş ama hâlâ yaşıyor. Kadın ölmüş. Ölümüne dövülmüş.”

Ağzım açık bakakalmıştım. *Lütfen, Tanrım, hayır...*

“Diğer kadın nasıl biri? Kırmızı ve siyah saçlı mı? *Punk*-çılara mı benziyor?” diye sordu Edward.

“Hayır. Hiç benzemiyor.”

Artık yerimde duramıyordum. Dedektif Desi’nin yanından geçerek eve koştuktan sonra arkası dönük olan polis memuru kadını da geçtim. Desi, “Hey!” diye bağıırken peşimden geldiğini duyabiliyordum ama ondan hızlıydım. Yukarıdaki bir odadan sesler geldiğini duyunca suç mahalline zarar verdiğimi umursamadan kapıdan girdim. Polisler arkaları dönük, yerdeki kadının cesedine bakıyorlardı.

Yüzünü göremiyordum ve gölgeler yüzünden saçlarının Camelia’ninkiler gibi sarı mı yoksa Laura’ninkiler gibi kızıl sarı mı olduğunu anlamak olanaksızdı. Nefesimi tutarak biraz daha yaklaştım.

Camelia’ydı.

Aniden nefesim kesilince polis memurlarından biri arkasını döndü ve bana bağırmaya başladı.

Desi gelip beni kolumdan tuttu ve başka bir memurun yardımıyla evden dışarı çıkardı. Beni çimenlere itti.

“Seni geri zekâlı,” diye bağırdı.

“Bakmam, Laura olmadığını görmem gerekiyordu.” Edward’a döndüm. “Camelia’ydı.”

Desi kızgınlıkla kollarını havaya kaldırıp eve gitmeden önce, “Dışarıda bekle!” dedi.

Edward kolunu omzuma koyup beni bahçeden yola çıkardı. O sırada daha fazla polis olay yerine gelip girişten eve kadar her yeri suç mahallî şeritleriyle kapattılar. İki memur giderek artan kalabalığı uzak durmaları konusunda uyardı.

Çocuklar olanların heyecanıyla yolda koşarken ebeveynleri neler olduğunu görmek için kalmakta direniyorlardı. Edward beni yolun karşısına, kalabalıktan uzağa götürdü.

Bir siren sesinin yükselerek yaklaştığını duyabiliyordum. Yolun kenarında bir ambulans durdu. Siren sesi kesildi ve iki sağlık görevlisi çıkıp eve koştular. Kısa süre sonra tekrar dışarı çıkıp ellerinde bir sedyeyle geri girdiler.

“Gel, hadi,” dedi Edward, beni ambulansın arkasına yönlendirerek.

Birkaç dakika sonra görevliler sedyede Ion’u taşıyarak dışarı çıktılar. Dedektif Desi hemen arkasındaydı. Ion yüzü bize dönük, gözleri kapalı yatıyordu. Onu tekrar görünce tüylerim diken diken olmuştu ve ayakta durabilmek için elimi ambulansa koydum. Kalabalıktan birkaç kişi telefonlarını çıkarıp sahneyi çekiyordu. Bir kadın, yabancılar ve kendilerine ait olmayan yerleri işgal eden kahrolası insanlarla ilgili bir şeyler bağıırıyordu.

Sedye ambulansın arkasına yaklaşıırken Ion gözlerini açıp bana baktı.

Gülümsedi.

“Merhaba, Daniel,” dedi.

Sağlık görevlileri sedyeyi kaldırırken Desi elini kaldırdı. “Bekleyin.”

“Bu adamı hemen hastaneye götürmeliyiz,” dedi görevlilerden biri.

“Bir dakika.”

Ion bana bakarken yüzünde hâlâ hafif bir gülümseme vardı. Birkaç kelime söylemeye çalışırken acı içinde kıvranıyordu. “Ben sadece. Biraz. Para kazanmak. İstedim.”

Onu yakasından tutup yaptıkları, bize yaşattıkları için canını yakmak istedim. Hâlâ yaşattıkları için. Edward yüzümdeki öfkeyi görüp beni geride tutmuştu.

“Şahsi bir şey değildi.” Ion gözlerini kapattı.

“Alina nerede?” diye sordu Edward.

Ion tekrar gözlerini açtığı anda hâlâ bana bakıyordu. “Alina mı?” Gülmeye çalışınca acıdan kasıldı. Görevliler sürekli sedyeyi hareket ettirmeye çalışarak kıpırdanıyorlardı ama Desi bir dakika daha beklemelerini istedi.

“Evet. O nerede? Lütfen söyle bize.”

“Keşke bilseydim,” dedi.

“Onu hemen hastaneye götürmeliyiz,” dedi görevli ve anlık bir hareketle sedyeyi kaldırıp ambulansın arkasına yerleştirdikten sonra kapıları kapatıp siren sesiyle uzaklaştılar.

Edward, Desi’ye baktı. “Sana ne söyledi? Bunu kim yapmış?”

Dedektif doğrudan benimle konuşuyordu. “Bay Sullivan, yaşlı bir adamla ilgili bir bilginiz var mı? Altmış ya da yetmiş yaşlarında. Kel kafalı. Mavi gözlü. Romanyalı. Bu size bir şey ifade ediyor mu?”

Şaşkın bir hâlde bakakaldım.

“Ion bize ona saldıran adamın bu olduğunu söyledi. Romence konuşan yaşlı bir adammış.”

“Bu yaşlı adam ona bir şey söylemiş mi?”

“Adam, ‘Beni hatırladın mı?’ demiş. Ama Ion hatırlamamış. Adamı daha önce hiç görmediğine yemin ediyor.”

“Ion’a Oscar’ı sordunuz mu?” dedi Edward.

“Tabii ki de sordum. Ona ilk önce bunu sorduk. Hiçbir şey bilmiyor. Ben de ona inanıyorum. Saatlerdir burada yatıyormuş. Bu üçünden hiçbirinin Oscar Tranham’ın ortadan kayboluşuyla bir ilgisi olamaz.”

“Biri hariç...”

Desi lafını kesti. “Eve gidin, ikiniz de. Bu işi profesyonellere bırakın.” Parmağıyla beni işaret etti. “Ve sen...”

evinde kal, hiçbir yere gitme. Bu kahrolası davadaki herkesin seninle bağlantısı var gibi duruyor. Seninle daha sonra konuşacağım.”

Desi eve girerken bir düzine telefonun kamerasından flaşlar patlıyordu.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Kokuşmuş kokuşmuş kokuşmuş kokuşmuş...

Laura şeytanın arabasının arka koltuğunda otururken, Oscar minik başını göğsüne dayamış kucağında uyuyordu. Alina yanında oturmuş otobandan geçen arabaları seyrediyordu. Şeytan arabayı sürüyor, soğuk ve kısık gözleriyle dikiz aynasından arada sırada onlara bakıyordu. Laura, Alina'nın emniyet kemeri taktığını fark etti. Bu bir hayalet için sıra dışı bir hareketti. Yoksa bu şeytan Alina'yı insan hâline geri getirip tekrar dünyada var olması için ona yeni bir beden mi bahşetmişti? Laura elini uzatıp Romanyalı kadına dokunmayı, sıcak mı yoksa soğuk mu olduğunu hissetmeyi istiyor ama çok korkuyordu.

... kokuşmuş kokuşmuş kokuşmuş...

Daha önceyi düşünüp olanları tekrar gözden geçirdi. Olanlar arasında bağlantı kurmakta zorlanıyordu. Kendini uzaktan beyazperdede seyrediyor gibiydi. Başa sardığında tuhaf, korkunç bir filmde rol alan bir aktris olduğuna inanmak kolaydı. Ama sonra Oscar göğsünde kıpırdanınca her şeyi hatırladı: bu gerçektir. Ve içine kapanıp bunlar olmuyormuş gibi yapamazdı. Çünkü en yakın arkadaşının bebeği yanındaydı. Oscar sanki aklını okumuş gibi gözlerini açıp olanlardan bihaber ona güvendiğini göstererek baktı. Masumdu. Kendini toparlamalıydı. Kendisi için değilse bile, onun için toparlanmalıydı.

Saat dört buçuk gibi şeytan onu o deli Romanyalı kadından kurtardıktan sonra Erin ve Rob'un evine geri bırakmıştı. Bahçede Alina'yla konuşup ona olanları anlatmıştı. Alina ona o kadın ve yaşlı adamla ilgili bir sürü soru sormuştu. Özellikle de yaşlı adamla ilgili. Laura emin değildi ama Alina korkmuş gibiydi.

Bir hayalet korkabilir miydi?

Sonra Laura, Erin'in ona seslendiğini duyup içeri girmişti. Şimdi arka kapıyı kilitlemeyi unuttuğunu hatırlıyordu. Erin, Laura'ya Rob'la yorgunluktan öldüklerini ve onlar biraz kestirirken Oscar'a göz kulak olup olamayacağını sormuştu. Tabii ki kabul etmişti. Arkadaşları odalarına gittikten sonra bir sandalyede yanında oturmuş bir süre beşiğinde uyuyan Oscar'ı seyretmişti. Daha önce yaşananları düşünmemeye çabalarken Daniel'ı arayıp aramaması gerektiğine karar vermeye çalışmıştı. Araması gerektiğini biliyordu ama Daniel onun deli olduğunu düşünüyordu. Şeytanın onu kurtardığını söylediğinde ona inanmayacağından emindi. Hemen ailesini arayacağını, annesinin de bir doktorla kapıda biteceğini düşünmüştü. Onu bir hastaneye götürecek ve ona bir sürü ilaç verip uyutacak bir doktor.

Hastaneye gitmektense burada, şeytan ve dışarıdaki ölü kadının hayaletiyle kalmayı tercih ederdi.

Sonra ne mi olmuştu? Tatlı bir şeylerin kokusunu almıştı. Oscar bezini doldurmuştu. Arkadaşlarına yardım etmek, onlara uyumak için bir saatten uzun bir süre tanımak istemişti. Oscar'ın bezini onu uyandırmadan değiştirebilirse... Erin'i değiştirirken izlediği için nasıl yapılabacağını biliyordu. Ama bezler ve mendiller oturma odasındaydı. Derin uykuda olan bebeğe son bir kez baktıktan

sonra bebek odasından sessizce çıkıp oturma odasına gitmişti.

Geri döndüğünde, Oscar beşiğinde yoktu.

Panik olmamaya çalışmıştı. Erin ve Rob gelip onu almış olabilirlerdi. Koşarak mutfığa giderken arkadaşlarından birini orada bebekle görmeyi umuyordu. Fakat arka kapının ardına kadar açık olduğunu gördü. Hemen dışarıda şeytan, yanında Alina'yla orada duruyordu.

Kucağında küçük Oscar'ı tutuyordu. Laura bir ona bir Alina'ya baktı. Hayalet gözlerinde hiçbir ifade olmadan hareketsizce duruyordu. Demek ki hayaletler korku hissedebiliyordu. Bu mantıklıydı: bir hayaletin şeytandan korkması. Laura kendi kalp atışlarını duyabiliyordu, *küt, küt, küt, küt*.

Şeytan yumuşak fakat kalın bir sesle, "Benimle gel," dedi.

Laura ağzını açmak üzereydi.

"Bağırırsan ya da en ufak bir ses çıkarırsan bebeği öldürürüm. Benim için ilk olmaz."

Adam tek kolunda tuttuğu Oscar'la kapıya ilerlerken diğer eliyle de Alina'yı tutmuş bileğinden çekiyordu. Laura peşlerinden giderken elinde hâlâ bezleri ve ıslak mendilleri tuttuğunu fark etti. Arabaya bindikten sonra şeytan, "Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum: herhangi bir kaçma girişiminde bebeği *öldürürüm*."

Kısa bir süre sonra arabayı kenara çekip Laura arka koltukta bebeğin altını değiştirirken onları seyretmişti. Oscar uyanmıştı ve yorgun ya da aç olduğunda çıkardığı o hafif meleme seslerini çıkarıyordu. Yeni doğan bebek kakası tatlı, şekerli süt gibi kokuyordu ve şeytan ona kirli bezi vermesini söylemişti.

Bezi bagaja koymak için bir dakikalığına arabadan indi. Laura Alina'ya fısıldadı. "Bize ne yapacak? Oscar'a ne yapacak?"

Alina titriyordu. Gözleri kocaman olmuştu ama Laura onun, ne kendisini ne de arabanın içini görmediğinden emindi. Neyi görebiliyordu? Öldüğü evin içini mi? Şeytanla orada mı tanışmıştı?

"Hepinizi izliyordum," dedi adam şoför koltuğuna otururken. "Çok keyifliydi. Gençlere bayılırım. En iyi bildiğinizden eminsinizdir, dünyanın nasıl işlediğinden kuşkunuz olmaz. Benim yaşımdaki insanlara acıyarak ya da aldırış etmeyen gözlerle bakarsınız."

Laura'nın kafası karışmıştı. Bunlar şeytanın ağzından çıkamayacak kadar tuhaf kelimelerdi.

"Hâlâ öğrenecek çok şeyiniz var." Tekrar sırtıttı. "Hem de çok."

Bir noktada otoyolda, Londra'dan çıkıp Essex'e girdikleri sırada uyuyan Oscar uyanmış ve ağlayarak başını Laura'nın göğsüne sürtmeye, faydasızca memesini bulmaya çalışmıştı. Tekrar ağladı ve Laura onu susturmaya çalışırken onu doyurabilecek bir şeyler olmasını istedi.

"Karnı acıktı," dedi.

Şeytan güldü. "Evde süt var. Yakında orada oluruz. O zamana kadar onu sessiz tut." Tekrar aynadan önce ona, sonra Alina'ya baktı.

"Sadece birinize ihtiyacım var. Bunu unutmasanız iyi edersiniz. Tekrar başlamak için yalnızca biriniz gerekiyor."

Yanında oturan Alina ağlamaya başlamıştı. Laura çok şaşırdı. Alina? Ağlıyor muydu?

İçgüdüsel olarak ölü kadını teselli etmek için uzandı. Elleri, hayaletin sıcak teniyle temas ettiğinde şok olmuştu.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Tekrar Edward'ın arabasına bindik ve bir süre sessizce oturduk. Garip bir şekilde sakindim. Çalışma hayatım boyunca defalarca zorlu problemlerle karşılaşmıştım; karmakarışık bir kod satırı, tasarımda ya da kullanıcı deneyiminde ters giden bir şey. Tüm bunların yarattığı stresin içinde boğuşurken bir noktadan sonra üzerime tuhaf bir dinginlik çökerdi. Mantık ve net bir bakış açısıyla her zaman bir çözüm bulunurdu.

Polis Laura'yı tanımıyordu. Ben tanıyordum. Bu durum onu ve Oscar'ı bulma konusunda bana avantaj sağlıyordu. Edward dışında bütün hikâyeyi bilen sadece bendim. Bunu Edward'a da söyledim.

Kaşlarını kaldırdı. "Yalnız bütün hikâyeyi biz de bilmiyoruz, öyle değil mi? Yaşlı adam kim?"

"Bilmiyorum. Bir düşüneyim." Parmağımla alnıma vururken düşünme sürecine yardımcı olması için sesli düşünüyordum. "Ion ve Camelia'nın, Laura ve bebeği alma nedenlerinin uyuşturucuyla ne yaptığımızı söylememiz için bize şantaj yapmak olduğunu düşünmüştük. Ama artık durumun böyle olmadığını biliyoruz." Duraksadım. "Ion, Alina'nın nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Belki de doğruyu söylüyordu."

Edward nedeninin yorgunluk olduğunu düşündüğüm bir sebepten başını öne eğdi. Ben hiç yorgun

hissetmiyordum. Bedenim adrenaline dolup taşıyordu. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Üç ay önce o gece ormandan çıktığımızdan beri kafam karışık, tedirgindim, doğru düzgün düşünemez olmuştum. Bir hafta önce olsaydı, böyle bir durum karşısında ilk tepkim içkiye sarılmak, saklanmak ve her şeyin kendiliğinden düzelmesini ummak olurdu. Ama ben kesinlikle emindim: bu lanet durum, bu karmaşa, bu korku hikâyesi benimle, düşünmeden yaptığım aptalca bir hatayla, daha pahalı olan yataklı vagon biletini almamamla başlamıştı. O karar, her şeyi harekete geçiren bir domino taşı olmuştu. Ama şimdi kendimi affettirmem için bir fırsat çıkmıştı.

Edward, Alina'nın hayatta ve Londra'da olduğunu keşfettiğinden beri zihnimin bir köşesinde filizlenen bir düşünce vardı. Evdeki adamın beni veya Laura'yı bulmaya çalışabileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim. Ama artık Ion'un bizi takip edip bulduğunu öğrendikten sonra aklıma başka bir şey takılmıştı. Başka biri daha bizi takip etmiş olabilir miydi? Ya da belki... Alina buradaydı. Görüldüğü üzere kaçmayı başarmıştı. Ve -zihnim hızla bu olasılığı analiz etmeye başladı- onu kaçıran kişi onu takip etmişti. Constantin'i de bu sırada mı öldürmüştü? Adamın kaybolduğu zamanlama o kadar kusursuzdu ki, başka bir ihtimale inanmakta zorlanıyordum. En başından beri Constantin'in yozlaşmış olduğundan, evden başından beri haberi olduğundan ve bu yüzden Brevadan kaçtığından emindim. Constantin tam da burada tuhaf şeyler olmaya başladığında ortadan kaybolmuştu. Peki, Romanya'da neler olmuştu? Constantin, Alina'yı kurtarmaya mı çalışmıştı? Yoksa Alina mı polisi öldürmüştü? Ne olursa olsun, Constantin'in kaybolmasının hemen ardından Alina'nın

Londra'da ortaya çıkması, bunun bir tesadüf olamayacağını düşündürüyordu.

Ve Alina kaçtıktan sonra onu esir tutan adam da peşinden gelmişti. Bugün ise her şey tavan yapmıştı. Adam Camelia'yı öldürmüş, Ion'u ölüme terk etmiş, sonra Laura ve Alina'yı yakalamış ve tahminimce Oscar'ı da almıştı.

Edward bana bir şeyler soruyordu ama elimi kaldırıp onu susturdum. Düşünmem gerekiyordu.

Bu varsayımda tek bir sorun vardı: evde gördüğümüz adam Ion'un tarif ettiği adam gibi yaşlı değildi. Otuzlu yaşlarındaydı. Belki de bir suç ortağı vardı. Burada yaşayan biri miydi? Yoksa buraya gönderdiği biri mi?

"Romanya'daki irtibatın olan polisi ara," dedim. "Sanırım evin artık neden boş olduğunu biliyorum."

Varsayımımı anlattım.

"Bilmiyorum..."

"Ara, Edward." Bu yeni kararlılığım onu şaşırtmıştı. "O evde kimin yaşadığını öğrenmemiz gerekiyor."

Özel dedektif telefon ederken dışarıdaki meraklı kalabalık yüzünden pek bir şey göremesem de muhiti seyrettim. Bir ambulans daha geldi ve Camelia'nın bedenini dışarı çıkardıklarını gördüm. Gözümün önüne bir an geldi: Camelia koltukta üzerimde, yarı çıplak bedeninden kan akıyor, kafatasının tepesi içine göçmüş görünüyordu. Ürperdim ve gözlerimi kapatıp bu görüntüyü aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Edward, Breva'daki İngilizce bilen polis memuruyla konuşurken onu dinliyordum ve hattın diğer ucundaki kişinin neler söylediğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Edward bir parça kâğıda bir not aldıktan sonra birkaç kez "Tamam," dedi ve telefonu kapattı.

"Ne oldu?"

“Neden öğrenmek istediğimizi bilmek istedi, ben de ona senin fikrini anlattım,” dedi Edward. “O adam kaçırarak katilin Londra’ya geldiğini düşündüğümüzü söyledim. Üstelik oradaki polislerin adamın varlığına bile inanmadığını da ekledim.”

“Peki ne söyledi?”

“Evin sahibini bulduklarını söyledi. Ya da eskiden sahibi olan kişiyi.” İsmi yazdığı kâğıt parçasını gösterdi. *Nicolae Gabor*.

“Eskiden sahibi olan mı? Ölmüş mü?”

“Ortadan kaybolmuş, muhtemelen ölmüş. Anlaşılan komünist iktidar yıllarında bir polismiş. Brevada’da yeni arkadaşım Gabor’un biraz meşhur olduğunu söyledi... Daha fazla ayrıntı sorunca da Google’den bakmamı söyledi. Ancak onlar Gabor’un evin sahibi olduğunu ama orada hiç yaşamadığı ve ortadan kaybolduktan sonra çürümeye terk edildiği varsayımına inanıyorlar. Ormanda terk edilmiş bir ev.”

Telefonumu hemen çıkarıp Google’a Nicolae Gabor yazdım. İsmi hemen *Komünist Romanya’nın Canileri* adlı bir sayfada çıktı. “İnsanlara karşı suç” başlıklı uzun bir listenin olduğu sayfa Romence olduğundan site adresini Google Çeviri’ye girdim.

“Burada yazanlara göre, *Securitate* adında gizli polis teşkilatı üyesi,” diye okudum yüksek sesle. Yanlış çevirileri okurken atlıyordum. “*Pek çok arkadaşı gibi Gabor da kötü ve yozlaşmış olduğundan, yüksek konumunu ve... kullanarak kişisel servetini çoğaltmak için sıradan insanlara şiddet uygulanıyordu. Devrimden sonra birçok kadın öne çıkıp Gabor’un kendilerine tecavüz ettiğini ve tacizde bulunduğunu, astlarına da tecavüzü aileleri korkutmanın bir yolu, bir korku aracı olarak kullanmalarını emrettiğini söylemişlerdi.*”

“Gerçek bir beyefendi,” dedi Edward ifadesizce.

Sesli okumaya devam ettim. *“1966’dan sonra kürtaj yasallaştırıldıktan sonra, Gabor ve tecavüzcü ekibinin babaları olduğu çocukların çoğu ülkenin en kötü yetimhanelerine gönderilmiş ve orada dehşet verici zulümlere maruz kalmışlardı.”*

Komünist dönemde Romanya’daki yetimhanelerle ilgili bir sayfa için bir bağlantı da bulunuyordu. Daha önce bu yerler hakkında Doğu Avrupa rehber kitabımdaki bir paragrafta bir şeyler okumuştum. Beşiklerinin parmaklıklarına bağlanan, sistematik şekilde taciz ve ilgisizliğe maruz kalan çocuklarla ilgili korkunç gerçeklerin yazılı olduğu bölümü Laura’ya yüksek sesle okumaya başladıktan birkaç cümle sonra gözlerinden yaşlar süzölmüşü ve okumayı kesmek zorunda kalmıştım. Bunu düşünmek bile çok kötüydü.

Ancak bu yazarlar, o evde gördüklerimizi mide bulandırıcı bir farklılıkla bire bir yansıtıyordu. Bu sefer anneler yataklara bağlanmış, bir deri bir kemik kalmışlardı ve bebekler nispeten daha sağlıklı ve bakımlıydı. En azından gördüğümüz bebek öyleydi. Tıpkı o minik tabuttaki zavallı bebek gibi diğerlerine ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

“Devrimden sonra Gabor ortadan kayboldu. İntikam almak isteyen eski kurbanlarından biri tarafından öldürüldüğü tahmin ediliyor. Ancak cesedi hiç bulunamadı.”

Bakışlarımı ekrandan uzaklaştırdım. “Ama o ölmedi. O eve taşındı ve kadınlara tecavüz edip onları hamile bırakmaya devam etti.”

“Ama o, orada gördüğün adam değil, öyle mi? O çok yaşlı.”

İnternet sayfasına göre Gabor şimdi yetmiş yaşındaydı. Başımı salladım. “Gördüğümüz adam onun ortağı olmalı.”

“Gabor’un bir resmi var mı?” diye sordu Edward.

Baktığım sayfada herhangi bir resim olmadığından Google’a tekrar girip aramaya başladım. Tam olarak net bir şey yoktu.

“Ben Sophie’yi görmeye, nasıl olduğuna bakmaya gidiyorum,” dedi Edward. “Geçerken seni de eve bırakırım.”

“Ama ben eve gitmek istemiyorum. Dışarıda... onları arıyor olmam gerek.”

Beni duymazdan gelip arabayı çalıştırdı. “Şu anda yapabileceğimiz başka bir şey yok, Daniel. Gerisini polise bırakmalıyız.”

“Hayır. Ben hastaneye gidip Ion’la konuşmak istiyorum. Bu yaşlı adam hakkında daha çok şey öğrenmeliyim. Ion’a onu hatırlayıp hatırlamadığını sormuş. Belki bu bilgi sayesinde onu Gabor’la ilgili bir şeyler hatırlamaya zorlayabilirim. Belki Ion onu nerede bulacağını biliyordur.”

“Ama polis onu hiçbir şekilde görmene izin vermez. Hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

“Umurumda değil. Sana hâlâ ödeme yapıyorum, öyle değil mi?”

Biz tartışırken bir yandan da arama motorundaki sonuç sayfalarına bakmaya devam ediyordum. Başka bir sonuç gözüme çarptı. *Resimlerle: Securitate’nın Adamları*. Bağlantıya tıkladım ve sayfanın yüklenmesini bekledikten sonra aşağı kaydırdım. Gizli polis üniformaları giymiş, kameraya kaşlarını çatarak bakmış bir sürü adam vardı. Sayfanın yarısına doğru Nicolae Gabor’un seksenlerin sonlarında, Kadife Devrim’den kısa süre önce çekilmiş bir resmi vardı. Oldukça yakışıklıydı ve güçlü bir çene yapısı vardı.

Fotoğrafının çekilmesinden hiç hoşlanmadığı anlaşılır bir şekilde sinirlenerek kameraya bakmıştı.

Fotoğraftan o bana, ben de ona bakıyordum. Sanki doğrudan bana bakıyor gibiydi. İçimi görüyor gibiydi. Ve resme bakarken onu tanıdım. Onu daha önce görmüştüm.

BÖLÜM ELLİ ALTI

Yirmi dakika sonra hastanenin otoparkındaydık. Edward'dan bana önden gitmem için izin vermesini istedim, o da başını sallayarak kabul etti. Aklımın bir köşesinde bir adrenalin patlamasına doğru ilerlediğimi, vücudumun yakında bütün gün bir şey yemediğimin farkına varacağını biliyordum. Ama şimdilik bu kimyasal dalgaya kapılıp ilerliyordum.

İon'u nasıl bulacağımızdan tam olarak emin değildim ama lobiye girince olay yerindeki bir kadın polis memurunu gördüm. Asansöre ilerleyen memuru belirli bir mesafeden takip ederken Edward birkaç adım arkadan geliyordu. Asansör geldikten sonra memur girerken hızla yaklaştım ve dördüncü kat tuşuna bastığımı gördüm.

Merdiven hemen asansörlerin yanında olduğundan dektifi beklemeden koşarak dördüncü kata çıkmaya başladım. Üst kata geldiğimde nefesimin kesilmediğini fark ettiğim sırada polis memuru kadının koridorun hemen yanında başka bir düğmeye basıp kapının açılmasını beklediğini ve çift kanatlı bir kapının sesli bir şekilde açıldığını gördüm.

Peşinden gidip kırmızı düğmeye bastım ve içeri alınmayı bekledim. Asyalı bir hemşire beni içeri aldıktan sonra önüme geçip durdu.

“Ziyaret saatleri bir saat önce bitti,” dedi.

“Ben polisim,” dedim otoriter bir sesle. İnsanları bir yalana inandırmanın büyük bir numarası yoktu. Sadece ikna edici olmanız yeterliydi. Bu gibi durumlarda, yolunuza çıkan birine biraz saldırgan davranabileceğinizi göstermenin de faydası olurdu. “Buraya görmeye geldiğim kişi Ion...” derken hâlâ soyadını bilmediğimi fark ettim. “Yaralanma vakası. Durum acil.”

“Ah, evet...” dedi tereddüt ederek. Kahretsin. Kimliğimi göstermemi istemek üzereydi. Otoriter havamla onu kandırmak buraya kadardı. Ama sonra başka bir hemşire daha gelip acil durum için çağırınca Asyalı hemşire hemen peşinden gitti.

“Hemşire, hasta hangi serviste?” diye seslendim.

“Kırk,” dedi köşeyi dönüp gözden kaybolurken.

Edward o anda kapıda belirdi ve düğmeye basarak onu içeri aldım. “Kırk numaralı oda,” dedim. “Soran olursa polisiz.”

“Ne? Tamam, anladım.”

Serviste ilerleyip kırk numarayı aramaya başladık. Bulmak zor olmadı. Servisi birkaç farklı alana ayırmışlardı. On ikinci yatak en uzak olandı ve çok çabuk fark ediliyordu çünkü kadın bir polis memuru bir sandalyeye oturmuş dergi kurcalıyordu. Ion uyuyor gibiydi, ya da bilinci kapalıydı. Bir serum takılmıştı, yanında da kalp atışlarını gösteren bir cihaz duruyordu. Çok kan kaybettiğini tahmin ediyordum.

“Kadının dikkatini dağıtmalıyız,” dedim.

Edward dudağını ısırıldı. “Tamam. Burada bekle. Sadece beş dakika, anlaştık mı?”

Geri çekilip tekerlekli büyük bir çamaşır arabasının arkasına saklanırken birkaç farklı hastanın bana şüpheyle baktıklarını gördüm. Bu sırada Edward telaşla kadın

polisin yanına gidip kollarını sallamaya başladı. Çıldırılmış gibi el kol hareketleri yaparak kadının onunla gelmesini işaret ediyordu. Kadın tereddüt ederek Ion'a baktıktan sonra ayağa kalkıp Edward'ın peşinden servis çıkışına ilerledi. Onlar yanımdan geçer geçmez yatağa yanaştım. Biraz mahremiyet adına perdeyi çekmek istesem de bunun hem dikkatleri üzerime çekeceğinden hem de birinin geldiğini görmeme engel olacağından yapmaktan vazgeçtim.

Ion'un bedeni sargılarla sarılmıştı ve nefes alış veriş kesik kesikti, yüzü solgun ve terliydi. Tek gözünün üstünde oldukça kötü mor bir yara ve kafasında sargılar vardı. Ona bakarken içimden bir nefret dalgası yükseldi. Ama hâlâ hayatta olduğuna memnundum. Çok fazla ölüm olmuş, çok kan dökülmüştü. Ion, bir mucize eseri hayatta kalabilmişti. Ve şimdi hatalarını telafi etme şansı vardı.

Elimi, soğuk ve nemli omzuna koyup onu hafifçe sarstım. Kıpırdanarak acı içinde uyandı. Ama gözlerini açmadı. Tekrar denedim ve kulağına yaklaşarak adını fısıldadım. Zaman kaybettiğimin farkındaydım. Bir polis memuru, bir hemşire ya da doktorun gelmesi an meselesiydi.

"Ion," diye tekrar fısıldadım ve tek gözünü açtı. Odaklanması biraz zaman aldı. Çok ağır ağrı kesiciler aldığını tahmin ediyordum ama yediği dayakların acısını tamamen azaltmadıklarından emindim.

"Şanslıyım," dedi. Duymak için biraz daha eğildim. "Sağlam kafam varmış." Attığı kahkaha bir öksürük krizine daha neden oldu. Acı içinde suratını ekşitti. "Kaburgalarım."

"Dikkatini bana vermelisin," dedim. "Laura ve bir bebek, tamamen masum bir bebek, kayıplar. Birkaç soruya cevap vermelisin."

Yarı kapalı gözlerle ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana baktı. Belki de ağrı kesiciler yüzünden kafası güzeldi. Ya da tüm bu yaşananlar ona komik geliyordu.

“Sana saldıran yaşlı adam... bu o mu?”

Telefonumu kaldırıp ona Nicolae Gabor’un bir resmini gösterdim.

Ion belli belirsiz başını salladı. Böylece onaylanmış oldu. Gabor buradaydı. *Her şey* o evde gördüklerimizle bağlantılıydı.

“O da sizin ekibin bir parçası mıydı? Onun için mi çalışıyordunuz?”

Gülerken tıslamayı andıran bir ses çıkarmış, yüzünde bir anda bir acı belirmişti. “Yaşlı adam mı? Onu daha önce hiç görmedim.”

“Yalan söyleme, Ion.”

Ne olduğunu anlamıyormuş gibi kaşlarını çatı.

“Adam orada, trendeydi. Alina’nın bavullarını taşımasına yardım ettiği yaşlı adam.”

“Yardım ettiği...” O anda Ion bir aydınlanma yaşamış gibiydi. “Aman Tanrım. Onu tanımamıştım. Hatırlamamışım.”

Ona inanıyordum. Ion onu hatırlayıp hatırlamadığı ile ilgili yalan söylemiyorsa bu doğru olmalıydı. Aklımdan bir anda bir sürü şey geçmeye başlamıştı, mantıklı bir sonuç bulmaya çalışıyordum. Gabor trendeydi. Evine yakın bir yerde trenden atılmıştık. Bu tesadüf olamazdı. Bunu bir şekilde ayarlamış olmalıydı.

Bunu daha sonra çözebilirdim. Şu anda teyit etmem gereken başka şeyler vardı. “Trende ne oldu, Ion? Laura’yla benim sırt çantalarımıza uyuşturucu mu koydunuz?”

Yüzünde bir acı belirdi. “Buldunuz mu? Kokaini?”

Duymazdan geldim. “Ve sonra Camelia’yı gönderip kokaine ne olduğunu bulmasını mı istediniz?”

“Evet. Aslında...” Öksürdü. “Banka hesabınızı kontrol ettikten sonra Camelia’nın söylediğini yapsaydık her şey çok daha kolay olacaktı. Büyük meblağlar olmadığından kokainin ya da satarak elde ettiğiniz paranın hâlâ sizde olacağından emindik. Camelia sizin eve girip sonrasında sizi bağlayarak bir bıçak doğrultmamız, kokainin nerede olduğunu ya da ne yaptığınızı söyletmeye mecbur bırakmamız taraftarıydı.” Başını salladı. “Ama ben şiddet yanlısı bir adam değilim, Daniel.” Eliyle başının yan tarafını işaret etti ve acıyla yüzünü buruşturdu. “Ben yumruklarımı değil aklımı kullanırım.”

“Kokain elimize hiç geçmedi, Ion. Sen onaylayana kadar haklı olduğumdan emin bile değildim. Sırt çantalarımız Romanya’da ve muhtemelen kokain hâlâ içinde, polis karakolunda kaldı. Constantin adında bir poliste.”

Ion’un gözleri büyüdü. “Piç kurusu.”

Servisin diğer tarafından bir ses geldi. Orta yaşlı bir adam hemşireyi çağırıyordu. Fazla zamanım yoktu. Hemen sadede gelmeliydim.

“Ion... onların nerede olduğunu biliyor musun?”

“Kimin?”

“Laura ve bebeğin. Ve Alina’nın.”

Kafası karışmış gibiydi.

“Gabor onlarla ilgili bir şey söyledi mi?”

“Hayır.” Öksürdü. “Beni demir bir sopayla döverken sohbet edemeyecek kadar meşguldü.”

“Laura ve Alina’yı götürmekle ilgili bir şey söylemedi mi?”

“Neden sürekli Alina’yı soruyorsun?”

“Çünkü... ne demek neden soruyorsun?”

“Alina’yı o geceden beri görmedim.” Başını yana çevirip bana baktığında gözlerini bir anlığına açmıştı.

Ağzım açık kalmıştı. “Burada olduğunu bilmiyor muydun?” Trenden atıldıktan sonra onu hiç görmediyse, ona ne olduğunu bilmesi de mümkün değildi. Ve şimdi ona anlatacak zamanım yoktu.

“Trenden atıldıktan sonra neler oldu?” diye sordu. “Siz eve döndünüz, peki o zaman Alina nereye gitti?”

Cevap vermedim. Düşünmekle meşguldüm. Laura ve Oscar’ı kimin götürdüğünü hâlâ bilmiyordum. Birden aklıma iğrenç bir fikir geldi. Ya onları Alina götürdüyse? Laura ile onu o evde bıraktığımız için intikam peşindeyse? Belki de Alina, Gabor’un peşlerinde olduğunu biliyordu ve saklanıyorlardı. Ama bebeği neden almıştı?

Edward ve polis memuru hâlâ ortalıkta yoklardı ama bir hemşire gelmişti. Arkası bana dönük dursa da her an dönebilirdi. Beni görürse hemen dışarı atardı.

“Gitmek zorundayım,” dedim. Bu ziyaret bir zaman kaybı olsa da en azından Ion uyuşturucularla ilgili teorimi doğrulamıştı. Gabor’u nerede gördüğümü hâlâ hatırlamıyordum ve Ion’un da pek yardımı olmamıştı.

Uzun zamandır aklımı kurcalayan bir soru vardı. Gitmeden önce Ion’a sormaya karar verdim. “Neden Camelia’yla bilgisayarımı geri getirdiniz?” diye sordum.

“Ne? Getirmedik. Senin kartınla kendime yeni bir bilgisayar aldım ama eskisi Camelia’daydı.”

“O zaman o mu geri getirdi?”

“Hayır. Bilgisayarı satmıştı.”

“Ama... evime geri getirildi. Aynı bilgisayar.”

Ion boş boş suratıma bakıyordu.

“Kime sattı?” diye sordum hemen. Hemşire arkasını dönmüş yüzünde sert bir ifadeyle bize doğru geliyordu.

Ion sinir bozucu şekilde uzun bir süre düşündü. Hemşire neredeyse yatağın yanındaydı. “Direk dansı kulübünde tanıştığı yaşlı bir adama. *PS4* ve *iPad*’ini de o adama satmıştı. Yaşlı adamın *Call of Duty* oynayacağı fikrine durup durup gülüyordu...”

Lafını kestim. “Bilgisayarımı sattığı yaşlı adam... Gabor muydu?”

“Bilmiyorum. Onu hiç görmedim. Ama bizim gibi Romanyalıydı. Tek bildiğim bu.”

“Affedersiniz bayım, burada olmamanız gerekiyor.”

Hemşire kollarını göğsünde birleştirip ayağını yere vurmaya başladı.

“Bir dakika.” Ion’u kolundan tuttum. Teni soğuk, nemliydi. Hemşire bana doğru ilerledi. “Emin misin?”

“Evet. Şimdi hatırlıyorum. Bilgisayarı işyerinde sürekli canını sıkan bir adama sattığını söylemişti. Tuhaf bir tesadüf diyordu. Senin evine geldikten sonraki gün adam ona satılık bilgisayar olan birini tanıyıp tanımadığını, ihtiyacı olduğunu söylemiş.”

Tesadüf diye bir şey yoktur, diye düşündüm.

“Gabor olmalı. Onu takip ediyordu... benim evimden çıktığını gördü...”

“Sizden gerçekten gitmenizi istemek zorundayım,” dedi hemşire. “Güvenliği çağıracağım.”

Hemşireye baktım, Ion’un söylediklerine o kadar şaşmıştım ki, onu zar zor görmüştüm. Ama başka birinin bize doğru geldiğini fark etmiştim. Polis memuru kadın. Ve hemen arkasındaki Edward bana gelmem için işaret ediyordu.

Plastik sandalyeden fırlayıp hemşirenin yanından geçtim, polis memuruyla karşılaşmadan önce yön değiştirerek uzaklaştım. Edward’ı kolundan tutarak avucumla

kapıyı açma düğmesine bastıktan sonra birlikte koridora çıktık. Merdivenlerden koşarak inerken adımlarımız yankılanıyordu.

“Polis memuruna ne dedin?” diye sordum.

Tek elini salladı. “Şey, birinin yaşlı bir kadının çantasını çaldığını gördüğümü söyledim. Hastanede boşa kürek çekmesini sağlayarak dolandırdım. Neyin peşinde olduğumuzu bulurlarsa başım gerçekten çok büyük derde girecek. İşim gereği polise muhtaç olduğumun farkındasıdır.”

“İon’un bana ne söylediğini bilmek ister misin?”

Merdivenlerin sonuna geldik ve lobiye çıktık.

“Bilgisayarım. Camelia onu geri getirmemiş... Gabor’a satmış.”

Durdu. “Ne?”

“O geri getirmiş olmalı. Dairemin anahtarını nereden buldu peki? Tanrım, sanki herkeste evin bir anahtarı var. Romanya’nın yarısı eve istediği gibi girip çıkmış!”

“Neden geri getirsin ki?” diye sordu Edward hastaneden çıkarken. “Casus yazılımıyla içini kontrol ettin, değil mi? İlk geri geldiğinde?”

“Evet. Ama... Kahretsin.”

“Ne?”

Hızla arabaya doğru koşmaya başladım.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Laura, otobana bakıyordu. Londra'dan çıktıklarından beri neredeyse tamamen düz bir yolda ilerleyerek Essex'i geçmişlerdi, şeytan her fırsatta en hızlı akan şeride geçtiği için hız göstergesi 160 kilometreye dayanmıştı. Trafiğe takıldıklarında da tıslayıp küfretmiş, araba ilerlerken ellerinin eklem yerleriyle ritmik olarak direksiyona vurmuştu.

Tanrı'ya şükür Oscar yüzünü göğsüne dayayıp uyumuş olsa da arada çıkardığı hafif iç çekişler Laura'nın içini acıttıyordu. Londra'dan çıkarken ağlayarak uyumuş, şeytan giderek daha da rahatsız olmaya başlamıştı. Laura bebeği sallayıp susturmuş, şeytana bebeğin süte ihtiyacı olduğunu ve karnının acıktığını söylemişti.

"Oraya gittiğimizde süt verirsin."

"O meme emiyor," deme cesaretinde bulundu. "Karışım mama içmez."

Şeytan homurdandı. "Çok acıkırsa içer." Arkasını dönüp koltukların arasındaki boşluktan onun göğsüne bakınca Laura'nın tüyleri diken diken olmuştu. "Onlardan pek bir şey çıkmaz. Gerçi kalçaların dolgun. En azından fiziksel olarak sağlıklısın. Memelerin de zamanı gelince büyür."

Alina tüm bunlar olurken sessizce yerinde oturmuş, başı önde ileriye bakıyordu. Sanki gerçekten bir hayalet,

bir görüntü gibiydi. Gerçi Laura onun kokusunu alabiliyordu. Eski ter kokusu. Gözeneklerinden boşalan korkunun iğrenç kokusu. Bir hayaletin değil. Gerçek bir insanın. Ve eğer Alina gerçekten kanlı canlı hayattaysa, yaşlı adamın da doğaüstü bir varlık olmadığı kesindi. O, sıradan bir adamdı.

Uzun bir süre trafikte sıkışınca yaşlı adamın sabrı her saniye azalmaya başlamıştı. Bir noktada Laura onun dışarı çıkıp öndeki arabayı yumruklayacağını bile düşünmüştü. En sonunda tekrar hareket etmeye başladıklarında Laura kendini sakinleştirmek için yoldaki kedigözü flaşörleri saymaya başladı. Çocukken ailesiyle çıktığı seyahatlerde beyaz ve kırmızı arabaları saydığı bir oyun oynardı. Kırmızı arabalar beyazlardan fazla olursa, bu kötü bir şey olacağı anlamına gelirdi: hasta olur, okuldaki zorba kızlardan biri ona aşırı kötü davranırdı. Beyazlar kazandığında ise iyi bir şey olurdu: annesi onu bir günlüğüne yalnız bırakır, Beatrice ziyaretine gelirdi.

Bugün arabaları saymanın bir anlamı yoktu. En kötüsü zaten olmuştu. Kendini buna alıştırmıştı. Tek ümidi Oscar'ı koruyabilmektir. Yaşlı adamı bebeği Erin ve Rob'a geri götürmeye ikna edebilirse, şeytan ne isterse yapmaya hazırdı. Kendi cezasını kabul edecekti.

MII yoluna girdiler ve Bishop Stortford'un etrafından dolanıp daha da doğuya ilerlediler. Laura, Hatfield Ormanı tabelasını gördü ve kısa süre sonra daha sessiz başka bir yola, oradan da iki tarafı uzun ağaçlarla çevrili başka bir yola girdiler. Farların ışığı arabaya uzanan çıplak, çelimsiz

dalları aydınlatıyordu. Farların ilerisinde dünyanın en derin, en karanlık gecesi uzanıyordu.

Ormanın derinliklerine girdiler. Laura gözlerini sımsıkı kapatıp Oscar'ı göğsüne bastırdı. Zor nefes alıyordu. Araba yavaşladı ve tek gözünü açtığında yaşlı ağaçların arasına gizlenmiş büyük bir eve yaklaştıklarını gördü. Oscar cıyakladı ve o anda bebeği sıkıldığını fark etti.

Yanında oturan Alina da aynı derecede şoka uğramış gibiydi. Bir hayaletin hayaleti.

Araba evin önünde yavaşlayarak durdu ve şeytan arabayı kapatarak farları açık bıraktı.

Laura, Alina'nın nefes alış verişini duyabiliyordu. Garip bir şekilde Romanyalı kadının korkusu onu daha da cesaretlendirmiş, güçlü olması gereken kişi rolünü benimsemeye zorlamıştı. Arabanın farları, beyaza boyanmış duvarları olan bir dönem evini aydınlatıyordu. Ev o kadar uzun zamandır orada gibiydi ki, sanki ormanın doğal bir parçası olmuştu. Pencerelelerdeki kırıklar ve çatının yer yer düştüğü noktalardan evin biraz tadilata ihtiyacı olduğu belliydi. Görünürde başka ev yoktu.

"Tıpkı ev gibi," dedi yaşlı adam. Laura'ya sıırıttıktan sonra Alina'ya döndü. Belirgin bir aksanı olmasına rağmen İngilizceyi uzun zamandır ders alan biri gibi mükemmel konuşuyordu. "Benden kaçtığını düşündün, öyle değil mi?"

Alina ona bakmamakta ısrar ediyordu.

"Minik... adını ne koymuştun... Luka'yı almaya geldiğim günü hatırlıyor musun? Seni o zaman öldürmeliydik. Dragoş da tıpkı tohumları gibi zayıflıyordu. Tabii eğer kısır olan sen değilsen." Gülümsemesi zalimceydi. "Yakında görürüz. Artık bu işi kendim yapacağım." Kasıklarını ovuşturdu. "Bu yaşlı köpeğin hâlâ canı var."

Laura kusacağını sandı. Adamın neler söylediğini anlamaya çalışıyordu. Ama o evle, o korkunç yerle bir bağlantısı olduğu belliydi.

Adam sonra bakışlarını Oscar'a çevirip Laura'yı o âna odaklanmaya zorladı.

“Bu bebekten harika para kazanacağım. İlgilenecek bir çift şimdiden hazır. Rus bir çift, Londra'ya taşman eski tanıdıklar. Artık kendileri bebek sahibi olamayacak kadar yaşlılar.”

Laura, Alina'nın mırıldandığını duydu. Yoksa ses kendinden mi gelmişti? Bebeğe daha da sıkı sarıldı. “Sen neyden bahsediyorsun?”

Motor çalışmadığı için arabanın içi soğumuştur ve adam konuşurken ağzından dumanlar çıkıyordu. Gözlerinde Laura'yı söylediklerinden daha çok korkutan bir parıltı vardı. Yenilmez olduğuna inanan birinin havasını taşıyordu. Başıyla Alina'yı işaret etti.

“Şuradaki arkadaşın oğlumu öldürdü. Bir piçti ama yine de oğlumdu. Her şeyi berbat etti. O evde ne kadar uzun zamandır işlerimizi mutlu bir şekilde yaparak yaşadığımızı biliyor musun? Yirmi dört sene. Kahrolası devrim yüzünden işimi bırakıp kaçmak zorunda kaldığımdan beri.”

Alina o anda başını kaldırdı, ağzı hafifçe aralanmıştı ve ön dişlerinin arasındaki boşluk görünüyordu.

“Polis olduğum zamanlar harikaydı. Güçlü bir komundaydım. O kadar çok kadın vardı ki...” Bunu özlemle söyledikten sonra kendi hikâyesine dalarak devam etti. “Babası olduğum bebeklerin çoğu yetimhanelere gönderildi ama Dragoş'un annesi hamile kaldıktan sonra kendi mirasımı düşünmem gerektiğini fark ettim. Bebek erkek olunca da onu tutmaya karar verdim. Annesi ise fazla

gevezeydi, ne zaman susması gerektiğini bilmezdi.” Eliyle kendi ince dudaklarını işaret etti. “Bu yüzden o... ölünce, Hunedoara’daki eski evi satın alıp Dragoş’u orada, -nur içinde yatsın- *annemle* yaşamaya gönderdim. Onu annem büyüttü. Ve yıllar sonra Dragoş reşit olunca devrim gerçekleşti. Ben de ortadan kayboldum.”

Gözleri karanlıkta parlıyordu. Laura’nın aklına saçma bir şekilde eski günlerden konuşma fırsatını hiç kaçırmayan büyükbabası gelmişti. “İlk başlarda her şey sıkıcıydı. Sıradandı ve işimin getirdiği heyecandan uzaktı. Ama bir gün Dragoş daha ergenken harika bir şey oldu. Tahmin et, ne oldu?”

Laura’ya, sonra Alina’ya ve tekrar Laura’ya baktıktan sonra iğrenmiş gibi homurdandı. “Hiç hayal gücünüz yok! Yürüyüşe çıkmış bir çift evimize geldi. Genç bir adam ve kadın ormanda kaybolmuşlardı, tıpkı Hansel ve Gretel gibiydiler. Kapıyı çalıp yol sordular. Ben de adamı boğdum ve sonra Dragoş’la birlikte kızı bulduk. Dragoş’un bekâretini kaybettiği dönemdi.” Duraksadı. “Hmm. Gretel’i becerirken Hansel’e seyrettirip seyrettirmediğimizi hatırlamıyorum. Her neyse. Ben de kızı tutmaya karar verdim ve sonunda bizi eğlendirecek bir şey bulmuştuk. Eğlenceliydi.”

Laura zor yutkundu. Oscar kucağında tekrar kıpırdanmaya başlamıştı.

“Ve sonra,” dedi sanki hikâyeden sıkılmış gibiydi, “Gretel hamile kaldı. Belki benim belki de Dragoş’un bebeğiydi. Kızı öldürecektim ama sonra aklıma bir fikir geldi. Dâhice bir fıkirdi. Paramız bitiyordu. Becerecek güzel genç bir kız olmasına rağmen ben de çok sıkılmıştım. Eski arkadaşlarla, hâli vakti hâlâ yerinde olan birkaç kişiyle temasa geçtim. Ve gerisi, nasıl derler, aynen bildiğin gibi.”

Alina konuşmaya başlayınca Laura irkildi. “Sen de bir canavarsın. Tıpkı oğlun gibi.”

Adam güldü. “Konuşabiliyormuş! Hayır. Ben bir iş adamıyım. Talepleri karşılıyorum.”

Laura elini uzatıp Alina’nın elini tuttuktan sonra hafifçe sıktı. Bir anlık tereddütten sonra Alina da onun elini sıktı.

“Gözün kara, hakkını yiyemem,” dedi Alina’ya. “Buraya, İngiltere’ye geleceğini biliyordum. Çünkü *intikam* peşindeydin, değil mi?” Laura’yı işaret etti. “Senden onu bırakıp gittiğin için intikam almak istiyordu. Onu çürümeye bıraktığın için. Doğru değil mi, Alina?”

Romanyalı kadın yere bakmaya başladı. Cevap vermedi.

“Constantin, o sersem herif bana yalan söyledi. Sen de şahitsin, Alina. Göz göre göre yalan söyledi, çünkü Laura’nın çantasında bulduğu uyuşturuculardan habermimin olmasını istemedi. Ama bedelini ödedi. Onu ormana gömdüm. Onu kurtaracağını düşünerek son söylediği sözler sen ve erkek arkadaşının adlarıydı.”

Adam eliyle uzanıp Oscar’ın yumuşak saçlarını okşadı. “Bu ufaklık planımın parçası değildi. O sürpriz oldu. Tanrının başka bir işareti.” Bebeğin kafasını tekrar okşadı ve Laura o anda Oscar’ı çekip uzaklaştırmayı, bedenini ona siper etmeyi istedi. “Bebeğe senin baktığını, ailesinin yataklarında uyuduklarını öğrenince çok heyecanlandım.”

Laura, Oscar’a sarılarak kendine bastırdı. Yaşlı adamın onu neden gecekondü mahallesinden sonra Erin ve Rob’un evine geri getirdiğini hâlâ anlayamıyordu. Asıl hedefinin bebeği bulmak olduğunu sanmıştı ama şimdi Oscar’ın ona sürpriz olduğunu söylüyordu.

“Neden?” diye sordu. “Oscar’ı kaçırmayı planlamadıysan neden beni geri götürdün?”

Yaşlı adam sırtıp parmağıyla Alina’yı işaret etti. “Çünkü bu yaramaz kız benden saklanıyordu. Onun ortaya çıkmasını bekliyordum.”

Laura anlamıştı. Alina’ya, şeytanın onu Ion ve diğer Romanyalı kızdan kurtardığını anlattığında Alina sonunda saklandığı yerden çıkmış, peşindeki adama kendini göstermişti.

Yaşlı adamın tekrar konuştuğunu duyunca hayal dünyasından bir anda uyandı.

“Alina, sen Romanya’da sahip olduğum her şeyi yok ettin. Ama sorun değil.” Bir kurt gibi güldü. “Tekrar başlayabilirim. Burada, İngiltere’de. Ve şimdiden pazara çıkaracağım ilk domuzcuğum hazır.”

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Edward'dan kahve yapmasını rica ettikten sonra bilgisayarını açtım. Beklerken yazıcıdan kâğıt alıp bu faciada yer alan kişileri temsil eden çöp adamlarla bir Venn şeması oluşturdum. Bir dairede Romanyalı uyuşturucu özentileri Ion, Alina ve Camelia vardı. Başka bir dairenin içinde Gabor ve isimsiz suç ortağı, evdeki adam yer alıyordu. Dışarıdaki alanda da farkında olmadan bu olaya sürüklenen Erin, Rob ve Oscar yer alıyordu. Polis memuru Constantin ve Edward da vardı. Tam ortada, tüm dairelerin kesiştiği yerde de Laura ve ben duruyorduk.

Camelia, bilgisayarını Gabor'a satmıştı. O olmalıydı. Bu resimde başka yaşlı Romanyalı adam yoktu. Ion'un ekibinin evime nasıl girdiklerini biliyordum: Laura'nın çantasından çaldıkları anahtarlar onlardaydı. Gabor'un nasıl anahtar bulduğunu bilmiyordum. Belki de kilidi kurcalamıştı. Şimdilik bir önemi yoktu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Edward yanıma otururken.

"Virüs yazılımını kontrol ediyorum."

"Ama zaten etmemiş miydin?"

"Biliyorum. Ama sadece bilgisayar ilk geri getirildiğinde ettim. Başıma gelen bir diğer tuhaf olaydan sana

bahsetmedim.” Ona gözlerimin önünde trende çekilen fotoğrafların nasıl yok olduğunu anlattım.

“Tanrı aşkına, Daniel. Bana bunu neden daha önce söylemedin?”

“Hayal gördüğümünden korktum. Aklımı kaçırdığımı sandım.” Eğer ben deli değilsem, fotoğrafların kaybolmasının tek bir açıklaması vardı. Hastanenin otoparkında Gabor’un bilgisayarı geri getirmesinin sebebini düşünürken ortadan kaybolan fotoğrafları görmeden hemen önce olanları hatırlamıştım: Laura’dan kedi yavrusu resimli bir e-posta almıştım. Bunun aslında Laura tarafından gönderilmediğine bahse girebilirdim. O zaman biraz daha yakından baksaydım, Laura’nın adına alınmış bir e-posta adresinden gönderildiğini görecektim. Kedi fotoğrafında aradığım şeyin ne olduğunu da görecektim. Bilgisayarım mucizevi bir şekilde geri geldiğinde virüs taraması yapacağımı tahmin etmiş olan Gabor, virüsü daha sonra göndermişti.

Bunu Edward’a anlatırken virüs-kontrol yazılımının cihazı taramayı bitirmesini bekliyorduk.

Sonra program durdu. Ekranda bir uyarı belirdi.

Elimi yüzüme götürdüm. “Kahretsin.”

“Ne oldu şimdi?” diye sordu Edward.

Bilgisayarın ekranına vurdum. “İşte burada. Casus yazılım.” Başımı kaldırıp ona baktım. Bilgisayarıma uzaktan erişimini sağlayan ufak bir yazılım yerleştirilmişti. Yazdığım her şeyi görebiliyorlardı. Dosya ekleyip silebiliyorlardı.

“Şu anda ne yaptığını görebiliyorlar mı?” diye sordu Edward.

Hemen klavyeye uzandım. Bir dakika sonra, “Tamam. Bağlantıyı engelledim. Ama engellediğimi görecekler.

Eğer şu anda bakıyorlarsa onları yakaladığımı biliyorlar,” dedim.

“Peki onların izini bulabilir misin? Diğer şahsın bilgisayarını bulabilir misin?”

“Bakalım.”

Ben çalışırken Edward, Rob ve Erin’in evini arayıp Memur Davies’e çiftin nasıl olduklarını sordu.

“Ne dedi?” diye sordum gözümü ekrandan ayırmadan. Yaklaşmıştım. Gabor’un bilgisayarı hâlâ benimkine bağlanmaya çalışıyordu ve ben bilgisayarın IP adresini bulmaya çalışıyordum.

“Erin bebek odasında oturmaya gitti, Oscar’ın beşiğine bakıyor. Rob da dışarı, Oscar’ı aramaya çıktı. Anlaşıldığı üzere evde hiçbir şey yapmadan durmaya dayanamadı. Polis tüm komşularla konuşmak için kapı kapı gezi-”

“Bir şey gören olmuş mu?”

“Erin pek bir şey söylemiyor. Ama Rob komşuların çoğunu evlerinden çağırdı ve hepsi yakındaki sokak aralarında dolaşıyorlar.”

Komut kutusuna bir şeyler yazmaya devam ediyordum ve IP adresini bulmaya çok yaklaşmıştım.

“Davies, haberlerde Laura’nın resmini verdiklerini söyledi. Haber internete de düşmüş. Twitter’da insanlar çıldırmış gibi ona bebek hırsızı diyor, fotoğraflarını paylaşıyorlar... bütün ülke onu arıyor.”

Suratımı ekşittim. “Bu çok *yanlış*. Laura onu almış olamaz.”

Ekrana dönüp kutuya komutlar yazdıkça giderek yaklaşıyordum. Gabor, piyasada rahatça bulunabilen basit bir korsan yazılım kullanıyordu, çok da gelişmiş bir şey değildi. Muhtemelen karanlık ağda gezinen bir çocuktan falan satın almıştı.

“Buldum onu,” diye tısladım.

“Onu mu?” diye sordu Edward yerinde doğrularak.

“IP adresini. Pekâlâ...”

İnternete girip IP adresini, bir dizi rakamı bir uzman web sitesine yapıştırdım. Sonuç birkaç saniye sonra ekranda belirdiğinde, enlem ve boylamlarıyla birlikte bölgeyi gösterdi.

“Açık adresi göstermiyor ama yine de...”

Google Haritalar uygulamasını açtım ve IP adresinin konumlandığı adresin olduğu bölgeyi buldum. Edward’la göz göze geldik.

“Ormana geri dönüyoruz,” dedim ve o anda tüylerim diken diken oldu.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Yaşlı adam onları eğri büğrü patikadan yukarı doğru yönlendirdi. Laura önden ilerliyordu, keskin soğuktan korumak için sıkıca sardığı Oscar kucağındaydı. Alina ise arkada, başı öne eğik bir şekilde onları takip ediyordu. Laura'nın bacakları tutulmuştu ve karnında bir sinek sürüsü vızıldıyormuş gibi hissediyordu.

“Hadi,” dedi yaşlı adam onları dürterek. Ön kapıyı açtı ve Laura'yı dirseğinden tutup içeri çekti. Oldukça güçlüydü ve Laura o an ellerinin teninde dolandığı fikriyle gelen ürpertiye bastırmaya çalıştı. Alina'yı da tutup itti, bu da önden girişteki koridorda sendeleyerek yürümesine neden oldu. İçerisi toz kokuyordu ve sanki evin içi ağaçların arasından daha soğuktu. Laura, Alina'yla göz göze gelmeye çalışsa da Romanyalı kadın tekrar içine kapanmıştı. Laura için bu durumun ne kadar korkutucu olduğunu biliyordu. Laura ise sadece neler olabileceğini, nasıl bir his olacağını *tahmin* edebiliyordu. Alina ise daha önce başka bir evde, başka bir ormanda kalmıştı. Ayrıca Laura kendi için korkmuyordu. Tek düşündüğü Oscar'ı korumaktı.

Bebek kollarında sessiz ve hareketsiz duruyordu. Onu tekrar kendine çekip sarıldığında soğğun onu zayıf ve hâlsiz kılacağından endişeliydi. Soğuk ve açlık. Onun kadar küçük bir bebek şoka girebilir miydi? Annesine,

süte, sıcaklığa, alışık olduğu rahat ortama ihtiyacı vardı. Laura'nın vücudu onları buraya getiren adama duyduğu nefretle dolup taşıyordu. Evet, sadece bir adamdı. Ve erkeklerin de canı yanabilirdi.

Yaşlı adam merdivenlere doğru ilerlemelerini işaret eden bir hareket yaptı ve hâlâ yerlerinde durduklarında dönüp küfretti.

“Bebeğin canını yakmamı mı istiyorsunuz?” diye sordu uzanıp. Laura hemen Oscar'ı çekerek uzaklaştırdı adam güldü. Sonra yüzü ciddileşti ve sabırsız bir hâl aldı. “Yukarı çıkın.”

Laura önden, Alina arkadan ve yaşlı adam peşlerinden ilerleyerek yukarı çıktılar. Bir katı çıktıktan sonra adam kollarını kaldırarak sonraki kata çıkmalarını işaret etti. Tıpkı diğer evdeki gibi burada da merdivenin bittiği yerde kapalı bir kapı vardı. Yaşlı adam onları geçip kapıyı açtı. Kapı içeri doğru açıyordu, içeri girdiler.

Alina gerilmişti. Laura uzanıp ona dokundu.

Romanya'daki odanın daha az yatak ve beşik dolu ufak bir kopyasıydı. Duvar da hiç fotoğraf yoktu. *Henüz*. Metal çerçeveli yatakların üzerinde beyaz çarşaf ve battaniyeler vardı. Her iki yatağın ayakucundaki metallerde ikişer çift kelepçe asılıydı. Laura, Alina'nın nefesinin giderek ağırlaştığını duyabiliyordu. Sakin olmaya, odanın geri kalanını sindirmeye çalışıyordu. İkinci yatağın yanında beyaz, ahşap bir beşik duruyordu. Beşiğin içinde de birkaç yün battaniye vardı ve Laura hemen oraya koşup battaniyeleri aldıktan sonra Oscar'ı sarmaya başladı. Yaşlı adam onu seyrederken ellerini üfledi.

“Akıllı kız,” dedi.

Dönüp adama baktı. “Bundan kurtulacağına gerçekten inanıyor musun? Polis bizi bulacak.”

Adam güldü. “Bebeğin karnını doyurmak isteyebilirsin.” Dipteki duvarı işaret etti. Bir masanın üzerinde çok sayıda eşya, ufak bir bebeği olan birinin evinde bulunabilecek türde şeyler vardı. Plastik biberonlar, hazır mama kutuları, bezler, ıslak mendiller, pişik kremi ve emzik paketi.

Pencereler kapatılmış, ahşap parçaları çivilerle çerçevelere çakılmıştı.

“Dragoş’a olanların tekrarlanması izin veremeyiz, öyle değil mi?” dedi yaşlı adam Alina’ya. Laura’ya başıyla işaret etti. “Bebeğe mama hazırlamak ister misin?”

Laura, Oscar’ı yemesi için ne yapacağını bilemediğinden tereddüt etmişti.

“Onu ben tutarım,” dedi adam.

Laura, Oscar’ı Alina’ya uzattı. Romanyalı kadın bembeyaz olmuştu.

“Al onu,” dedi Laura ısrarla ve Alina sanki bebek camdan yapılmış ve kollarında parçalara ayrılacakmış gibi alarak tuttu.

Bir sürahide soğuk su duruyordu. Laura birazını bir şişeye koydu ve üç kaşık hazır mama ekledi.

Oscar daha önce hiç hazır mama içmemişti. Acaba özellikle de bu kadar soğukken içecek miydi? Hastalanırmıydı? Onu Alina’dan geri aldı, oturdu ve biberonun ucunu yavaşça dudaklarına dayadı. Birkaç dakika sonra biberonu aldı ve çok aç olduğu için içmeye başladı. Rahatladığını fark etti ve Oscar kocaman mavi gözleriyle ona baktı.

Yaşlı adam onları seyrediyordu.

“İyi bir anne olacağını biliyordum,” dedi. “Seni ilk gördüğümde anlamıştım. Bunca seneden sonra artık altıncı

hissim çok kuvvetlendi. Doğru biletler olmadan yataklı vagona gittiğinizde...”

Laura'nın gözleri şaşkınlıkla kocaman olmuştu.

Adam güldü. “Evet, sizi konuşurken duymuştum. Seni izliyordum, evimde olmanın ne kadar muhteşem olacağını düşünüyordum. Doğuracağın güzel, kıymetli bebekleri. Bu küçük sürtüğün erkek arkadaşının gizlice sizin uyuduğunuz yere girip çıktığını ve ikisinin fısıldayarak konuştuklarını gördüm.”

Laura dönüp Alina'ya bakınca kadın başını öne eğdi.

“Tren evime yaklaşırken hâlâ sizi seyrediyordum ve sonra sınır görevlileri ortaya çıktı. İşte o zaman fark ettim, bunu gerçekten yapabilirdim!”

Laura yaşlı adama bakarken Oscar mamasını içmeye devam ediyordu.

“Sınır polisleriyle hoş bir sohbetten sonra onlara kibirli İngiliz çiftin biletleri olmadan yataklı vagona seyahat ettiklerini söyledim. Bununla övündüğünüzü, bu Romanyalı aptalların sizi ıssız bir yerde trenden atamayacaklarını söylediğinizi anlattım.” Giderek daha da hızlı konuşuyor, hikâyesinin heyecanı ile nefesi ağırlaşıyordu. Alina'yı işaret etti. “Umduğumdan çok daha iyi gitti. Bunun da trenden atılmasını beklemiyordum.”

“Öleceksin,” dedi Alina.

Adam güldü. “Şimdi düşünüyorum da, acaba bir tek İngiliz kadını mı getirseydim? Bir tek ona ihtiyacım var.” Elini ceketine soktu ve bir bıçak çıkardı.

“Yatağa geç,” dedi Alina'ya.

Laura, Alina'nın itiraz etmeden gidip sırtüstü tek kişilik yatağa uzandığını, ifadesiz bir şekilde kollarıyla göğsünü kapattığını gördü. Yaşlı adam önce bir ayak bileğine sonra

diğerine kelepçe taktı. Ellerine de taktı. Bıçağın keskin ucunu Alina'nın boğazına bastırdı ve yüzünü yaklaştırdı.

“Sen oğlumu öldürdün,” dedi.

“Harika bir histi.”

Alina konuşmaya Romence devam ediyordu. Sesi alçaktı, konuşurken yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Yaşlı adam da ona kendi dilinde cevap veriyordu. Laura ne dediklerini anlamamasına rağmen Alina'nın onunla bir konuda dalga geçtiğinden ve bunun adamı çok sinirlendirdiğinden emindi. Alina ona sert kelimeler söylerken adamın yüzü kızarmaya başlamış, ardından gülmüştü. Sonra Alina adamın ayakta doğrulup şaşkın bir ifadeyle Laura'ya bakmasına neden olan bir şey söylemişti.

Uzun bir süre ona bakarken Oscar sütünü bitirmişti ve sonra adam gülmeye başladı. Tam onunla konuşacağı sırada Oscar gözlerini açıp ağlamaya başlayınca ortaya çıkan ani haykırış yaşlı adamın elleriyle kulaklarını kapatmasına neden oldu. Yatakta Alina kahkaha atarken yaşlı adam bıçağı önce ona sonra da Oscar'a doğrulttu.

“Sustur onu,” dedi.

Laura bebeği sakinleştirmek için kollarında sallamaya başladı. “Karnı hâlâ aç,” dedi.

“Umurumda değil. Onu hemen sustur.”

Tekrar Alina'ya yaklaşarak bıçağı uzattı. Bebek daha yüksek sesle ağlıyor, Laura'nın tüm susturma girişimlerine direniyordu. Alina'nın kahkahaları giderek daha da histerik bir hâl alırken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

“Kapa çenenil!” diye bağırdı adam. “Kahrolası çenenil kapat!”

Aşağıdan boğuk bir ses geldi. Bir an Laura, yaşlı adamın bebeğin ağlaması ve kahkahalar yüzünden duymadığını düşündü. Ama adam hemen durup başını yana eğdi.

“Ben yokken bir şey yapmaya kalkarsan bu kaltağı *ve* bebeği öldürürüm,” dedi. Odadan çıktıktan sonra Laura bir anahtarın klik sesini ve kilidin dönerek yerine oturduğunu duydu. Adam gider gitmez Oscar sanki yaşlı adamın varlığı onu ağlatıyormuş gibi susmuştu.

Alina gülmeyi kesip Laura’ya döndü.

“Söylediklerimi *aynen* yap,” dedi.

BÖLÜM ALTMİŞ

Arabayla ormanın içine girdik ve aradığımız eve yüz metre kala durduk. Edward kontağı kapatınca tıpkı radyo kapatıldığındaki gibi bir anda sessizlik oldu. Kapıyı açıp dışarı çıktıktan sonra yeni doğmuş bir tay gibi sendeledim. Karanlığın içinde yükselen ağaçları görmek, içimde ilkel bir korkuyu tetikledi. Arabaya tutunarak ayakta kaldım; içgüdülerim çığlık çığlığa beni uyarıyordu: *Geri dön. Arabaya bin. Buradan çık. Şehre, ışıklara, insanlara dön.*

Ama işte, yine buradayız.

Yükseklik korkusu olmasına rağmen bir uçurumun kenarında duran biri gibi hissediyordum. Ağaçların mırıltılarını, çıplak dallarıyla uzanıp ismimi fısıldadıklarını duyabiliyordum. Bu sık bitki örtüsünün içinde bir şeyler kıpırdanıyor ve belirip yok oluyordu.

Bu sefer kaçamayacaksın.

“İyi misin?” diye sordu Edward yanıma gelerek.

Kuruyan dudaklarımı yaladım. “Ben sandım ki... iyi olacağımı sanmıştım. Ama bu tıpkı...” Yutkunmama rağmen ağızımda tükürük yoktu. “Geçen seferki gibi.”

“Yalnız gitmemi ister misin?” diye sordu elini omzuma koyup. “Burada bekleyebilirsin.”

“Hayır. Hayır! Bunu yapmak zorundayım. Bunlar sadece ağaç. Burası sadece bir orman. Ve gittiğimiz yer de... sadece bir ev.”

Ve aradığımız adam... tam bir canavar.

“Buranın doğru yer olduğundan emin değiliz,” dedi Edward.

“Burası. Hissedebiliyorum.”

Cevap vermedi. Hatfield Ormanı’nın kıyısındaki köyde kısa bir süre durup bir bara girmiş, kadın barmene yakın zamanda ormanda satılmış ya da kiralanmış herhangi bir ev olup olmadığını sormuştuk. Tahminen büyük, terk edilmiş bir ev. Gabor’un benzer bir yer arayacağından emindim. Laura ve Oscar’ı kaçırmayı planladıysa yakınlarda komşu olmayan bir yere ihtiyacı olacaktı.

“Eski cadının evi,” dedi bardaki yüzü çiçek bozuğu olan adam.

Hemen adama döndüm. “Ne?” Bir anda ormandaki geceye geri gitmiş kapıda duruyordum ve kafamdaki küçük erkek çocuğunun sesi bana burada bir cadının yaşadığını söylüyordu.

“Gerçek bir cadının evi değil,” diye güldü barmen kadın. Kırklı yaşlarının ortalarında, gözleri parlıyordu. “İnsanlar öyle diyor çünkü buradaki çocuklar, orada yaşayan kadının çocukları yediğini söylüyorlardı. Kadın öleli neredeyse beş yıl oluyor.”

“Birinin orayı satın aldığını duymuştum,” dedi yüzünde akne izleri olan adam.

Bize oraya nasıl gideceğimizi tarif ettikleri bir harita çizerken neden aradığımızı bile sormamışlardı.

“Ben hâlâ polisi aramamız gerektiğini düşünüyorum,” dedi Edward. Haritada işaretli yöne doğru giden karanlık yolda yürüyorduk. “Bu işi onlara bırakmalıydık. Bu

kahrolası herif ofisimi bombaladı, neredeyse Sophie'yle beni öldürüyordu.”

Gabor'un, benim Edward'la çevrimiçi iletişime geçtiğimi gördüğünü ve harekete geçmek zorunda kaldığını düşünüyorduk. Bence asıl amacı beni gözetlemektir. Romanya'da gördüklerimi birilerine anlatıp anlatmadığımı öğrenmek istemişti. Onun mantık yürütme şeklini takip etmeye çalışıyordum. Beni ya da Laura'yı öldürmesi onun için çok daha riskli olabilirdi. Bir soruşturma, bir insan avı başlardı. Romanya'nın ücra bir köşesiyle kıyaslandığında Londra'nın ortasında orta sınıf mensubu bir çifti öldürmekten o kadar kolay kurtulamayabilirdi. Suç işlediği konfor alanından çıkması, ağından uzaklaşan bir örümcek gibi davranması gerekirdi. O yüzden izlemeye karar vermişti. Risk almasına gerek olacak bir şey yapıp yapmadığımızı görmek istemişti.

“Bunu konuşmuştuk,” dedim.

Polise tekrar gidersek bütün hikâyeyi, Gabor'u nasıl takip ettiğimizin ayrıntılarını çok daha kapsamlı bir şekilde anlatmamız gerekecekti. Bu da zaman alacaktı ve bizim, Laura ve Oscar tehlikedeyken böyle bir zamanımız yoktu. Başka bir nedeni daha vardı: bunu kendim yapmak istiyordum. Her şeyi yoluna koymak için bu fırsatı kullanmak istiyordum.

Elimizde tıpkı Alina'yı ararken ormanda yürüdüğümüzdeki gibi tek bir el feneri vardı. Gerçi şimdiki yol çok daha geniş, yapılmamış bir yoldu ama diğer her şey aynı gibiydi. Dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmiştim: Çıkmak istemediğim bir yolculuğun başlangıç noktasına. Bu gece o yolculuk, öyle ya da böyle bitecekti.

Fenerin ışığı ağaçlarda şekiller oluşturunuyordu. Yüzler görüyordum; hayvanlar, canavarlar ya da cadılar değildi

gördüklerim, insanların yüzleriydi. Ağızları çığlık atıyor gibi açılmış kadın ve çocukların yüzleri. Siyah gözler bana bakıyordu. Dallardan ölü bebeklerin sarktığını gördüğümü sandım. Ağaçların arasında çocukların durduğunu, bana fısıldadıklarını hayal ediyordum.

Geri dön. Eve dön.

Korkudan donakalmış bir hâlde durdum, bacaklarıma söz geçiremiyordum. Hırlamayı andıran başka bir ses daha duydum. Bir fısıltıya dönüştü ve bu daha da kötüydü.

Edward elini omzuma koydu.

Çığlık attım.

“Daniel, sakın ol. Her şey yolunda. İyiyiz. Bunu yapabilirsin.”

Başımı salladım. Yapabilirdim. Bunu *yapabilirdim*.

Yol boyunca ilerledik. Yol sağa kıvrıldı ve dönerken Edward, “İşte orada,” dedi.

Ev karanlığın içinde belli belirsiz görünüyor, ağaçların olmadığı açıklık alanı aydınlatan ay ışığında solgun bir şekilde parlıyordu. Bir kez daha geçen sene yaşadıklarımı anımsadım. Aradaki en büyük fark bu sefer hazırlıklı olmamdı. Ceketimin cebinde büyük bir mutfak bıçağı vardı ve beni durdurmaya çalışacağı için bundan Edward’a bahsetmemiştim. Telefonum şarjı dolu hâlde yanımda olsa da burada sinyalin oldukça zayıf olduğunu ve 3G işaretinin olmadığını fark ettim.

Evin iç bahçesine açılan ve yıkılacak gibi duran iki tuğla duvarın arasından geçince park edilmiş siyah arabayı gördük.

“Şunu duyabiliyor musun?” diye sordum.

Başını salladı. Yukardan belli belirsiz bir bebek ağlaması duyuluyordu.

Arabanın camından içeri bakıp Edward'ı yanıma çağırdım.

“Şu Laura'nın,” diye fısıldadım. Arka koltukta lastik bir saç tokası duruyordu. Laura'nın gelincikli tokası.

“Emin misin?”

“Eminim. Alırken yanındaydım. Bunu hep takar.”

Bebegin ağlaması kesildi.

“Bence polisi aramalıyız.”

“Hayır. Vakit yok.”

Derin bir nefes aldı. “Tamam. Haklısın. Ama öylece gidip kapıyı çalamayız. Yandan dolanıp içeri girecek bir yer bulmaya çalışalım.”

Evin yanından sessizce ilerledikten sonra duvarın dibindeki beton alanda bir odun yığını bulduk. Odunların üstünde çürümüş çerçevesi olan ufak bir pencere vardı.

“Ben bir bakayım,” dedi Edward. Odunların üzerine çıkıp pencere pervazını tuttuktan sonra zorlanarak içeri bakmaya, el feneriyle içerideki karanlığı aydınlatmaya çalıştı. Elimi göğsüme koydum. Kalbimin bu kadar hızlı ve güçlü attığına inanamıyordum.

“Ben hiçbir şey göremiyor-”

Yığının tepesindeki odun yerinden oynayınca bir anda bütün yığın ayaklarının altından kayıp giderken lafı yarım kalmıştı. Kenara çekildim. Edward pervaza tutunurken bacakları yerden yarım metre havada sallanıyordu. Küçükler büyük bir gürültüyle sıra hâlinde betona doğru yuvarlandılar. Edward birkaç saniye asılı kaldıktan sonra yanlamasına yere düştüğü gibi hızla ayağa kalkıp parmaklarını kontrol etti. Fener çimlere doğru yuvarlanıp kapandıktan sonra soluk ay ışığıyla baş başa kalmıştık.

Edward başını salladı. “Ben polisi arıyorum. Bu çok saçma.”

Telefonunu çıkarıp numarayı girdi.

Olanlardan dikkatim dağıldığı için evin ön köşesinden gelen adamı göremedim. Onu fark edip Gabor olduğunu anladığımda çoktan tabancası çıkarıp bize doğrultmuştu.

“Edward!” diye bağırdım.

Başını telefonundan kaldırdığı anda Gabor tetiği çekti.

Edward kıvrılarak yere düştü. Ses çıkarmadı. Bir an donakalmıştım Gabor’un silahı bana doğrultmasını seyrederiyordum ve bir şekilde bacaklarım harekete geçmişti. Sağa, evden uzağa fırladığımda ikinci el ateş kulaklarımda yankılandı. Çamurda Edward’dan biraz uzakta yerde yatıyordum. Hareket etmiyordu. Gabor’un bize doğru yürüdüğünü, yüzünde gaddar bir ifadeyle tabancayı tekrar doldurduğunu gördüm. Sürünerek ayağa kalkıp evin arka tarafına koşarken her an yeni bir silah sesi duyacağımdan ve sırtımda kurşunu hissedeceğimden emindim.

Evin köşesini döndüm ve çimenlerin kenarında küçük bir kömürlük gördüm. Oraya doğru koşup arkasına saklandıktan sonra uzun çimlerin arasına çömelip eve baktım. Gabor köşeyi dönmüş, sağına soluna bakınıyordu.

“Seni görebiliyorum,” dedi. “Dışarı çık. Seni öldürmeyeceğim.”

Benim ne kadar salak olduğumu düşünüyordu acaba? Cebimde telefonumu bulmaya çalıştım ve vücudumla ekran ışığını saklayarak sinyal olup olmadığını kontrol ettim. Hâlâ yarım çizgi gösteriyordu. Ellerim o kadar titriyordu ki, ekrandaki numaralara zor basıyordum. Dokuz. Dokuz.

“Bırak telefonu.”

Başımı kaldırdım. Gabor tepemde dikildiğinde bir çifttenin namlusu yüzümden birkaç santimetre uzaktaydı. Başparmağım son rakamın üzerinde gezindi.

“Bırak telefonu *şimdi*,” diye bağırıp beni silahla dürttü. “Hemen!”

Söylediğini yaptım. Telefona basıp ekranı kırdı.

“Ayağa kalk. Eller havaya.”

Bir kez daha söylediğini yaptım. Bıçak iç cebimdeydi ama vurulmadan uzanıp hızlıca çıkarsam bile ne yapacaktım? Silahına karşı mutfak bıçağım. Bir çay kaşığı taşısam daha iyiydi.

Şimdi gülüyordu. “Aslında beni bulduğuna sevindim. Sen kalan son eksik parçasın. Oğlum ve yaptığımız işle ilgili şeyleri bilen son kişi.”

Ona baktım.

“Ama tüm ayrıntıları bilmiyorsun, değil mi?” Omuz silkti. “Kusura bakma. Hikâyenin tamamını öğrenmeden ölmek zorundasın.”

Tüfeği suratıma doğrulttu.

Sanki bir tüfek kurşununu durdurabilecekmişim gibi elimi kaldırdım.

“Laura nerede? Ona ne yaptın? Oscar?”

Eğer buna bir gülümseme denebilirse, gülümsedi. Bir timsahın, karşısındaki bir antilopu izlerken takındığı türden bir gülümsemeydi.

“Onları merak etme.”

Tüfeği tekrar doğrulttu. Patlama sesini beklerken yüzümü buruşturdum. Ama sanki anın tadını çıkarıyormuş gibi tereddüt ediyordu. Bu anı biraz daha uzatıp onu koşturabilir ve cebimdeki bıçağı çıkarıp onu şaşırtabilir miydim?

“Lütfen,” dedim. “Tek bir soruya cevap ver.”

Başını salladığında tüfeğin namlusu hâlâ yüzümdeydi.

Derin bir nefes aldım. “Fotoğraflar. O sen miydin? Onları ne zaman çektin?” Elimi çaktırmadan cebime götürüyordum.

Tekrar başını salladı. “Alina’nın pasaportu kontrol edilirken. Gizlice içeri girip sizin domuz gibi horladığınızı gördüm ve telefonumla birkaç fotoğraf çektim. Fotoğrafları oğluma gönderdim, böylece tam olarak kimin geleceğini bilecekti.”

“Peki, fotoğrafları bana neden gösterdin?”

Tek omzunu silkti. “Alina’yı saklandığı yerden çıkarmaya çalışıyordum. Kız arkadaşına bundan bahsedeceğini, ikinizin Alina’nın geri döndüğünü anlayacağınızı düşündüm. Beni ona götürecektiniz.”

Parmaklarım cebimin kenarındaydı.

“Fotoğrafları neden sildin?”

“Çünkü eğlendim, Daniel.”

Bıçağı çıkarıp bacağına sapladım. Kolaylıkla yana kaçarak adım attı ve elime tekme attıktan sonra bıçak savrulurak uzaklaştı. Kahkaha attı.

“Yazık, daha fazla konuşamayacağız,” dedi. “Hâlbuki sana anlatmayı çok istediğim şeyler gördüm ve duydum.”

Tüfeğin namlusunu suratıma doğrulttu.

Gözlerimi kapattım. Ölecektim. Daha da kötüsü, Laura ve Oscar’ı kurtaramamıştım.

Bunu hak etmiştim.

BÖLÜM ALTMİŞ BİR

“Çizmemi çıkar,” dedi Alina yaşlı adamın merdivenlerden inme sesini duyar duymaz. “Sol taraftakini.”

Laura uyumuş olan Oscar’ı yavaşça beşiğe koydu ve Alina’nın söylediğini yaptı. Çizme kolayca çıktı ve Laura bu elindeki çizmenin ağaçların arasında duran aynı çizme olduğunu fark edince eski bir anı canlandı.

“Şimdi... iç kısmını çek çıkar.”

“Tabanı mı?”

Elinden geldiğince başını salladı. Laura parmaklarını tabanın kenarlarına geçirdi. Hâlâ sıcaktı ve hafif nahış bir kokusu vardı. Çekerken bir yırtılma sesi geldi. Arkasında yatan Oscar beşikte kıpırdanmış ama uyanmamıştı.

“Dikkat et,” dedi Alina. “Tabanın altında ufak bir metal parçası olacak.”

Laura çizmeyi yavaşça ters çevirdi ve avucunda hissettiği şeyin tutuşundan sıyrılıp düştüğünü gördü.

“Kahretsin!”

“Lütfen, Laura, onu bulmak zorundasın.”

Laura hemen elleri ve ayaklarının üzerinde eğilerek yatağın altına bakındı. Hemen bir metal parçası gözüne çarptı. Yatağın altına uzanıp metali başparmağıyla işaret parmağının arasında tutup çekerek alırken kalbi hızla çarpıyordu. “Aldım.”

Alina derin bir nefes verdi.

“Bu ne?” diye sordu Laura ayağa kalkınca. Elindeki nesne ufak bir anahtar boyutunda ve şeklindeydi ama dişler yerine sadece oval bir başı ve uzun düz bir sapı vardı.

“Buna... İngilizcesini bilmiyorum. Bir *şaiבָּ*³⁵. Önce ellerimi çözmelisin. Yuvarlak kısımdan tut ve dişlerin olduğu yerden kelepçeye geçir.”

Laura yatağın kenarında diz çöktü ve Alina’ya uzandı. Elindeki kelepçeyi çözüp *şaiבָּ*’yı diş ve çark mandalının arasındaki boşluğa soktu.

“Şimdi sanki kelepçeyi sıkıştırıyormuş gibi dişlilere doğru iterek bastır ve aynı anda *şaiבָּ*’yı it.”

Laura aynen söylediği gibi yaptı ve şaşırtıcı şekilde bir klik sesi duydu.

“Şimdi de aç.”

Kelepçeyi açıp Alina’nın sol kolunu çıkardı.

“Hazırlıklı gelmişsin,” dedi Laura diğer kolundaki kelepçeyi çıkarmak için yatağın öbür tarafına geçerken.

“Buraya geldiğimde ilk aldığım şey buydu. Aylarca bir yatağa kelepçeliydim. Bir daha bunun olmasına asla izin veremezdim.”

“Çok özür dilerim,” dedi Laura, sesi çatladı. “Ben... biz, biz oradan giderken onun seni vurduğunu düşündük. İhbar etmeye çalıştık ama...”

“Biliyorum.”

“Yaşlı adam...”

“Adı Nicolae Gabor. Adını evdeki gazetelerde gördüm. Tüm kurbanlarının isimleriyle beraber. O ve oğlunun tecavüz edip orada öldürdüğü kadınların hepsi. Onlar şimdi

³⁵Rondela (Ro.): Vida veya cıvata gibi bağlantılarda basıncı eşit dağıtmak, sür-tünmeyi azaltmak ve bağlantı elemanlarını korumak amacıyla kullanılan düz halka şeklindeki alet. (e.n.)

burada, bizimle. Beni cesaretlendiriyorlar.” Gözleri parlıyordu.

Laura, Alina’nın etrafına baktı. Başını salladı. “Onları hissedebiliyorum.”

“Bütün bebeklerin isimleri, onları sattıkları ailelerin isimleri bende. Hepsi arka cebimde. Al onu.”

Poposunu kaldırdı ve Laura kotunun arka cebinden buruşturulmuş bir kâğıt parçası çıkardı.

“Ona iyi bak Laura. O çocukların adaleti bulmalarının tek yolu bu. Bana söz ver.”

“Söz veriyorum.” Duraksadı. “Çok üzgünüm. Seni orada, o evde bıraktığımız için. *O adamla* birlikte.”

Alina omuz silkti. “Oğlu ondan beterdi.”

Laura başını sallayıp kelepçeleri açmaya devam etti. Bu taraftaki tuhaftı ve açılmamakta direniyordu.

“O eve iyi ki gitmişim,” dedi Alina.

Laura ağzı açık ona baktı.

“Ben olmasaydım yaptıkları işe devam edeceklerdi.”

Laura, o an anladı. Evet. Onlar o eve gitmişlerdi çünkü öyle *gerekmişti*. Tekrar kelepçeleri açmaya başladı.

“Oraya *gitmememize* nasıl ramak kaldığını düşünüyorum.” Alina başını salladı. “Gabor, Dragoş’u işi berbat ettiği için çok azarladı. Onları duydum.”

“İşin ilk kısmını onlar için kolaylaştırdık. Dragoş’un bizi tren garında bulup, hangisi bilmiyorum ama yardımsever bir yabancı gibi davranması ya da silah zoruyla onunla gitmeye zorlaması gerekiyordu. Ama çok yavaş hareket etmişti. Yola çıktığında biz çoktan tren raylarını takip ederek ona doğru ilerlemeye başlamıştık.”

İkinci kelepçe de açılınca Alina bileklerini ovuşturdu. Laura, ayak bileklerini kendi çözmesi için ona *şaiבָּ’yı* uzattı.

Alina kelepçeleri açarken, “Ormana girmeseydim bile evine en yakın yerde, muhtemelen tren raylarında yolumuzu kesecekti. İşler o zaman ters gitmeye başlamıştı. Beni yakaladı, oraya götürdü... Gabor, Dragoş’un beni orada bırakıp bağlamamasına ve geri sizin yanınıza dönmemesine çok sinirlenmişti. Ama çok heyecanlı olduğundan kıyafetlerimi çekiştirmeye, bana yapacaklarını anlatmaya başlamıştı. Bir daha hiç o kadar konuşmadı.”

Üçüncü kelepçe de açıldı ve son kelepçeye ilerledi.

“Beni korkutmakla o kadar meşguldü ki, Daniel’la senin eve girdiğinizi duymadı. Sonra olanları biliyorsun. Ama babasına sizin orada olduğunuzu, kaçtığınızı hiç söylemedi. Çok utanmıştı. Gabor benim kaçtığımı sandığınıza ve evin var olduğundan haberinizin olmadığına inanıyordu. Dragoş en sonunda ona gerçeği söyleyince Gabor çıldırdı. Dragoş’u dövdüğünü duydum. Ona bağıyor, senin ve Daniel’in uluslararası polise gidebileceğinizi söylüyordu. Ama gitmediniz, öyle değil mi?”

Laura hissettiği utançla gözlerini kapattı.

“Çünkü siz gittikten haftalar sonra Dragoş babasına gerçeği söylemişti. Gabor da güvende olduklarını düşündü.”

“Yanımda zehir var,” dedi Alina, Laura’nın gözlerine bakarak. “Siyanür hapları.”

“İntihar hapi gibi mi yani?”

“Ya da cinayet.” Alina durdu ve dikkatle Laura’ya baktı. “Bunları sana ve Daniel’a içirmeyi planlamıştım.”

Laura ona bakakaldı. Alina son kelepçeyi açmaya devam etti.

“Gabor haklıydı. Beni orada bıraktığınız, polise gitmediğiniz için sizi cezalandırmak istemiştim. Gerçek polisten bahsediyorum. O kahrolası Constantin’den değil. Ve bir

de... bu utanca dayanamadım. Bana neler olduğunu biliyordunuz. Başkalarının bunu öğrenmesini istemedim. Yaşadıklarımı bilen herkesi ortadan kaldırırsam özgür olacağımı düşündüm. Tekrar en baştan... başlayabilirdim. Yeniden doğabilirdim. Anlıyorsun, değil mi?”

İki kadın göz göze geldiler.

“Planım seni ve Daniel’ı öldürüp Gabor’u bulmak için geri dönmekti.”

“Peki neden yapmadın?” diye sordu çekingen bir ses tonuyla. Alina bu sırada son kelepçeyi de açmış, çizmesine uzanıp geri giymişti.

“Yapacaktım. Ama sonra Gabor’u gördüm. Hastanede.”

“Ne?”

“Seni arıyordu. İsmi Constantine’den öğrenmişti, değil mi? Sanırım seni, beni bulmasını sağlayacağı ümidiyle takip ediyordu.”

Laura başını salladı. Tabii ki de Gabor’u tanıyordu... o zamanlar şeytan dediği bu adam onu izliyordu. Neredeyse metroda trenin altına düştüğü, birinin sokakta onu takip ettiğini hissettiği günü anımsadı. Onu Gabor mu itmişti? Yoksa Alina mıydı? Soramayacak kadar çok korkmuştu.

“Hepimiz dönüp dolaşıp birbirimizi izliyorduk,” dedi Alina, Laura’nın aklını okumuş gibi. “Gabor’u görünce kafayı onu öldürmeye taktım. Eğer seni izlerse, etrafta olursa, onu yakalamak için bir fırsat çıkacağını düşündüm. Ama sonra Camelia her şeyin içine etti.”

Çünkü, diye düşündü Laura, Camelia onu kaçırıp ondan bir şeyler öğrenmeye çalıştığında Gabor’u harekete geçmek zorunda bırakmıştı. Laura’yı eve geri götürdüğünde sonunda Alina’yı tahmin ettiği gibi saklandığı

yerden çıkarmış ve ikisini birden götürmek için bir fırsat yakalamıştı. Bebek işin ikramiyesiydi.

Tam konuşacağı sırada uzaktan bir ses geldi. Silah sesi.

Alina yataktan fırlayıp kapıya koştu ve kilitli olduğunu bilmesine rağmen kapı kolunu zorladı. Hızla pencereye gidip pencereye çivilenmiş kalasları çekiştirmeye başladı. Hiç kıpırdamıyorlardı. Bunlar sağlam çivilenmişti.

“Polis, bizi kurtarmaya gelmiş olmalı,” dedi Laura sesinin titrediğini fark ederek.

Alina onu duymazdan geldi. “Buradan çıkmak zorundayız. Belki bir yangın başlatıp kalasları yakabiliriz.”

“Ne? Delirdin mi sen?”

Alina ona baktı. “Evet. İkimiz de deliyiz, öyle değil mi?”

Laura buna ne cevap vereceğini bilmiyordu. Neyse ki Alina yangın çıkarma fikrinden hemen vazgeçmiş ve kapıya yönelmişti. Bir süre kapıya dönük durduktan sonra sağ bacağını havaya kaldırıp çizmesinin tabanıyla kapı koluna vurdu. Kapının çerçevesi sallandı.

“Beni tut,” dedi Alina. “Arkadan, düşmemem için.”

Laura kollarını Alina’nın koltuk altlarından geçirdi ve bir bacağını geriye atarak daha sağlam durmaya çalıştı. Alina ayağını kaldırdı ve kapıyı tekrar tekmeledi. Vurma kuvveti ikisinin de geriye doğru sendelemesine neden oldu. Laura öne, Alina’nın sırtına doğru eğilerek biraz daha destek olmaya çalıştı. “Tekrar dene,” dedi.

Alina ayağını tekrar kaldırdı ve kapıyı tüm gücüyle tekrar tekmeledi.

BÖLÜM ALTMİŞ İKİ

Gabor tepemde durmuş gözlerimdeki dehşetin keyfini çıkarırken parmağı tetikte geziniyordu. Buraya kadardı. Ölmüştüm. Gabor'un arkasında kalan Edward hareketsizce yerde yatıyordu. Gözlerimi kapatıp, *keşke Tanrı'ya ve cennete inansaydım, böylece çok daha iyi bir yere giderdim*, diye düşünüyordum.

Evden bir şeyin kırılma sesi geldi. Gabor başını çevirip arkaya baktığı sırada yuvarlanarak uzaklaşma fırsatı buldum. Arkasını dönüp ateş ettiğinde sadece yanımdaki toprakta büyük bir oyuk açabilmişti. Küfrederek tüfeği açarken cebinde mermi arıyordu.

Onun bacaklarına doğru ileri atılıp rugby oyunlarındaki gibi yere devirmeye çalıştım. Hâlâ tüfeği tutuyordu ama açık kaldığından kurşunlar çimlere düşmüştü. Çenemin alt tarafına tekme attıktan sonra bir sonraki tekmesi başımın yanına geldi. Sırtüstü toprağa düşerken kafatasım acıyla patlayacak gibiydi ve Gabor hemen ayağa kalkıp düşürdüğü mermileri almak için yere eğildi. Kendi kendine Romence bir şeyler mırıldanıyordu.

Başımı kaldırıncı evin köşesinden, ay ışığında zar zor görünen siyahlar içinde birinin bize doğru ilerlediğini gördüm. Hayal görmediğimden ve başıma aldığım darbenin beynime zarar vermediğinden emin olmak için gözlerimi tekrar kırptım. Bu Alina'ydı. Koşarken yerden bir

şey almak için eğildiğinde rastgele bir dala basınca çatırdadı. Tüfeği dolduran Gabor hemen kapatıp tam Alina yanımıza geldiğinde arkasını dönmüştü. Ama Alina elindeki kayayı tüm gücüyle ona doğru sallamıştı bile. Gabor'un başının yanına isabet ettiğinde kayanın çıkardığı ses boğuk ve ıslaktı.

Gabor yere eğilmiş, sendelemesine rağmen düşmemişti ama sonra Alina kayayı tekrar yerden alıp her iki eliyle harekete geçti. Kafatasının çatladığını, yüksek bir parçalanma sesi çıktığını duydum. Yüzükoyun öne düştü ve Alina ayağıyla onu sırtüstü çevirdi. Hâlâ yaşıyordu. Konuşmaya çalışsa da sadece inleme gibi bir ses çıkmıştı.

Aline kayayı bana uzattı. "Yapmak ister misin?"

Arkasından kucağında battaniyelerden bir kundakla Laura'nın köşeyi döndüğünü gördüm. Kundaktan bir ses geldi ve Oscar olduğunu anladım.

"Daniel?" diye sordu Alina. "İster misin?"

Başımı iki yana salladım.

"Sen bilirsin."

Kayayı iki eliyle tuttu ve Gabor'un suratına indirdi.

"Bizim için," dedi.

Kayayı tekrar indirdi.

"*Bizim için.*"

Ve tekrar. Ve tekrar.

Başımı çevirip mide bulandırıcı parçalanma seslerini duymamaya çalıştım. Bana doğru gelen Laura'ya baktım ve gözlerim, rahatlamanın getirdiği gözyaşlarıyla doldu. O yaşıyordu, bebek de yaşıyordu. Ben de. Laura kömürlüğün yanında durup bana baktı. Yüz ifadesinden bir anlam çıkaramıyordum ama gözlerinin yaşlı olduğunu görebiliyordum.

Alina, Gabor'un yanında dizlerinin üzerine çöktü. Uzanıp cansız ellerindeki tüfeği aldı. Bana uzattı ve hâlâ dizlerinin üzerinde dururken başını kaldırıp bana baktığında yüzü ay ışığında parlıyordu.

"Arkadaşını ben öldürdüm," dedi.

"Arkadaşım mı? Tanrı aşkına, o benim arkadaşım de-"

"Jake. Arkadaşın Jake'i ben öldürdüm."

Söylediklerini anlamakta zorlanarak başımı salladım.

Tüfeği tekrar bana uzattı ve hiç düşünmeden aldım.

"Onu o köprüden ben ittim. Ona ormanda olanlardan bahsettiğini, bana olanları anlattığını biliyordum. Sizi izliyordum. Ondan sonra sizi öldürecektim. Gabor'u, seni ve sonra da Laura'yı. Beni o yerde ölüme terk edip gittiniz. Buraya intikam için geldim. Ben *Mirela'yım*."

Konuşamıyordum. Mirela mı? Neyden bahsediyordu? Buraya benden ve Laura'dan intikam almak için geri döndüğünü söylemesi umurumda bile değildi. Tek düşünebildiğim, onun Jake'i öldürdüğüydü.

"Ama siz ikiniz ölmeyi hak etmiyorsunuz. Siz iyi insanlarsınız."

Arkasında duran Laura birkaç adım daha yaklaştı. Alina'ya seslendi ama Romanyalı kadın onu duymazdan geldi.

"Beni o evde bıraktığınız için sizden nefret ettim. Ama şimdi neden yaptığınızı anlıyorum ve artık sizi suçlamıyorum. Siz yapmanız gerekeni yaptınız. Ve şimdi bir şey daha yapmanız gerekiyor." Elimde tuttuğum silahı işaret etti. "Beni öldürmeni istiyorum."

"Hayır," dedi Laura.

"Ben Jake'i öldürdüm," dedi Alina. "Köprüde onu bekledim, atlayacakmış numarası yaptım. Beni aşağı indirmek için tırabzanlara tırmandı. Bana telefonunu

vermek istedi, böylece birilerini arayabileceğimi, sadece biriyle konuşmam gerektiğini söyledi. Bana telefonu verir vermez onu ittim. Düşmesini seyrettim ve koşarak oradan uzaklaşıp parçalanan bedenini orada bıraktım. Ona mesaj gönderen en son kişiye de cevap attım.” Gözlerime baktı. “İşte bu yüzden, şimdi beni öldürmelisin. Ölmeyi hak ediyorum.”

“Daniel, yapma,” dedi Laura. Titriyordu.

Alina’nın anlattıkları gözümün önüne geliyordu. Jake’i, iyi kalpli Jake’i bu talihsiz yabancıya yardım etmeye çalışırken hayal edebiliyordum. Kim olduğundan hiç haberi yoktu. Bedenini aşağıdaki yolda görebiliyordum. En yakın arkadaşım. İsteddiği her şeye ulaşmak üzere olan genç bir adamdı. Geleceğini bu kadın çalmıştı.

Ellerim titrerken ve kalbim hızla çarparken silahı ona doğrulttum.

“Yap, hadi,” dedi. Gülümseyerek kollarını iki yana açtı. “Kız kardeşlerime katılmaya hazırım.”

“Daniel,” dedi Laura. “Yapma. Sakın yapma.”

Tetikteki parmağım titriyordu. Gözyaşlarım gömleğimin önüne damlıyordu. Yanımda duran Gabor’un kırık kemiklerinin arasında kanlar içinde kalan yüzünün farkındaydım. Alina gözlerini kapattığında yüzünde sanki güneşe bakıyormuş gibi huzurlu bir gülümseme vardı. Uzaktan polis sirenlerinin sesini duyabiliyordum. Birileri silah seslerini duyup polisi aramış olmalıydı. Siren sesleri giderek daha da yaklaşıyor, daha da yükseliyordu. Tüfeğin namlusunu doğrulttum. Alina sadece Jake ve Claudia’yı öldürmekle kalmamış, Edward’ın ölümünden de sorumlu olmuştu.

Ve artık yapma nedenini anlıyordum. Öldüğünde ormandaki o geceyi bilen tek bir kişi, Laura ve benim

yaptığımızın ve yapmadıklarımızın tek bir şahidi kalmayacaktı. Bir tek Laura ve ben kalacaktım. Anlattığım herkes ölmüştü ve Ion biz trenden atıldıktan sonra olan hiçbir şeyi bilmiyordu. Alina son kalandı. O da gittikten sonra normal hayatımıza geri dönebilir, bunların hiçbirini yaşamamış gibi davranabilirdik. Dünya yanıp kavrulacak, orman yerle bir olacaktı.

Sanki çok uzaktan geliyormuş gibi Laura'nın adımı söylediğini duydum. Sirenler daha da yaklaşmıştı.

“Yap hadi,” dedi Alina.

Tetiği çektim.

YEDİNCİ KISIM

Londra

Ocak, 2014

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

Zili çalıp kapının açılmasını bekledim. Noel'den beri yağmur yağıyordu ve sağanak yağmurun nadiren hafiflediği bir anda burada durup uğursuz kara bulutların savaş gemileri gibi belirmelerini seyrediyordum.

Yağmur umurumda değildi. Hayatımı geri kazanmıştım.

Ofise girer girmez Sophie beni kucakladı.

“Dekorâtörler uğramış.” Burayı en son gördüğümde ofis alev alevdi.

“Evet. Şu cimri adam, duvarlara birkaç sanat eseri almama bile izin verdi.”

Geri adım atıp bana baktı. “Peki, sen nasılsın?”

“Ben iyiyim,” dedim.

“Harika. Ya... Erin ve Rob nasıllar? Geçen gün onları gördüğümde Oscar'ı parkta gezdiriyorlardı. Onları gazetelerden tanıdım.”

“İyiler, sanırım. Hâlâ olanlar yüzünden biraz sarsılmış durumdalar ama gördüğün gibi epey rahatlamışlar.” Sophie bana bir bardak su uzattı. “Aslında benimle konuşmuyorlar. Ama bir ara onlara uğrayıp Laura'nın eşyalarını taşımasına yardım etmem gerekiyor.”

“Oh?”

Gülme sırası bendeydi. “Tekrar yanıma taşıyor.”

Sophie el çırttı. “Şükürler olsun!”

“Evet, biz karar... aslında o, tekrar denemeye karar verdi. Ben en başından beri hiç ayrılmak istememiştim. Ama Laura ile pek çok şey yaşadık ve birbirimizi sevmekten hiç vazgeçmedik.” Duraksadım. “Beraber bir psikoloğa gidiyoruz. Adam başımıza gelenleri geçmişimizin bir parçası olarak kabullenmemiz gerektiğini söylüyor. Bu beraber yaşadığımız bir şey. Ve artık bittiğine göre beraber önümüze bakmamız gerekiyormuş. Ama eğer bir kez daha *kapanış*³⁶ lafını duyarsam masanın üzerinden atlayıp onu yumruklayabilirim.”

Güldü.

“Şey, o nasıl?” diye sordum.

Sophie cevap verme fırsatı bulamadan arkadan bir ses duyuldu.

“Ben iyiyim. Her ne kadar sana teşekkür edemesem de.”

Edward ofisin kapısında durdu. Yüzünde hafif bir gülümseme görmek beni rahatlatmıştı. Bana doğru gelirken hâlâ temkinliydi. Yediği kurşun göğsünün sol tarafına isabet etmiş, neyse ki kalbine gelmemişti ama üst kolundaki bağ dokularına zarar vermişti. Alina’nın isteğini yerine getirmeyip namluyu Nicolae Gabor’a doğrultup çoktan ölmüş cansız bedenini bir kez daha silahla vurduktan dakikalar sonra uyanmıştı. Alina’yı öldürememiştim.

Ardından iki polis aracı hızla evin avlusunda durmuş ve çevreyi polis memurları sarmıştı. Bir süre duraksayıp karşılaştıkları manzarayı anlamaya çalışmışlardı. Dakikalar sonra da ambulanslar gelmişti. Olayları çok net hatırlayamıyordum; kontrolden geçmek için hastaneye

³⁶Psikolojide ‘kapanış’ (İng: *Closure*), kişinin geçmişte yaşadığı travmatik veya zor bir olayı kabul edip duygusal olarak tamamlaması ve hayatına devam edebilmesi sürecidir. (e.n.)

götürülüşüm, polisin soruları, haberciler olanlardan bir anlam çıkarmaya çalışırken kendi adımı hastane odasındaki televizyon ekranında görmek.

Sonraki günlerde gazeteler ve haber siteleri bu hikâyeyeyle doluydu. Nicolae Gabor'un biyografisi, "Romanya'nın karanlık geçmişiyle" ilgili tarih dersleri, Doğru Avrupalı uyuşturucu satıcılarının Londra sokaklarındaki maceraları, satılık bebekler, neler olduğunu açığa çıkarmış ve şimdi hastanede aldığı kurşun yarısından iyileşmekte olan kahraman özel dedektif, kaçırılan kadının onu ve kayıp bebeği kurtarmak için kendi canını tehlikeye atan erkek arkadaşı... Bu sırada Romanya'da da bir operasyon yürütülüyordu; polis Gabor'un evinin civarındaki araziye kazıyor, gömülen kadın ve bebeklerin bedenlerini arıyorlardı. Aynı zamanda Alina'nın Laura'ya verdiği listeyi kullanarak satılan bebeklerin de izini sürüyorlardı, hem yerel hem de uluslar arası medyada ne yapılması gerektiğiyle ilgili hararetli bir tartışma vardı. Bu çocukların bir kısmı artık yetişkindi ve öz annelerinin hepsi ölmüştü. Ama onları satın alan çiftler yasayı çiğnemişlerdi... tam bir karmaşaydı.

Ancak polis ve medya hikâyenin tamamını bilmiyordu.

Polis sirenleri olay yerine yaklaşırken görünmeden ormana kaçan Alina'dan haberleri yoktu.

Polisler bizi sorguya çektiğinde Laura, Oscar'ı temiz hava almak için dışarı çıkardığını, o sırada Gabor'un ikisini kaçırdığını söylemişti. Onunla ve bebekle ne yapmayı planladığını, bebek çiftliği operasyonunu İngiltere'de nasıl tekrar baştan kurmayı planladığını anlatmıştı. Ben ise Gaboru öldürmekten kendime pay çıkarmış, tüfeğini bana doğrulttuğunda kayayı yerden alıp ona vurduğumu söylemiştim. Ona arka arkaya defalarca vurduğumu ve sonra

tüfeği alıp öldüğünden emin olmak için ateş ettiğimi söylemiştim.

Bir avukat tuttum ve suçlamalar vardı. Kaya parçasıyla makul bir güç kullanıp kullanmadığım, vahşi şekilde gereksiz tüfek kullanımıyla ilgili ne yapılması gerektiğini içeren birçok tartışma olmuştu. Sonunda, Kraliyet Savcılığı kamuoyunun fikrini dikkate aldı. Bir bebek hırsız ve toplu tecavüz suçlusunun öldürülmesi yüzünden beni suçlu bulmanın vergi ödeyenlerin paralarının boşa gitmesi anlamına geleceği kanaatine varıldı.

Polis, Alina'nın Erin ve Rob'un bahçesinde kamp kurduğunu biliyordu ama Laura, Alina'nın o gece onunla olduğunu inkâr edip onu günlerdir görmediğini söylemişti. Polisin Gabor'un aracının içini ya da Alina'yı yatağa bağladığı odayı analiz etmesinden endişelenmiştim. Fakat yaşlı adam artık öldüğü ve Oscar geri getirildiği için Laura da hikâyesine sadık kalınca daha derin bir araştırma yapmalarını gerektiren gerçek bir neden kalmamıştı. Dava kapanmıştı.

"İşe döndüğümünden beri telefon susmak bilmiyor," dedi Edward.

"Öyle olur tabii, sen bir kahramansın."

"Ondan pek emin değilim." Ofisine geçmemiz için işaret etti. Karşısına oturdum.

"Ion'a olanları duydun mu?" diye sordum.

"Evine döndü. Sınır dışı edildi."

Hafifçe başımı salladım. "İyi."

"Onunla aynı hastanede ama farklı bir servisteydik. Beni görmeye geldi. Televizyonda haberleri seyretmiş ve benimle bu konuyu konuşmak istemiş. Ya çok iyi rol yapıyor ya da olanlar için gerçekten pişman. Olayın sadece paradan, daha iyi bir hayat kurmaktan ibaret olduğunu

söyledi. Bence çok yoksul bir hayatı vardı. Çok zeki olduğu da söylenemez.”

Genzimden bir ses yükseldi. Kötü bir ortamda büyümüş olsun ya da olmasın, affedici olmakta zorlanıyordum.

“Her neyse, bana ilginç bir şey söyledi. Camelia’nın Gabor’la iş birliği içinde olduğundan emin olduğunu söyledi. Yaşlı adamın onu uyuşturucuları bulacağı konusunda ikna ettiğini düşünüyor.”

“Ve Camelia da ona evimin anahtarlarını mı vermiş?”

“İon öyle düşünüyor. Ve bence de mantıklı.” Masasına baktı. “Ve sonra Gabor onu öldürdü.” Pencereye döndü. “Alina hâlâ dışarıda bir yerlerde, değil mi?”

“Olabilir.”

Şüpheyi bana baktı. “Sence o da memleketine geri mi dönmüştür?”

Bunu çok düşünmüştüm. Bir yanım hâlâ İngiltere’de olduğunu söylüyor, bazen birileri tarafından izlendiğimi hissediyordum. Ama arkamı döndüğümde kimse olmuyordu. Sonra evine geri döndüğünü, çizgi romanı üzerinde çalıştığını, tekrar normal bir hayat sürmeye çalıştığını hayal ediyordum. Ne de olsa artık sıfırdan başlamak için özgürdü. Kimse onun olayla ilişkisini, nerede olduğunu bilmiyordu.

Alina bana tüfeği verip onu öldürmemi söylediğinde, gözümün önüne Jake’in yüzü gelmiş, öfke ve nefretle dolduğumu hissetmiştim. Az kalsın tetiği çekiyordum.

Ama yeterince can kaybı vardı. Ve yaptığı onca şeye, en yakın arkadaşımı öldürdüğü için ondan nefret etmeme rağmen Alina, çoğumuzun hayal bile edemeyeceği kadar çok acı çekmişti. Hem o anda hayatımı da kurtarmıştı. Bu yüzden tabancayı gerçekten ölmeyi hak eden kişiye doğrultmuştum. Tetiği çektiğim anda Gabor’un hâlâ

yaşadığını, merhamet dilemek için yalvardığını hayal etmiştim. Ve mermiyi suratına boşaltmıştım.

Sonrasında Alina'nın ortadan kaybolmasına neden mi izin vermiştim? Neden mi polise ondan bahsetmemiştim? Laura yüzünden. Polise Alina'dan bahsetmemem için bana yalvarmıştı. Ceza almasını istemediğini söylemişti. Ama hepsinden önemli olan asıl neden, Alina'nın o evde olanları çok iyi bilmesiydi. Polis Alina'yı sorguya çekerse, her şeyin ortaya çıkma ve kamuoyunun öğrenme olasılığı vardı. Hiçbirimiz bunu istemiyorduk. Bu yüzden her ne kadar Alina'nın Jake'i öldürdüğü için cezalandırılmasını istesem de bunu kabullenip sustum. Ama Laura'ya eğer Alina tekrar ortaya çıkarsa polisi arayacağımı net bir şekilde belirttim. Artık başka sırlar, yalanlar olmayacaktı.

"Alina'nın nereye gittiğini gerçekten bilmiyorum," dedim Edward'a cevap vererek.

Birkaç dakika düşünceli bir sessizlik içinde oturduk.

"Sen ve Laura, ha?" dedi sonunda. "Bu harika haber."

"Teşekkürler."

"Çok şanslısın, Daniel. Ama ona dikkat edeceğine söz ver, tamam mı? Sana tavsiyem, birinci sınıfta seyahat etmek isterse birinci sınıf al."

Güldüm. "Merak etme."

O da güldü ve sonrasında göğsünün üst kısmını tutarak yüzünü buruşturdu. "Tanrım, hâlâ acıyor."

"Bir tatile çıkmalısın." Saate baktım. "Gitsem iyi olacak. Seni gördüğüme sevindim. Hâlâ... sana ne kadar borcum olduğunu söylemedin."

"Bir milyon sterlin."

Meblağ karşısında kekelemeye başladım. "Şey, eğer üzerinde çalıştığım şu yeni uygulamayı satarsam..."

Güldü. “Açıkçası bana hiçbir borcun yok. Laura’ya bir hediye falan al.”

“Ah. Teşekkürler, Edward.”

Aklından bir şey geçtiğinden, başka bir şey daha söylemek istediğinden emindim.

“Ne var, söyle?”

“Sadece... Gabor’la yaşananlar ve yaptıkları. İnsanlar şeytandan bahsettiğinde, insanların içinde bir parça şeytan olduğu söylendiğinde bunun hep doğru olamayacağına inanırdım. Bunu sadece çoğumuzun derinlemesine kurcalamak istemediği bir davranışın ifadesi olarak görürdüm. Aslında bu bir şeyleri açıklamanın bir tür kolay yolu. O şeytan. Şu şeytan. Tıpkı şu tüm gazetelere çıkan hemşire, yaşlı insanları öldürdüğü için suçlu bulunan ve DNA ile ilgili bir karışıklık yüzünden serbest bırakılan kadın gibi. Medya, kadının bunu şeytanın teki olduğu için yaptığını söylediğinde gözlerimi devirir geçerdim. Ama şimdi...”

“Bazı insanların gerçekten böyle doğduğuna inanıyorsun.”

Yüzünü ekşitti. “Bilmiyorum. Ama geceleri uykumu kaçırıyor.”

El sıkıştık ve tekrar yağmurlu havaya çıktım.

BÖLÜM ALTMİŞ DÖRT

Havaya aldırış etmeden Erin ve Rob'un evine yürürken beni ileride nelerin beklediğini düşünüyordum. Laura ile işlerin kolay ve sorunsuz olmayacağını biliyordum. Birden etrafta bir Disney film müziği çalarken el ele tutuşup geleceğe atlamayacaktık. İlişkimizi tekrar inşa etmek için çok çalışmamız, yaşananların odada sinsi dolanan bir iblis gibi aramızda durmasına izin vermememiz gerekecekti. İlişkileri bir aldatma ile sarsılan ve bunu tamamen atlatamamış tanıdıklarım vardı. Aldatan tarafın çok çaba sarf etmesi gerekirken aldatılan taraf asla unutmazdı. Biz öyle olmamalıydık.

Rob beni kapıda karşıladı ve sadece başını salladı.

"Laura nasıl?" diye sordu.

"O iyi, teşekkürler. Babası hızla toparlanıyor gibi görünüyor."

"Bu iyi."

Tuhaf bir şekilde koridorda durduk. Buraya son gelişimde, etraf insanlar ve korkuyla doluydu.

"Erin nerede?" diye sordum.

"Oscar'ı markete götürdü. O hâlâ... olanların etkisinden kurtulamadı. Oscar'ı bir saniye bile gözünün önünden ayırmıyor. Artık yatakta bizimle yatıyor ve gece dört kez uyanıp orada olup olmadığını kontrol ediyor."

"Ben çok üzgünüm, Rob..."

“Ama sanırım onu bulduğun için sana teşekkür etmeliyim. Polis bize Laura’nın onunla ilgilendiğini, onu sıcak tuttuğunu da söyledi.”

“Evet, öyle yaptı.”

Derin bir iç çekti. “Sizden nefret etmiyoruz, Dan. Sadece...”

Elimi koluna koydum. “Sorun değil, dostum. Söylemek zorunda değilsin.”

Genzini temizledi. “Tamam. Laura’nın odasını biliyorsun. Eşyaları eve nasıl götüreceksin? Araca ihtiyaç var mı?”

“Hayır, taksi çağıracağım. Pek bir şey yok.”

“O zaman sana kolay gelsin.”

Laura’nın odasına ilerledim. Babasının golf sahasında bir kalp krizi geçirdiğini duyduktan sonra yatağını bile toplamadan evden hızla çıkmıştı. Ufak bir kalp kriziydi ama Laura gidip onu görmek istemişti.

“Onlar yine de ailem,” demişti. “Ve belki de bana ne kadar kötü davrandıklarını, bunun bana nasıl hissettirdiğini anlamalarını sağlamak için hâlâ çok geç olmayabilir. Ayrıca onu kötü alışkanlıklarını değiştirmesi, daha sağlıklı beslenmesi, puro içmemesi ve düzenli egzersiz yapması konusunda nutuk çekmekten çok keyif alacağım.”

Trene binerken ona buraya gelip eşyalarını toplayacağımı söyledim. “Böylece geri döndüğünde taşınmış olursun.”

“Sen... bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Yapmak istiyorum.”

“Ama ben tüm eşyalarımı görmen konusunda pek rahat değilim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bilirsin işte, iç çamaşırlarım falan. Hem sen toparlanma konusunda berbatsın... her şey dağılacak ve bozulacak.”

Onu öptüm. “O kadar da kötü sayılmam! İç çamaşırlarını kurcalamayacağıma söz veriyorum. Her şeyi çantalara doldururum ve sen geri döndüğünde hepsini ayırırsın, anlaştık mı?”

Hâlâ endişeli görünüyordu ama tren bir saate kalkacaktı ve daha fazla tartışacak vakti yoktu. Giderken bana sarıldı.

“Seni seviyorum,” dedi. “Ve... teşekkürler.”

“Ne için?”

“Edward’a o evde olanlarla ilgili gerçeği anlatmadığın için.”

Onu kendime çektim. “Bana teşekkür etmene gerek yok, Laura. Kim olsa aynısını yapardı.”

Yüzümü okşadı. “Hayır, yapmazdı. Seni işte bu yüzden seviyorum.”

“Sırrın güvende, Laura,” dedim. “Hepsi.”

Kaşlarını çatıp uzaklaşırken biraz kafam karışmıştı. Ama düşünmemeye çalıştım.

Çoğu kıyafet ve makyaj malzemesi, birkaç kitap, saç kurutma makinesi, *iPad* ve şarj kablosu dışında toplayacak pek bir şey yoktu. İki şişe şarabı orada bırakmaya karar verdim. Artık içmiyordum ve çektiği onca çileden sonra karaciğerime toparlanması için bir şans vermeye karar vermiştim. Tahminimden çok daha kolay olmuştu.

Laura buraya her şeyi katlayıp yatağın altına koyduğu bez çantalarla taşınmıştı. Çantaları çıkarıp yatağın üzerine serdim ve önce ağır parçaları, ardından kıyafetleri koyarak doldurmaya başladım. Dolabın arkasına yapıştırılmış fotoğrafımızı görünce gülümsedim. Yanak yanağa duruyorduk ve güneş yüzünden gözlerimizi hafifçe kısmıştık. Fotoğrafi ahşap yüzeyden söktüm ve kenara koyup bir süre yatakta otururken bu odada sarhoş olduğumuz geceyi anımsadım.

Uzun bir sürenin ardından ilk kez, Jake'in cenazesinden sonra birlikte olmuştuk. Benim evimdeydik ve çok yakında yeniden *bizim* evimiz olacaktı. Birbirimize destek olmak için dört elle sarıldığımız, odanın hissettiğimiz duyguların, stresin ve acının şiddetiyle sallandığı bir birliktelik olmuştu. Yoğun, güçlü ve tutku doluydu. Tıpkı ilk tanıştığımız ve birbirimize âşık olduğumuz zamanlardaki gibiydi.

Jake'in naaşının yakılma töreni bir anlamda harikaydı. Jake'i seven insanlarla dolup taştan, müzikli büyük bir toplantıydı. Yaşamının bir kutlaması. Ama aynı zamanda korkunçtu, hayatımın en kötü deneyimlerinden biriydi. Ben hıçkırarak ağlarken Jake'in bedeni kadife perdelerin arkasından kayarak gözden kayboluyor, Laura yanımda beti benzi atmış bir hâlde oturuyordu. O günden sonra Universal, Jake'in o zamana kadar kaydettiği şarkılardan oluşan bir albümünü çıkaracağını duyurmuştu. "*O da böyle olsun isterdi,*" demişti herkes. Bunların hepsi boş laftı. Onun asıl istediği yaşamak, o şarkıları dinleyicilerine söylemek, alkışları hissetmekti. Öldükten sonra gelen şöhretin kime ne faydası vardı? Tabii bunların hiçbirini söylemedim. Sustum.

Kendimi Jake'i düşünmemeye zorladım. Bugünün mutlu bir gün olması gerekiyordu. Olumlu düşüncelerle dolu bir gün.

Çekmeceleri en alttan en üste doğru tek tek boşalttım: tişörtler ve yelekler, ardından taytlar ve kot pantolonlar. En son iç çamaşırı çekmecesine geldim. Laura'nın onları kurcalamamamı söylediğini düşününce güldüm. Daha önce görmediğim bir şey yoktu. Yine de Laura mahremiyetine önem veren biriydi. Sevgilisi içerideyken tuvalete giremezdi.

Bir avuç dolusu sutyen ve iç çamaşırını avuçladım ve yatağa taşırken yere bir şey düştü. Her ne düştüyse halının üzerinden sekip çekmeceli komodinin altına girdi. Almak için yere eğildim. Bir *iPhone*'du.

Bu tuhaftı. Laura'nın hiç *iPhone*'u olmamıştı. Apple ürünlerini hiç sevmez, bana sürekli Çin'deki işçilere yaptıkları muamelelerin ne kadar korkunç olduğu konusunda nutuk çekerti. Neden bir *iPhone*'u vardı?

Telefonu bez çantalarından birine koydum ve toparlanmaya devam ettim. İş yarıladığımda Laura beni arayıp eve erken döneceğini, çoktan dönüş için trene bindiğini söyledi. Babası iyiydi. Ve evde, benim yanımda olmak istiyordu.

Ona telefonu soracakken hat kesildi. Tren muhtemelen bir tünele girmişti. Omuz silktim. Çok önemli değildi. Geri döndüğünde de sorabilirdim.

Kendi kendime gülümsedim. Ev. *Bizim evimiz.*
Olunabilecek en iyi yer.

SON SÖZ

Laura, tuvaletin kapağına oturmuş başka bir tren yolculuğunu düşünmemeye çalışıyordu. Beyaz, plastik çubuğu işaret ve başparmaklarının arasında tutmuştu, bakmaya cesaret edemiyordu. Reglinin gecikmesine stres neden olmuş olabilirdi. Stres ve üzüntü, artık birlikte yaşamak zorunda olduğu anıların korkusu. Belki de şansı yaver giderdi.

Belki de bu hak etmediği bir şanstı.

Jake'in cenazesinden sonra Daniel'la birlikte onun evine gitmişlerdi. Soluğu yatakta almışlardı. Gecenin ayrıntılarını pek hatırlayamasa da birlikte olduktan sonra ağladığını ve Daniel'ın ona sarılıp bunun onların ikinci şansları olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Bu daha da çok ağlamasına neden olmuştu. Sonra Daniel ona onun için yalan söylediğini söylemişti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorarken sesi gecenin sessizliğinde yüksek çıkmıştı.

"Edward'a o evde olanları anlatırken ayrıntıları biraz değiştirmiştım."

Yatakta doğrulup ona bakarken battaniyeyi üzerine çekti. "Ama... neden?"

"Çünkü seni korumak istedim, Laura. Senin hakkında kötü düşünmesini istemedim. Ben de kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Aklımız yerinde değildi. Bir gün

daha geçse her şey tıpkı ona anlattığım gibi olacaktı. Ve sonunda ikimiz de kaçtık.”

“Ona ne anlattın?”

“Bebeği alanın sen olduğunu. Odadan çocuğu çıkarma konusunda ısrar edenin sen olduğunu söyledim.”

Daniel konuşurken Laura birden her şeyi hatırlamaya başladı.

Daniel tek kolunda bebeği, diğer elinde de şamdanı tutarak dikkatlice merdivenlerden iniyordu. Arkasında Laura vardı, bacakları tutmuyordu. Daniel’in onu ilerlemeye zorlaması sayesinde hareket edebiliyordu.

Daniel’a bebeği Dragoş’a geri vermesi, bu silahlı korkunç adamın söylediklerini yapması için yalvarmıştı. Ama Daniel bebeği Laura’nın kollarına verip elindeki şamdanla canavara olabildiğince sert bir darbe indirmişti.

“Edward ve Jake’e, Dragoş’un seni yakaladığını ve seninle bebek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığımı söyledim.”

“Ama bu hiç olmadı!”

Gözlerini kapatınca her şey gözlerinin önüne geldi. Her ne kadar eve girmeleri konusunda ısrar eden kendisi olsa da yukarıdaki odanın dehşet dolu manzarasını görür görmez nasıl cesaretinin buhar olduğunu anımsadı. Cesur davranan Daniel olmuştu.

İki adam birbirlerine diklenirken Laura panik olmuştu. Bebeği Dragoş’un kollarına bırakmıştı. Ve koşmuştu. Kapıdan koşarak çıkmıştı. Canını kurtarmak için koşarak uzaklaşırken Daniel’in onu takip etmekten ve Alina ve bebeği geride bırakmaktan başka bir şansı kalmamıştı.

Ve sonra silah seslerini duymuşlardı.

Her şey onun suçuydu. Onları terk eden Laura’ydı. Korkak olan oydu.

Sonrasında yaşadığı utanç onu delirtmişti. Hayatını çocuklara yardım etmeye adanmış, kendisi korkunç bir çocukluk geçirmiş olan Laura sınavı geçememişti. O dakikalarda kendi öz saygısı yerle bir olmuştu. Güveni, kendine olan inancı yok olmuştu. Suçluluk ve utanç duyguları onu yiyip bitirdiğinden Daniel’la birlikte yaşaması olanaksız bir hâl almıştı, çünkü artık Daniel onun gerçekten kim olduğunu öğrenmişti. Yine de ona karşı son derece nazik davranmış, bunun bir önemi olmadığını, onun sadece korktuğunu söylemişti. Başkası da aynen böyle yapardı. Ama söylediklerinin bir etkisi olmamıştı. Laura kendini, Alina’yı, o zavallı bebeği ve yukarıdaki kadınları hüsrana uğratmıştı.

Daniel’a sonrasında polise gidip olayın peşinden gitmemesi için yalvarmıştı. Daniel, Constantin’in yozlaşmış olduğuna inanmasına rağmen daha sonra olayın peşine düşmek istemişti. Laura onu yapmaması konusunda ikna etmişti. Daniel ona bunun bir önemi olmadığını, kimsenin onu yargılamayacağını ve buna anlam veremediğini söylemişti. Onu anlamıyordu. Laura kendini yargılıyordu. Kimsenin de yaptığını öğrenmesini istemiyordu.

Daniel’ın yaşadıklarını terapistiyle konuştuğunu öğrendiğinde çok utanmıştı. Ya doktora her şeyi anlattıysa?

Ama sonra doktorun evi yanmıştı. Sanki Tanrılar Laura’yı koruyordu.

Kısa bir süreliğine Laura sorunun yok olduğunu düşünmüştü... ta ki Daniel ona Jake’le konuştuğunu söylediği bir mesaj gönderene kadar. Laura dehşete kapılmış, panik olmuştu. Açıkçası sinirlenmişti. Bunu inkâr edemezdi. Daniel’ın Jake’e her şeyi, onun yaptıklarını anlattığını düşündü. Jake artık onun başarısızlıklarını, onun bir korkak, vekâleten bir katil olduğunu öğrenmekle kalmamış, Daniel

bunu anlatılabilecek en son kişiye anlatmıştı. Jake dedikoduyla çok seven, ilginç şeyleri birine anlatmadan asla duramayan biriydi. Aman Tanrım, ya bununla ilgili bir şarkı yazarsa? Ya da bir röportajında bundan bahsederse?

Bütün dünya Laura'nın gerçekte kim olduğunu öğrenirdi.

O gece Jake'in cenazesinden sonra Laura, Daniel'ın kollarındayken ona soğuk ve yaşadığı şeyler yüzünden titrediğini söylemişti. Daniel o gece çok mutluydu ve Laura geri geldiği için havalarda uçuyordu. Laura'nın da çok memnun olduğuna, Edward'la konuşurken hikâyeyi değiştirmiş olmasına minnettar kaldığına ikna olmuştu.

"Peki ya Jake?" diye sorarken Daniel'ın gözlerine bakamıyordu.

"Şey. Ona sadece çok az, bebeğin ağladığını duyduğumuz yere kadar olanları anlatabildim. Sonra acilen gitmesi gerekmişti. O... ona daha fazlasını anlatamadan öldü. Ama ona da aynen Edward'a anlattığım gibi anlattım. Umarım bu konuda endişelenmemiştir."

Laura ona bağırarak istemişti. Neden bunu ona o zaman söylememişti? Neden Jake'e her şeyi anlattığını düşünmesine neden olmuştu? Ama bağırarak, hiçbir şey söyleyemezdi.

Çünkü Daniel onun ne yaptığını asla öğrenmemeliydi.

III

Daniel'ın Jake'le konuşacağı mesajını aldıktan kısa bir süre sonra Laura, Erin ve Rob'un bahçesine çıkmıştı. Alina gölgelerin arasında iki elma ağacının ortasında duruyordu. Artık bir hayalet olmadığını biliyordu. Sadece bir kadındı.

O ve Daniel'in yaptıklarının intikamını almak için buraya gelmiş bir kadındı.

"Bir şey oldu," dedi Laura.

Alina'ya, Daniel'dan gelen mesajı anlattı.

"Gidip onunla görüşmen gerekiyor," demişti Alina. "Jake'le konuş. Ona bunu sır olarak saklaması için yalvar."

Böylece hemen yanına gitmişti. Evine doğru giderken onun Thornberry Köprüsü'nün önünden yürüyerek eve döndüğünü görmüştü. Ona seslenince Jake durdu. Geç olmuştı ve etrafta kimseler yoktu.

"Laura? Burada ne işin var?"

"Merhaba, Jake."

Jake hafifçe sallanıyordu ve Laura sarhoş olduğunu fark etti. Jake güldü. "Şey, biraz sarhoşum. Şampanya içtik de. Hem de çok fazla! Sanırım benimle bir anlaşma imzalayacaklar, Laura. Bunca seneden sonra sonunda bu işi başaraçağım." Onu kucaklamak istemiş ama Laura geri çekilmişti.

"Bana nasıl sarılabilirsin?" diye sordu.

"Ne?"

"Daniel sana Romanya'da olanları anlatmış."

Ayakta duramayacak kadar sarhoştı. "Evet. Romanya. Lanet olsun, Laura." Durup Laura'ya baktı. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Her ne olmuş olursa olsun yine de kaçmamalıydın. Daniel çok kötü durumda, Laura."

Bu tıpkı bir tokat gibi suratına inmişti ama haklıydı. Verdiği hasarın telafisi, yapacaklarının geri dönüşü yoktu. Jake'in bir tepki göstermesine fırsat vermeden Laura tırabzanlara çıkıp aşağıda akan trafiğe bakmış, aşağıdaki asfalta çarpmanın ne kadar süreceğini düşünmüştü.

"Sen ne halt ediyorsun?" dedi Jake sallanarak yanındaki tırabzanlara çıkarken. "Vay canına!" dedi aşağıdaki

yola bakıp. Arkası dönük tırabzanların üst kısmı boyunca uzanan kalın çıkıntıya oturdu. Laura da yanına oturdu.

“Kimseye anlatamazsın,” dedi. “Bana anlatmayacağına dair söz vermeni istiyorum.”

Jake ona baktı. Hasta gibiydi. Aman Tanrım, çünkü Laura onun midesini bulandırıyor. Soğuk bir hava dalgası hissettiler ve ikisi de sallandılar. Aşağıda arabalar hızla ilerliyor, neredeyse Jake’in söylediklerini bastırıyordu. “Aşağı inmeliyiz, Laura.”

Kıpırdamadı.

“Lütfen Laura.”

“Bana söz ver!”

“Evet, tabii ki kimseye anlatmam. İzci sözü.”

Ama gözleri tıpkı “*Seni seviyorum*,” derken bunu içtenlikle söylemeyen birinin gözleri gibi kayıyordu. Ve Laura o an sırrının, utancının güvende olmadığını anlamıştı.

Jake telefonunu çıkarıp Daniel’ı arayacağını söylemiş ama Laura telefonu çekip almıştı. Bu olmasını istediği en son şeydi. Daniel için daha fazla acı, ıstırap ve kafa karışıklığı olmamalıydı. Hayır.

Yolun ilerisindeki ışık muhtemelen kırmızı olduğundan trafik geçici bir süre durmuştu.

“Yeğenin üzerine yemin et. Asla anlatmayacaksın.”

“Laura, bu korkunç bir şey. Dehşet verici. Hayır, Cleo’nun hayatı üzerine yemin etme-”

Laura onu itti.

Ellerine baktı. Köprünün kenarından aşağı bakınca Jake’in bedeninin yolda durduğunu gördü. Kendi değildi. Ona eşlik edemeyecek ve yaptığına bakamayacak kadar korkak olduğundan hemen arkasını dönüp çıkıntının üzerinden atlayarak yere indi.

O bir katildi. Bir korkak, bir yalancı ve şimdi de katil olmuştu.

Değiştirdiği deri eski derisi değildi. Bu onun yeni bedeniydi ve arkasına saklanacağı ipekten bir duvar yoktu.

Şimdi asla anlatamayacak, dedi kendi kendine. Kimse gerçek seni bilmeyecek.

Elleri titreyerek gelen giden birilerinin olmadığını kontrol etmek için sağına ve soluna baktıktan sonra hızlıca Jake'in kız kardeşine bir mesaj gönderdi:

Artık daha fazla devam edemeyeceğime karar verdim. Her şey boş ve uğruna savaşmaya değmez. Özür dilerim. Umarım bir korkak olduğumu düşünmezsin. Lütfen Cleo'ya benim için kocaman sarıl. Seni seviyorum. Jake xxx.

Mesajı gönderip telefonu cebine soktuktan sonra hemen eve gitmişti. Telefonda kurtulması gerekiyordu çünkü eğer onda olduğu ortaya çıkarsa herkes Jake öldüğünde orada olduğunu anlayabilirdi. Bir yere de atamazdı. Üzerinde parmak izleri vardı. Ondan daha sonra kurtulacaktı. Şimdilik sadece saklaması yeterliydi.

Ama şimdi her şey netlik kazanmışken Jake ona, "Kaçmamalıydın," dediğinde onun aslında Daniel'la hiç ayrıl-maması gerektiğini söylediğini anlamıştı. O zaman bunu nereden bilebilirdi ki? Jake neden daha açık konuşmamıştı? Hasta görünmesinin sebebi Laura'dan midesinin bulanması değil, sarhoş olmasıydı.

Gebelik testinin sonuç vermesini beklerken çubuğa baktı ve Jake'in telefonunu nereye koyduğunu hatırlamaya çalıştı. Jake'in vefatından sonraki günler çok bulanıktı. Bir süre, Gabor'un onu ve Oscar'ı kaçırdığı geceye kadar aklını neredeyse kaybetmişti.

Tam test sonucu belli olduğu sırada biri tuvaletin kapağını çaldı. Boş boş, nefes almakta zorlanarak teste baktı.

Bebek sahibi olmayı hak etmiyorum. Mutluluğu hak etmiyorum. Bir korkak, bir yalancı, bir katilim. Benden nasıl bir anne olur?

“Çıkacak mısınız oradan?” dedi tiz sesli çaresiz bir kadın.

“Evet, bekleyin.”

Sifonu çekti ve kapıyı açtıktan sonra yanından geçerken kadının ona nasıl *cıkladığını* duymazdan geldi. Cebindeki gebelik testinin iki çizgi çıkan bölmesi testin pozitif olduğu anlamına geliyordu ve yerine dönerken bir karar verdi.

Artık bir anne olacaktı. Yaşananları geride bırakmalıydı. Daniel’in ne yaptığını öğrenmesine asla izin vermezdi. Alina, Daniel’a Jake’i öldürdüğü yalanını söylerken Laura’ya devam etmesi için gereken özgürlüğü sunmuştu. Laura bundan ve Daniel’in onun için yalan söylemesinden bir ders çıkarabilirdi.

Tekrar deri değiştirmesinin zamanı gelmişti. Katil derisini atıp temiz bir sayfa açacaktı.

Bundan sonra korkaklık, yalan ve korku yoktu. Eve döner dönmez Daniel’a bebekle ilgili iyi haberi verecekti. Onların bebekleri! En başından beri istedikleri bir şeydi. Çok sevinecekti. Bir aile olacaktı. Ve o an kendine bir söz verdi. Asla itiraf etmeyecekti. Daniel onun yaptığını asla öğrenmeyecekti.

Yerine dönerken kontrolörün ona doğru geldiğini gördü ve biletini çıkarıp damgalattırdıktan sonra gülümseyerek adamın arkasındaki parlayan havayı görmemeye çalıştı. Tekrar açılmaması için sımsıkı kapatmaya çalıştığı, şeytanın dünyaya sızmaya çalıştığı çatlaktı bu. Gözlerini kapatıp üçe kadar saydı ve tekrar gözlerini açtı. Çatlak kaybolmuştu.

Şimdilik.

Çantasında sakladığı bir sırrı daha vardı. Birkaç gün önce kargoyla, bir Fransız damgasıyla gelmişti. *Mirela* adında el çizimi, sadece otuz sayfalık bir çizgi romanın ikinci sayıydı. Ancak o otuz sayfada çok tanıdık bir hikâyeye anlatılmıştı: bir trende tanışan iki çiftten siyahlar giyen kız esir alınıyor ve tarıfsız şeyler yaşamak zorunda kaldıktan sonra kaçıyor ve en sonunda da intikam alıyordu. Laura sayfaları hızla gözden geçirip genç bir adamın bir köprüden düştüğü sahneyi buldu. Okuyucu adamı iten elleri görmüyor, sadece yüzündeki dehşet dolu ifadeyi görüyordu: şok, farkındalık.

Başka bir karede Alina kucağında bebek sallayan bir kadın karakter çizmiş, her ikisi de cüretkâr bir şekilde okuyucuya bakıyorlardı. Laura çizgi romanı çıkarıp bu çizime geldiğinde bebeğe bakıp parmağını resmin üzerinde gezdirdi.

Ellerini karnına götürdüğünde yanağından bir damla yaş süzüldü ve bu karşısında oturan kadının dikkatini çekince kadın ona bir kâğıt mendil uzattı. Bu hareketten, yabancıların nezaketinden çok etkilenen Laura ağlamaya, sonra hıçkırmaya ve en sonunda vagondaki herkesin ona bakmasına ve etrafında toplanmasına, onu teselli etmelerine neden olacak şekilde feryat etmeye başlamıştı. Tren her şeyden bihaber kırsalda ilerlerken karanlık bir tünele girdi. Laura kendini toparlayıp gözlerini sımsıkı kapatarak tekrar aydınlığa çıkmayı beklemeye başladı ve o anda trenin hareketiyle hiçbir alakası olmayan mide bulandırıcı bir sarsıntıyla Jake'in telefonunu ne yaptığını hatırladı.

SON

YAZARIN MEKTUBU

Sevgili okur,

Follow You Home romanımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Siz okuyucuların geri dönüşlerini duymak için sabırsızlanıyorum. Bana aşağıdaki şekilde ulaşabilirsiniz:

e-posta: markcity@me.com;

Facebook.com/vossandedwards;

Twitter: @mredwards.

Bu notun devamında kitabın sonuyla ilgili bilgiler olacağından lütfen kitabı bitirene kadar bu bölümü okumayınız.

Daha önceki romanlarım *The Magpies* ve *Because She Loves Me*'de olduğu gibi bu romanımın ilham kaynağı da genç yaşta başıma gelen, gerçekten yaşadığım ancak okuyucularımı eğlendirmek için biraz daha ürkütücü öğeler kattığım bir deneyimdir.

On dokuz yaşımdayken o zamanki kız arkadaşım ile Avrupa'yı trenle gezebilmek için tüm paramızı biriktirmiştik. İzleyeceğimiz yolu planlamamız aylar sürmüş, kıtayı tüm yaz sürecektir bir turla küçük istasyonlarda durarak gezmeyi planlamıştık. Bütçemiz çok azdı ama çok eğlenecektik.

Seyahatimizin üçüncü gününde trenle Avignon'a, güne giden bir gece trenine bindik. Yataklı bir vagona girip kapıyı kapattık. Paris'i yaya gezerek geçen bir gün ve oldukça gürültülü bir kamp alanındaki uykusuz bir geceden sonra uyuyakalmıştık. Uyandığımızda Interrail

biletlerimizin, pasaportlarımızın ve paramızın olduğu boynumuza astığımız çantaların çalındığını fark ettik. Trenin her yerini aramamıza rağmen tabii ki de hırsızları bulamadık. Şafak vakti Avignon'a vardığımızda durumun vahametinin daha da farkına varmıştık. Interrail biletlerini değiştirme şansımız yoktu. Büyük Turumuz daha başlamadan sona ermişti.

Birleşik Krallık'a geri dönebilmek için ihtiyacımız olan belgeleri almak üzere Marseille'ye kadar otostopla gittik ve gece geç saatte oraya ulaştık. Geceyi tren garında yerde yatarak, halka açık tuvaletlerin musluklarından su içerek, hiç yiyecek olmadan geçirdik... (Umarım kemanlarınız hazırdır.) Bir ara pek tekin görünmeyen bir adam yanımıza gelip sıcak yemek almasını isteyip istemediğimizi sordu... Teklifini geri çevirip saklandık.

Elimizden gelenin en iyisini yapma gayretiyle Marseilles'den Calais'ye kadar 663 mil otostop çektik. İki hafta sürdü. Otobanın kenarında yatarak geçirdiğimiz geceleri, şans eseri seri katil çıkmayan adamlarla geçen otostop maceraları ve Dijon yakınlarındaki bir kamp alanında bir kutu müşhil ile yaşanan talihsiz olayları saymazsak harika vakit geçirmiştik.

Eve döndüğümüzde İngiliz gazeteleri gece trenlerinde turistleri zehirleyen, boş zamanlarında turistlerin eşyalarını çalmak için onları ilaçla uyutan Fransız eşkıyalarla ilgili haberlerle doluydu. Gerçi bu İngilizlerin Fransızlarla ilgili tipik paranoyalarından biri de olabilirdi.

Umarım bu kitap, olayların bir kısmının geçtiği güzel ve tarihi ülkeyi ziyaret etmek isteyenler için bir engel teşkil etmez. Bu romandaki kötü karakterler, efsanedeki vampirler kadar hayal ürünüdür. Başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, canavarlar sadece çok uzaklardaki ormanlarda

yaşamıyor. Onlar tam olarak yan kapı komşunuz da olabilirler.

Lütfen ama lütfen eğer kendinizi evinizden çok uzakta bir tren vagonunda bulursanız; ne yaparsanız yapın sakın uyumayın. Ve eğer karanlık bir ormanda karşınıza ürkütücü bir ev çıkarsa benim tavsiyeme kulak verin.

Ve koşun.

Okuduğunuz için tekrar teşekkürler.

En iyi dileklerle,

Mark Edwards

TEŞEKKÜR

Kitaplarımı yazmam, düzeltmem ve dünyaya getirmem için bana yardım eden ufak ancak kusursuz bir destek ekibine sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Bu ekipte başta güzel karıma, evde bir kargaşa çıktığı haberini vermek için bana seslendiğinde, “*Yardımcı olamam... Aklım Romanya’daki bir ormanda,*” diyerek saklanıp bu kitabı yazabilmem için işin en büyük kısmını yapan (üç çocuğumuzla ilgilenerek) Sara’ya teşekkür etmem gerekiyor. Sara aynı zamanda romanı herkesten önce okumuş ve her zamanki gibi çok yerinde önerilerde bulunmuştur.

Bu kitap Birleşik Krallık’ta Amazon Publishing ile dördüncü bireysel kitabım ve orada bulunan yorulmak nedir bilmeyen hevesli ekibe, Emilie, Sana ve Neil da dâhil olmak üzere çok teşekkür ederim. Editörüm David Downing’e öngörüsü, dürüstlüğü ve zekâsı için teşekkürler.

Menajerim Sam Copeland’a teşekkürler. Birisi ona lütfen çok istediği PlayStation 4’ü alsın. O buna değer.

Birlikte yeni bir kitap yazmamız gerekirken bu kitabı bitirmemi sabırla bekleyen Louise Voss’a teşekkürler.

Yazar Helen Fitzgerald’a, bu kitabı yazarken kulaklarımda çınlayan son derece faydalı nasihati için teşekkürler.

Bu kitaptaki iki karaktere Facebook’daki yarışmalarda tartışmalı ayrıcalık kazanan okuyucuların isimleri verilmiştir: Sophie Carpenter ve Alina Ghinescu. Alina aynı zamanda taslağı okumamda ve doğru olması adına Romence bölümlerin kontrolünde bana yardımcı olmuştur.

İlaç kullanımıyla ilgili sorularıma cevap verdiği için teşekkürler Jonathan Hill.

Wolverhampton'daki Latuske's café çalışanlarına yazmak için gereken yakıtı sağladıkları için teşekkürler: ülkenin Batı İç kısımlarının (ve muhtemelen dünyanın) en iyi omlet ve kahveleri için.

Son ama en önemli teşekkürü son birkaç yıldır e-posta, Twitter ve Facebook üzerinden benimle iletişime geçen çok sayıdaki okuyucuma gönderiyorum. Sizin nazik sözleriniz ne kendimi ne de karakterlerimi o karanlık ormandan çıkaramayacağımı düşündüğüm anlarda ışıgım oldular...

YAZAR HAKKINDA

Mark, psikolojik gerilim türünde yazmaktadır. Sıradan insanların başına korkunç şeylerin geldiği hikâyeler yazmaya bayılır ve Stephen King, Ira Levin, Ruth Rendell, Ian McEwan, Val McDermid ve Donna Tartt gibi yazarlardan ilham almıştır.

Mark şimdilerde tam zamanlı yazar olarak çalışıyor. Daha öncesinde bir zamanlar kuru bakla toplamış, bir demiryolu firması için şikâyet aramalarına cevap vermiş, Japonya'da İngilizce öğretmiş ve pazarlama müdürü olarak çalışmıştır.

Mark, Louise Voss ile bir polisiye roman serisi yayınlamıştır. *The Magpies* ilk bireysel girişimidir ve ilk çıktığından itibaren üç ay boyunca Birleşik Krallık Kindle listelerinde en üst sırada kalmıştır. Kitabın başarısından sonra roman 26 Kasım 2013'te Thomas & Mercer tarafından tekrar baskıya hazırlanmış ve yayımlanmıştır. *Because She Loves Me*, yazarın ikinci tüyler ürpertici gerilim romanıdır.

Yazar eşi, üç çocuğu ve kızıl kedisiyle İngiltere'de yaşıyor.

İletişim için: markandlouise@me.com

Twitter: @mredwards

Facebook: www.facebook.com/vossandedwards

Consenting Adults

Follow You Home romanı karakteri özel dedektif Edward Rooney'nin yer aldığı yeni kısa hikâye.

Follow You Home'da gerçekleşen olaylardan kısa süre önce Edward Rooney, Londra'daki bir otelde yasa dışı çalışan kayıp bir Beyaz Rus kadını bulmak için işe alınır.

Kadın erkek arkadaşıyla mı kaçtı... yoksa başına çok daha kötü bir şey mi geldi?

www.markedwardsauthor.com/free adresinden indirebilirsiniz.

